

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

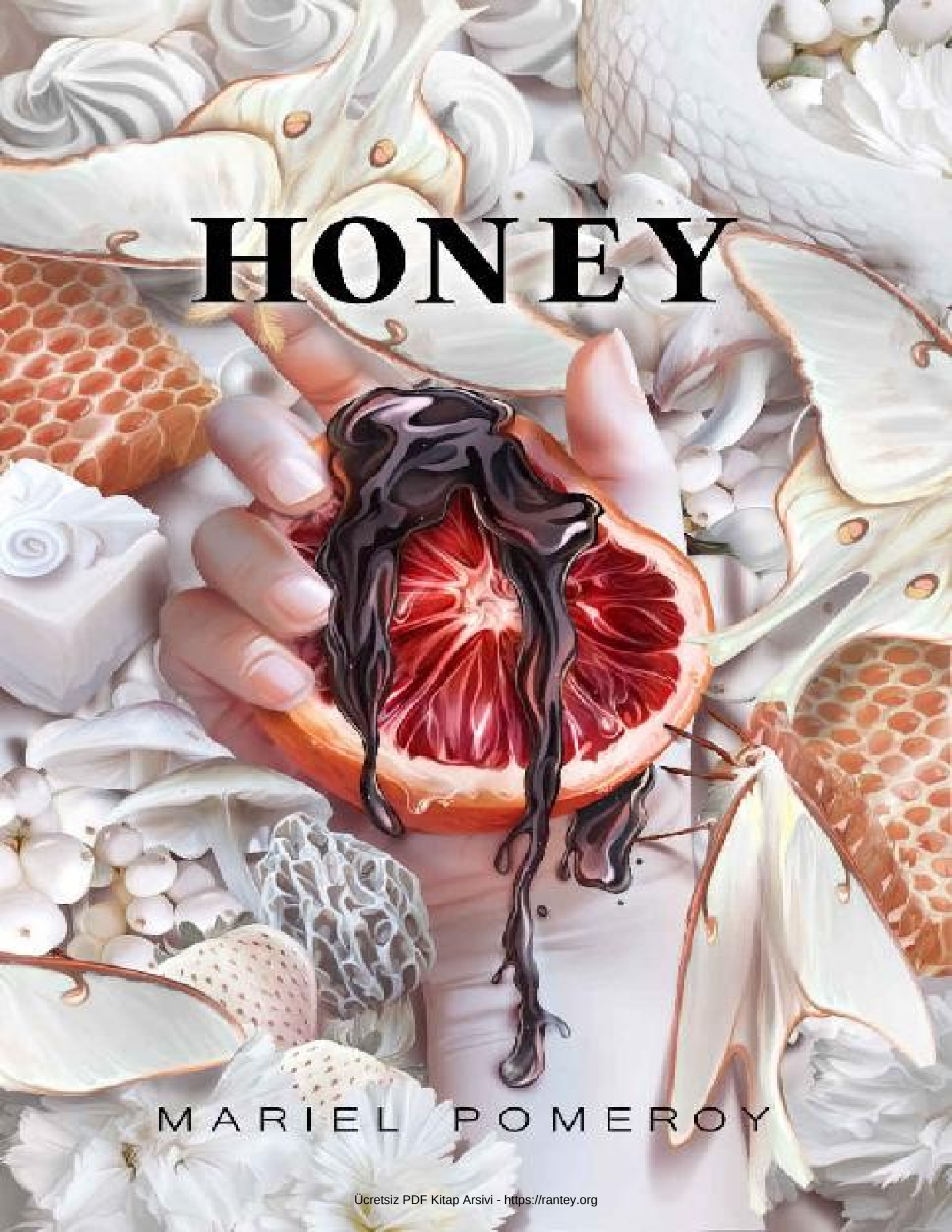
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY

M A R I E L P O M E R O Y

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

H O N E Y

Agía Sahnta Kitap 2

OceanofPDF.com

Mariel Pomeroy

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı© Mariel Pomeroy, 2023

Tüm hakları saklıdır. Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının ve/veya yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

e-kitap Amazon ISBN: 9798985544688 Ciltless

Amazon ISBN: 979-8-9855446-7-1

IngramSpark Paperback ISBN: 979-8-9855446-6-4 Kapak

Tasarımı: William Hatch

Glif Tasarımı tarafından: Sarah Crisp

Düzenleyen Taylored Text LLC'den Taylor Robinson Book

Daddy LLC'den Mariel Pomeroy tarafından yayımlanmıştır

OceanofPDF.com

Bu seride de var:

Helfyre Balı

Kitap 3 (TBD)

OceanofPDF.com

İçerik Uyarıları

Hayvanlara verilen zarardan/ölü hayvanlardan
bahsedilmesi Çocuklara yönelik şiddetten
bahsedilmesi (yalnızca 28. Fasıl) Fiziksel şiddet
Kan oyunu
Bıçak
oyunu
Nefes
oyunu
Halka açık şenlikler
İçki ve uyuşturucu sizin için kötüdür,
çocuklar CNC
Yeme bozukluğu Birey
yanlış cinsiyetlendiriliyor
Aşırı konuşma İntihar
düşüncesi
İşkence
Genel bok kafalı davranışı
Cliffhanger

Bu kitap/hikâye sağlıklı bir ilişkinin cinsel dinamikleri konusunda yol gösterici olması amacıyla yazılmamıştır. Bu kitap SADECE 18 yaşından büyükler içindir - grafik şiddet, genel karanlık temalar, küfür ve seks sahneleri içeren yetişkinlere yönelik bir fantezi romanıdır ve hiçbir şekilde sağlıklı bir ilişkinin tasviri olarak yanlış anlaşılmamalıdır.

OceanofPDF.com

Çocukluklarını hatırlayamayanlara, çünkü hayatta
kalmalarının tek yolu anılarını karartmaktı.

-M

OceanofPDF.com

İçindekiler

Canavarlarımla

Tanışın Skript +

Dünya Pronunciation

Kılavuzu Niyet

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

- 9. Bölüm 9
- 10. Bölüm 10
- 11. Bölüm 11
- 12. Bölüm 12
- 13. Bölüm 13
- 14. Bölüm 14
- 15. Bölüm 15
- 16. Bölüm 16
- 17. Bölüm 17
- 18. Bölüm 18
- 19. Bölüm 19
- 20. Bölüm 20
- 21. Bölüm 21
- 22. Bölüm 22
- 23. Bölüm 23
- 24. Bölüm 24
- 25. Bölüm 25
- 26. Bölüm 26
- 27. Bölüm 27
- 28. Bölüm 28
- 29. Bölüm 29

30. Bölüm 30

31. Bölüm 31

32. Bölüm 32

33. Bölüm 33

34. Bölüm 34

35. Bölüm 35

36. Bölüm 36

37. Bölüm 37

38. Bölüm 38

39. Bölüm 39

40. Bölüm 40

41. Bölüm 41

42. Bölüm 42

43. Bölüm 43

44. Bölüm 44

45. Bölüm 45

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

Canavarlarımla Tanışın

Kalmani Tanrıları

Eski Parlak

Tanrılar Aether

(Ay-ther) Theia

(They-ah) *Eski*

Karanlık Tanrılar

Manāt (Man-aht)

'Amm (Ahm)

OceanofPDF.com

Tanruların Çocukları

Amm'ın Çocukları

Nefilim Yarışı Hırs

Leviathan

Sirenleri

Varcolac

Gölge Kafirler

Syraphem

Şekil

Değiştir

enler

Wraithle

r

Shayṭān

Fae

Aljira ve *Lyria*'nın bazı bölgelerinde yaşayan çeşitli karanlık yaratıklar

Aether'in Çocukları+ Theia

Mithra ırkı

Dioscuri

Malek

Fae

Brite Heretics

Nymphs

Vites Değiştiriciler

Moyrai

Keloseiros ve *Lyria*'nın bazı bölgelerinde yaşayan çeşitli hafif yaratıklar

Manāt'ın Çocukları

Kaymaat

Kaymaat'ın Çocukları

Helren

Djynn

Lyria'da yaşayan diğer yaratıklar

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Skript + Dünya

Lujha

Nefilim dili

Natye (Naht-yay) - Hayır

Yadha (Yah-dah) - Çekin

Jah alay (Jah ah-lay) - Ben gidiyorum

Traveske (Trah-vesh-keh) - Yavru kedi (sevme terimi)

Ant aljah (Ahnt al-hah) - Ne sikim

Alya minth bajal mien (Al-yah min-th bahal mi-jen) - Tadı lanet olası benimki gibi

Arrê (Ah-reh) - Dur

Ahid (Ahid) - Sakin

Jia (Yah) - Yapma

Aysah elyah (Ai-sah elle-yah) - Getirin onu

Yah (Yah) - Sen

Aljah (Al-hah) - Siktir

Inah ya shae (Eeh-nah yah sheh) - Bir şey değil

Gefah khatya (Ge-fah kah-teea) - Yanlış oda

Ya lijah (Yah Li-shah) - Oh kahretsin

Ha takal bisnaha? (Hah tak-ahl bis-naha) - Onun dilini konuşuyor musun?

Aistrah (Ai-strah) - Dinlenmeye ihtiyaçı var

Shah lahry (Shah lah-ree) - Günaydın

Kajha (Kah-ha) - Yalancı

Brujal (Brew-hall) - Cenaze

Mashkah (Mah-shkah) -

Evcil Hayvan

Algah qymat Mashkah (All-gah kee-maht Mah-shkah) - Değersiz k    k evcil hayvan

Zyra (Shee-raw) - Koca

Gj    

Mithra dili

Dey peynjao (They pain-how) - A  değilim **Skot **

(Sh-ko-ah) - Nefilim için aşağılayıcı bir terim **Ylea gia**

m  (Ee-leh-ah hee-ah may) - Benim için gel

Kanys ajos den borej na sas kanyja na to niostaha afto ejktos elenchyo
(Kahn-ees ah-hos den boh-reh nah sahs khan-yah nah toe neeoh- staaha ahf-toh ehk-toes ehlen-cheeoh) - Başka hiç kimse sizi bu kadar kontrol dışı hissettiremez.

Kanys ajos den borej na sas kanyja na to niostaha afto ejktos elenchyo e t
(Kahn-ees ah-hos den boh-reh nah sahs khan-yah nah toe neeoh-staaha ahf-toh ehk-toes ehlen-cheeoh ay-eet) - Başka hiç kimse de sizi bu kadar kontrol dışı hissettiremez

Gamisjeno maljka (Gahm-ee-senyo mahl-shikah) - Lanet olası pislik

S    (Sh-ee-j) - Koca

Dünya

Vorteks - Diyar içinde olduğu kadar diyarlar arasında da seyahat etmenin bir yolu

Eyrid - Madeni Para

Epísmos - Keloseros'taki iktidar merkezi

Alshaytan - Aljira'daki güç merkezi

Siada - Farklı Aljiran bölgelerinden sorumlu lordlar **Rasmí** -

Siada'ya sadakat yemini etmiş Nefilimler **Nahr Alnufus** -

Ruhların Nehri

Solas - Aljira'ya güç veren enerji

Magyck - Hem +Shadow Heretics tarafından kullanılan büyü hem de farklı yaratıkların yeteneklerini veya güçlerini tanımlamak için kullanılan kelime

OceanofPDF.com

Pronunciation Kılavuzu

İsimler

Aheia - *Ah-hey-uh*

Arioch - *Ari-ock*

Ophion - *Oph-ee-on*

Lúc - *Luke*

Tariq - *Tarr-eeek*

Shiron - *Shy-ron*

Emryn - *Em-rin*

Aylee - *Ay-lee*

Karyme - *Car-ee-may*

Aljira - *Ahl- hee-raw*

Kal - *Çağrı*

Siraj - *See-raj*

Mazikeen - *Maz-eh-keen*

Safiyah - *Sah-fee-yah* Nyco

- *Nee-co*

Şahren - *Saw-ren*

Kamaria - *Kah-mah-ria*

Hashem - *Hah-sh-ehm*

Hani - *Hah-nee*

Tei - *Tay*

Syn - *Sin*

Nyra - *Nee-raw*

Farah - *Fay-raw*

Keosha - *Key-osha*

OceanofPDF.com

Niyet

Bu kitabı çok özel bir amaçla yazdım.

Sadece karakterlerimi anlamanızı ve hikayelerini anlatmayı değil, her bölümün belirli bir şekilde hissettirmesini istedim. Sadece karakterlerin duygularını değil, onların yerinde olmanın nasıl bir şey olabileceğini de hissetmenizi istedim. Bu yüzden bazı bölümler sizi ürkütebilir, bazı bölümler kafanızı karıştırabilir ve bazıları da rahatsız edebilir.

Bu kitapla amacım, onu kelimenin tam anlamıyla bir deneyim haline getirmektir.

X M

OceanofPDF.com

Bölüm 1

AHEIA

Korku kararsızdı çünkü yanlış anlaşılmıştı.

Güzelliği parlatan trajedinin ve heyecanı demirleyen endişenin yanındaki karanlık yerde saklandı ve onu dehşete boğdu.

Gerekli bir kötülük.

Ya da belki de hiç kötü değildir.

Belki de peşinden gelen yaklaşan kıyamet hissi olmasaydı mutluluğun tadı bu kadar tatlı olmazdı. Ve belki de korku, diğer tüm yasaklanmış gibi görünen duygular gibi, sadece bir uyarıydı; tarihsel olarak tüylerin diken diken olmasına ve titreyen ve emin olmayan ellerde keskin bıçakların sıkılmasına neden olan bir uyarı.

Aheia da farklı değildi.

Çünkü korku her zaman kendini aşağılamasına yol açmıştı. Bu duyguyu, parmak uçlarında yumurta kabukları üzerinde dengede durmasına neden olan bir zayıflık olarak görmüştü. Ama kendini bildi bileli ilk kez korkunun bir önemi yoktu.

"Seni besliyorlar," dedi yumuşak bir ses, onu çevreleyen inanılmaz genişlikteki hiçlikte yankılanarak.

Tiz ses tonu daha önce olmayan renkleri çağrıştırdı, küçük kanatlar üzerinde çırpınan gerçeklik şeritleri Aheia'nın gözlerinin önünde kendilerini birbirine bağladı ve bir manzaranın genişliği görüşünü doldurana kadar ağrıyan karanlığın üzerine sıvandı.

Hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süredir siyah mürekkepten başka bir şeyin içinde yüzen bir bilinç kırıntısından başka bir şey değildi, ama şimdi gözleri renkle dolduğunda, yeni bir farkındalık Aheia'yı ağırlaştırdı - vücudunu hissetmek. Sırtını yastık gibi bir şeye dayadı ve parmak uçları her bilinçli nefes alışında altındaki yeni yüzeyi dikkatle inceledi. Hava yumuşaktı, nemle doluydu ve bir ormanın kokusunu da beraberinde taşıyordu - durgun su havuzları, topraklı çalılar, çiçek açan gece bitkileri ve etrafındaki sis. Bakışları, saplarından koyu mavi gökyüzüne doğru uzanan geniş, kahverengi solungaçları olan kalın, kubbeli mantarların alt tarafında gezinirken hayvan kokusunun ciğerlerini genişletmesine izin verdi. Farklı mantarların arasına ağır sarmaşıklar dizilmişti; simetrik, eli büyüklüğünde yeşil yapraklar onlardan filizleniyor ve çanağa benzeyen merkezlerinde su tutuyordu.

Aheia yere baktığında kendi mantarının üzerinde yattığını fark etti. *Keloseros*'un *Callay Ormanı*'nda gördüğü ağaç gövdelerinden daha geniş, *kocaman*, ipeksi bir mantar.

Gözleri yanında yatan başka bir bedene takılana kadar göğsü sakin ve huzurluydu. Aheia'ya çok benzeyen bir kadındı; beyaz, uzun saçları ensesinde toplanmıştı ve lacivert derisinin altında gövdesini saran uzun, yanık turuncu bir tunik vardı. Göğüsleri boyunca kıvrılıyor ve

Göbeğinin hemen üzerinde durdu, Aheia kalçasının yanından aşağı doğru inen koyu mürekkebi fark etti.

Korku değişken bir şeydi ve şimdiye kadar Aheia'dan kaçmıştı. Ta ki dışının yüzünü ya da yüzüzlüğünü görene kadar.

"Ama dikkatli olmalısın." Sözler ağızsız bedenden geldi

-Onu var eden aynı tatlı ses. Çenesinin ve alnının yıpranmış kenarları duman gibi dans ediyordu, sanki ışık ışınları bükülmüş ve dışının benzerliği ulaşılamayacak kadar uzaktaydı. "Sizi besleyenler ve sizi zehirleyenler aynı görünebilir. Bu yüzden ormanda dikkatli olmalıyız, değil mi? Göremediğiniz şeylere dikkat etmeniz gerekir. Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Cevap Aheia'nın dudaklarından, kalbinden, zihni daha sorulan soruyu çözümleyemeden geldi. Duraksamasına neden olan şey içsel bilgi ve kesin olarak bildiği hız değil, kendi sesinin tınısıydı. Genç bir sestti, ona ait olamayacak kadar genç. "Kökler."

Yüzü olmayan kadın kımıldadı ve gökyüzüne bakmak için yeniden ayarlanmış gibi görünüyordu.

Gözleri olmadan görebilir mi?

Aheia onun hareketini izledi ve inanılmaz uzunluktaki mantarların dış hatlarını takip etti, saplarının kenarlarından büyüyen krem rengi raflara sahip olmalarının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Elini uzattı ve etraflarına yağın küçük sporlara uzandı, bu sırada beyaz lekeler havada dans ediyordu.

"Onları hissedebiliyor musun?" sordu yanındaki yüzü olmayan kadın, uzun, sivri parmaklarını üzerinde yattıkları kırmızı benekli başlığın üzerinde gezdirerek.

Aheia hareketi taklit ederek kollarını açtı ve avucuna çarpan alçak bir tını hissetti. Keskin bir nefes aldı, gözleri irileşti, bu yeni hissin sıcak ve yapışkan bir şekilde kolundan yukarı süzülmesine izin verdi. Damarlarında şurup.

"Evet," dedi Aheia nefes nefese.

İçindeki titreşim büyüdü, ağır hava ciğerlerini doldururken etrafını saran bitkilerin üzerinde kan damarları gibi ince teller oluşmaya başladı. Daha önce çok karanlık olan sarmaşıklar renklerle filizlendi, içlerinden geçen kalın, kordonlu damarlar, Aheia'nın gözlerinin önünde dans eden ve değişen parlak bir gökkuşağı. Her yapraktan besleniyorlar ve yanardöner gece gölgelerinin ışıltısı etrafında uçan küçük böceklerle ve güvelere sığıyorlardı. Her şeyi birbirine bağlıyor gibi görünen bir enerjydi bu ve her yaşam formunda yankılanan kadim bir kalp atışı gibi göğsünde yankılanıyordu.

Etrafındaki her şey canlıydı. Her şey birbirine bağlıydı. "Bir gün sen de bunun bir parçası olacaksın."

"Ne zaman?" diye sordu.

"Tanrılar istediğinde." Dağınık sesinde bir gülümseme vardı. Hüzünlü, hatta umutluydu.

"Acıktım," diye nefes verdi Aheia, midesinin sıkıştığını, göbeğinin arkasında bir yerden onu çekiştirdiğini hissederek.

"Biliyorum ama fazlası seni öldürebilir. Çok fazlası beni de öldürebilir, sevgilim," dedi dişi. "Çünkü kader de en az senin kadar aç."

Aheia soru sormak için ona baktı ama o çoktan ayağa kalkmış, dev mantarın kenarına doğru ilerliyor ve kendini yere bırakıyordu. Aheia onun peşinden koşarak kenardan baktı.

Dişi, parmaklarını esneterek "Atla," dedi ve Aheia yükseklik onu korkutsa da itaat etti. Yere indiğinde fark etti ki

Sadece elleri küçük ve sesi genç değildi, göz çizgisi mantarın sapının yarısına kadar ancak ulaşıyordu. Çıplak ayaklarını yumuşak, sıcak toprağa soktu ve gözleri içgüdüsel olarak kapandı, havada asılı duran, göremeyeceği kadar küçük soğuk suyu hissetmesine izin verdi.

"Yılanları kaçırmak , değil mi?"

Aheia'nın bakışları dişiye doğru kaydı, zihnini kaşıdıran bir şey vardı, ona kendini tam olarak açamayan bir tanıma. Ilık esinti beyaz saçlarını karıştırıp yüzüne ve kollarına doladığında bu tuhaf hissi bir kenara itti ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Kalbi burada mutluydu. Burası için hissettiği hiraeth içini acıtıyordu.

Ev gibi hissettiren bir yer.

Çoktan unutulmuş bir yer.

Parlak turuncgiller, mine ve bergamot, dışının yanına sokulan Aheia'nın yanağındaki derileri renklendirdi ve bu koku gözlerini yaşarttı. Göğsü gerildi, küçük parmakları sıkıştı, tutunmazsa bu anın kum gibi parmaklarının arasından kayıp gideceğinden endişelendi. Sabit bir tempoya girdiklerinde, herhangi bir boşluk onları ayıracakmış gibi birbirlerine sarıldılar ve Aheia yukarıdaki ufkun koyu turuncuya dönüşmesini izledi - koyu mor dağların arkasında temiz bir fırça darbesiyle boyanmış bir renk.

Home.

Tıpkı doğanın kalp atışları gibi içinde yankılanıyordu ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

Eğer dayanırsa, kalabilirdi.

"Bak." Dişi elini uzattı ve parmaklarının Aheia'nın omzuna sürtünmesine izin vererek parmak eklemlerinin üzerine tünemiş küçük bir luna güvesini geri getirdi. Kadifemsi, beyaz kanatları yumuşak ateş böceklerinin ışığında parıldıyordu.

Etraflarında ve böceğin yakınlığı, eğer dişi ona bir hazine gibi davranmasaydı -böyle bir saygıyla- sinir bozucu olabilirdi.

"Kutsanmış gün, kutsal gece. Etrafımızdaki yaşam için, hayatta kaldığımız için sana teşekkür ederiz," dedi dişi ve elini, bakışlarını soruyla yukarı çeviren Aheia'ya uzattı.

"Hadi, kanatlarını öp."

Bu düşünce midesini bulandırdı ama suçluluk duygusu da buna eşlik etti. Çünkü içten içe, iğrenmenin bir tür günah olduğunu biliyordu.

Güveye doğru eğildi, nefesini gevşetti ve dudakları kadifeye dokunduğunda yer sarsıldı. Ayağının altındaki küçük taşlar tabanlarına batarken, toprak ve yosun kaplı toprak parçalanırken sıçradı. Yarıklar derinleşti ve sanki bu sarsıntının sebebi kendisiymiş gibi vücudunun altından ayrıldı. Yüzü olmayan kadının kol ve bacakları hâlâ uzanmıştı, saçları sanki rüzgârın ortasında durmuş ve kalın telleri gökyüzüne sabitlemiş gibi havaya doğru kıvrılmıştı. Aheia, çatlamış topraktan akan siyah çamurun bacaklarından yukarı doğru kıvrılıp derisini tamamen kaplamasını dehşet içinde izledi. Çamur sızıyor ve parlıyordu; kendisi dışında etrafındaki her şey donmuştu. Çığlık attı ve çığlık attığında siyahlık kendini zorla ağzına soktu. Tadı demir gibiydi, sıcaktı ve diline karşı mide bulandırıcıydı, nefes alamayana, göremeyene ve kendi kalbinden başka bir şey duyamayana kadar boğazından aşağıya doğru pençeleriyle ilerledi. Çamurlu kollar onu yutuyor, dünyanın içine doğru çekiyordu. Ağırlıksızlık hissi midesini bulandırdı ve ağzını tekrar açtı, ancak göğsü bırakamadığı bir çığlıkla ağırlaşırken ağzından sessizlik fışkırdı. Rüzgâr saçlarını savurdu ve daha önce hiç görmediği manzaralar yanından hızla geçti. Düşüyordu, hem de hızla, yanardönerlik katmanlarını aşarak. Şehirler ve uzak ufuk çizgileri hızla geçiyordu,

Hırlayan ağızlarıyla ölü avlarını yiyen kurtlar ve yüzen adaların kenarlarından çağlayan şelaleler. Uzuvarları çırpındıkça gözyaşları kabarıp ondan uzaklaştı ve parlak, parıldayan bir ışık sınırına doğru savruldu. Vücudu retina yakan ışığa çarptı ve sert bir yüzeye çarptığında ciğerlerindeki hava patladı.

Aheia'nın nefesi kesildi, soğuk hava ciğerlerine doldu. Vücudunu ısıtırıp parçaladı ve siyah sızıntıyı bir fırtına bulutu gibi üzerinden süpürdü. Gözlerini kırıştırdı, ağızındaki tadı tükürürken parlak ışık artık onu kör ediyordu. Parmaklarının altındaki buzlu zemine kırmızı kan sıçradı. Ten rengi çevresiyle uyumluydu ve elleri bir dakika öncesine göre daha büyüktü.

Etrafında mükemmel bir düzen içinde uzanan beyaz ağaclar, nerede bittiklerini göremeyecek kadar uzanıyordu.

Keloseros.

Sırtına saplanan bir acı onu rahatlama umuduyla dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ama hareket etmek sadece daha da kötüleştirdi. Ağrı şiddetlendi ve göğsünden damlayan kan birikmeye başladı.

Sırılsıklam olmuş siyah kumaşı kalbinin üzerinde kavrarken görüşünü beyaz noktalar çevreledi ve sondalanmış bir yaranın yanmasını hissetti. Kesik kesik bir hıçkırık boğazından yukarı doğru ilerledi ve çıkardığı ses rahatsız edici derecede mükemmel gövdesinden defalarca sekti.

"Gölgelere dikkat et." Sana yalan söylüyorlar. Yırtık pırtık bir ses zihninin arkasını tırmaladı.

"Hiç yok." Aheia, dünyası değişip yeniden düzenlenirken, kanlar içinde yere yığılmış, gerçekliğinin ardındaki karanlık boşluklara bakarken boğuldu. Sanki her şey bir oyundaki bir cepheden ibaretti. Ama şimdi perde yükseliyordu ve arasını görebiliyordu - uğursuz şeylerin yaşadığı yeri.

Çevresi parçalandıkça hava da parçalandı, Aheia'nın başının yanından vızıldayarak geçen ve kulakları sağır eden bir gümbürtüyle kara inen bir nesne tarafından bölündü. Donmuş topraktan çıkan hançerin inci gibi sapına bakarak irkildi. Soluna bir tane daha düştü ve hemen önüne bir tane daha, hızlı, hızlı, daha hızlı, silah yağmuru yağana kadar. Çığlık attı, kendini bir ağacın gövdesine yaslamaya çalıştı, sırtındaki ağrı hareket edemeyecek hale gelene kadar arttı. Arkasındaki ağaç kabuğuna saplanmış gibi hissediyordu ve bıçaklar düşmeye ve giderek daha yakına isabet etmeye devam ederken tek yapabildiği sessizce hıçkırmaktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, tanıdık boncuk gözler görüş alanını işgal ederken parmakları yenilgiyle seğiriyordu.

Güve.

Böceğin kanatları çırpınırken mide bulantısı Aheia'nın midesini yaktı, kabarık antenleri hafifçe seğirdi, o rahatsız edici bakışlarla ona bakarken tüylü bir gövdeden dışarı fırladı. Elindeki acı dikkatini dağıtana ve çığlık atıp gözlerini kendisine saplanan bıçağa dikene kadar dikkatini korudu. Acı onu *yaktı* ve kanı hızla akarak aşağıdaki kar ve buzun üzerinde birikti.

Tanrılar, lütfen, diye yalvardı, bir başka bıçak bir cevap gibi önündeki havayı darmadağın edip baldırının yan tarafını keserken. Aheia acı içinde kıvrandı ve yalvaran gözlerle tekrar güveyi buldu. Onu buraya o getirmişti, değil mi?

Lütfen bana yardım edin. Dudaklarını ayırdığı anda sesi kesilince konuşamadı. *Lütfen.*

Ama üçüncü bir bıçağın havayı yararak omzuna saplanmasını ve etini kesmesini sadece seyretti.

Aheia'nın dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı, gözyaşları görüşünü engelledi, güve öne doğru fırladı ve ona doğru atılarak

vücudunu ağzına aldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

ARIOCH

Kan, Aheia'nın bedeninin altındaki buzu tıpkı ölümün onu tükettiği gibi yedi. Gömleğinin kumaşına sinmiş ve sanki başına gelenleri geniş darbelerle örtmek istermiş gibi soluk tenini lekelemişti. Kalın ve dağınıktı ve koyu kırmızı bir halenin ortasında yatana kadar etrafındaki beyaz kar örtüsünü lekeledi.

Arioch o sonsuz zehirli anda hiçbir şeye tutunamadı, göğsündeki ruhsuz boşluktan akan ve asit gibi içini kemiren sıcaklığın ötesinde hiçbir şeye. Dizleri Aheia'nın yanındaki kırılğan Keloseros toprağına gömülürken ve derisinin altındaki *magyck* ığlık atarken yanıyor ve kendini gölgelerine doğru büküyordu.

Karanlığı ığlık atıyordu çünkü atamıyordu - çünkü hava onu boğana ve sesini yiyene kadar boğuluyor ve genişliyordu.

Hayır.

Bir ölümsüzün hayatında anlar genellikle ince ince gerilir, zar zor hatırlanırdı. Ama burada, bir göz kırpması her şeyi değıştirmişti.

Bir dakika önce hayattaydı.

Bir dakika önce, onunla birlikte *Aljira*'ya döneceğine dair ona söz vermişti.

Bakışlarını Aheia'nın suretinden ayırıp bıçağını yerde buldu ve hiç düşünmeden bıçağı kaptı, görüş alanı daralıyordu.

Bu Tanrı'nın unuttuğu ormandaki tek ölüm onunki olmayacaktı. Arioch dişlerini sıktı ve kendi omzuna yapıştı.

Ophion kavgalarında yaralanmıştı, keskin bir acı sinirlerini aydınlatana kadar parmaklarını ete batırdı. Göğsü bir kükremeye sarsıldı ama itmeye devam etti - daha derine, daha derine, tek düşünebildiği kanı ve parçalanan dokusu olana kadar.

Acı ayıltıcıydı.

Etrafını saran sisi yarıp geçerek gerçekliğini bir anda geri getirdi. Yeni bir fikre kilitlendiğinde, çevresindeki sesler kulak zarlarına sağır edici bir şekilde baskı yaparak yanlarına çarptı.

Ophion.

Malek birkaç adım ötede ayağa kalkmaya çalışıyordu; Lúç'un jaguarı baldırını ısıyor, parlak kırmızı kan kalın, parlak damlalar halinde beyaz karın üzerine sırıyordu.

Arioch *Mithra*'ya doğru hamle yaptı, Ophion'un arkasında karda sürüklediği topal kanadını yakaladı ve onu geriye doğru yırttı. Císt'in soluk derisi bıçağının etrafında yarıldı ve Arioch koyu kırmızı renk görüşünü doldurana, gözleri gölgelerle titreşene kadar kesti. Brite alemi onu olabileceği en ölümlü haline bağlı tutarken, gölgeler derisinden yollarını bulmaya çalışıyordu. Ölümlüydü, tıpkı Aheia'nın kendi âleminde ölümlü olduğu gibi. Lanet olası güçsüz.

Ophion'un acı çığlıkları, kan ve ateş havayı doldurduğunda azaldı.

"Mazikeen!" Bağırış arkasından gelmişti ve *Ifrit'in* adını kimin söylediğinden emin değildi. Tanıdık sesler, tıpkı görüşü gibi, su tutan bir camın arkasından bakıyormuş gibi çarpık geliyordu ve kara kanatlarını açmış kendisine doğru koşan kişinin Emryn olduğunu anlaması iki kalp atışını daha aldı. Ondan Ophion'a baktı ve sonra Mazikeen'in gökyüzünden düştüğünü görecektik kadar bir süre sonra başını kaldırdı. Vücudunun etrafındaki hava çatırdadı ve formunu saran ateş, orman zeminine doğru koşarken titremeye başladı.

Maz altındaki kar ve toprağı parçaladı, korlar sanki yanan bir kül yığınının içine düşmüş gibi havaya saçıldı ve diyar çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Arioch ve Emryn bir ağaç gövdesine çarpıp Ifrit'i kıl payı ıskalarken etrafındaki karlar eridi.

Beyaz. Beyaz. Beyaz. Beyaz.

Kırmızıya boyayın. Hepsini kırmızıya boyayın.

Arioch'un başı tahtaya çarptı, içindeki ateş ciğerlerindeki oksijeni yerken gözleri yanıyordu, sanki artık onun da hayatını istiyordu.

Maz'u hayal meyal hatırlıyordu; onun iri hatları küçülerek tanıdığı bedene bürünmüştü, birkaç dakika önce gördüğü doğa gücünden çok uzaktı, ışığı soluyordu.

Soluyor. Soluyor. Soluyor.

O da aynı şekilde kayboluyormuş gibi hissediyordu.

"Arioch." Emryn'in sesi boğuk bir iniltiye dönüşürken, üzerinden kaldırıp dizlerinin üzerine çöktü; gergin kanatları sıyrık ve kesiklerle kanıyordu. "Sana ihtiyacımız var," dedi, parmakları onun şakaklarına batarak bakışlarını zorladı. Gözleri sert ve çılgıncaydı, eğer bu ikilik mümkünse, koyu teni terden kayganlaşmış, bukleleri deri bağlarından çözülmüştü.

Hay sikeyim. Kendini topla ve onları buradan götür.

Kendisini Keloseros'un derinliklerine kadar takip etmiş olan *Nefilim*'e baktığında, ölüm yaklaştığında bile onu her yerde takip edeceğini düşündü.

Mazikeen ayakta durmaya çalışıyordu.

Kazım, Aylee ve Shiron'a karşı zorlanıyordu.

Kar, Aheia'nın cesedini kaldırıyor, gözleri donuk ve odaklanmamıştı, omuzları titriyordu. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Bu günün acısını onunla birlikte hissetmek zorunda kalmıştı. Empat her şeyi hissetmişti.

"Onu sakinleştir," diye hırladı Emryn'e. Sesi boğuktu ve *Syraphem*'e kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Emryn başını salladı, karların üzerinden geçerek kanlı kollarını Kazım'a doğru uzattı. *Gölge Kâfir*'in genetiği düşük seviye büyücülüğe izin verdiği için , çünkü o olmadan Kazım'ı tekme tokat eve sürüklemek zorunda kalacaklardı.

"Maz," diye inledi, ayağa kalkarken Lúe onun önünde kaydı. Ancak o mor gözler, jaguarının pençeleri olmadığında, derisi kürkünün yerini aldığı, ellerine tükürüp onları dağınık siyah saçlarında gezdirdiğinde de yerindeydi. Her tarafı kırmızı kanla kaplıydı; dişlerini gösteriyordu ama gülümseyerek değil, hayır, daha fazlasını isteyen bir ifadeyle.

Ifrit'in dikkati zayıftı, gözleri hafifçe düşmüştü, korlar yorgunluktan titriyordu. Saçları bile neredeyse sönmüştü, derisindeki derin, turuncu çatlaklar yavaş yavaş boğuluyordu.

"Hissedebiliyorum," dedi, sözleri de bakışları kadar durgundu. "Yakındayız *girdap*."

Ona yardım etmek için damarlarındaki *Calmani*'ye, onun gibi kadim varlıkların hissettiği ve dünyalarının etrafındaki girdapların içinde akan eski büyü'nün tanınmasına güvenmişti. Yıldızlar nasıl açıklanabilir değilse, gelgitler nasıl sırlarını saklıyorsa, bu da öyle açıklanabilir bir şey değildi. Ama o biliyordu ki

Keloseros'ta farklı kapıların varlığından haberdardı ve burada bir tane bulmaları için her şeyini ortaya koymuştu. Geri dönmek için gereken *margaritári*'ye sahip değildi, hepsi için yeterli değildi ve Nefilimi bunu biliyordu ve yine de onu takip etmişti.

Bir gece önce onları caydırmaya çalışmış, Aheia'yı buraya yalnız götürmek istemişti.

Bu düşünceye gülüp geçmişlerdi.

Onların sadakatini hak etmiyordu.

"Bu taraftan," diye soluk soluğa bağırdı Maz, adımları , bedeni kendi ağırlığı altında eziliyordu. Ama yere düşmeden önce Ariocho onu yanından yakaladı ve korlar birleştikleri yerde derisini pişirip zaten berbat durumda olan omzunu dağılayınca acı içinde haykırdı. Dişlerini sıktı ve göğsüne tırmanmakla tehdit eden sesleri yuttu, çünkü kadın onun gücünü aldı ve o da ona etini verdi.

"Getirin onu," diye homurdandı Ariocho tanınmaz bir sesle, gözleri Lúcu buldu. Şekil Değiştiren tereddüt etmeden gidip Ophion'a tutunurken, Shiron da olduğu yere yığılan Kaz'ı sabitledi.

Ayak sesleri etraflarındaki sessizliği bozmaya başlamıştı ve hepsini harekete geçiren de bu sestti. Mithra geliyordu ve o buna -etraflarını saran o Brite pisliklerinin görüntüsüne- arkadaşlarını öldürmeye, *aillesini* öldürmeye. Bu düşünceye odaklandı çünkü bu dehşet onu daha da cesaretlendirecekti. En kötüsünü hayal etmeye, gerçekliğiyle başa çıkmaya, bu zehirli lanet diyardan çıktığında düşmanlarına tam olarak ne yapacaklarını özetleyen gölgelerinin acımasız fısıltılarını dinlemeye ihtiyacı vardı. Beyaz ağaçların arasından ilerlediler, ağaçların tekdüzeliği rahatsız ediciydi. Daha önce fark etmemişti ama aralıkları tuhaftı, sanki bir cetvelle elle dikilmiş gibiydiler. Ağaçların desenleri

Maz ağırlaştıkça ağırlaşırken, sanki tek bir formda birleşiyorlarmış gibi teniyle kaynaşırken baş döndürücü hale geldi. Bir iniltiyle boğuldu, ateş onu cezalandırıyordu. Emryn onu iyileştirdikten sonra bile bu yarayı hissedecekti. Çünkü onun ateşi de Calmani'yle doluydu ve o günü her düşündüğünde derisini aşarak içine işleyecek ve alevlenecekti.

Kar solundaydı, Aheia'yı taşıyordu ve bir anlığına bakmasına izin verdi.

Aljira'da o mavi gözler ona yalvardığında onu yanında tutmak istemişti.

Onu elinde tutmayı çok istemişti.

Ve bu bencilceydi. O kilisede onu reddetseydi bile, onu geri sürüklerdi.

"İşte!" Lúv havladı, sesi hâlâ alçak bir tınıya sahipti, şekil değiştirdikten sonra uzun süre titremeyen türdendi.

Arioch yeniden odaklandı, gözleri önlerindeki magyck'e doğru yükselirken gölgeleri *Djynn* ile birlikte yanıyordu. Girdap doğrudan soğuk zeminden fırladı, beyazın arasında temiz bir renk dikdörtgeni. Köşeleri deriyi delecek kadar keskin görünüyordu, içinde bir girdap gibi mavi bir uğultu vardı.

Artık o da hissedebiliyordu, çekimi, sıcaklığı, büyücüsünün Calmani'yi tanıma ama anlayamama şeklindeki çelişkiyi. Birbirinin bilmediği bir dilde iletişim kurmaya çalışan iki varlıktı bu. Ama Maz biliyordu. Maz'ın magyck'i bile aynı lehçeyi konuşuyordu.

Elini ileri uzatıp kendini sabitledi, parmaklarının çatlak derisi geçidin derinliklerine battı ve yüzeyinde dalgalanmalara neden oldu. Büyülü kapı Mithra tarafından güçlendirilmişse Nephilim geçitten geçemezdi ama Calmani Calmani'yle konuşmuş ve doğanın daha küçük yasalarını atlamıştı. Ifrit gözlerini kapattı, dudakları ayrılırken Arioch

izledi, vücudu gerginlikten titremeye başlamıştı. Mazikeen'in şakaklarından ter damlıyor, önlerindeki girdap alçak ve uğursuz bir ses çıkarırken kanayan mavi girdaplar yorgunluğun küçük incilerinden kırılıyordu.

Yer onunla birlikte titreşti ve Arioch meydana gelen değişimi iliklerinde hissetti. Mavi sihir, geçidin tamamı dolana kadar karanlık merkezinden sızan kırmızıya dönüştü ve karın üzerine uğursuz, kestane rengi bir parıltı yaydı.

Girdap onları itmek yerine, yaklaşmaya davet ediyordu.

"Haydi, uzun süre dayanmaz," diye homurdandı Mazikeen.

Bağrıışmalar arttıkça yollarına devam ettiler. Arioch'un bedeni uyuşmaya başladığı için öfkesi artıyordu ve gölgeleri *Lyria*'nın, ölümlüler diyarının yakınlığını hissedebiliyordu. Nereye varacaklarını bilmiyordu ama vardıklarında ne olacağını biliyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

ARIOCH

Etrafindaki hava ılık ve istilacı hale gelir gelmez gölgeleri yırtıldı. Hava yaralarına yapıştı ve omuzlarında ağırlaştı ama diyar değişiminin verdiği rahatlama rahatsızlıktan daha fazlaydı.

Portal magyck'ten çıktıklarında, bir başka çölün güneşiyle yıkandılar. Kum burada *Sınır Toprakları*'nda olduğu gibi kırmızı değil, bej rengindeydi ve sıcaklık havayı titretiyordu.

Kanadıkları girdap, çoktan unutulmuş bir yapının kumtaşı sütunlarının arasına sıkışmıştı; sütunlar, besin arayan çiçekler gibi gökyüzüne doğru pürüzlü uzunluklarda yükseliyordu. Sarmaşıklar kayanın sırtlarına tırmanıyor, altlarını tamamen boğan ve tüketen kumu yarıyorlardı.

Sarmaşığa bakarken zaman yavaş akıyor, onu geçip gidiyordu. Bu ıssız arazide hayatta kalmıştı, hatta çiçek açmıştı.

Harabenin hâlâ sağlam olan tek yüzüne doğru döndüğünde içindeki zehir yayıldı. Eskiden yapının ön cephesi olan uzun, sivri taş duvarda hâlâ vitraylar vardı. Beyaz dışında her yer rengârenkti.

Kanatlarıyla tasvir edilen figürler, sanki aşağıdaki insanlara bir şey hediye ediyormuş gibi ellerini uzatmışlardı.

Tabii ki buraya bir kapı koyacaklardı. Mithra için eski bir ibadet yeri.

Uzaktaki sütunun etrafında kıvrılan gölgeleri, içindeki tek ışık Mithra girdabı olana kadar hepsini çevreleyen büyük bir kubbeye dönüştürdü. Diğerlerini evlerine geri gönderirken Cist'i bir camın altındaki karıncalar gibi hapsedecekti.

Arioch yanında duran Nefilim'e, "Çık dışarı," diye çıkıştı. "Ne yapacağını biliyorsun."

Maz yan tarafını ittiğinde, derisinin kömürleşmiş ve yanmış kısımları kaslarından ayrıldığında kendini hazırladı. Dizlerinin üzerine çöktü, omzunu yaranın hemen kenarından kavradı ve etkilenmemiş derisine, onu biraz rahatlatmış gibi masaj yaptı.

Diğer iblisler karanlığın içinde koşarken gölgelerini değiştirdi, büyüsünü gerdi ve onları Lyria'daki kendi girdaplarından birine doğru yönlendirdi. Bu onları sadece birkaç adımda Aljira'ya geri götürecekti; zamanı geldiğinde savaşmaya hazır bir şekilde *Falkri*'yle birlikte bekleyen Tarık'a geri götürecekti. Bugün Mithra'nın planladığının çok ötesinde bir kan dökülmesiyle sonuçlanacaktı. Arioch onlara intikam borçluydu ve bunu uzun zamandır yapıyordu. Kazım'ın tanınmayacak kadar yanmış cesedini kızıl kumların üzerinde bulduğu anda bunu yapmalıydı. Eğer yapsaydı, belki de bunun doğru olmadığını, cesedin kardeşi değil de lanet bir yem olduğunu öğrenebilirdi. Bunun için kendini asla affetmeyecekti.

İçine yeni ve uçucu bir şey girmişti, kalıcı olduğunu hissettiği bir şey, içine kazınmış bir lanet. Bu suçluluk duygusuydu. İşe yaramayan türden bir suçluluktuk çünkü geçmişi değiştirmenin bir yolu yoktu.

Elinden geldiğince gözlerini temizledi, girdaba baktı, girdabın uğultusu oluşturduğu gölgeler kozasını doldurdu ve ateş içinden geçerken parmakları sızladı. Eğer bu lanet olası patlamayı yönlendiremezse her şeyi yutacaktı. Ve tam gölgeleri neredeyse dayanılmaz bir şekilde gerilirken, girdabın merkezindeki kırmızı girdap maviye geri döndü. Önce yavaşça, sonra hep birlikte.

Arioch tek başına bekledi. Sonunda böyle olması gerekiyordu.

Dişlerini sıktı, karanlığın göğsüne ve genellikle onu ittiği kısımlarına sızmasına izin verdi.

Burada, magyck onun tarafındaydı.

Onu seçen Magyck. Kan ve ölüm istiyordu.

Ve ilk Mithra girdaptan çıktığında rahatlamış gibi hissetti. Şaşkın görünüyorlardı, tökezleyerek onun oyun alanına, güneşin delip geçemeyeceği kadar yoğun bir gölge bulutuna girdiler.

Arioch'un dişleri sıkıldı ve magyck'i fırlatarak ilk Cist'in etrafına dolandı, zihni yetişemeden vücudu harekete geçti. İlk Malek'i etkisiz hale getirip kanatlarını parçalayana kadar elleriyle, tırnaklarıyla ve dişleriyle savaştı. Yanındaki Dioscuri ışığını çağırmaya çalıştı ama Arioch'un gölgeleri parmak uçlarından bir kıvılcım bile çıkmadan onu boğdu. İntikam ve cezalandırma ihtiyaçları kendisinininkine benziyordu ama farklıydı; aynı düşmanı paylaşan iki savaşçı.

Onlar hissedebiliyordu ve istedikleri ölümün, acının ve kanın peşinden giderken artık onları kontrol edemiyordu. Kayganlığı dallarını kaplayıp yakıcı acıyı uyuştururken soğuk ürpertiler vücudunu sarstı

omzunda. Bu bir beslenme ve sunuydu, bir şekilde onu daha da ileri ve daha hızlı itiyordu, gözleri başındaki baskıdan dolayı zorlanıyordu.

Mithra'lar artık girdaptan akın ediyordu, Arioch içindeki açlığı doyurmak için hayatlarını yırtıp kesip yerken hiçbiri hâlâ Keloseros'ta olanları uyaracak kadar uzun yaşamadı. Şimdi yanında olan Nefilim'i fark etmek sonradan aklına gelmişti. Kara kanatlar gördü, siyah kürk gördü ve Tarık'ın hemen solunda birini parçaladığını gördü. Arkasındaki gölgelerden iblisler akıyordu ama hepsi zar zor fark ediliyordu.

Arioch, Tarık'ın siyah gözleriyle karşılaştı, *Leviathan*'ın siyah saçları boynuzlarının kıvrımlarına dolanmıştı, tam da gölgelerinin düşmesine izin verdiği sırada.

Lanet olası güneş. Varlığına alışık olmayan bir yaratık için kör ediciydi ve Arioch geçmişinin onu boğan gölgelerinde kırmızıyı gördü.

Red ve Kazım'ın yanmış bedeni. Kırmızı ve Aheia'nın cansız bedeni.

Kırmızı.

Girdap nihayet parçalanıp öldüğünde kan, üst üste yığılmış cesetlerin altındaki kumu çamur haline getirmişti. Artık sadece bir geçit olarak kalmış, diyarlarını savunmak için gelen herkese kilitlenmişti.

Her iki tarafta da hayatlar kaybedilmişti ama Arioch'un Nefilimi, cesetlerin arasında yürürken kalan Mithra'yı vahşice azaltıyordu.

Gölgeler yanlarında durgunlaştı. Ophion'un bu tepkiyi beklemediğini hayal etti.

Babası böyle yapmazdı. Sahren bir anlamaya aracılık ederdi. Ama Sahren dünyadaki tüm ruhlar için onların türüne asla sığınma hakkı vermezdi.

Önünde tökezleyen bir beden, korkmuş genç bir *Fae* erkeği vardı ve Arioch kısa boylu Mithra'yı boynundan yakalayıp omurgasını kıracak kadar sert bir şekilde sıkarken yüz hatlarını nötr tuttu.

Çabuk oldu.

Sahip olduğu son merhamet kırıntısını gösteriyordu.

Gözlerindeki teri kırptırdı, önlerindeki tabloyu incelerken gölgeler titreşiyordu. Yola çıktıklarında ufukta parlayan güneş şimdi gökyüzünü koyu mora boyuyor, yorgunluk bastırdıkça karanlık çöküyordu. Geriye birkaç Mithra kalmıştı ve onların da hakkını vermek gerekirse, silahlarını kaldırmış ölmeye hazır görünüyorlardı. Kar ve Aylee ışıyla peşlerine düşen bir Dioscuri'nin uzuvlarını koparıırken, Shiron ve birkaç stajyer ölü bedenlere bakıyordu. Harabeler daha çok bir kratere dönüşmüş, sütunlar hastalıklı güzellikte kırmızı ve siyah şeritlerle parçalanmış, kilisenin ön tarafındaki Mithra'nın vitray tasviri renkli parçalara ayrılmıştı.

Muharebeler ve savaşlar gariptir. Her iki tarafın da topluca nefes alıp yaralarını sardığı bir an . Mithra'nın kum saati boşalmıştı ve kendi türleri onları terk etmiş, girdaplarını kapattıklarında hayatlarını mahvetmişlerdi.

Katliama gönderildiler. Lidersiz.

Terden sıırıslam olmuş savaşçılar zor nefes alıyor, kum taneleri kargaşayla birlikte havada dönüyordu. Arioch hayatında hiç bu kadar çok toprak yememişti.

hayatı boyunca bu kadar kana bulanmamıştı. Bundan asla tamamen kurtulamayacaktı ve kurtulmayı da umursamıyordu.

Hatırlatmalarla yaşıyordu ve bu sadece bir tanesiydi.

Lúc'un hırıltısı havayı doldurdu, her iki taraf da izlerken henüz sönmemiş son kavgaya karışmıştı. İki düzine Mithra girdaplarının yakınında duruyordu, elleri titriyordu; bazıları korkudan, bazıları kararlılıktan ve diğerleri de yorgunluktan. Kendisi de silahlarını avuçlayarak ya da magyck'lerini okşayarak bekliyordu. Ama Lúc hâlâ ilerliyordu, dönmeye çalışmış gibi görünen başka bir Şekil Değiştiren'in üzerine binmişti, gür beyaz kuyruğu vücuduyla kum arasına sıkışmıştı, gözleri hastalıklı sarıydı ve burnunun başlangıcı oluşmaya başlamıştı. Bu sırada bir yerde öldürülmüştü ama bu Lúc'u caydırmadı, hâlâ göğsünü parçalıyordu, kaburgaları açık bir yarayla parçalanmıştı.

Et ve organ sesleri, Lúc'un hırıltıları havaya nüfuz ediyordu. Vahşi görünüyordu, bakışları koyu mor ve kopuktu, ağzına kan bulaşmıştı ve saçları da kana bulanmıştı. Bir hayvan gibi etrafı karıştırıyor, bağırsakları göğüs boşluğundan dışarı çıkan kemiklerin arasından dökülüyor ve yere kayıyordu. Şekil Değiştiren dövüşürken kendinden geçiyordu ve doymak bilmiyordu, sanki hiçbir kan ölçüsü yeterli olmayacakmış gibi, *Avarice'in* gölgelerine benziyordu.

Arioch, Tarık'ın elinin tersiyle terli alnını silmesini izledi, Lúc'a yaklaşırken siyah gözlerinde yoğunluk kaynıyordu. Lúc'un saldırısından akan kan yanağına sıçrarken, Tarık kalçalarına doğru çöktü ve bakışlarını kısarak ona baktı. Şekil Değiştiren, altındaki cesede olan takıntısından kopmamıştı ve Tarık elini uzatıp çenesini kavrayana kadar bakımını bırakmadı.

Cinayet, Leviathan Şekil Değiştiren'in çenesini okşayıp kulağına sessiz kelimeler söyleyene kadar Lúc'un her santimetresine kazınmıştı. İşte o zaman mor

bakışlar netleşmeye başladı.

"Hanginizin umurunda?" Arioeh sorusunu son Mithra'ya yöneltti.

Kimse kımıldamadı ve bir an için nefes almayı tamamen bırakmış gibi göründüler.

"Senin *Epísmos*'un öldü. Hayatı bir başkasının bedeli olarak alındı," dedi ve gölgelerini geri çekerek Nefilim'inin üzerine sızdı ve onları teker teker yutarak Lyria'daki girdaplarına geri gönderdi.

"Sebepe olduğun katliamın bir cevabı olacak," diye tükürdü topallayan Mithra, burun delikleri öfkeyle alevlenmişti. Kısa boylu erkek kılıcını daha sıkı kavradı, duruşu saldırmaya hazır bir hayvan gibi kıvrılmıştı. Ama Arioeh dişlerini göstererek yaklaştı, kirli terle karışmış temiz sabunun kokusunu alabilecek kadar .

"Bu kan dökme bir cevaptı." Bu sözler *Alshaytan* uzaklaştıktan çok sonra boşluğu doldurdu. Bir yanıt beklemedi, Aljira'ya doğru dikkatlice döşenmiş yolu takip etti ve giderken magyck'ini azaltarak son canlı Mithra'yı çöl zemininde geride bıraktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

ARIOCH

Arioch bir uyandı.

Kasları ağrıyordu, kollarından başlayıp şakaklarına doğru ilerleyen içi boş bir ağrı. Gölgelerinden oluşan bir havuzda yatıyordu, omurgasının dibindeki baskı uyluklarının arasına yayılıyordu.

Yüzünü ovaladı, bir rüyadan uyanmanın getirdiği o anlık kafa karışıklığını yaşamasına izin verdi. Ama o an geldi ve geçti, uykunun sıcaklığının yerini soğuk bir farkındalık aldı.

Shiron'un ona Mithra'nın Aljiran sınırını terk ettiği haberini vermeye gelmesinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Teslim olmaları bekleniyordu çünkü inanç sistemlerine göre bir Epísmos düşman tarafından öldürüldüğünde geçmesi gereken zorunlu süre olan son on üç gün boyunca savaşmışlardı. Şimdi ortalık sessizdi, sınırın hemen ötesinde kızıl kumlara serptikleri beyaz bayraklar rüzgârda savrulup gidiyordu.

Neden terk edildi.

Arioch ölümlere yardım etmek için iblislerinin geri kalanına katılacaktı ama en son uyumasının üzerinden üç gün geçmişti ve zihni yara bere içindeydi.

Bu akşam geçirdiği birkaç saat ne yeterli ne de dinlendiriciydi.

Buna alışkındı.

Parmakları Mazikeen'in yaraladığı ve Emryn'in iyileştirdiği, normal görünmesine rağmen diğer yerlerinden daha çok ağrıyan omzundaki iğnelerin üzerinde çalıştı. Orada, ortak salondaki kanepede uzandı ve tek hissettiği yanma olana kadar gölgelerinin nefes izin verdi. Keloseros'tan beri onu yalnız bırakmayan o yanma.

Onu yalnız bırakmazdı.

Aheia.

Rüyalarına girdi ve onu düğümlere boğdu.

Bazen kavga ettiler. Bazen seviştiler. Bazen sadece gülümsedi. Yalan olduğunu bu şekilde anladı. Daha önce onun için hiç gülümsememişti.

Bu yüzden geldiğince uyumamaya çalışıyordu. Artık onu görmek istemiyordu.

Ama bu gece buna ihtiyacı vardı. Ve rüyaları özellikle acımasızdı.

Teni soğuktu. O kadar soğuktu ki... Saldırmak isteyen, donmuş, yapışmış ve yanmış parçalar bırakmak isteyen soğuk bir soğuk. Her zaman soğuktu. Ellerini bacaklarının arasında gezdirene kadar soğuktu. Bunu yaptığında, kız yıldız ışığı gibi bir şeyle aydınlandı. Ethereal. O zaman sıcaktı.

Rüyasının getirdiği istenmeyen, artık şehvet duygusuyla içinde bir hırıltı titreşti. İşkence gibi hissettiren başka bir şey. Lanet olası istenmeyen.

Öne doğru eğildi, sikini yeniden ayarladı ve önündeki altın masanın üzerine bıraktığı bardağa uzandı. İçki susuz kalmış boğazını yakarken, rüyasının bazı kısımları puslu zihnine zorla girmeye çalışıyordu. Gözleri odanın diğer ucundaki alevlerin dansını izlerken odaklanamaz hale geldi.

ve dağınık. Havada sessiz fısıltılar uçuşuyordu; damarlarındaki sihir düşüncelerinin altında canlanıyordu. Onun gitmesine izin verememesinin bir diğer nedeni de buydu. Çünkü gölgeleri reddediyor, onu hatırlamaya zorluyor, istemediği şeyleri hissetmeye zorluyordu. Kendi beğenisi için fazla duygusaldı.

Cinayet onları beslemişti, adrenalin de öyle, ama bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyorlardı. Her şeyi istediler.

Arioch kanepede arkasına yaslandı, magyck'inin dalları boynunda, karnında ve bacaklarında onu ikna edercesine geziniyor, hiçbir şey istemediği halde bir kez olsun yumuşak bir yaklaşım deniyordu. Ama sundukları sürtünme nefesinin kesilmesine ve kalçalarının yine de esnemesine neden oldu. Bağcıklarına baktı, sanki tüm bunlar kasıklarında bu kadar sıkı hissettirdikleri için onların suçuymuş gibi.

Tanrı aşkına.

Bir an için elini sıkıp açtı ve sonra nefesinin altından küfrederek deriyi ayırdı ve avucunun topuğunu sikine doğru kaydırđı. Homurdandı, zevk midesinde burkulurken rahatlama gölgelerini gevşetmeye başlamıştı bile. O istemese de *onların* istediği buydu.

"Kahretsin." Kendini kabaca okşarken, elini kaldırıp avucuna tükürürken, ertelemeyi hissederek keskin bir nefes aldı. Başını kanepeye yasladı, üstündeki Solas küreleri ölüp tekrar tekrar yeniden doğarken kanı içinden akıyordu. Enerji, yedi gün boyunca ellerinde tuttuğu bir şeyin bulanık hatırası olana kadar görüşünü yiyip bitirdi.

Onun küçük ağzını hiç istediği gibi sikememişti. Ama bunu ahlaksız beyninin en karanlık yerlerinde görebiliyordu -o pembe dudaklar onun etrafında gergin bir şekilde gerilmişti, o zorlarken elleri onun kalçalarını kavrıyordu

kendini daha derine. Onun fantezilerinde boğuldu. Orada da ağılıyordu. Kasıldı ve adam onu bayılmak üzere olana kadar böyle becerdi ve bu hoşuna gitti.

Aklında.

Ama küçük tanrıçası gerçek hayatta da ellerini boğazına dolamasından hoşlanmış ve solgun tenini mora çevirmekle tehdit eden pembe bir kızarıklık içinde gelmişti. Ve onun felaketi de yüzüydü. Bir an için gerçek bir şeyi hatırlamasına izin verdi, mağaralarda, onun gölgeleriyle çevrili bir halde seviştikleri zamanki yüz ifadesini hayal etmesine izin verdi. Gözlerinin nasıl başının arkasına yuvarlandığını, vücudunun nasıl kasıldığını ve sıkıldığını, nasıl hissettiğini... Anlamadığı bir şekilde nasıl anlamlı hissettiğini.

Serbest bırakılması sıkıcıydı, ama kalın boşalma ipleri gömleğini boyadığında ortasına kıvrılan tiksinti ve öfke başka bir şeydi.

Kabaca nefes verdi ve hâlâ sert olan sikini derisinin içine geri soktu. Sonra siyah kumaşı kafasına geçirip yaptı ve Lúç ortak salona girdiği sırada şömineye doğru yürüdü.

Şekil Değiştiren'in kara gözleri onu yakından izliyor, başparmağı hançerinin deri tokasıyla oynuyordu. Arioch utancını ateşe atarken o mermer duvara yaslandı.

"O gömlekten gerçekten nefret ediyordun, ha?" Lúç sordu, ağzında her zaman var olan bir gülümseme çekiştiriyordu. Dudak halkasını ısırıp dişlerinin arasına aldı ve bacadan yükselen kalın duman bulutlarını izledi.

"Senin gömleğindi," dedi Arioch şakacı bir tavırla. Lúç gözlerini kırptırdı. "Bu bir şaka mıydı?"

Arioch ona eğlenmeyen bir bakış gönderdi. "Ne istiyorsun?"

"Ophion uyandı, yani o herifin uyanabileceği kadar uyandı." Sırtışı genişledi ve dili, yeni favori işkence oyuncağını tekrar ziyaret etmekten heyecan duyuyormuş gibi dişlerinin üzerinde gezindi.

Tüyer.

Lanet olsun. Tüyer.

Çok narin, çok yumuşak, çok kırılabilir.

Ophion zor bir nefes aldı, ağzından damla damla kan damlıyordu, gözleri morluklarla şişmişti ve cildi her zamankinden daha solgundu, tabii bu mümkünse.

Mermer üzerindeki sıvının neredeyse sessiz küçük sıçramaları Ariocho'un kulak zarlarına yüksek sesle geliyor ve şakaklarındaki baş ağrısını besliyordu. Keloseros'tan döndüklerinden beri hiç eksik olmayan bir baş ağrısıydı bu.

"Soruma cevap vermedin," diye söylendi Ariocho, Malek'in kelepçelerine karşı verdiği mücadeleyi izlerken görüşünü gölgeler kaplıyordu. Altındaki siyah kaya parçasına bağlı kalmasını sağlayan bağları her çekişinde, gerilmiş ve iki demir kancayla karşı taraftaki karanlık duvarlara sabitlenmiş kanatları da çekiliyordu. Ophion acı içinde haykırarak nefesini toparlamaya çalışırken Shiron kollarını kavuşturmuş, kayıtsızca hücrenin duvarına yaslanmış, parmakları boğazının etrafındaki adanmışlık boncukları olan *achlary*'nin üzerinde . Kehribar rengi gözleri dikkatle onu izliyor, koyu renk saç telleri yüzüne doğru sarkıyordu.

Ophion omuzları titreyerek, "Bana bir neden vermedin," diye mırıldandı.

Arioch, Malek'le göz hizasında olacak şekilde kalçalarına doğru eğildi ve bıçağını tam kulağının arkasına sapladı. Kırmızı çerçeveli mavi gözlerinde korku parlıyordu.

Aheia'nın gözleri.

Hayır.

"Beni her öldüreceksin," dedi Ophion ama sesi .

"Eğer şanslıysan," diye çenesini eğdi Arioch. "Eğer değilsen, çeken kısımlarını almaya devam edeceğim." Burnu ve kasları gerildi. Omurgasından aşağıya bir sıcaklık yayıldı ve Ophion'u yontma ihtimali yüzünden içindeki her şeyin uğuldadığını hissedebiliyordu. "Geriye hiçbir şey kalmayana kadar."

Derisini yüz.

Arioch bunun için onu hayatta tutabilir, deriyi etle bir arada tutan o ince küçük bağları kesebilir ve deriden parçalar koparabilirdi. Teker teker.

Hayvan postu.

"Seni duyduğunu sanmıyorum kardeşim." Lúe parmak uçlarını uzun kanatlardan birini sabitleyen zincirin üzerinde gezdirdi, dudaklarında vahşi bir sırıtış belirdi. Sonra sertçe aşağı çekti ve Ophion'un vücudu doğal olmayan bir açıyla eğildi, göğsünden gırtlaktan bir çığlık koptu. "Dinliyor musun, Císt?"

Ophion hareket etmeye, Avarice'in kılıcından uzaklaşmaya çalışırken nefesleri hızlı ve düzensizdi. Ama Malek kıpırdamadan durunca, Arioch kulağının arkasındaki deriyi keserek onun tekrar acı içinde haykırışını izledi. Ses tellerinin işkence altında çıkardığı sesler gölgelerini titretmişti.

Kırmızı kan elini boyadı ve bıçağının ince bir et tabakasına gömüldüğünü görece kadar kıpırdandı - müstehcen bir şekilde kanamaya yetecek kadar derin, ama onu yakın zamanda öldürecek kadar değil. Bıçağı orada tuttu ve oyuncağının kıpırdamadan durmaya çalışırken titreyip boğulmasını izledi.

"Kazım'a ne yaptın?" Ariocho'nun sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. Ophion'un nefesi ciğerleri taşla doluymuş gibi tıkırdadı.

"Ona ışığı göstermeye yardım ettim," diye mırıldandı.

Şerefsiz.

Ariocho ayağa kalkıp bıçağı attı ve kirli ellerini daha kirli derilere silerken, Ophion bir nefes gevşetti. Neredeyse rahatlama gibi geliyordu ve bu lanet ses neredeyse onun çığlıkları kadar zevk vericiydi. Çünkü Malek ne zaman bir rahatlama yaşasa, Ariocho bunu acıya dönüştürüyordu ve Malek'in o kısa rahatlama anlarından beklediği tek şey bu olana kadar da bunu yapmaya devam edecekti. Kelimenin anlamını alır ve verdi.

"Oyun zamanı bitmedi," dedi Lúç, Ariocho'ya dönmeden önce mermerin üzerine kan ve tükürük saçarak. "Hâlâ öyle düşünüyor, değil mi? Biteceğini."

"Gözlerini açık tutamıyorsun diye bu iş bitmiyor." Şekil Değiştiren parmaklarını elindeki siyah bıçağın üzerinde gezdirirken Ariocho Ophion'a doğru esprili bir şekilde kıkırdadı, gözleri Solas kürelerinin kavisli kenarından yansıyan renklere odaklanmıştı. Her zamanki hançerini, parmaklarından birinin etrafına dolanmış ve kancalanmış bir hançerle değiştirmişti. Dudaklarında taşıdığı sırıtişla uyumluydu.

Ariocho eğildi. "Işık senin olsa da karanlığın tamamen benim olduğunu unutuyorsun ve orada rahatlatıcı hiçbir şey bulamayacaksın. Sadece kabuslar, bundan emin olacağım." Kelimleri sıcak ve hırıltılı hissetti.

Dil. Ophion'un uykusunu da uyanık olduğu saatler kadar huzursuz hale getirmek için oynayabileceği bir dizi eğlenceli enjektabl vardı.

"Derin nefes al, Epísimos," dedi Lúç, Ophion'un gri saçlarını kavrayıp yüzünü yukarı kaldırırken sözlerini alaycı bir edayla okşuyordu. Bıçağının düz kenarını Malek'in boğazında gezdirdi, oradaki sakal kıllarını kıvırdı ve nefes borusuna bastırdı. "Merak etme, acı çektireceğiz."

Shiron duvarı iterek Ophion'un sol kanadını odanın uzak tarafındaki kancadan iğrenç bir gıcırtyla çıkardı. Tüyler yere düştü ve Malek'in bedeni sarsıldı, dudaklarından keskin bir çığlık döküldü.

Arioch parmaklarını Ophion'un kanadının sırtında gezdirerek, "Kendini çelikleştir," dedi. "Daha yeni başlıyoruz."

Bu başlangıçtı.

Sırada elleri olacaktı - Aheia'ya dokunan, Kazım'a dokunan kirli lanet elleri. Ama Arioch önce gururunu istiyordu. Lanet olası kimliğini istiyordu.

Malek acı içinde inledi, Arioch sırtına binerken vücudu kasıldı, dizleri çürük kaburgalarının yan tarafına bastırdı.

"Yapamazsın," diye boğuldu Ophion, Arioch beyaz uzantıyı daha sıkı kavrayıp tiksintiyle sırtına bakarken. Derisi mükemmeldi, siyah hançer onu yarmadan önce hiç dokunulmamıştı. Elllerinde ya da ayaklarında nasır yoktu. Zor bir hayatın yansımaları yoktu, çünkü o hiç zorluk çekmemişti.

"Görünüşe göre yapabilirim." Parmaklarını tüylerin üzerinde gezdirdi, bir süre daha bekledi çünkü onu almadan önce Ophion'un mavi gözlerinde parlayan o küçük umut kıvılcımını görmek istiyordu. Kanat kendini gösterdiğinde onu da yedi ve kanadın Ophion'un sırtıyla birleştiği yeri ısırđı.

Siktiğimin tüyleri.

Malek demire karşı savaşıırken, Avarice'e karşı savaşıırken, Lúç'un neşeyle boğazına dayadığı bıçağına karşı savaşıırken, Arioch bağların yırtıldığını hissedene kadar çenesini kilitledi. Ama bunların hiçbirini onu caydırmadı, hayır, sadece daha da cesaretlendirdi.

Sanki Mithra'ya verdiği acı Aheia'yı geri getirecekmiş, sanki Kazım'ın başına gelenleri silecekmiş gibi dişlerini gıcırdattı.

Ama işler böyle yürümüyordu.

Acı.

Öfke.

Uyuşuk

.

Tekrarl

a.

Çenesini birbirine kenetleyip Ophion'un kanatlarının tüylerinin altındaki sıcak eti hissederken göğsünden kırık, manik bir kükreme yükseldi. Ama ne kemiklerin çıtırtısı ne de parçalanın derinin mide bulandırıcı sesi, kenarlarını yakan alevlerden başka bir şey bulmasına izin vermedi.

"*Yadha*," diye geri çekildi, Shiron'un gözleriyle buluştuğunda sesi sert bir ızgarada kayıyormuş gibi kalındı. Nefilim tereddüt etmeden çenesini eğdi ve Arioch'la birlikte kanadını kemikler çatlayıp deri parçalanana kadar sıktı. Kan Lúç'un gülümsemesine sıçradı ve Ophion haykırdı, bedeni alttaki arduvazın üzerine düştü.

Arioch deri kalıntılarını tükürdükten sonra piçin orantısız anatomisini inceledi. Büyük uzantıyı kopararak kötü bir iş çıkarmıştı ve her bir parçası aynı işlemi diğer tarafta da tekrarlamak istiyordu ama şimdi değil. Hayır, Ophion tutarlılığına zar zor tutunuyordu.

Bu olmaz. Lanet olsun. Yap.

Lúc, Ophion'un taş levhasının yanında duran uzun bir kütüğe uzanırken, "Şimdilik birde bırakalım," diyerek ağzını gömleğine sildi. Sonra derisinden bir çakmak çıkardı ve alevi, etrafına ıslatılmış bir bez sarılmış olan uca tuttu. Emryn'i kan kaybından ölmesini engellemek için kullanabilirlerdi. Ama bunun yerine Lúc alevleri Ophion'un sırtındaki yaraya bastırıp onu dağlayacak kadar yakarken, Arioeh kanlı kanadı çekip Malek'in önüne bıraktı ve bugün kaybettiği şeyi iyi görebildiğinden emin oldu.

Ardından, Shiron ve Lúc'un yüzeye geri dönebilmeleri için gölgelerini duvara karşı bir girdapta topladı.

Şimdi o mağarada Ophion'la yalnızdı ve bunun farklı hissettirmesi gerekirdi.

Düşmanını önünde kanlar içinde ve kırık dökük görmek *daha fazla* hissettirmeliydi ama hissettirmedi.

Uyuşmuştu.

Bölüm 5

ARIOCH

Gehenna'nın çatlak zemini boyunca yürüdü, Koutávi diğer iki *Varcolac*'la birlikte onu takip ediyordu.

Arioch'un başparmağı, Aheia'nın ölümünden sonra Aljira'da kalan son parçası elindeki taşın üzerinde kaydı. Bu onu rahatsız ediyordu çünkü rahatsız etmemesi gerekiyordu. Bu sadece bir *lâpis* kristaliydi, Aheia bu diyara sığınmak için takas yapmaya çalıştığında deri kesesinde taşıyordu. Peki neden rüyalarına giriyordu? Neden birçoğunda küçük elleriyle kucaklıyordu?

Nahr Anulfus'un alçak, yanardöner ışığı altında çevirdi. Nehri geçip önündeki sivri kaya kapılarından geçerken ruhlar o ölü gözlerle onu izliyor gibiydi. Karmaşık seviyelerden geçerek ilerleyen karanlık sarmal merdivene doğru eğildi, orada yatan her neyse onu kontrol altında tutmak için genetik inceliklerini okşamak üzere ince bir şekilde ayarlanmıştı. Geçtiği her bariyerle birlikte etrafındaki enerjiler değişiyor, her biri farklı bir şekilde tenine baskı yapıyordu. Amaçları

Terk edilmiş diyara girmesine izin verilmeyen her şeyi dışarıda tutmak ve zaten duvarlarının arkasında hapsedilmiş olan her şeyi.

Örneğin Nahr Anulfus'taki ruhlar asla oradan ayrılamazdı çünkü etraflarındaki su ve hava onları hiç bitmeyen bir döngünün içine çekecek şekilde yüklenmişti. Aynı zamanda, sanki onunla parlayan su arasında ince cam benzeri bir bariyer varmış gibi, geçerken adımlarının itilmesinin nedeni de buydu.

Burada her şeyin bir yeri vardı ve her seviyede farklı kısıtlamalar söz konusuydu.

Son basamağı çıkarken yumruğunu sıkarak küçük taşı avucunun içine sıkıştırdı. Kendisinin bile cevaplayamadığı sorular hakkında kahini görmek için buraya gelmişti. Ama ziyaretini reddetmişler ve taş kapıları onun önünde kapalı tutmuşlardı. Bu da kanını duvara sürmesi ve işlerine geldiğinde görüşmek için *ona* yaklaşmalarını beklemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Taşı şimdi yanında tutmasının nedeni buydu. Taşın önemi hakkında ona bir şey söyleyip söyleyemeyeceklerini görmek istiyordu. Ama onu reddettiklerinde, rotasını değiştirmişti.

Ve şimdi, Aheia'yı görmeye her gelişinde içinde kabaran korkuyu hissediyordu.

O gitmişti. Ama şimdi bile onun yakınlığına ihtiyaç duymaktan kendini alıkoyamıyordu.

Durmak zorundasın. Bu onun için yeni bir mantra haline gelmişti. Durması gerekiyordu çünkü kadın onun geçmişti ve şu anda karşı karşıya olduğu berbat geleceği düzeltmek yerine onunla birlikte yaşıyordu.

Hikâyelerde onun hakkında ne anlatılırsa anlatılsın, ölümlüler ve Mithra ona *Mithrek Morta* adını vererek onu ne olarak gösterirse gösterebilir, o ölüme hükmetmedi; kimse hükmetmedi. O sadece ölümün hayatları peşinden sürüklemesini izledi.

Ölüm ayrımcılık yapmazdı ve kimsenin elinde yaşamazdı, tıpkı zehrin, kullanıcısı için etkilerini durdurmayacağı gibi.

Doğası gereği, ne kadar hor görülürse görülsün, ne kadar küçümsenirse küçümsensin, nazik bir *şeydi*. Tıpkı yaşam gibi her canlının başına gelirdi; ölümsüzler arasında bile öyle ya da böyle kesin olan tek şey buydu. Ölümün elleri Aheia'nın omurları arasına saplanan bıçağın üzerinde değildi. Son nefesini verirken dudakları da onunkilerin üzerinde değildi. Ölüm şiddet değildi, ondan sonra gelen şeydi. Kandan sonra, çığlıklardan sonra, lanet olası acıdan sonra. Onu çevreleyen fırtınanın gözü olan huzurdu. Yine de, karanlık onun için yarıldığında ve kaya kayarak duvar bitişik bir mağaraya açıldığında sakin olmaktan başka bir şey hissetmedi. Siyah zeminden sızan mavi bir parıltı, merkezdeki donmuş gölden geliyordu. Sarkıtlar tavandan uzun buz sarkıtları gibi sarkıyor, Ahia'nın cesedinin yattığı uzak duvardaki taş levhayı diğer tüm çürüyen cesayrı olarak çevreliyordu.

Burası soğuktu; duvarları kaplayan buz onu üşütüyordu. Hayattayken olduğu gibi görünüyordu.

Neden ona son bir kez meydan okuyamadı? Peçeyi bırakıp sadece-

Ölüm gölgelerinize kazınmış. Kendini ondan asla koparamayacaksınız.

Yaklaşıp ellerini Aheia'yı destekleyen taş dayadığında bu düşünce içine işledi.

Üzerinde, onun diyarından çıkarken giydiği büyük boy kıyafetler vardı ve kan hâlâ onu kaplıyordu. Beyaz saçlarının telleri birbirine yapışmış, boynunun çukurunu çizmiş ve göğsündeki donmuş yaranın üzerinde kabuk bağlamıştı. Grinin yanardöner bir tonu olan ruhu yanı başında yerde yatıyordu. Nehir onu, bir *Wraith*'i -ölüleri toplayanları- çağırıp çamurlu sudan alması için gereken süre kadar tutmuştu.

Wraithler tüm diyarlardaki şehirlerde, kasabalarda ve manzaralarda dolaşırdı ve her zaman görülürlerdi; tek fark, kimse kaçırdıktan sonra onları hatırlayamazdı. Gehenna onların hafızada kalmasını sağlayan tek yerdı. Irklarının hiçbir bağılılığı, hiçbir Tanrısı, hiçbir yaratığı ve hiçbir diyarı yoktu. Bir Wraith'in tek efendisi zamanın sonuydu ve Arioch'un geride bıraktığı pisliğı toplamak için ikisini de gölgeliyor gibi göründüğü yerde onunla el ele yürüyorlardı.

Gözlerinin Aheia'nın solgun teninde gezinmesine izin verdi. Çürüme ya da kokuşma belirtisi yoktu, sanki sadece uyuyordu. Ruhu da bedeni kadar boştu.

Ölümlüler ölümden sonra bir tür yaşam olduğuna inanıyordu, pek çok Nefilim de inanıyordu. O daha iyi biliyordu. Bedenler ve ruhlar, gözlerinin önünde her gün yüzlercesi doluşuyor, onları kıvılcımlandıran her şeyden arındırılıyordu. Burada hiçbir şey yaşamıyordu ve aksini düşünmek hayalcilikti.

Hırlayarak Aheia'nın küçük bedenine baktı, sanki gittiğı için ondan yeterince nefret etse geri dönebilirmiş gibi.

Gölgeleri sırtından aşağı damlıyordu, saçlarını kızın yüzünden uzaklaştırırken koordinasyonsuzdu. Ona dokunmak korkunçtu, lanet olasıca korkunç ve arkasında bıraktığı rahatsız edici yankı, onun ruhunu tutarken paylaştıkları bağı kalıntılarıyla uğulduyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Onu bu tür bir tanıma için yeterince uzun süredir tanıımıyordu ve yine de onu yedi gündür değil, yıllardır dünyasındaymış gibi hissediyordu.

Bir muamma olarak yaşadı ve öldü.

Ophion adına Aheia'yı almaya gelen Ćist Kal'a göre, Aheia yarı Nefilim'di.

Ama bu da hiç mantıklı değildi. Ophion annesi bir iblisle yattığı için onu avlayarak vaktini asla boşa harcamazdı. Ve ona karşı geldiği için de değil, gururu *Çorak Topraklar* kadar büyük bile. Bunun bir cevap olabilmesi için çok fazla eyrid harcamış, çok fazla çaba sarf etmişti.

Ayrıca, ne Nephilim'in ne de Mithra'nın onu içine aldığında hissettiklerini hissetmeyeceğini iliklerine kadar biliyordu. *Saçmalık*.

Bu, göğsünü daraltan kaderin ipliklerinde akan içsel bir bilgiydi. Kendi zihninden değil, içinde yaşayan kadim güçten gelen bir cevaptı bu. O tamamen başka bir şeydi. Ama ne olduğu ya da olmadığı şimdi önemli değildi, o zaman da önemli değildi, onu tutmaya karar verdikten sonra da önemli değildi. Bu sadece bir araçtı, pazarlık edilecek bir şey.

Bu yüzden onun bıraktığı soğuk, içi boş şeyle yaşayacak ve bu süreçte kendisinden çaldığı küçük parçanın onda kalmasına izin verecekti.

Bu onu son görüşüydü.

"Onu burada mı tutacaksın yoksa diğerlerinin yanına mı koyacaksın?" Arioeh'un iyileşmiş kolu kaşınırken Mazikeen'in sesi etrafını sardı, sesi derin ve boğucuydu.

Onu diğerlerinin yanına koyun. Cesedini diğerlerinin yanına atma ihtimali karşısında tüyleri diken diken oldu.

"İşte," dedi, sözcük boğazını tırmalıyordu.

Ifrit iyileşmiş görünüyordu ama gücünü toplaması neredeyse on gün sürmüştü. Yüzyıllardır dizginlenmemiş formuna girmemişti ve bu onu tamamen tüketmişti. Bağları kopmuştu ve Arioeh'a olan borcunu ödemişti ama yine de kalmak istemişti ve Arioeh bundan memnundu.

Maz ölüleri, sessizliği ve sundukları dinginliği tercih ediyor gibiydi. Ve onunla burada buluşmak hoşuna gitmişti. Gehenna'yı biraz daha az ıssız hale getirdi. "Yaşamdan bu kadar korkan bir ölümsüzle karşılaşmak... Belki de ölüm, bir hoş geldin Maz onun etrafında dolanırken gözlerini Aheia'ya dikti. Parmakları başının tepesinin hemen üzerinde duruyordu, gözbebekleri alev alev yanıyordu. "Nöbet tutmaya devam edeceğim."

"Artık izlenmesine yok," diye tersledi Arioeh.

Mazikeen'in gözleri karanlıkta parlıyordu, mahkûmiyet parlaktı. "Ölümün ebediliğine bu kadar sıkı tutunuyorsun," dedi, tenindeki kor alevlenerek.

"Oysa bu sonluluğa dair, bundan sonraki yaşama dair sahip olduğunuzdan daha az kanıtınız yok." "Kanıtlar etrafımızda yaşıyor," dedi soğuk bir sesle.

"Burada karanlık bir sondan başka bir şeye işaret eden hiçbir şey yok. Ölü bedenler, ölü ruhlar. Burada sadece bunlar var, kilit altında tutmamız gereken canavarlar canlı hiçbir şey yok.

Ölülerle buluşan ve onları güzel bir varoluşa yönlendiren Tanrılar da yok."

Bu düşünce pek çok kişinin boğazına sarılmıştı, oysa sadece bir dikkat dağıtmaydı. Bir gerekçe.

Din, lanet olası bir baskı çemberi.

Maz ona baktı. Onun içinden.

"Biz *canavarlardan* bazıları zamanın ötesini gördü, Alshaytan. Bunu sakın unutma." Gözleri kısıldı ve tekrar Aheia'ya odaklandı. "Ayrıca zaman gerçek değil, bilirsin işte. Ölümlü varlıkların küçük, önemsiz hayatlarını takip etmek için ihtiyaç duydukları bir ölçü. Bizim için pek bir şey ifade etmiyor, değil mi? Ve eğer zamanın bir önemi yoksa ve yaşamlar sonsuza dek sürebiliyorsa, ölümün bizi ne zaman yakaladığını nasıl bilebiliriz? Birçok canlı varlık bu mağaralarda saklanan cesetlerden daha uzun süredir ölüdür."

"Umutsuzlara umut aşılayan sözler," diye homurdandı Arioch, eşi benzeri görülmemiş bir öfkenin giderek arttığını hissederek.

"Ya da belki cahilleri yakan sözcükler," dedi Mazikeen sesine sinirli bir ton

"Dikkat et," diye hırladı.

"Adını vermediğim bir şeye alınıyorsan, belki de nedenini kendin değerlendirmelisin," dedi Maz basitçe, alevleri bedenini ısıtırken kenara çekilmeden önce.

Ona ters ters baktı ama cevabını kilitledi. Bu iş hiçbir yerde dostane bir şekilde bitmeyecekti ve kelimelerini gerektiği gibi eğitecek gücü yoktu. Kavga etmek istememişti ama bir şekilde yapabileceğini hissettiği tek şey buydu.

"Mithra sessiz mi?" Mazikeen sordu ve Arioch sadece bitişik olsa bile konu değişikliği için minnettardı.

"On günlüğüne," dedi Aheia'ya son bir kez bakarak. Ölümünün üzerinden yirmi üç gün geçmişti.

"Sence kalacaklar mı?"

"En azından önümüzdeki kırk yıl boyunca," dedi ve sonra elindeki taşı Aheia'nın göğsüne koyarak ayrıldı.

Mazikeen düşünceli bir şekilde başını salladı.

"*Pénthrum*'u düşünmemiştim," dedi yavaşça, onlar dönerken ve Arioch'un gölgeleri arkasındaki zemini sıyırırken. "Ophion ölmediğine göre." Gözleri parladı ve dudağı karanlık bir sırtışa dönüştü.

Mithra her şeyi arkasında bir neden, bir hesapla yapardı. Bir Epísmos'un ölümünden -ya da öldüğü varsayımından- sonra, ona kişisel bağlılık yemini edenlerin hepsine on üç gün süre tanırlardı.

İntikam. Aether'in Theia'yı bütünüyle yemek için harcadığına inandıkları süre buydu. Sonra elli günlük *yrenia* geldi. Dinginlik.

"Bundan sonra ne olacak?" Mazikeen mağaranın ağzına ve hemen merdivene doğru yürürlerken sordu. Attığı her adımda göğsü daha da sıkışıyordu.

"Bir sonraki hamlelerini, bir sonraki atanmış hükümdarı düşünecekler, eğer isterlerse yas tutacaklar."

"Ophion halkı nasıl sadakat yemini eder?" Mazikeen kara parmaklarını ateşli saçlarında gezdirirken, vücudundan hiç eksik olmayan kalın, parlak elbisesi kıvrımları boyunca yüzüyordu.

"Kan yemini. Yemin ettikleri şeye bağlı olarak ellerini magyck gibi zorlar."

"Ölmemiş olsa bile mi?"

Arioch onun gözlerine baktı. "Yeterince insan bir şeye inandığında, onun gerçek olup olmaması önemli değildir. İnanç yoluyla ödünç verilen enerji onu gerçek yapacaktır. Ölümlülerin etrafına bir din yapıştırdıkları ve körü körüne takip ettikleri o anlamsız kitabın magyck'i nasıl tuttuğu budur. Hepsi sadece enerji alışverişi."

"Calmani kaprislerle hareket etmez," dedi Maz, derisindeki görünmez kirleri temizlerken.

"Bizim sihrimiz sizinki kadar güçlü değil," dedi Gehenna'nın derinliklerine inen basamaklara doğru bakarak. "Çok büyük bir kısmı inanca dayalı. Ölümlülerin uydurduğu o küçük *peri masalları* gibi, bir fae'nin hayatını el çırparak geçirecek türden." Hayatları gerçekten de ilham aldıkları kitaplardaki gibi olsaydı daha basit olurdu. O hikayelerde Aheia bir yalvarışla ya da bir öpücükle uyanabilirdi.

"Periler," diye alay etti Maz, gözlerini devirerek her zamankinden daha sıkılmış göründü. "Keşke ölümlüler aralarında kaç kişinin dolaştığını bilselerdi."

"Bu, o değerli inançlardan bazılarını yıkacaktır. Belki bir gün onları aydınlatırız." Arioch neredeyse sırtıtaçaktı ama yüzündeki kaslar ağırlaşmıştı.

"Belki de." Mazikeen gülümsedi ve sonra başını kaldırıp tepedeki basamaklara baktı. "Ölüler o zamandan beri kıpırdamadı."

Aheia Gehenna'yı en son canlı ziyaret ettiğinden beri. "Dikişteki kesik değişmemiş."

İssız zeminde oluşan çatlak, Arioch'un ne kadar derin olduğunu öğrenmek için gölgelerini içine gönderdiği çatlak. Sonsuz.

"Görünüşe göre her şey normale döndü."

Açık ve kapalı bir hikaye.

Bölüm 6

AHEIA

Aheia boğazındaki güveyi hatırlayınca nefesi kesildi ve öğürdü. Yemek borusunu gerdiğini hissettiği şeyin gerçek olmadığını ve nefes almakta zorlanmadığını fark edene kadar dehşet içinde boynunu tırmaladı. Dudaklarını sıkıca kapattı, midesi yaratığın kalın gövdesi ve kadifemsi kanatlarının içinde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlatan hayaletle sıkıştı ve midesi ürperdi. Ama sonunda parmakları gevşedi ve paniğin azalmasıyla birlikte garip bir amnezik sakinlik onu sardı. Bu, yürümeye ama manzarayı unutmaya benziyordu. O kadar çok düşünüyordu ki beyni ağrıyordu ama tek bir düşünceyi bile hatırlayamıyordu. Saatler zorlu geçse ve günler hiç bitmese de mevsimler kolaylıkla değişiyordu.

İçindeki kaslar kasıldı ve serbest kaldı, gözleri üzerinde bitmeyen karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmadı ve başının üzerindeki o garip hareketsizlik, vücudunun içindeki tek hareketin kendi ürpertileri olduğunu fark etmesini sağladı.

Kalbi durmuştu.

Birkaç dakika önce hissettiği acı, tamamen farklı bir dünyada üzerine yağın bıçaklar artık yok olmuştu. Ama şimdi onları geri istiyordu, çünkü onun yerini alan şey uyuşmuş bir canavardı, acıdan çok daha fazla kefareti isteyen türden. Çünkü hissiz kelimesinin kendisi bir yanılgıydı. Asla öyle değildi. Ağırdı. Boğucuydu. Bir boşluktu. Ve parmakları altındaki granülleri karıştırırken kendini burada onun içinde buldu.

Soluna baktığında, göz alabildiğine uzanan siyah bir gölün geniş alanını gördü, cam gibi yüzeyi ürkütücü bir ayna gibi durgundu. Ancak üzerinde boş gökyüzünden başka yansıtacak bir şey yoktu. Yıldız yok, ay yok, renk yok. Bu dünyadaki tek şey Aheia'nın üzerinde yattığı ince kum parçası ve onu iki yandan sınırlıyor gibi görünen suyd.

Kum soğuk ya da sıcak değildi. Kaba ya da yumuşak değildi. Sadece öyleydi. Bulunduğu yeri ya da buraya nasıl geldiğini sorgulamadı. Aslında ilk kez, daha önce hiçbir yerde olmak istemediğini hissetti. Ve manzaradaki renk eksikliği sorun değildi çünkü Aheia parlıyordu. Rengârenkti.

tüm yıldızları çekmiş ve onları teninde çiğ damlaları olarak toplamıştı; parlaklık ondan yukarıdaki boşluğa kırılıyordu. Kanıyordu, özünün kumda erimesini, gökyüzünde erimesini, canlı bir şey gibi titreşmesini izliyordu. Kalpsiz bir şeyin olabileceği kadar canlı.

Artık damarlarında buz yoktu, karanlık da yoktu.

Ama görünüşe göre bu imkânsız rüyasının genişliğindeki tek aksaklık o değildi. Kendini yukarı itti ve hafızasındaki aynı güve ile karşılaştığında kaskatı kesildi.

Farklı bir rüya.

Farklı bir hayat geldi. Aynı
güve.

Güve öylece baktı ve yüzü olmayan dışının sözleri zihninde yankılandı,
güveyi yaklaştırmadan önce ona söylediği sözler.

*Mübarek gün, kutsal gece. Etrafımızdaki yaşam için, hayatta kaldığımız için
sana şükrediyoruz.*

Aheia parlayan elini ona doğru uzattı.

"Neden önemlisin?" diye fısıldadı doğal olmayan sessizliğin içine, yumuşak
yankılar etraflarında yankılanıyordu. "Beni bir yerlere götürdün," dedi yıldız
gibi parmaklarını ileri uzatarak. "Beni nereye yönlendiriyorsun?"

Ve tam küçük böceğe dokunmak üzereyken, böcek ondan uzaklaşıp göle
doğru uçtu. Aheia onun suyun üzerinde süzülüşünü izledi, sıvının üzerindeki
mükemmel yansıması hangisinin gerçek olduğunu sorgulamasına neden oldu.
Sonra, Aheia'nın kanatlarının küçük altın detaylarını göremeyeceği kadar
kıyıdan uzaklaştığında, sanki onu takip etmesini bekliyormuş gibi dönüp ona
baktı.

Aheia yavaşça nefes verdi.

Ölümcül şeyler bile uzun sürmez.

*Kalıcılık rüyalarda olmaz. Senin
kalbin yok.*

Güveyi takip etti, pürüzsüz kayaların üzerinde yürürken ılık suyun
ayaklarını yemesine izin verdi, tenindeki renkler yüzeyin altında yansıyor.
Küçük dalgalar ondan uzaklaşıyor ve o ilerledikçe bu mükemmel aynayı
bozuyordu. Güve tekrar hareket ettiğinde neredeyse ona ulaşmıştı, bu sefer
yüzeyin altına daldı ve yanından geçip suya daldı.

Tamam.

girdaplar oluşturan siyah hiçliğe bir kez daha baktı ve kendini bırakarak böceğin peşinden suya dalarken suyun onu sarmasına izin verdi.

Koyu mavi uçurumun derinliklerine doğru ilerlerken gözlerini açık tutmaya ve güveye odaklanmaya çalışarak ayaklarını tekmeledi. Kalp atışları ya da kan akışı bile ona eşlik etmediğinden, durgunluk kulak zarlarına çok gürültülü geliyordu. Suda attığı kulaçlar zorluydu ve parıldarken bile beyaz titreşimi karanlıkta takip etmek zordu. Vücudunun etrafındaki basınç, tıpkı kumun yaptığı gibi onu tutuyordu ve bu bilginin içindeki bir şey sakinleştiriciydi. Göğsü nasıl boşaldıysa ve kalbi atmayı bıraktıysa, ciğerlerinin de artık havaya ihtiyacı yokmuş gibi göründüğünü fark etti. Bu yüzden ağzını açtı, suyun dudaklarının arasından sızıp boğazından aşağı akmasına izin verdi, önündeki güve manzarayı kesen büyük bir kayanın tepesini yuvarlarken.

Suyu oksijenmiş gibi solumak tuhaftı, ama belki de yıldız ışığının oksijene ihtiyacı yoktu, ya da belki her şey oksijen olabilirdi. Güve havaya ihtiyaç duyuyor muydu?

Kaba kayanın üzerinde kendi yolunu aydınlattı ve kayayı aştığında dudakları şaşkınlıkla aralandı. Güve artık uzakta küçük bir noktaydı ve tamamen su tarafından yutulmuş bir kasabaya doğru yüzüyordu. O kadar büyüktü ki nerede bittiğini anlayamadı, sisli mavi uzak kenarları yiyordu. Yaklaştı, gözlerinin uyumsuz binaların arasından geçen yollarda gezinmesine izin verdi. Her biri farklı bir renge bürünmüş, bazılarının dış cephesi ahşapla, bazılarınıninki farklı kaya türleriyle, bazılarınıninki ise sadece temiz çarşaflarla süslenmişti. Topraktan pürüzlü çizgiler halinde yükselen heykeller ve ferforje lamba direkleri ve söğüt benzeri ağaçlar vardı

Yaprakları suyun yumuşak akışında dans ediyordu. Kendimi tuhaf hissettim... unutulmuş.

Güve, dış iskeleti çıplak olan kenar mahallelerdeki evlerden birine dalmıştı. Çatısı yoktu, sadece duvarlar ve altındaki kumla kaplı taşa yaslanmış kırık tahta parçaları vardı. Aheia kendini daha yakına bıraktı, içeriden gelen küçük bir parıltıyı fark etti, bir ışıltı gibi. Yumuşak ışıltıyı takip ederek, uyumsuz sandalyeler ve ağır ahşap bir masanın bulunduğu bir yemek odasından, kâğıt kaplı duvarlarda boş süslü resim çerçevelerinin bulunduğu bir koridordan ve daha ilerideki açık bir odadan geçerek daha derine doğru kürek çekti.

Aheia önünde süzülen altın avizeyi gördüğünde ışığın kaynağını anladı, kıvrımlı metalden kırılan elmaslar damlıyordu. Avize, lacivert, neredeyse pırıltıyla kaplanmış bir masanın etrafında duran, arkalıkları ve kolları karmaşık bir şekilde oyulmuş pembe koltukların üzerinde asılıydı. Oturma odası gelişigüzel tuğlalarla örülmüş bir şömineye bakacak şekilde düzenlenmişti ve odanın tamamını çevreleyen sadece iki duvar vardı. Birkaç boş tuval, düzensiz açılarla yere gömülmüş üç büyük kitaplıktan birine yaslanmıştı.

Neredeyim ben?

Parmakları deri ciltli kitapların pürüzsüz sırtlarında gezinirken, Aheia'nın adını bilmediği, üst kısımlarda asılı küçük örtülere baktı. Raflardan birinin üzerinde yumuşak bir kumaş parçası duruyordu ve ona uzanıp parmaklarının arasında sıkıştırdı. Üzerinde süslü altın ipliklerle kazınmış bir 'K' harfi vardı, kenarları yırtılmıştı.

Dişlerini sıkı, tam narin işlemeye dokunduğu anda zihnine keskin bir acı saplandığını hissetti ve dudaklarından sessiz bir inilti döküldü. Parlak ışıkların kirpikleri zihnini kesti ve kumaşı daha sıkı tuttu.

Gözünün köşesinde bir şey var.

Buraya geldiğinden beri ilk kez içinde bir panik oluştu.

Kıpırdamadan durdu, eliyle tutunduğu bezi bıraktı, yavaşça yukarıdaki yüzeye doğru süzülmesine izin verdi ve derisi korkuyla çakıllandı, hala bir aklı olduğu için var olan bir korkuydu bu. Bir şey yaklaşıyordu, karanlık ve bulutlu bir şey. Ve onu bulmak için yer değiştirdiğinde, herkesin bakmaya korktuğu o tek noktada saklanarak onunla birlikte hareket etti.

Göz ucuyla.

Karanlığın oyalandığı yer. Gözden uzakta. İnkâr edilebilir.

Aheia bir şeyin hızla yanından geçerek sıvıyı yüzüne yaklaştırdığını hissetti ve bu sırada korkunç miktarda su yutarak irkildi.

Onunla ilgili bir şey vardı.

Ama bu güve değildi. Bu her neyse, en azından onun boyutlarında olmalıydı.

Ve sonra onu gördü.

Artık gözünün ucuyla değil, tam önündeydi.

Yaratık kitaplıklardan birinin arkasından sürünerek çıktı. Soluk beyazdı, vücudu Aheia'nın yanlarından geçerken göğsünden kitapları görebileceği kadar yarı saydamdı. Ona Gehenna'da gördüğü ölü ruhları hatırlatıyordu ama hiçbir özelliği yoktu, sadece uzun konik uzuvları ve yuvarlak bir kafası vardı. Pürüzsüz. Yüzsüz.

"Gölgeler size yalan söylüyor."

Aheia, önündeki asimetrik cumbalı pencereden uzakta bir başkasını fark ettiğinde farkındalığı arttı.

"Sen buraya ait değilsin."

Giderek daha fazlası evlerin arasından süzülüyor, garip, yavaş hareketlerle yaklaşıyorlardı.

Çekilin!

Ayaklarını tekmelemeye başladı, yüzen avizeye tutundu ve kendini daha hızlı yukarı kaldırdı, üzerine 'K' dikilmiş kumaş parçasına kısa bir süre kala bıraktı. Çürük kumaş onun çıkardığı kargaşada savrulurken, kasları bu şekilde yüzmek için harcadığı çabayla çılgılık atıyordu.

Ancak yaratıklar onunla aynı sorunu yaşamıyor gibi görünüyordu, asma benzeri uzuvlarını etrafına sarmaktan ve onu altına çekmekten başka bir şey istemeyen bir oluşum gibi derinlerden çıkıyorlardı.

Yüzeyden ne kadar uzakta olduğunu görmek için çenesini salladı ve üzerinde gördüğü şey karşısında irkildi.

Bir ceset.

Uzun, beyaz saçlarla çevrili bir beden. Mavi gözleri geriye bakıyordu, dudakları ayrıktı, karanlık bir suyun içinde bir ceset gibi yüzüyordu.

Vücudu.

İkizi siyah, büyük boy kıyafetler giyiyordu ve üzerindeki tek renk, göğüs kafesine yaslanmış küçük bir kristalden geliyordu, üzerinde bir güve tutulması geziniyordu.

Annesinin taşı.

Tekrar aşağıya baktı ve yaratıkların yaklaştığını gördü. Onu ele geçirirlerse ne olacaktı? Aheia ağzını açtığı anda gözleri tekrar yukarıdaki bedene kaydı.

Çok fazlası onu öldürebilirdi. Bedenin dudakları bunu dile getirdi ve o da bunu zihninde duydu, sesiyle söyledi. *Seç.*

Seç. Kelime yankılandı. Basit bir kelime, küçük bir hece.

Neyi seçtin?

Aheia nasıl sececeğini bilemediği seçeneklerle karşılaştığında o tanıdık kararsızlığı hissediyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

İçi çoraktı. Soğuk değildi. Daralmamıştı. Hiçbir şey... Göğsü bir boşluktu.

Kalbi durdu.

Onun ruhu... *onun ruhu*.

Hiçbir şey hissetmedi. Ta ki annesinin taşına dönüp bakana kadar. İşte o zaman göğsü ağrıdı ve taşın tanıdıklığı onu beşiğinde tuttu. Ona dokunması, o duyguyu bilemesi gerekiyordu çünkü burada, bu sulara yalnızdı. Kristal bunu düzeltebilirdi.

Yumuşak, renkli parmağını uzattı ve mücevherin sert yüzeyinde gezdirerek güvelerin telaşını izledi.

Temas koluna sıcak bir akım gönderdi, ama hareket edemedi, gözleri içine yayılan hisle genişledi. İkiz seğirdi ve seğirdiğinde Aheia göbeğinin hemen arkasından bir çekim hissetti. Aklını başından alan bir darbeyle kendisiyle çarpışarak öne doğru savruldu. Nefes almak için ağzını açtı ama onun yerine su yutmak zorunda kaldı. Şaşkınlık içinde boğuldu, su her taraftan ona doğru hücum ediyor ve acımasızca çarpıyordu, artık onun müttefiki değildi.

Bölüm 7

Lúc

Lúc nefes nefese kalmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Hissettiği öfke göğsünden süzülüp midesinde birikiyor, ağır ve sıcak bir şeye dönüşüyordu. İçkiyi kızın kemikli ellerinden çekip aldı ama kız karşı koydu ve şişe kızın küçük parmaklarından kayıp yere düştü.

"Kaldır şunu," diye mırıldandı, cam parçaları Lúc'un derisini keserken Lúc sinmişti. "Kaldır lan şunu."

İnledi, dizlerinin üzerinde geri çekildi, göğsündeki jaguar etrafındaki kafesi salladı. "Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim."

Ow. Canavarı zapt etme çabasıyla derisi gerildi.

"Son meyve suyumuzu da ziyan ettirdin bana," diye inledi annesi öyle bir çaresizlikle ki içi burkuldu, kırmızı gözleri hafifçe sarktı, gevşek bukleleri yüzüne döküldü. "En azından kendi pisliğini düzeltebilirdin."

Tısladı, parmak eklemleri pençelerinin keskin uçlarıyla birbirinden ayrıldı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Sakın buna cüret etme." Annesi tısladı, sanki birinin duvardan içeri dalmasını bekliyormuş gibi odayı inceledi. "Sakın kendini böyle kirletmeye cüret etme."

Lúc bu hakaret karşısında irkildi. Ondan olduğu gibi, babasından olduğu gibi nefret ettiğini biliyordu ama bu onun bunu kendi lehine kullanmasına engel değildi

-Gereksiz bağımlılığını beslemek için onu ve onun gücünü kullanmak.

Küçük göğsü korku ve endişeyle doluyken jaguarının zorlamaya çalıştığı kaymaya engel olamadı, bu geceki dövüş yaklaşıyordu. Karşılaşacağı kurt yirmi yaşındaydı, neredeyse onun iki katı yaşındaydı ve boyut olarak da avantajlıydı. Sadece bu düşünce bile Lúc'un dün gece karşılaştığı panterden kalan kesiklerin hâlâ iyileşmekte olan vücudunun her yerinde yanmasına neden oldu.

"Anne, özür dilerim, öyle yapmak istemedim," diye ciyakladı, pençeleri alttaki tahtayı çiziyordu.

"Hayır!" Annesi koyu kahverengi sıvı birikintisinin içinde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri çılgına dönmüştü. "Dur. Bunu yapmayı. Sadece dur." Annesi dört ayak üzerinde ona doğru ilerlerken kelimeleri birbirine karıştırıyor, ter kokusu burnuna doluyordu. Elbisesinin üzerindeki mavi çiçek baskısı, ıslaklığın içinden süzülürken kahverengiye dönüştü ve bardak avuçlarının altında çatlarken koyu siyah kan karışıma karıştı.

Fark etmedi.

Hiç fark etmedi.

Ve Lúc onun yarın bunların hiçbirini hatırlamayacağını biliyordu. Ama o hatırlayacaktı.

Asla unutmayacaktı.

"Şu yaptığına bak, değersiz *dreske*." Şimdi ağlıyordu ve parçalanmış ahşap zemine doğru eğilmişti. Elbisesinin gergin kumaşının altında omurgasının çıkıntıları belirgindi çünkü

onlar için kazandığı parayı yemeğe harcayabilirdi, ama o içkiye harcadı.

Bir yatırım. Öyle demişti.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı, gözleri jaguarın varlığıyla titrerken onun başını eğip koyu renkli sıvıyı kucaklayışını izledi. Sadece bir Leviathan olmasına rağmen ondan daha hayvandı.

"Bunu senin yüzünden yapmak zorundayım," diye mırıldandı.

Lúc sürünerek geri döndü, parmakları kanlı pençelerin etrafında titreşiyordu, annesini kamburlaştırmış, dudakları kirli zemine bastırılmış, elleri yeni kesiklerle kanıyor halde bıraktı.

İçindeki pişmanlık dürtüsüyle savaşırken panik damarlarında kabardı. İçkiye asla dokunmazdı. Uyuşturucuya asla dokunmayacaktı. Kendine söz vermişti. Asla.

Onu

mahvetti.

Onu mahvetti.

"Neden burada olduğunu , değil mi?" Lúc, *Siren*'in içkisiyle birlikte getirdiği shot bardağındaki kirazlarla oynayarak sordu.

Dáinn küçük bir dişi geyik gibi görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve kahverengi irislerinde bir korku çizgisi vardı. Ağzını açtı ve kapattı, Lúc'tan kanepenin karşısında son evcil hayvanlarından biri olan Nyra ile oturan Tarık'a baktı. Müzik gürültülüydü, Solas sesle birlikte koyu renkler arasında dönüyordu.

Odanın ortasında, sadece ince bir perde ötede dans eden Nefilimi okşadı.

"Zavallı aileleri kurtuluş vaatleriyle dolandırırken bir yandan *da* o radikal ideallerini vaaz ediyordun," dedi Lúç, standlarının kenarına rahatça yaslanan iblis bir adım öne çıkarken. Kollarını kavuşturmuş ve ağzını kapatan kafatası maskesiyle Illion tam bir infazcı gibi görünüyordu.

Lúç dişlerini göstererek daha yakına eğildi. "Senin gibi bir lağım faresi kurtuluş için ne sunabilir ki?"

Dáinn bir çıkış yolu arıyormuş gibi telaşla omzunun üzerinden baktı ama Lúç botunu tekmeleyerek onu olduğu yerde tuttu. Fae masanın kenarını kavradı, nefesi daraldı.

"Hayır, ben-" Lúç ayağa kalkarken eli ayağına dolaştı. "Ben sadece-"

Evet, tamam.

Lúç bardaktan bir kiraz aldı ve onunla Dáinn'in dudaklarını araladı. İki tane daha koparıp işlemi tekrarlamadan önce tatlı meyveyi zorla içine sokarken suyu onu kırmızıya boyadı. "Ağzını kapalı tutması gerekirken açan Fae'ler hakkında ne derler bilirsin."

Dáinn neredeyse hiç tereddüt etmeden onları ısırды, ağzı etleriyle doluydu ve sanki retorik bir soru değilmiş gibi başını salladı. "Eskiler ne derdi, Tarık?" Erkeğin bakışları, yardım etmek için soğuk bir eğlenceden başka bir şey sunmayan boynuzlu Leviathan'a yöneldiğinde Lúç düşüncelere daldı.

"Dillerini kaybederler," diye cevap verdi Tarık kanepedeki yerinden ve Dáinn kirazları yutarken boğuldu, öksürürken göğsüne yapıştı.

"Doğru," diye mırıldandı Lúç yavaşça, kurbanının kulağına eğilmeden önce parmaklarındaki suyu yaladı. "Eğer eski iş pratiklerini yeniden canlandırma ihtiyacı hissedersen, kirazlarımla ne kadar dolu olduğunu hatırladığından emin ol.

Ağzın nasıldı, neredeyse boğuluyordun. O zaman not al ve o güzel dudaklarını kapalı tut."

Ellerini Dáinn'in kalçalarının dışında gezdirdi ve ona baktığında vücudu titriyordu, göz bebekleri o kadar büyüktü ki kahverengi neredeyse tamamen yenmişti.

"Anlıyor musun?" diye sordu.

"E-evet," diye Dáinn, sonunda kirazları yutmayı başarmıştı. "Özür dilerim,"

"Eminim öylesinizdir. Korku başkalarının içindeki gerçeği ortaya çıkarmasıyla ünlüdür, değil mi?" Lúe manik bir sırıtışın dudaklarını yarmasına izin verdi ve elini Fae'nin boynuna kaydırđı. "Beni tanırsın Dáinn, nelerden hoşlandığımı bilirsin - düşmanlarımıza ne yapmaktan hoşlandığımı. Bunu şimdiye kadar yaptığım en güzel uyarı olarak kabul et." Sonra gözleri Tarık'inkilere takıldı ve Tarık bu ilginin altında omurgasının tabanında bir sıcaklık hissetti. "Bir dahaki sefere bıçaklarımı çıkaracağım ve en sevdiğin vücut parçalarını senden aldığımda ne kadar konuşkan olduğunu göreceğim."

Erkek titredi, hararetle başını salladı.

"Arioch'a söyle, bundan sonrasını ben hallederim," dedi Illion hoyratça ve Nefilim'in gömleğinin arkasından tutup onu yana çekti.

"Bekle," diye kekeledi Dáinn. "Bunun bir uyarı olduğunu sanıyordum." "Öyle. Hâlâ hayattasın, değil mi?"

Dáinn'in gözleri büyüdü. Yalvarıyorlardı - en azından aptal herif hayatının bundan sonra acı dolu olacağını bilecek kadar akıllıydı. Illion'un çalıştırdığı iblisler -kendi istekleriyle kabul edemeyecekleri ya da terk edemeyecekleri bir pozisyon için kullanılan gevşek bir terim- boktan işleri, acı verici işleri, kimsenin istemediğı işleri alırlardı. Illion, Dáinn'i *Rau*'nun hizmetinde kendisinden biri olarak damgalayacak ve Dáinn artık yaşanabilir olmadığına karar verene kadar bu onun hayatı olacaktı.

"Ölmeyi tercih ederim," dedi kısık sesle.

"Hâlâ bu seçeneğe sahipsin. Şimdi defol git buradan," dedi Lûc soğuk bir ifadeyle ve Fae'nin omzuna ağır bir el sıkıştırıp onu uzaklaştıran Illion'a başıyla teşekkür etti. Kalabalığın içinde kayboldular ve Lûc deri koltuğa tekrar oturup içkisini aldı ve geri . Cildi beklentiyle kaşınıyor, jaguarı mırıldanıyor ve kıvranıyor, içindeki kafes parmaklıklarını sallıyordu. Kendini en kötü *şekilde* kenara çekilmiş gibi hissediyordu; kesmek yerine konuşuyordu. Dişlerini sıktı, likörün yanmasına izin verdi, gözleri arkadaşına döndü.

Nyra Tarık'a doğru eğilmiş, elini Tarık'ın kalçasında baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirirken, Lûc kendi elini biraz daha açarak ensesini arkasındaki deri koltuğa dayadı. Botunu tekrar yukarı kaldırdı ve dişlerinin arasına bir kiraz daha sıkıştırdı.

Tarık onu izlemeyi bırakmamıştı ve Nyra umutsuzca onun dikkatini çekmeye çalıştığında da bu durum değişmedi. Bu onunla ilgili değildi, başka hiç kimseyle ilgili değildi.

Aptalca bir şey.

Gümüş bir parıltı Lûc'un dikkatini çekti ve onu takip ederek Fae'nin boynuna sıkıca sarılmış olan tasmaya ulaştı - Tariq'in en son oynadıklarında onun boğazına geçirdiği tasma.

"Zyra'n bunu sana kimin verdiğini biliyor mu?" Tarık, Nyra'nın nefesi kesilirken iki parmağını deri ile teni arasındaki küçük boşluğa sokarak sordu.

Tariq'in onu nasıl etkilediğini ve ne kadar çaresiz gören Lûc'un siki derisinin içinde kalınlaştı. Onlar için her şeyi yapardı ve bu tehlikeli bir oyundu.

"Hayır," dedi sesinde hafif bir tereddütle.

Tarık dilini köpek dişlerinin üzerinde kaydırды ve sonunda ona baktı. "Onun yanında takıyor musun?" Sesi sertti, o siyah gözleri karanlık, ıssız bir çorak araziydi.

"Evet," diye nefes aldı, boşluğu kapatmaya çalışıyordu. Lúç bir kaşını kaldırdı.

Lanet olası Fae'ler. *Küçük yalancılar*. Hepsi. Ama onu denerken görmek eğlenceliydi.

Tarık'ın gözleri kızın gözlerine kaydı ve parmakları kızın ince boynuna dolandı. Lúç alt dudağını ıslattı, nefes alışının sığlaştığını ve kanının hızla pompalandığını hissetti. İzlemeyi seviyordu. Bunu en çok herkesin içinde yapmayı severdi. Ama Tarık'ın yoğunluğu onu Tanrıların lanetlediği kadar sertleştirmişti.

"Bana yalan söyleme," diye homurdandı Tarık onun ağzına karşı, burnu seğiriyordu.

"Sence zyra'sı, o ortalıkta yokken öndeki şık *karavandan* daha fazlasına bindiğinden şüpheleniyor mudur?" Lúç dişlerinin arasındaki piercing'i emdi, küçük göğüsleri kabarıırken gözlerinin temkinli bir şekilde ona kaymasını izledi.

"Eee?" Tarık'ın dili Nyra'nın alt dudağını sıyırdı ve Nyra gözle görülür bir şekilde titreyerek omuzlarını hafifçe çökertti.

"Hayır, bilmiyor," diye itiraf etti, yüzü günahkâr bir kırmızı tonunda kızarak. Tarık'ın gözleri daha karardı ve Lúç'un farkındalığı keskinleşti. "Belki de biliyordur, belki de birinin seni elinden almasına seviniyordur... Belki de sikini başka bir yere gömmeyi tercih ediyordur."

Nyranın nefesi kesildi, yüzüne şok damgasını vurmuştu, sanki Tarık'ın doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordu ve söylemediğini umuyordu.

Kendini beğenmiş lanet şey diğer insanlar
olmadan onu diğer yarı bilerek ve onun da
aynı şeyi yapması fikrinden incinmiş gibi davranarak.

Tarık sadece elini sıktı ve sorusunu tekrarladı. "Benim güzel tasmamı ona

takıyor musun?"

Kendini tekrar kurtarmaya çalıştı ama adam bırakmayınca yıkıldı. "Hayır."

"O zaman ilgilenmiyorum," diye kestirip attı, kızın yakasını bırakırken ifadesi soğuktu. Tökezleyerek geri çekildi ve kanepenin uzak tarafına düştü, eteği Lúç'un güzel kırmızı ipeğini ve uyluk jartiyerlerini bir anlığına görebileceği kadar yukarı kalktı.

"Ah, senin için giyinip kuşanmış," diye mırıldandı adam, kadın çantasını kaparken. "Siktir git," diye tısladı, yakasını sıkmaya çalışırken masanın etrafında. Ama Lúç onun gitmesini engellemek için botunu hareket ettirdi.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri şehvetle parlarken kelimeleri karıştırdı.

Öne doğru eğildi ve elini kızın bacağına dış tarafına sardı. "Fahişemiz olmak istedin, hatta doğru hatırlıyorsam bunun için *yalvardın*. Dizlerinin üzerine çökmüştün." Sırıttı. "Yapmamızı istemediğin bir şey yapıyormuşuz gibi davranma" -parmaklarını yumuşak teninde gezdirdi ve kalçalarının arasından yukarı doğru kaydırarak amını avuçladı- "seni çok ıslatıyor."

"Hayır, öyle değil-" Çenesi eğildi ve dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü.

"İstediğin bu değil mi?" Lúç elini çekerek onun yerine kızı kucağına çekti. Miyavladı, göğsünü onun göğsüne bastırdı, meme uçları gömleğinin dayanıksız kumaşının arkasında sertleşti. Kızının kabarıklığını sıkı ve sikini amcığına dayadı, bağcıklarına karşı yalanlarının sıcaklığını hissetti.

"İstediğin bu değil, hmm?" diye hırıldadı, nefesi sıcak ve yapış yapıştı.

"Söyle bana." "İstemiyorum," diye ciyakladı, kalçaları ona doğru yuvarlandı, onu kovaladı zevk.

Lúc'un bakışları, inhalantlarından birini çıkarıp yakan ve uyuşturucuyu yavaşça ciğerlerine çeken Tarık'a kaydı. Başka hiçbir şey yapmadığında dikkatini çekmek çok iyi hissettiriyordu.

İkisi de acıdan hoşlandıkları kadar zevkten de hoşlanıyorlardı. Bunu onlara kimin ya da neyin verdiği önemli değildi ve aralarında hiçbir kıskançlık yoktu. Bu öyle bir şey değildi. Etraflarındaki herkes değişirken onların sabit kalması böyle bir şeydi.

İblisi çok günahkâr görünüyordu; siyah bukleleri boynuzlarının etrafından gözlerine doğru sarkıyor, gömleği gergin kaslarını sıkıca sarıyordu. İçkisindeki ilacı bırakıp ayağa kalktığı anda kasları esnedi ve Lúc'un ilk kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu, yanındaki ikinci uyuyan organın ürkütücü bir şekilde farkındaydı.

"Şimdi git ya da gitme. Sana kalmış," dedi Nyra'ya sert bir şekilde, masanın etrafında dönüp yanına otururken yüzü sert çizgilerle kaplıydı.

"Kal. Kalmak istiyorum," diye fısıldadı çabucak.

Tarık'ın dudağı kıvrıldı ama bu mutlu bir ifade değildi. Avını köşeye sıkıştırdığında böyle görünürdü. "O zaman sikini çıkar ve ona bin."

Lúc, Nyra'nın kendinden tamamen emin olmayan gözlerinin etraflarında dolaşmasını izleyerek, "Kibar ol," dedi.

Nyra kıvrılırken Tarık Lúc'un ensesini sıkıca kavrayıp onu kendine doğru çekti. "O umurumda bile değil, neden iyi olayım ki?" Bunu Nyra'nın duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyince Nyra irkildi ve parmakları Lúc'un karnına doğru titredi. "Seni daha yaratıcı kombinasyonlarla becermeme yardımcı olacak başka bir beden sadece." Siyah gözleri parlıyordu.

Pislik. Ama Lúc'un kalbi yine de çırpındı.

"Burada mı?" Nyra ürkekçe tısladı. "Gidebileceğimiz bir yer biliyorum." "Hayır." Tarık'ın bakışları onunkilere kaydı. "Ya burada kalırsın ya da gidersin."

Nyra tekrar arkasına, kabinlerinin hemen ötesindeki dans pistini dolduran insan kalabalığına baktı, onlarla diğer iblisler arasındaki tek ayrım ince bir perdeydi. Görebilirlerdi. Kolayca. Bu da Lúç'un aletini daha çok acıtıyordu. Bu ve Nyra'nın tereddütü. Bunun onun için ne kadar rahatsız edici olduğunu seviyordu - başkalarını zorlamak için yaşıyordu; onları neyin bükeceğini, neyin kıracağını ve birazcık zevk için neleri riske atacıklarını görmek için.

Nyra her şeyi riske atmak istiyordu.

Bağcıklarını çekti, aceleci ve özensiz bir hareketti, sanki artık kararını vermişti, bir an daha bekleyemezdi. Elleri derinin altına süzüldü, sıcak teni Lúç'un sikine sürtündü ve sinirleri alevlendi. İnledi, dizlerinin üzerine çökerken Tarık'ın gözlerini tuttu, eteğini yukarı sıyırmadan ve Lúç'un göğsüne doğru eğilerek kendini onun sikinin başına doğru kaydırmadan önce bir kez daha kalabalığa odaklandı. Lúç tısladı, kalçalarını yavaşça geriye doğru sallarken eli kışını yoğurdu, uzunluğunu her seferinde bir inç yuttu, lanet olası bir önsöz olmadan.

"Nasıl hissediyor?" Tarık sordu, sesinin alçak tınısı Lúç'un jaguarının pençelerini iç organlarında gezdirmesine neden oldu.

"Çok sıkı amına koyayım," diye homurdandı adam, kadın inlerken elleri destek için adamın omuzlarına gömüldü.

Tarık sertçe, "O gelene kadar durma," dedi ve Nyra'nın başını sallamasını bekledi, gözleri çoktan donuklaşmış ve odaklanmamıştı. Nyra Lúç'un kucağına binmeye, Lúç'un sikini o kadar derine sokmaya başladı ki Lúç direnişi hissedebildi, Tarık odağını değiştirdi. "Ve sen" -nefesi Lúç'un tüylerini diken diken etti- "Sakin boşalayım deme."

Lúc'un ciğerleri Nyra'nın zevkini dışarı çıkarmasıyla iflas etti ve Tarık onu avucunun içinde sıkıca tutarak çaldı.

Hayır. Siktir.

Tarık'ın gözlerinde sanki Lúc'a bir şey söylemesi için meydan okuyormuş gibi hastalıklı bir eğlence vardı.

Dene beni. Aralarından sessizce geçti.

"Oh *Tanrım*," diye nefes aldı Nyra, klitorisini Lúc'un karnına bastırırken ıslak amcığı çoktan nabız atmaya başlamıştı.

"Bunu bana yapma amına koyayım," diye dişlerinin arasından itti, kasları esnedikçe ve zevk omurgasından aşağı doğru kıvılcımlandıkça saç çizgisinde terler inci gibi dökülüyordu.

"Kahretsin, *kahretsin*," diye bağırdı Nyra, kalçaları ona karşı daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde sarsıldı, ta ki uçurumun kenarına gelene kadar, tırnakları gömleğinin kumaşının altında izler bıraktı. Onun için o kadar hazırды ki boşalması hiç zaman almadı. Aşağılanma ve aralarında paylaşılma fikri, daha adam ona dokunmadan küçük bedenini yaklaştırmıştı. Son buluşmalarında da aynı şekilde olmuştu.

Orgazmı onu sıkıca kavradı, duvarları onun üstüne yığılırken boşalmasını emmek istercesine sikini sağıyordu. Lúc onun belini kavrayarak nefes aldı ve bu erteleme için şükretti. Ta ki Tarık tekrar konuşana kadar.

"Sana durmanı söylemedim. Onu boşaltmanı söyledim."

Kendini toparlamadan önce yalvaran gözlerle Lúc'a bakarak acınası bir ses çıkardı ve gücünü toplayarak yavaşça nefes verdi. Nyra tekrar hareket etmeye başladı, hâlâ serbest bırakılmasının etkisindeydi ve bu tam bir işkenceydi.

Lúc dişlerini sıkarak Tarık'ın parmaklarını aralarına sokup Nyra'nın klitorisine kabaca masaj yapmasını izledi.

"Siktir," diye başını salladı. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"mi?" Tarık elini yerinde tutarak ve onu daha da sertleştirerek sordu. "Bu çok fazla," diye kekeledi, kalçaları çılgınca sallanıyordu.

"Buna karar vermek size düşmez."

İnledi ve çaresiz gözlerini Lúci'a çevirdi. "Lütfen benim için gel. Yapamam-"

"Kahretsin," diye inledi, Tarık onun uyarılmasıyla parlayan parmaklarını kaldırırken orgazmını daha da yaklaştırdığını hissetti. *Çok fazla*. Hiçbir fikri yoktu.

"Tadı da görüldüğü kadar güzel mi *Lúci*?" diye sordu Lúci'nin ağzına daldırarak.

Allah kahretsin... *Lúci*... Şu lanet lakap.

Nyra'nın sularını emdi, Tarık'ın küçük sevgi sözcüğünün kalbini çekiştirmesiyle savaştı. *Lúci* onun ölümü olacaktı ve Tarık hayatı parmaklarının arasından akıp giderken gülümseyecekti.

"Aferin oğlum," diye homurdandı Tarık ve övgü içinden süzülüp geçti, aldığı zevk şimşek gibi çaktı. Elini Nyra'nın kalçalarına götürerek onu çalıştı ama Nyra tam tersini yaptı. Gözleri Tarık'a kayd, hızını artırdı, uyarılmışlığı dağınık bir şekilde Tarık'ın sikinin dibine damlıyordu.

"F-" Lúci'un parmakları, orgazmdan kurtulmaya çalışırken kadının teninde esnedi.

Tarık, Lúci'un çenesini kavrayarak, "Ellerini kanepeye koy," diye emretti. "Şimdi."

Kasları seğiriyordu ama söyleneni yaptı, kumaşı beyaz parmaklarıyla kavradı.

"Boşalmak istiyor musun?" diye sordu Lúci'un kalçaları sarsılırken.

"Siktir." Nyra'nın ikinci orgazmı doruğa ulaştığında ve Nyra haykırarak öne doğru düşüp sırtını eğdiğinde düşünce trenini kaybetti. Vücudu

Aletin etrafında kasıldı ve Lúç suskun bir inilti çıkardı, kadın durmayınca kalçaları sarsıldı.

Lanet olası merhamet.

Tarık neredeyse yumuşak bir sesle, "iyi edersin," diye uyardı.

Lúç'un görüşü titredi, mor çizgiler etraflarındaki renklere karıştı ve içindeki hayvanın volta attığını hissedebiliyordu

Perdenin arkasındaki kalabalığın gözleriyle karşılaştığında daha da kötüleşti - o kadar çok lanet olası göz, hepsi izliyordu.

"Yapamam - daha fazla dayanamam," sesi kısılmıştı, çünkü siki Nyra'nın içine sızıyordu.

"Ne dedim ben? Hayır. Lanet olsun. Geliyorum," dedi Tarık kulağına, göğüs kılıflı bıçaklarından birini çekip çıkardı ve Lúç'un soluk borusuna doğru kaydırıldı.

"Hayır, lütfen yapma," diye yalvardı, çünkü bıçak onu yaklaştırdı, bıçak taşaklarını sıkılaştırdı, bıçak kendini inkâr etmeye çalıştığında bile onu bırakmaya zorladı.

Ve Tariq bunu biliyordu.

Üreme için iyi, başka bir şey için değil.

Bu sözler Tarık'ın bıçağı zorladığı gibi onun zihnine zorla girmiş ve kontrolü elinden almıştı. Kanepeyi bıraktı ve Nyra'nın kalçalarını kavradı, onu o kadar sert becerdi ki Nyra hareket etmeyi bırakıp destek oldu. Yaklaştığında bıçak boğazını kesti, dişlerini gösterdi, jaguarı göğsünün içinde kükrüyordu. Tarık dişlerini Lúç'un kulağının kabuğunda gezdirerek, "İşte benim hırçın oğlum," dedi.

"Durdur onu," diye soludu Lúç yarılmış teninin sıcaklığına karşı.

"Lúci, bu benim en sevdiğim kısım," diye mırıldandı Tarık onun şakağına karşı. "Seni terlerken ve inerken görmek, benim için ne kadar çabaladığını görmek." Çok aşağılayıcıydı. "Onu neden durdurayım ki?" Sonuncusunu tükürdü

Lúc'un kafasının hemen arkasındaki kanepeyi kavrayarak kulağına pis pis homurdanıyordu.

"Lanet olsun, lütfen bunu yapma," diye mırıldandı Lúc, boynundan sıcak kan damlıyordu, gözleri Tarık'ınkilere yapışmıştı. "Beni-"

"*Pis dreske*," diye tısladı Tarık ve bu hakaret onun zevkini sokaktaki bir kervan gibi dağıttı.

Seçme şansın yok.

"Kahretsin," diye nefesini tuttu, Nyra'nın kıcını kavradı ve onu üzerinden çekti, siki gömleğinin üzerinden bacaklarına doğru sıcak spermeler pompalandı. Islaklık giysilerine sinmiş, orgazmının artçı şoklarıyla görüşü titremeye başlamıştı.

Hay sikeyim. Lanet gömlek için çok fazla.

"Güzel," dedi Tarık Nyra'ya, yorgun gözlerle kendisine bakan Nyra'nın dağınık saçlarını okşayarak. Dudakları aralanmıştı, ağzının tükürük damlıyordu. "Şimdi git."

"Ne?" diye kekeledi, gözlerini kırpıştırarak bulanıklığı dağıttı. Tarık kendini tekrar etmedi.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye fısıldadı, sorusunu utanç kaplamıştı. "Eğer seni tekrar görmek istersek, seni nerede bulacağımızı biliyoruz," dedi sert bir sesle

Lúc'a dönmeden önce gözleri son bir kez onun yüzünde gezindi.

Yutkundu ve irkilerek kendini Lúc'un kucağından kaldırdı. Titrek bacakları üzerinde kendini toparlayıp eteğini yerine çekerken, Lúc'un boşalması vücutlarının arasında asılı kaldı. Şekil Değiştiren izledi ama Fae perdeden geçip onları kabinde yalnız bıraktığında bir şey söylemeye cesaret edemedi.

"Bugün talimatları takip etmekte zorlanıyorsun." Tarık, Lúc'un çenesini geriye doğru çekerek dudaklarını ayırdı ve ağzına tükürdü. "Sana gelmen için izin verdim mi?"

Lúc başını salladı, ılık tükürük boğazının arkasına doğru kayarken, dilini gidebildiği yere kadar uzatarak ağzını Leviathan için açık tuttu.

Tarık, "Bir dahaki sefere, o seni sikerken ben de sana benimkini aldıracağım," diye homurdandı ve kendi dilini Lúc'unkinin köküne kadar ağzının içinde gezdirdi. "O zaman ne kadar iyi dinleyeceğimizi göreceğiz."

Lúc elinde olmadan inledi. Tarık'ın bağcıklarını çözüp sikini avuçlamasını ve derisinden çekip çıkarmasını izlerken nefes alış veriş hâli sığ ve düzensizdi. Lúc'un kalçalarının üst kısmına işlendiğini bildiği siyah rün dövmeleeri, bağcıklarının hemen arkasından dışarı çıkmış ve iblisin boyunu baştan sona süsleyen geometrik şekillere dönüşmüştü. Şekil Değiştiren deseni kendisi çizmiş, üstündeki uzun boylu, boynuzlu Nefilimi iğneleriyle mürekkeplemişti. Sadece bu anı bile yorgun aletinin derisinin içinde seğirmesine neden oldu.

Tanrılar.

O kadar mükemmeldi ki.

Tarık elini yavaşça pompalayarak, ", telafi et," diye homurdandı.

Lúc ona meydan okurcasına baktı, jaguarı göğsünde öfkelenirken Tarık'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve Tarık'ın elini kendi eliyle değiştirdi.

"Dayanamıyorsan kalçama dokun," dedi, Lúc dilini sikinin başında gezdirirken yüzünde hiçbir eğlence yoktu. Tuzlu meninin tadı Nyra'nınkinin yerini aldı ve Lúc inleyerek Tarık'ı ağzına aldı. Nefes alamıyordu ve zihni kekeleyordu. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Gözlerini üstündeki iblisten ayırmadı çünkü bunu yapmazsa azar işiteceğini biliyordu. Yanaklarını çukurlaştırdı ve Tarık'ın çenesini eğmesini, boynundaki damarların patlamasını sevinçle izledi.

"Seni kullanmamı mı istiyorsun, Lúc?"

Lúc hevesle başını salladı. *Evet.*

Tarık'ın gözleri parladı ve elini Lúc'un saçlarına götürerek onu sertçe aşağı itti. Şekil Değiştiren öğürdü, Tarık'ın aletinin ulaşamadığı kısmını okşamak için ellerini kullanırken dili alt dudağına bastırdı.

"Siktir." Tarık'ın saçlarını tutuşu gerilirken, serbest eli boğazının sütununu aşağıya doğru fırçaladı. "Sikimi boğazında hissedebiliyorum, Lúci."

Yüce Tanrım.

"Yarın yara bere içinde olmanı istiyorum. Kahretsin, konuştuğunda sesini duymak istiyorum."

Lúc bacaklarını büktü, kasları şiddetli itişler altında kendini yerinde tutmak için zorlanıyordu.

"O sürtük ağzını her açtığında bunu hatırlayacaksın, değil mi?" İnledi, daha da sertleşti. "Şu anda bizi izleyen tüm o iblislerin önünde benim için nasıl diz çöktüğünü ve seni kullanmama nasıl izin verdiğini."

Lúc dayanmaktan başka bir şey yapamadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, Leviathan onun zevkini alırken kalbi kulaklarında çarpıyordu.

Tarık, "Açık tut Luci, çeneni gevşet," diye yalvardı, o kadar sıkı tutuyordu ki Lúc saç tellerinin gevşediğini hissetti. İnledi, ciğerleri mahrum bırakıldığı oksijen için çığlık atarken hevesli gözlerle yukarı baktı. Tariq'in siki kalınlaştı ve dilinin üzerinde nabız gibi atmaya başladı ve Lúc can havliyle Tariq'in derisine tutundu ve Tariq, Lúc'ün serbest kalması boğazının arkasına sıçrayana kadar ona sertçe vurdu.

Şekil Değiştiren, Tarık'ın menisinin her zerresini emdi, sonunda düzensiz bir nefes almayı başardığında burun delikleri alevlendi.

"Yutma," diye homurdandı Leviathan, Lúc'un üzerine eğilip iki parmağını dudaklarında gezdirmeden önce yavaşça serbest bıraktı, karanlık bir gülümseme

yüzünde.

"Önce ben çıkacağım," dedi Tarık, pantolonunu bağlamak için acele etmeden, bir yandan da Lúç'un ağzında meniyle oturmasını izliyordu. "Ben gidene kadar sakın yutma."

Lúç'un teni farkındalıkla karıncalandı ama yüz hatlarını sakın tutarak hafifçe sırtmasına izin verdi. Tarık ayağa kalkarak Lúç'u geri çekilmeye zorladı ve kapıya doğru yönelmeden önce Şekil Değiştiren'in çenesini ısırarak için eğildi.

O gözden kaybolduğunda Lúç yerden kalktı, Tariq'in salgısını yuttuğu için dizleri ağrıyordu ve elinden geldiğince görünüşünü düzeltmeye çalıştı. Derisi Nyra ve onunla doluydu, bağcıklar sırlıydı ve gömleği de daha iyi görünmüyordu.

Tanrı aşkına.

Tarık'ı tanırırsam, Lúç'a günün geri kalanında bunu giydirirdi. Bu düşünce ensesinde bir sıcaklık yarattı.

Ne baktan bir durum.

Elleri yapış yapıştı ama yine de onları saçlarında gezdirdi ve kanında dolaşan enerjiyle nefes almaya çalıştı. Jaguar'ı savaşıyordu ve yer değiştirme ihtiyacı derisini geriyordu. Bu gece gerginliği ama içindeki yaratığı ne zaman köreltmeyi başarsa, sisin etkisi geçince daha güçlü bir şekilde geri geliyordu.

Omuzlarını yuvarladı, bir çeşit rahatlama bulmaya çalıştı, ancak gerginlik ona yaslanmasına izin vermedi. Bir şey dikkatini çektiğinde çenesini eğdi ve yüzünü ovaladı. Gözünün ucuyla gördü

-Bir titreşim. Solas küresinden gelmişti.

"Ne oluyor lan?" Lúç başını eğdi, bakışlarını küçük ışık kaynağından ayırmadı; ışık titreşip yıpranarak parlaklığını yitiriyordu.

Perdeyi araladı ve diğerk odada da aynı şeyin olduğunu gördü.

"Lúc!"

Dikkati Shiron'un Tarık'la birlikte durduğu arka kapıya kaydık. Kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak onlara doğru ilerledi.

" oluyor?" diye sordu, küreler yeniden parlıyordu.

"Shykoya görölmesi," Shiron dedi, onun gözler çizim aşağı
Lúc'un görünüşü.

"Ne?" Lúc'un kaşları çatıldı.

O kösele gibi pislikler Sephy Ormanı'ndan aylardır çıkmamışlardı.

"Keosha'dan geçtiler, lanet olası bir Tanrı sürüsü. Bir kervan var
Dışarıda. Gel hadi."

Arioch

Keosha'dan sorumlu *Siada* Kamaria, sabahın erken saatlerinde, yaklaşık on yıldır krallığına musallat olan Shykoya canavarları tarafından parçalanan aykırı kasaba hakkında haber göndermişti. Cesetleri kasabanın dış sınırına yığılmıştı, uzun uzuvları hem ayaklarında hem de ellerinde siyah uçlu pençelerle donatılmıştı. Gözleri yoktu ama ağızları neredeyse yüzlerinin tamamını kaplıyordu. Yıpranmış deri kemikler boyunca uzanıyordu, her biri bir diğerkinden daha ince ve haraptı, ama ne kadar zayıf görünürlerse görünsünler ölümcül ve güçlüydüler. Beyaz zehir

Ölü canavarlar yığınınından sızıyordu, hem dişlerinde hem de pençelerinde taşıdıkları türden. Isırılır ya da çizilirse, kan dolaşımına giriyor ve etkilenen kişiyi içten dışa yakıyordu. Neredeyse durdurulamazdı ve Kâfirler onu durdurmayı başardıklarında bile etkilenen bölgelerin yanması asla durmuyordu.

On yıl önce Aljira'yı Shykoya'ya karşı güvende tutmak için yerleştirilen koruyucu sınırın kırık parçaları önünde belli belirsiz parlıyordu. Dikiş yerlerinden yırtılmıştı ama ışık, Shykoya'nın pençeleriyle parçaladığı zayıf kısımlarda solmaya devam ediyordu. Parçalanmış magyck, vücutlarında taşıdıkları zehirle doluydu ve onları yağın suya karışması gibi itiyordu. Ancak magyck yıllar geçtikçe zayıflamış ve canavarlar içeri girmenin bir yolunu bulmuştu.

Arioch onları gerçek bir sorun olarak görmemişti, sınır sabitken ve görülmeleri seyrekken değil. Sephy Ormanı sayısız ölümcül yaratığa ev yapıyordu ve dünyalarının bir bölümüne kolayca çekilebilecek bir türü öldürmek ona düşmezdi. Ama bu, *olayı* daha az korkunç hale getirmiyordu.

Kasaba meydanından kırık sınıra doğru yürürken sokaklar simsiyah kanla doluydu, ölü bedenler çöplerle dolu ara sokakları kirletiyordu.

Yardım edemediği Nefilimler sevdiklerinin üzerine eğilmiş, zehirlenmiş cesetlerini canlandırmaya çalışıyordu; Shykoya'nın ölüm fermanını hâlâ taşıyan kabarık, beyaz damarlarla örülmüş cansız bedenler. Kirlenmeyi önlemek için onların da toplanıp yakılması gerekiyordu.

Shiron ve Tarık kaldırım taşlarını vücut parçalarından temizliyor, Falkri'nin akılsızca geri çekilirken ormanın eteklerine ulaşmadan önce öldürebildiği canavarları toplamaya yardım ediyorlardı.

Yerleşkede onunla birlikte çalışan Heretikler yardım etmeye çalışıyordu ama ısırılan ya da pençelenen -koyu, süt gibi zehirle enfekte olan- herkesin çoğu çabucak ölmüştü ve bu bir merhametti. Çünkü şifacıların kurtarabildikleri boğazları kanayana kadar acı içinde çılgılık atıyordu. Bu Nefilimlerin bir ayağı cehennemdeydi ve acı dayanılmaz olduğu ve dinmediği için kurtarılmak yerine canlarının alınması için yalvarıyorlardı.

Gri bedenleri ateşle için kasabanın kenarında büyük ateş yakma yerleri oluşturulmuştu. Aylee bunları denetlemekten sorumluydu.

Arioch alevlerin yanından geçerek ağaçlara doğru adım attı, önündeki ormanın karanlığı dönüyor ve onu daha yakına çağırıyordu. Bu bir dürtü gibiydi; dallar arasındaki kirli çatlaklardan aşağı bakıyor, arkasındaki çatırtı ve ağlama sesi eriyip gidene kadar kulak zarlarında bir boşluk birikiyordu.

İlk başta yumuşaktı, omurgasına hafif bir vuruş, teninin üzerinde bir tüy fırçası. Bunu hayal ettiğini düşündü, çekimi.

Ama sonra vücudu sarsıldı, gölgeleri derisinin altında alevlendi. Büyüsü uzanıyor, onu arkasındaki kaostan, ölmekte olan insanlarından, yıkılmakta olan kasabadan uzaklaştırıyor ve çalılıkların derinliklerine çekiyordu. Lanet olası zihnini ele geçirmişti.

Onu kontrol etmeye çalıştı.

Kasları, onları ne kadar sıkı büktüğünden dolayı ağrıyordu ama hiçbir faydası yoktu. Gölgeler ondan dokunaçlar gibi fırlıyor, onu bir bez bebek gibi ağaçların arasından çekiyordu. Ağaç kabuklarını, toprağı kavradı, tırnaklarını otların üzerinde gezdirdi, kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı ama nafile.

Gölgelerinin ne yaptığını görene, ne hissettiklerini hissedene ve bunu yaptığında onlarla savaşmak yerine onlarla birlikte koşana kadar büyücünün kurbanı oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

AHEIA

Su Aheia'yı öldürmek istedi.

Onu tüketmek ve doldurmak istiyordu.

Daireler çizerek yuvarlanırken dalgalar kafasına çarptı, ciğerleri aniden tekrar çığlık attı. Tekrar derinlere çekilmeden önce yüzeyin üzerinde yutabildiği kadar az oksijeni yutarken zorlandılar, gözleri suyun şiddetiyle yanıyordu.

Akıntı onu altına çekti ve sanki sıvı bilinçliydi, onu avucunun içinde tutuyordu, tek amacı Aheia'yı boğmaktı.

Göz kapaklarını araladı ve üzerinde bulanık ışık noktaları gördü. Yıldızlara benziyorlardı ve bu turkuaz karmaşasında yönünü bulabilmesinin tek yolu da onlardı. Sertçe tekmeledi, yarattığı baloncukları takip etmek için elinden geleni yaptı. Ama her yaklaştığında, parmakları yüzeyi sıyırdığında, tekrar suyun altına çekildi.

Ciğerleri karşı koyup hava almak için çaresizce dudaklarını ayırmaya zorladığında, bunun yerine boğazından aşağı su döküldü. Bu sefer oksijene hiç benzemiyordu.

Karanlık, görüşünün köşelerinden içeri girmeye başladı ve bacakları tutmaz oldu; başının üzerinden bakarken, yakınlarda beliren çarpık şekiller gördü.

İşte bu kadar. Böyle öleceğim.

Karanlık hızla yaklaştı, ısıldayan yaratıkların yaptığı gibi ona doğru uzandı ve Aheia kendini hareketsiz bıraktı.

Ama görüşüne engel olduğunu sandığı şey birdenbire onu sımsıkı kavradı ve yukarı doğru o kadar hızlı çekmeye başladı ki, yanından akıp giden su neredeyse katı bir madde gibi geldi. Kolunun etrafındaki basınç ağrıyordu ve yüzeye çıkarken uzvu yuvasından fırlayacakmış gibi hissediyordu.

"Tei, *aysah elyah!*" Sağ tarafında tanımadığı bir ses duydu ve kısa bir süre sonra başka bir çift elin onu dalgaların soğuk pençelerinden kurtardığını hissetti.

Islak toprağa yığılırken dizlerine batan toprak yüzünden öksürdü ve sıçradı. Bir nehir kıyısı.

"Lanet olsun. Su," diye boğuldu Aheia, gözlerindeki filmi umutsuzca kırpmaya çalışarak.

Hava, hırpalanmış ciğerlerini geriyordu ve sanki yıllardır nefes almamış gibi hissediyordu, nane tadı burun deliklerini yakarken bu eylem yeni ve öğrenilmemişti. Gözleri yanıyordu ama yine de zorla açtı ve çevresini inceledi.

Üzerindeki gökyüzü parlak yıldızlarla mavi ve mordu, ışıkları etrafındaki karanlık yaprakların arasından güneş gibi sızıyordu. Ağaçlar uzundu ve kalın, yaşlı kabukları ayın parıltısında neredeyse siyah görünüyordu. Yüzeyde turkuaz, yeşil ve morun tonlarında liken parçaları büyüyordu. Çiçekler küçük dallarda tek tük filizleniyordu.

şekilsiz yapraklarla doluydu. Üzerlerinden Keloseros'tan hatırladığı beyaz söğütler gibi sarkık bitki örtüsü dökülüyordu.

Yine başka bir manzara.

Kalbi sıkıştı ve üzüntü göğsüne dolunca dudakları titredi. Çok yorulmuştu. Artık bunu yapmak istemiyordu.

"Evet!"

Sesle irkildi ve koyu tenli, uzun boylu bir erkeğin kahverengi gözleriyle karşılaştığında hareketleri dondu. *Gözler.* Gözleri vardı. Sadece bu da değil, bir yüzü ve saçları vardı ve hatta kulaklarındaki küçük altın çivileri bile görebiliyordu.

Bir yüz.

"Ne?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"*Aljah-*" Başını salladı. "İşte bu yüzden nehirde yüzmeme konusunda bilgilendirildik."

Ne haltlar dönüyor burada?

"Sol elini böyle yumruğunla tutmak yerine kullansaydın daha iyi olabilirdi." Erkek alay etti, bakışları kızın yumruğuna kayd.

Aheia şaşkınlıkla yere baktı ve adam haklıydı. Şimdiye kadar onu ne kadar sıkı tuttuğuna dikkat etmemişti. Parmaklarını geriye doğru sıyırırken titredi ve avucunun içine sıkışmış olan taş, annesinin mücevherine baktı. Ona büyülenmiş gibi baktı ve ıslak bacaklarını sıkıca yukarı çekti. Her yeri ağrıyordu, sahip olduğunu bilmediği kasları en ufak bir harekette çılgık atıyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu esmer kadın.

"Aheia," dedi sessizce, aklında yalan söylemek gibi bir düşünce yoktu.

"Ben Tei," dedi sertçe ve sonra başıyla diğer tarafını işaret etti. "Onlar Nyco."

Başını sağa çevirdi ve yanında çömelmiş, altın benekli ela gözleriyle Aheia'yı dikkatle izleyen ikinci bir kişiyi görünce neredeyse sıçrayacaktı. Saçları koyu kahverengi ve beyaz buklelerden oluşan bir karmaşaydı, telleri kaşlarına doğru dökülüyordu. Koyu kahverengi tonlar yüzlerindeki, boyunlarındaki ve kollarındaki soluk deri parçalarıyla narin bir desen oluşturuyordu.

"Peki bu kadar güneyde ne yapıyorsunuz?" Nyco başını eğerek sordu.

"Ormanda yürüyüşe çıktım." Omuz silkti, 'bu kadar güneyin' neresi olduğundan emin değildi ama ıslak, yalnız ve silahsız olduğunun giderek daha fazla farkına varıyordu.

Kaşları havaya kalkarak bakışlarının vücudundan aşağıya düşmesine izin verdiler. "Yalınayak, büyük boy deriler içinde, kana bulanmış bir şekilde, çoğu kişinin uzak durmayı öğrendiği bir ormanda mı yürüyordun? İlginç bir seçim."

Aheia kendine geldiğinden beri ilk kez kendine baktı. Kollarına kabuk bağlamış kan bulaşmış, büyük bir tişörtün siyah kumaşı üzerine yapışmıştı.

"Ve sonra ne-nehre atlamaya karar verdin?" Tei'nin sesi sinirlenmiş gibiydi.

Sesini ölçülü ama keskin tutarak, "Açıkçası yıkanmam gerekiyordu," dedi. "Elimden kaçtı."

Tei alay etti, "Şu, *Asara*" -arkasını işaret etti- "iyi bir fikir gibi mi göründü?"

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve manzarayı yırtan şiddetli dalgaları gördü.

Hiç de davetkâr görünmüyordu.

"Lanet olası *strangelingler*." Tei gözlerini devirdi. "Nyco, eğer geri dönmezsek kışımıza tekme yiyeceğiz. Senin teorin saçmalık. Hadi ama."

Nyco tembel tembel, "Simmer," diyerek Aheia'ya uzandı. Parmaklarını çenesinde hissedince irkildi.

" görünüyorsun," diye mırıldandılar, sanki onu inceliyorlarmış gibi başını ileri geri çeviriyorlardı. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

"Hayır."

Gözleri kısıldı ve bir an için kendini onlara gerçekten bakmaya bıraktı. Kalın, pamuklu giysileri siyah deri pantolonlarının üzerinden sarkıyor ve ağır botlarının içine sokuluyordu. Ayrıca çok sayıda kolye takmışlardı ve sağ kulaklarından sarkan uzun bir küpenin ucunda sayısız taş vardı ve altın bir hilal ile son buluyordu.

"Size uzak durmanız öğretildiyse bu kadar güneyde ne işiniz var?" Ne anlama geldiğini ya da ormanın bu kısmında neden bir sorun olduğunu bilmesine de ona verdikleri bilgileri kullandı.

"Ben çoğu gibi değilim." Sırıttılar, beyaz dişleri parlıyordu. Gülümseme kömür çerçeveli gözlerine ulaştı ve elanın içindeki altın benekler koyu gözbebeklerinin etrafında parladı.

Tei, kollarını ormana doğru belli belirsiz bir yöne doğru sallayarak dramatik bir gösteri yaparken, " edin," diye söylendi.

"Git," diye tersledi Nyco. "Sorun çıkaracaksan defol git buradan."

"Biliyor musun sen gerçekten-" diye başladı Tei, ama sözünü bitiremeden bir kanat çırpıntısı tam yüzünün önüne kondu. "O lanet kuş." Aheia büyük, beyaz bir baykuşun Nyco'nun omzuna konmasını izlerken Tei telaşla bir adım geri çekildi. Yıldıza benzeyen gözleri, koyu lacivert uçlu kaygan beyaz tüyleri ve kanatlarına rastgele serpiştirilmiş küçük mavi benekleri vardı.

Büyüklüğü karşısında şaha kalktı.

"Noctua, küçük savaşıya iyi davran," diye mırıldandı Nyco, parmak eklemlerini Strigiform'un yüzünün yan tarafında gezdirerek. Noctua onlara doğru eğildi ve Tei ağzını açıp yüzünü öfkeyle buruşturduğunda gagasını iki kez şaklattı. Ancak daha tek bir kelime bile edemedi durdu, gözleri kısıldı. Kulakları seğirdi ve yavaşça dönerek dikkatini arkasındaki ormana yöneltti. Aheia, Nyco'nun Tei'nin bakışlarını takip ederek yerdeki yerinden kaydığını hissetti.

"Ah kahretsin," diye homurdandı Tei. "*Aleah*, geç."

"Ne?" diye sordu.

"Şşşt." Nyco elini kaldırdı ve hava değişirken etraflarındaki çalılar diken diken oldu. Sessizdi. Rahatsız edici bir sessizlik.

Sonra aniden, ölü havanın içinden yüksek bir çığlık onları sarstı, Nyco'nun omzundaki baykuş tüylerini kabarttı ve karşılık olarak gagasını şaklattı.

"Bu da neydi böyle?" Aheia tısladı, avuçlarını kulaklarına bastırdı, inanılmaz derecede tiz notalar hâlâ içinde çınılıyordu.

"Kolay kolay korkmayan bir hayvanı korkutan bir şey," dedi Nyco, tam omuzlarını itip havalanırken Noctua'ya doğru eğilerek.

"Ne?"

"Sana söylemiştim." Bakışlarını Tei'ye çevirdiler. "Sana o Syka'ların sıra dışı davrandığını söylemiştim."

"Syka nedir?" Aheia neler olup bittiğini anlamaya çalışarak sordu.

"Geyikler," dedi Nyco ona çabucak. "Çevik, etobur küçük pislikler, biz Seni bulmadan hemen önce onları buraya kadar takip ettik."

"Ama-" Tei elini kaldırdığı için sorusunu sormadı.

Sessizdi ama karanlığın değişimini izlerken Aheia'nın kalbi göğsünden gibi atıyordu.

Kalbi.

Kaybettiği kalbi.

Göğsü artık çukur değildi.

Aman Tanrım.

Bunu fark ettiğinde gözleri büyüdü, bakışları hâlâ önündeki koruya odaklanmıştı. Baktıkça daha küçük hatlar oluşuyor, ağaçların fısıltıları ve şekiller gözleri kurudukça büyüyordu. Bir gece önce onu rahatsız eden tüm sesler kaybolmuştu, sanki tüm hayvanlar onlarla birlikte nefeslerini tutmuşlardı.

"Gitmemiz gerek," dedi Tei, ay ışığı yüz hatlarını tehditkâr bir şekilde gölgeliyordu.

"Bekle." Nyco elini kaldırdı.

"Ne için?" Tei tısladı, ayakları yere sağlam basmıyordu, kasları sanki içinde biriken deparı engellemek istercesine esniyordu.

Noctua, Tei'nin sorusuna cevap verircesine ağaçların tepesinden uçtu ve yüksek sesle çığlık attı.

"Bu taraftan," diye tısladı Nyco nefeslerinin altında, birkaç dakika önce onları sarsan şiddetli sesin geldiği yöne doğru başını sallayarak.

"Delirdin mi sen? Bizi ölümümüze kadar koşturacaksın," diye hırladı Tei.

Nyco döndü, yüz hatları sertleşmişti ama kararlıydı. "*Dinlemiyorsun.*"

"Dinliyor musun?! Syka diğer kaçtı, onları takip etmeliyiz," dedi Tei.

Aheia, tartışmayı kesin olarak kazandığını düşünmüş gibi ters yöne nişan alarak ayaklarının toprakta kaymasını izledi.

"Bu ormana karşı körsün. Ağaçlar biliyor ve sen dinlemiyorsun." "Evet, ben ağaç dili bilmiyorum," diye homurdandı Tei.

Tanıdık bir şey Aheia'nın zihnini tırmaladı. Déjà vu'ya çok benzeyen bir şey.

"Peki sen?" O sordu. "Anladın mı?"

"Anlıyor." Nyco başıyla Noctua'yı işaret etti.

Tei'nin gözleri Aheia'nın değiştiğini gördüğü o mahkûmiyetle bir an için fazla uzun süre oyalandı.

"Çok iyi. Haydi," diye bağırdı hayal kırıklığı içinde.

Ve böylece dördü birden ormana doğru yola koyuldular; yıldızlar, ışıklarının ağaçların arasından kırıldığı yerlerde dağınık bir şekilde onları takip ediyordu. Kalın, karanlık kökler yollarını kesiyor ve daha da karanlık sarmaşıklar yollarına sarkıyordu. Koştukça yolları daha da tıkanıyordu ve sanki eski ve el değmemiş bir şeyi bozuyorlarmış gibi hissediyorlardı. Burada hava bile farklı, ağır ve yoğun kokuyordu. Yosunlu ve derindi, sisle kıvrılmıştı ve vücutlarının etrafında uçuşuyordu. Görmek zorlaştı ve Aheia Nyco'ya, saçlarındaki beyaza ve ağaçların tepesinde bir yerlerden ara sıra gelen ciyaklamalara odaklandı.

Ciğerleri yanıyor, ıslaklık soğuk tenine yapışıyor ve küçük taşını sıkı sıkı çünkü elinde kalan tek şeyin o olduğunu hissediyordu. Noctua'dan gelen her sesle birlikte Nyco yollarını ayarladı.

Onlara rehberlik ediyor.

Aheia'nın yan tarafı dikiş attı ve parmakları beline kıvrıldı, her adım bir öncekinden daha beceriksiz hale geldi. Ciğerleri kendilerine verilen havayı kullanmayı reddedecek kadar sıkışmıştı. Çok doluydu ama yine de boğucuydu. Ve tam gözlerinin önünde karanlık noktalar oluşmaya başlamışken, üçü bir açıklığa girdiler. Aheia tökezledi, bacaklarını parçalayan perdeli sarmaşıklardan kurtuldu ve kısa, yeşil çimlerin üzerine düştü.

"Siktir," diye tısladı, elinde tuttuğu mücevher toprağın üzerinde yuvarlanıyordu. Ona doğru çabaladı ve bir el onu ayağından tutup kaldırırken mücevheri yerden aldı.

pazı. Nyco buruk bir acıyla kolunu çekerek onu açıklıkta ileriye doğru itti ve Aheia ona ayak uydurmaya çalışırken kendini yere bıraktı. Yere ikinci kez çarpmamaya o kadar odaklanmıştı ki nereye sürüklendiğini fark etmemişti. Başka bir ciyıklama sesi duyana ve Nyco onu sola doğru çekene kadar nihayet başını kaldırıp baktı.

Çenesi düştü.

Bir atrium.

Açıklığın uzak tarafına sıkışmış, uzun ve heybetli duruyordu. Eski taşlarla döşenmiş, aşırı büyümüş patikalar ona doğru uzanıyordu, yapının her santimi doğayla kaplıydı. Uzun kesme cam duvarlardan aşağıya yeşil bitki örtüsü sarkıyordu ve pencerelerin üzerinde kabarık bir doku vardı; Aheia bu dokuyu parmaklarının ucunda toplayabileceğini hayal ediyordu.

Neredeyim ben?

Noctua, yıldızların arasında iki baykuşun daha dolaştığı atriumun tepesindeki üç kubbeden en yüksek olanına doğru önce bir kez daha yanlarından geçti.

"Haydi!" Tei bağırdı, zaten girişte bekliyordu.

Aheia hızını artırdı ve Nyco içeriye giden yola ulaştıklarında onu sabit tutmasına yardım etti. Onu bıraktılar, Tei ağır ve yerinden çıkmış camı yerine yerleştirirken onu kırık kapıların yanından ittiler. Nyco yardım ederken Aheia'nın gözleri önündeki boşlukta gezindi. Unutulmuş görünüyordu.

Karanlık, sürüngen bitkiler tıpkı dışarıda olduğu gibi içeride de tırmanıyordu. Issız ve sessizdi; durgun su ve ölü hayvanların sırtında yetişen çiçeklerin parfümü kokuyordu.

Kubbelerin tepesinde arı kovanı desenli delikler açılmış ve yuvalar yukarıdan farklı uzunluklarda aşağıya sarkıtılmıştır. Dallar ve

Küçük platformlardan samanlar sarkıyordu ve Aheia gözlerini kısıtığında daha fazlasını görebiliyordu.

Baykuşlar.

Üzerinde yürüdüğü küçük toprak yol taşlarla çevriliydi ve onu odanın ortasında yer alan küçük bir çeşmeye götürüyordu. Yorgunluk çökmeye başlamıştı ve çok susamıştı, boğazı kurumuştı, çömelip parmağını bulanık suya daldırdı. Su soğuk ve bayattı, yüzeyinde zambak yaprakları filizlenmişti ve etrafını seyrek sazlar çevreliyordu.

Yukarıdaki baykuşların ayna görüntüsünü izlerken sudaki yansıma dalgalandı.

"Neredeyim ben?" diye mırıldandı yüksek sesle, fiskiye'nin yanından geçip yansımasına bakarken. Cildi neredeyse gri görünüyordu... ölü.

Ne garip bir rüya.

Öne doğru bir adım attı, gözlerinin aynadaki görüntüsünün hemen altındaki soğuk cama dokundu, uzaklara bakma dürtüsüyle savaştı çünkü kendisinde gördüğü tek şey annesiydi. Andromeda ona baktı ve o her baktığında Aheia biraz daha kırıldığını hissetti. Damarlarındaki soğuk, kollarından aşağıya doğru kayıyor ve etini çakıllıyordu, çünkü maviye o kadar dikkatle odaklanmıştı ki dünyanın geri kalanı bulanıklaşıyordu. O an gerçekten annesiymiş gibi davranabilirdi, sadece birkaç dakikalığına. Çünkü güzel yüz hatları arka planda erimiş ve yerini yavaşça Andromeda'nın gür siyah saçlarına ve keskin elmacık kemiklerine bırakmıştı.

Ben ne yapacağım?

Gözlerini kırpmamak için gösterdiği çabadan dolayı gözleri yanıyordu çünkü kırarsa her şey bitecekti. Gözünü kırarsa yeni bir yerde uyanabilirdi ve buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Bir daha olmaz.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, annesinin görüntüsü gözünün önünde titreşiyor, o da dayanmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama elinden gelenin en iyisi nadiren yeterince iyi oluyordu ve sonunda göz kapakları kuru acıya karşı kapandı. Elinin tersini göz kapaklarına sürterek bir süre acıya masaj yaptı ve ardından göz kapaklarını açarak cam bölmeden kendisine bir kez daha baktı.

Ancak yansımasıyla karşılaştığında artık o değildi.

Bölüm 9

AHEIA

Boğazından boğuk bir nefes çıktı ve bir canavarın gri, gözsüz yüzüyle karşılaştığında ayakları yere kaydı. İnce uzuvları boyunca uzanan kösele gibi derisiyle iriydi, uzun, sivri dişlerinden beyaz sümüksü damlalar damlıyordu. Pençeler savruldu ve cama çarparak camı öyle sert titretti ki, kalın, yeşil kalıntıların bir kısmı yere yuvarlandı. Aheia Andromeda'nın kristalini avucunun içinde sıkı, camın içinden geçen hafif çatlağı duydu; onu bu canavardan ayıran tek şey buydu.

"Geri çekilin!" Nyco gözlerini açıp yaratığın cam bölmelerin birleştiği yerdeki demiri aşındırmasını izlerken bağırdı. Yerçekimi sadece bir öneriymiş gibi atriyum duvarında koşuşturdu ve Aheia bakışlarıyla onu takip ederken bu kez daha yüksek bir çığlık duydu, enerji patlaması onu kaldırım taşına çarptı. Aheia'nın kolu kafasına doğru uçtu ve paramparça olmuş cam parçaları üzerine yağarak derisini yararken onu darbeden kıl payı kurtardı. Baykuşlar etrafta uçuşuyor, kanatları yanağına, omuzlarına ve sırtına sürtünüyor, sanki Aheia'yı yerden kalkmaya teşvik ediyor, atriyumun kubbesinin etrafında uçuyor, birbirlerinin altını oyuyorlardı

bir tüy ve  ı lık karmaşası içinde. Etrafına bakındı ve birkaç hayvanın yerde yattığını, tüylerinin kanla kaplandığını, bazılarının h l  se irdiğini gördü.

Karanlık bedenler binanın dışına doğru sürünürken, yukarıdaki yamalı tavan parçalandı.

Tık, tık, tık.

Cama vuran pençelerin mide bulandırıcı sesi.

Tık, tık, hırılı.

"Bunlar da ne?" Aheia yutkunarak Nyco ve Tei'ye doğru ko maya başladı.

"Shykoya." Nyco bıçaklarından birini kılıfından çıkardı. "Gardını al."     de cesetlerle dolup taşan çukuru izlerken, kollarını uzatıp onu geri ittiler. Canavarların bariyeri açtığını, tavanın sivri, kırık kısımlarında kendilerini keserken  ı lık attıklarını ve arkalarında siyah, sızan kan bıraktıklarını gördü. İlk yaratık kendini kazı a oturttu, ama diğerleri onu yakından takip etti, sırtının üzerinden geçip duvarlardan a a ı tırmandılar.

Aheia dehşet içinde izledi, Shykoya içeriye doğru ilerlerken bo azı daraldı, yapışkan bir sıvı gibi pürüzsüz ve zahmetsizce odaya damladılar. Hareketleri hızlıydı ve yere indiklerinde, nereye bilmiyorlarmı  gibi, ilk birkaçı cam duvarlara çarparak kendilerini yönlerine doğru fırlattılar.

Nyco Aheia'yı itip kaktı, bı a ını havaya kaldırdı, parmakları bı a ı sıkıyordu. "Sana dokunmalarına izin verme," dedi gözleri alev alev yanarak.

Aheia m cevherini sıktı ve hançeri kabzasından tutarak öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri beyazın daha açık bir tonuna dönüştü.

"Sana dokunurlarsa ne olur?"

"Pençeleri zehirlidir." Sırtlarından bir bıçak daha çıkardılar. "Ama derileri incedir, ya kalbe ya da kafaya nişan alırlar," dedi Tei.

En yakınındaki Shykoya'ya doğru havalanmadan önce sırtına yapıştı ve gri boğazına bir bıçak sapladı.

Bir diğeri doğrudan Aheia'ya doğru geldi, kolları bacakları sallanıyordu. Nyco'nun hançerini beceriksizce sallayarak yolundan çekildi ve aynı anda iki canavara saldırdılar. Aheia koordinasyonsuzdu ve kesikleri gelişiğüzeldi ama yine de bıçaklardan birini Shykoya'nın omzuna saplamayı başardı.

"Arkanda!" Tei bağırdı ve Aheia dönerek başka bir canavardan kıl payı kurtuldu. Yanından koşarak geçti ve öyle bir güçle duvara çarptı ki derisi yarıldı ve Shykoya'nın kanı yüzüne sıçradı. Diliyle tadına baktı. Çürümüş ve asidikti.

Tei ona doğru koştu, tam zamanında başka bir kaçağın üzerine atladı, mağlup çığlığı Aheia'nın kulak zarına battı.

Şok dalgası onu geriye itti ve vücudu ağır bir gümbürtüyle cam duvara çarptı, kafatası duvara çarparak çatladı. Her parçası bir nabız noktası gibi hissediyordu, sanki kalbi oydu ve etrafındaki soğuk havaya maruz kalmıştı. Parmakları titriyordu, aralarından kan damlıyordu ve sıkılı yumruğunu açtığında gözleri değerli taşı buldu. Ortasından aşağıya doğru bir çatlak uzanıyordu, avucunu kesen bir çatlaktı bu, koyu, etli kan sarp kenarlarını kaplamıştı.

Göğsü çöktü.

Bu şey, başkaları için ne kadar önemsiz olursa olsun, burada tanıdığı tek şeydi. Diğer her şey ödünç alınmış gibi hissederken bu şey tanıdık geliyordu. Sanki onu parçalayan çatlak aynı anda içinden geçiyor gibiydi -sıcak, soğuk ve saf acı. Panik içinde nefesi kısa aralıklarla kesiliyordu.

Boğazına dolandı ve ciğerlerini doğru şekilde genişletmeyen havayı boğuldu. Bunun acısı onu somut bir şey gibi parçaladı ve parmakları rahatlamak için kendi kaburgalarına gömülerek haykırdı.

Kendini zar zor ayağa kaldırabildi ve uzakta iki canavarla boğuşan Nyco'yu gördü. Hançerleri kendilerinin bir uzantısıymış gibi dövüşüyorlardı, akıcı ve özlüydüler ama canavarlar hızlı ve güçlüydü. Bir çılgılık dikkatini başka yöne çekti.

Kalın, siyah pençelerin atriyum boyunca Tei'nin göğsüne batışını izlerken, hâlâ yan tarafını destekleyerek "*Hayır*," demeyi başardı. Tei karşı koydu ama başka bir Shykoya onu öldüremeden ve çılgılıklarını boğamadan üzerine indi.

Beyaz tüyler yanından hızla geçti ve yüzüne kan fışkırdı. Ama Aheia'nın odaklanacak vakti yoktu çünkü başka bir canavar ileri fırladı ve bir üçüncüsü dişlerini boğazına bir santim kala kenetlerken, bir diğerinin siyah pençelerinden kaçarak yana doğru sürünmek zorunda kaldı. Acı içinde kıvranırken ağzından hırıltılı bir ses çıktı, pençeler kolunu yırtıyordu. Parmakları büküldü ve uzun dişler bileğine saplandığında elindeki taşı bıraktı, kan fışkırdı ve etinde sıcak bir şekilde birikti. İçini yakıcı bir acı kapladı ve öne doğru düşerken dudaklarından hırıltılı, hırıltılı bir ses döküldü.

Yakıcı beyaz zehir hücrelerini kemirirken Tei'nin ölü gözleriyle karşılaştı.

Hayır. Hıçkırarak ağladı, hâlâ hançeri tutan işe yaramaz elinin hareket etmesini istedi. *Lütfen, lütfen, lütfen*. Canavar onu daha sert ısırırken diğer eliyle bıçağı kapmayı başararak yalvardı. Çakıllı bir ses çıkardı ve silahı Shykoya'nın boynuna saplamadan önce toplayabildiği kadar büyük bir güçle geri savurdu. Canavar acı içinde bağırdı ama o

bırakmadı, parmaklarına doğru bastıran etin arasında kemiklerin çatladığını hissedene kadar bastırdı.

Üzerine daha fazla kösele beden inerken görüşü bozulmaya başladı. Onları kokladı ve dilinde onların tadı vardı. Bir canavarın tuzlu çaresizliği. Bir çıkış yolu bulmak için son bir gayretle tırnaklarını çürüten deriye geçirdi ama artık zar zor nefes alabiliyordu.

Geçmişte ölüme yaklaştığı zamanlardan -diğer rüyalarındaki zamanlardan- farklı hissediyordu.

Bu son gibiydi.

Mücadelesini kaybetti, gerçeklik hızla kayıyor, her şey daha yakına, daha yakına, daha yakına bastırıyordu. Ta ki aniden tepesindeki canavarlar uçup tek bir hareketle ondan kopana kadar. En çırpınışını, beyaz uçlu pençelerinin havada uçarken herhangi bir şeyle karşılaşmak için çırpınışını izlemek beden dışı bir deneyimdi.

Rüzgâr Aheia'nın yaralarını yalıyor, gökyüzü kırık camların arasından parlıyordu; Aheia hareket etmeye çalışarak son bir gayretle çenesini yana eğdi.

Ağırlaşan göz kapaklarını kırıpıştırarak gözlerinin üzerine düşen gölgeleri temizlemeye çalıştı, görüş alanında bulanık zemin ve beyaz tüyler gördü. Ateş onu tüketiyor, kan dolaşımına hızla yayılıyordu ve kendi kendine, önünde oynayan imkânsız, hayal ürünü şeyleri görmesini sağlayan şeyin bu olduğunu söyledi.

Çünkü burada olamazlardı. Bu gerçek değildi.

Nefes nefese kalmış, Lúç'un bıçaklarını çekmiş bir halde avluda koşturmasını izlerken gözyaşları yüzünden akıyordu. Şekil Değiştiren, Nyco ile oynayan bir Shykoya'nın sırtına atladı, tıpkı iki büyük gibi,

Karanlık kanatlar, arkalarında olup bitenleri örtecek şekilde göründü. Emryn, Aheia'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve iterek dik durmaya çalışan iki canavarın deri kaplı kafataslarını kırdı. Kanatları ay ışığında zarif ve keskindi; kanatlarından biri bir Shykoya'nın kazığa geçirilmiş başını tutuyordu.

Lúc ve Emryn.

Ama sadece onlar değildi.

Hayır, lütfen.

Onu gördüğünde göğsü kekeledi ve içindeki bir şey biraz daha kırıldı. Bu zalimceydi, bu çok fazlaydı. Çünkü artık onun yüzünü de görebiliyordu - dövüşürken asi siyah buklelerini, onun kadar canlıymış gibi teninde hareket eden gölgeleri, ipliklerin arasına gömülmüş parlak közlerle gri, çelik gövdeli gözleri. Ve zaman görüşündeki gölgelerin, kendisi solmakta olduğu için orada olmadığını fark etti. Onlar onundu. O inledi, izliyor Ariochoyırılma aracılığıyla ve kalan yaratıklar. Magyck'i canavarlardan ikisini kafesledi ve onları karanlıkta yutarken, diğerinin gövdesini çıplak elleriyle kavradı ve çekti ayrı.

Öldürücüydü.

Aheia'nın vücudu soğuk taşa çarparak kasıldı ve Emryn'in elleri onu tekrar aşağı iterken, vücuduna kazınan yaralar zehirle fokurdadı. Aheia hıçkırarak ağladı, köpüğün dilinin üzerinde toplandığını, buzul soğğunun kanına yayıldığını hissetti.

"Ar-" Soluk soluğa, zar zor duyulacak şekilde söyledi. Ama o duydu.

Gözleri ona takıldı ve dünya dönmeyi bıraktı sanki. Gözleri odaklanmış ve yorgun bir şekilde kan ve kanın arasından ilerledi.

Sırtındaki gölgeler kekeliyordu ve biliyordu... Bunun gerçek olmadığını biliyordu. Gerçek olamazdı. Ama bir an için gerçekmiş gibi davrandı - bu gerçektir ve burada, bu soğuk zeminde ölüyordu. Çünkü başka bir yerde uyanmak, başka bir gökyüzüne, göle, dünyaya düşmek varken, ölüm ona dostça bir kucaklaşma gibi geliyordu.

Bu yüzden, eski bir arkadaşını selamlıyormuş gibi davrandı ve bu duyguyu kendine yakın tuttu.

Sıcak hüznü onu yiyip bitirdi ve zihni kapandı, aceleyle söylenen sözler ve etrafındaki donuk seslerle uyutularak hayallere daldı. Her şey boğuklaştı ve dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ama bilincinin sınırına çekilirken bunlar sadece gürültüden ibaretti. Orada sallanırken, Arioch'un omzuna konan bir güveyi izledi, büyük, boncuk gözleri ona bakarken, karanlık etrafını o kadar sıkı sardı ki, herhangi bir ışığın kırılması için hiçbir yol yoktu.

Bölüm 10

ARIOCH

Arioch Aheia'nın boynundaki yarayı tutarken, magyck de vücudunun geri kalanındaki yaraları sıkıştırdı.

Yine mi?

Lanet olsun. Yine mi?

Gölgeleri kabarmıştı, dokunmak istiyordu, onu *hissetmek* istiyordu. Onu bulmasının sebebi onlardı. Damarlarında bir lanet gibi yankılandığını hissettiğinde onu Keosha'dan çeken şey büyüydü.

Sen ölmüştün. Yanlışlıkla bir kalp atışını kaçırmamıştı. Ölmüştüm.

Soğuk. Gehenna'da yatıyordu.

O gitmişti.

Emryn magyck'i Aheia'nın üzerinde gezdirirken parmakları uyuştı ve gömleği soğuktan kızın kanıyla ıslandı. Shykoya'nın kokusu -çürüme ve çürüme- burnunu tıkadı. Sanki Gehenna'da ölülerin arasında duruyormuş gibi kokuyordu ve Aheia'nın kokusuyla karıştığında midesini sıkıca kavradı, *achlys*'in kusursuz notaları.

Onun imkansız yaratığı, hareketsiz, soğuk, ceset gibi.

Kanıyor ve kırılmış.

Ama şimdi onun kalbini canlı hissediyordu.

"Anlamıyorum." Emryn Aheia'nın yaralarını sarıyordu, kahverengi gözlerinde inançsızlık vardı. "O değil-" Gözleri Aheia'nın vücudunda geziniyordu. "Zehir onu diğerleri gibi etkilemiyor. Ölmüş olması gerekirdi."

"Shykoya'dan bağımsız olarak ölmüş olması gerekirdi," dedi Lúç, yere çökerek Emryn'in gazlı bezle doldurduğu yerleri yeniden paketlemesine yardım etti.

Ölmüş olmalıydı.

Ölmüştü. Bedeni.

Ruhu. Her bir

parçası.

Ama Emryn haklıydı, zehir onu geçmişte gördükleri kurbanlar gibi etkilemiyordu. Shykoya'nın açtığı kesikler hızla enfeksiyon kapmalı ve zehri kalbine taşınmalıydı. Derisinde kan damarlarının bulunduğu yerde beyaz damarlar oluşması gerekirdi ama bunların hiçbiri olmuyordu. Bunun yerine zehir, ıslak kağıda tutulan bir kalem gibi ondan sızıyor, sanki ondan kaçıyor. Beyaz, kanına karşı sapsarıydı ve saçlarına, diyarına benziyordu ve bu ona donmuş topraktaki o anı hatırlattı. Onu ilk terk ettiği zamanı.

O zaman da onun için böyle diz çökmüştü.

Bir daha sikişmek yok.

Emryn yırtılmış derisinin kenarlarından çekip kaslarının üzerindeki bağ dokusunu yırtarak altındaki ezilmiş mavi çiçekleri zorlarken, sihriyle sıkıştırırken parmakları titriyordu. O gece Kamaria'nın bölgesinde zehrin yayılmasını durdurmak için ve bu ani çılgınlıktan önceki birkaç saldırıda da aynısını kullandılar. Onlar

Kara magyck ile aşılanmış ve kırmızı uçlu, sadece defne ağacı köklerinin alt tarafında yetişen, toprakla boğulmuş olarak bulunur.

Lanet bir rüya gibiydi ama olamazdı, çünkü hiçbir zaman böyle hissetmemişti, onu hiçbir zaman şimdiki gibi *hissetmemişti*. Haftalar önce paylaştıkları bağın kalıntıları, kalbinin her pompalanışında zıplıyordu, kanını şarj eden yıldırım darbeleri. Her biri kaderin altın tellerini tıngırdatıyor, parmaklarının ucunda sabit duruyordu.

Lanet olası imkansız. Onunla diz çöktüğü her an anlamını yitiren bir kelimeydi bu. Emryn'in sol kanadının arkasında yatan mavi lâpis'i fark ettiğinde bu kelime ona neredeyse yabancı gelmişti. Kristal ortasından kırılmış, kaldırım taşının büyümiş çatlaklarında yuvalanmıştı.

"Bu zehri boğacaktır ama bu ince bir magyck. Böyle yaraları iyileştirmek için ihtiyacım olan şeylere sahip değilim." Syraphem ellerini sıkarak soğuk zemine sıçrayan fazla kanı temizledi.

"Keosha'daki iyileştirici balmumu yardımcı olacaktır." Arioeh'un dikkati odanın karşısındaki savaşçıya çekildi. Nyco. Çok renkli saçlarını tanıdı. Bir cesedin üzerine çömelmişlerdi. "Tuzları bu diyardaki en iyisidir." Başlarını kaldırmadılar, parmakları yerdeki ölü Falkri'den siyah taşlı bir bilezik çekiyordu.

Emryn başını salladı, tentürlerini koyduğu çantayı çekti, diğerleri telaşlanıp ağlarken deri ölü baykuşlardan birini kenara itti. Rüzgârda kederin sesi yükseliyor, atriyum camının kırıldığı yerde koyu renkli sarmaşıklar rüzgârda kıvrılıyordu. Ve onun tadını alabiliyordu. Ölümün. Etrafındaki kanatlarda onu gördü, sanki onu izliyordu.

Sonraki iki gün Keosha'nın yıkılan kısımlarının yeniden inşasına başlanabilmesi için boşaltılmasıyla geçti. Adamları iki gün boyunca toprağı tuzlamak ve ölenlerin aileleriyle birlikte *brujallere* liderlik etmek arasında mekik dokudu. Aheia'nın vücudundaki yaraları kapatan ince bir balmumu tabakasıyla kaplandığı iki gün. Bölgenin kalbinde, Kamaria'nın gözetimi altında güvendeydi ama bu, Arioch'un konsey evindeki dairesel, yeraltı odalarından birinde otururken kendini bir yay üzerinde gerilmiş gibi hissettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Tavan sıkıştırılmış topraktan yapılmıştı ve hava yağmur ve çiçek kokuyordu. Yumuşak mavi tonlar etraflarını saran sisin içinden ince ince süzülüyordu; burada ışık, dışarıya açılan tünellerin içinden yıldızları kıran küçük turkuaz su havuzları tarafından sağlanıyordu.

Arioch deri koltuğunda, Lúe ve Aylee'nin arasında arkasına yaslandı ve Nefilim'inin onun yerine konuşmasına izin verdi çünkü gölgelerinin odaklanmasına izin verdiği tek şey Aheia iken düşüncelerini ait oldukları yerde tutmaya odaklanmak zorundaydı.

O öldüğünde yankısı için endişelenmekle ne kadar aptallık ettiğini şimdi anlıyordu. Kafasına saplanıp kalan bu sağır edici uğultuya kıyasla bir yankı bile katlanılabilirdi.

Onu rahatsız ediyor, duvarlardan sekiyor ve öyle bir gürültü çıkarıyordu ki uyuyamıyordu. Bu bir diyapazon darbesiydi ve onun ruhunu tuttuğunda bile bu kadar gürültülü olmamıştı. Ama en azından onun özünü

Vücudu, her şeyi kontrol eden oydu. Şimdi aralarında her ne oluyorsa... bu onun elinde değildi.

Bağlantı mantıklı gelmedi. Onu daha uzun süredir tanısaydı mantıklı gelebilirdi çünkü ruhları almanın asıl amacı onları magyck'e asimile etmektir. Bu *haftalar* alırdı, günler değil. Ama bu zihnindeki düşünceyi değiştirmiyordu - onun bir parçası gölgeleriyle birleşmişti. Kız sadece kafasında değildi; kan dolaşımında, damarlarının karanlığında.

Tehlikeli.

Semender, Aylee'nin boynuna dolanmış siyah yılan tıslarken, Embyr, beyaz olan, onun önünde yumuşak bir daire çizerek kıvranıyor, pembe dili dışarı fırlıyor ve Arioeh'un kolunu gıcıklıyordu. Nefilim'e baktı, kısa sarı saçlarının ucu dudakları ve tırnaklarıyla uyumlu koyu kırmızıydı ve mavi gözleri onu dikkatle izliyordu. Aylee gözlerinin rengini Arioeh'un avucunda güvenle sakladığı lâpis ile paylaşıyordu.

Kamaria'nın kitaplarında bu konuda hiçbir bilgi bulamamıştı. En azından işe yarar bir şey bulamamıştı. Gözleri yanana kadar kristalin kimyasal yapısını, ne kadar yaygın olduğunu, her üç âlemde de bulunduğunu ve neredeyse hiçbir önem taşımadığını okuyabilirdi.

Önemsiz. Onunla birlikte ortaya çıkmış olması dışında - onun küçük gizemi. Baş ağrısı.

Tırnaklarını kafa derisinde gezdirdi.

İkisi de cehennemde olmalıydı. Ama bunun yerine, revirde balmumu ve toprağa batırılmıştı. Aynı zehirden etkilenen diğerleri iyileşmezken, bunun yerine ölüm için yalvarırken o iyileşiyordu. Aheia değil.

Bu yüzden Emryn'den onun kanından biraz almasını istemişti. Eğer zehirden etkilenmediyse, Syraphem'in onu öldürmesi için küçük bir şans vardı.

bir panzehir yapmaya çalıştı. Zor bir ihtimaldi ama hayatı birbiri ardına gelen lanet olası bir dizi panzehirden ibaret değildi.

"Bu neden oldu?" Hani sordu, gözleri Emryn'e sabitlenmişti. Bir saatten uzun bir sınırı ve başarısızlığını tartışıyorlardı, oda hızla dağılıyordu. Siada'ların hepsi birbirinin üzerine konuşuyordu ve havalandırılmayan alandaki hava nefes ve panikle yoğunlaşmıştı. "Bu *nasıl* oldu?"

Arioch'un gözleri, ifadesi eğitimli olan Emryn'e kaydı ama kanatlarındaki seğirmeyi, asla tam olarak öğrenemediği o küçük tik sesini gördü. Hayal kırıklığını ondan başka kimseye göstermiyordu. O ve Kar.

Karşısında oturan empat, sanki onu kontrol ediyormuş gibi kaşlarını ona kaldırdı. Artık deniz mavisi rengini almış saçlarını parmak uçlarında döndürdü, çenesini eğip parmaklarını dudaklarının kenarında gezdirirken yeşil gözlerini ona dikti. "Sınır ilk yapıldığından bu yana on yıl geçti. Eğer onu ören Kafirler etkilenirse zayıflaması bekleniyor." Emryn devam etti.

Orijinal dokumacılardan biri hastalanmış, ölümün kapısında oturmuş zamanını bekliyordu. Emryn sınırdaki başarısızlığın sebebinin bu olduğunu düşünüyordu; Shykoya'nın zayıf noktaları aşabilmesinin sebebi de buydu.

"Partitional magyck pratik yapan Heretic'ten bir parça alıyor." Sabırsızlık sesini gerdi. "Hangi ahlaki pusulaya hizmet ettiği önemli değil. Doğa bölünmek için yaratılmamıştır ve biz onu zorladığımızda o da bizden bir parça alır."

"Bunlar... doğal *şeyler* değil," diye tükürdü Hashem dişlerini sıkarak ve Emryn'in kanatları yeniden seğirdi. Arioch elinden geldiğince onu babasıyla karşı karşıya gelmeye zorlamaktan kaçınıyordu ama bu gece kaçınılmazdı.

"Tanım olarak öyleler. Ormanda yaşıyorlar, büyük ihtimalle bizim gibi Amm tarafından yaratıldılar. Bu çok da zorlama değil, antik magyck

Hepimizin hayatta olduğundan daha uzun süredir çalılıklarda uyuyor. O ağaçların arasında henüz karşılaşmadığımız yüzlerce farklı yaratık olabilir."

On üç Siada'dan bir mırıltı yükseldi.

Arioch, Emryn'in gözüne takıldı. Emryn haklıydı. Ona göre Nefilimler şu anda diyarı ellerinde tutanlardı. Daha tehlikeli, daha büyük dişleri olan bir şey, diyarı onlardan kurtarmanın zamanı geldiğine karar verirse, yapılacak çok şey vardı. Doğa, tıpkı kader gibi, kararını verdikten sonra onunla savaşılamazdı. Ama bu fikrin daha fazla panik yaratmasına ihtiyacı yoktu.

"Sınırın zayıflık belirtileri gösteren kısımlarını yeniden bağlayacağız," diye devam etti, "Bu birkaç hafta sürecek-"

"*Haftalar* mı?" Haşim sordu.

Emryn boğazını temizledi. *Twitch*. "Karmaşık bir durum magyck." Kar omuzlarını yuvarladı.

"O zaman belki de daha deneyimli biri bu işin başında olmalı."

Arioch masanın altındaki elini esnetti ve boğazını temizleyerek sandalyesinde geriye yaslandı. Odadakilerin dikkati ona yöneldi ve duvarlardan yansıyan kargaşa sona erdi. Havadaki mavi bulutlar bile hareket etmeyi bırakmış gibiydi.

"Emirlerimi mi sorguluyorsun?" diye sordu Haşim.

Syraphem'in gözleri keskindi ve kenesi kızlarını yansıtıyordu.

Emryn'in korunmaya ihtiyacı yoktu. Arioch onu savunmayacaktı. Onun yerine kendini savunacak ve ima ettiği suçlamanın yükünü üstlenecekti.

"Benim diyarımı etkilediğinde yapılan seçimleri sorgulama hakkım var, değil mi?" Haşim çenesini eğdi.

"Bölge."

"Ne?"

"Senin *bölgen*. Benim bölgem." Ariocho parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi, Embyr parmaklarının arasından süzüldü. "Ve soruna cevap vermek gerekirse. Evet. Ama bir dahaki sefere bunu verimli bir şekilde yap. Bir zaman çizelgesine laf atmak ne kadar süreceğini değiştirmez." Yeniden ayarladı. "Ancak bu toplantıda harcadığınız zamanı etkiler." Bu tür bir saçmalık, Ariocho'un şöminesinde yakabileceği bir mektupta özetlenebilirdi. "Sürece nasıl yardımcı olabileceğimize dair bir fikriniz varsa, dinlemekten mutluluk , ancak görüşünüz sadece 'daha iyi Heretikler olsun' ise, o zaman bir anlam göremiyorum."

Haşım dilini şaklattı ama Ariocho havanın durulmasına fırsat vermedi.

"Kamaria," diye Syraphem'in dikkatini çekti. "Şehrinizin neye ihtiyacı varsa." İfadenin açıklığa kavuşturulmasına gerek yoktu.

Başını salladı, koyu teni gözlerinin altında yorgunluktan kırışmıştı. Shykoya tarafından öldürülen yirmi Nefilim ve çoğu Kamaria'nın elinden olmak üzere on merhamet cinayeti. Uzun birkaç gün olmuştu.

"Emryn." Ayağa kalktı ve hâlâ kurumuş kanla kaplı olan gömleğini düzelitti. "Bitir şunu." Sonra sandalyesinden kalkan Lúe'a başıyla selam verdi. "Diğer endişelerinizi de o halledebilir." Şekil Değiştiren'le birlikte kapıya doğru ilerlemeden önce bakışlarını Haşım'ın üzerinde gezdirdi.

"Hâlâ büyük penisıyla yol almaya çalışıyor." Koridorun karşısındaki aynı odaya girdiklerinde Lúe sırtıttı.

"Ekipmanınız olmadığında işe yaramıyor."

Tarık, gözleri kırmızı ve cam gibi olan Nyco'nun önünde oturuyordu. Sessizce durdular ve Ariocho'un adını bilmediği bir baykuş omuzlarına tünedi.

Onun ve Lúç'un içeri girişini izlediler ve omuzları hafifçe dikleştirdi.

Nyco, Tei için brujal düzenlemelerine yardım etmiş, kız kardeşi ve onun ayinleriyle ilgilenmişti. Son birkaç günü yas tutan Falkri'yle geçirdikten sonra Keosha'ya daha yeni dönmüşlerdi.

Tarık kollarını kavuşturarak, "Az önce söylediğini tekrarla," diye tersledi. "Ben-" Nyco yutkundu. "Ne olduğunu açıklıyordum."

Arioch onun yanından geçerken Tarık soğuk sesle, "Biliyor," dedi ve omzuna vurdu. Nyco, Aheia'nın döndüğü gün onları bilgilendirmişti -sadece önemli kısımları, ama ayrıntıların üzerinden geçme şansları olmamıştı.

"Doğru." Baykuş tartışıyormuş gibi ciyakladı ama Nyco parmaklarını gagasının üzerinde gezdirdi. "Syka garip davranıyordu."

Arioch kaşlarını kaldırdı ve hayal kırıklığı içinde burnunun kenarını sıkan Tarık'ın yanına oturdu.

"Tanrı aşkına. *Söyledikleri şey şu ki*" -Leviathan Arioch'a baktı- "Diğer Falkri'yi terk ettiler çünkü Keosha'nın eteklerinde birkaç yüceltilmiş dolar dolaşıyordu."

"Evet," dedi Nyco hızlıca ve sorgusuz sualsiz, gözleri kayıtsızca duvara yaslanmış olan Lúç'a takıldı. Boynunda pembe bir renk belirdi, gözleri kekeleyerek Arioch'a döndü. "Şehre doğru asla adım atmazlar. Ellerinden gelse bile. Elbette ara sıra bir tanesi başıboş dolaşır ama asla koca bir sürü olmaz. Göçleri *Álfheimr* yakınlarındaki Sephy Ormanı'nın kuzey kısmına doğru olur," diye devam ettiler, sanki bu tek başına her şeyi açıklayabilirmiş gibi.

Tarık oturduğu yerden fırlamaya hazır görünüyordu, yumruklarını Nephilim'in boğazına geçirmek istercesine sıkıyordu. Ama Arioch başını salladı, başka kimsenin fark kadar ihtiyatlı bir şekilde. Boynuzlu Leviathan'ın

Çenesi kıpırdadı ve bakışları, yerlerini korumak için yeterince iyi bir iş çıkaran Nyco'ya döndüğünde kabardı. Sinirlerini ele veren, boyunlarının kenarındaki küçük kıpırtılar ve ara sıra parmaklarını sallamalarıydı.

Arioch Tarık'a, "Shiron'la görüş," dedi.

"Ne?" Tarık iyi gününde bile kızgın görünüyordu ama şu anda ölüm gibi görünüyordu. Kovulmaktan hoşlanmıyordu ama Arioch'un bunun için zamanı yoktu. Onun laf sokmalarıyla uğraşmak istemiyordu.

"Sınır devriyesinin işini bitiriyor," dedi basitçe, kibirli ve soğuk dış görünüşünü yerinde tutarak.

"Başka bir şey var mı?" Tarık alçak bir hırıltıyla sordu. "Hayır."

Güzel.

Tek kelime bile konuşmadan aralarında süzüldü ve Tarık ayağa kalkarak omuzlarını sıvazladı. Gerinirken kollarındaki kaslar dalgalandı ve sonunda kapıya yönelmeden önce alışmak için tatlı zamanını harcadı. Nyco'nun yanından geçerken Nefilim hafifçe yana doğru silkindi ve onun uzun boyundan kaçındı. Gözleri onun peşinden fırladı ve baykuş da rahatsız olmuş gibi tüylerini kabarttı.

Tarık gittikten sonra Lúç artık boş olan sandalyeye oturdu ve kendine bir içki doldurdu.

"Tamam," dedi Arioch yavaşça, öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak. "Sonra ne olacak?"

"Nehre, Syka'ya doğru çekildiler. Kafaları karışmış gibiydi," dedi Nyco ve sesi o zaman daha kararlı çıkmıştı. "İşte o zaman *onu* Asara'da gördüm. Nehrin yüzeyini zar zor aşıyordu."

Onu. Arioch'un gölgeleri kıpırdadı.

"Peşinden atladım ve Tei onu çıkarmama yardım etti." Kaşları birbirine yaklaştı ve iblisin adı geçince sesleri hafifçe titredi. "Bir an için onun solgun ve beyaz bir *Banshee* olduğunu düşündüm ama gözleri yalvarıyordu, intikamcı değil. Kendini kaybetmiş gibiydi, sadece küçük mavi mücevherine tutunmuş, onu tekrar tekrar çeviriyordu. Sanki hiçbir şey umurunda değildi - sıırıslıklam kıyafetler, gecenin buz gibi olması - hiçbirini" diye devam ettiler.

Arioch'un cebindeki kristal, adı geçtiğinde daha da ağırlaştı ve ona uzanma dürtüsüyle savaştı. *Nasıl olmuştu da Asara Nehri'ne düşmüştü?*

"Sonra ortalık karıştı ve çığlıkları duyduk - Keosha'nın çığlıklarının aynısını. Koştuk ama Aheia bize ayak uydurmakta zorlanıyordu ve o yanımızdayken kaçamayacağımız belliydi, biz de saklandık." Nyco gözlerini tekrar Şekil Değiştiren'e çevirerek konuştu.

Lúc önündeki Nefilim'den çok içkisine dikkat ederek diliyle dudak halkasını bastırıyordu ve Arioch yavaşça nefes alarak parmaklarını şıklatıp dikkatlerini geri çekti.

Tanrı aşkına.

"Ve-" Başladı ama tam o sırada odanın kapısı patlayarak açıldı.

"Alshaytan." Mavi cüppeli şifacılarından biri telaşla başını uzattı. "Senin Mithra'n uyandı."

Bölüm 11

AHEIA

Nefes alamıyorum.

Dudakları kaskatı kesilmişti.

Gözleri de açılmıyordu.

Alabildiği tek hava burnundan geliyordu ve o da kanı çok hızlı hareket ettiği için ihtiyacı olan miktarı karşılamıyordu. Kulaklarındaki tek ses kanın acele edişiydi. *Bir vakum.* Göremiyordu. Duyamıyordu.

Bu ölüm mü?

Hava baharatla ağırlaşmıştı ve odaklanabildiği tek şey bu olduğunda ensesinde tüyler diken diken oluyordu. Klostrofobi kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi atmasına neden olurken, seğirerek üzerini örten çarşafı itmek için elinden geleni yaptı. Dizini hareket ettirdiğinde üstte bir yerde hafif bir esneme oldu ve inledi, çarpan dalgaların flaşları göz kapaklarının arkasındaki siyah boşluğu doldururken ses boğuldu. Korku, sıcak bir hat halinde içine işledi. *Su.* Toplayabildiği tüm güçle tekrar sarsıldı ve bu sefer kurtuldu, parçalara ayrıldı

Vücuduna yapışan her neyse. Dudakları aralandı ve göğsünün neredeyse rahatsız edici bir şekilde genişlediğini hissederek güzel kokulu havayı yuttu. Vücudu çöktü ve ellerini uzatıp yönünü bulmaya çalışırken sert, çakıllı zemin kalçalarına baskı yaptı. Kir, tırnaklarının altını ısırdı ve dondu kaldı, nefesi gürültülü ve cızırtılıydı.

Boğulmuyorsun.

Etrafındaki durgun sıvı uçucu değildi; şimdi onu boğmaya çalışmıyordu.

Ellerini aşağı indirdi, avuç içleri yüzey gerilimine karşı çatırdadı. Tadına baktı. Su ve tuz. Ama sadece bu değildi. Üstünde yüzen ve balmumuna benzeyen yumuşak, beyaz bir maddenin küçük parçaları vardı.

Gözlerini ovuşturdu, göz kapaklarının altında parlak küçük şekiller belirdi. Güneşli bir günde retinasının üzerine beyaz kan hücreleri yapışmış gibi görünüyordu ve sanki biri beynine bir çatal sokup iyice karıştırmış gibi midesi bulanıyordu. Gözlerini kırptırdığında, etrafındaki karanlığın yumuşak mavi ışıqla parçalandığını gördüğünde film pek kalkmadı. Tepeye çıktılar ve onun üzerinde bir yerden döküldüler.

Hala.

Etrafındaki her şey hareketsizdi.

Yine yalnızdı.

Başka bir rüya. Öyle olmalı.

Beyaz saçları onu kucakladı, titrek dizlerinin üzerinde ayağa kalkarken, toprağa kazılmış büyük bir küvetin kenarına tutunarak saç tellerini kafa derisine doğru çekti. Derisinden yuvarlanan su gibi gücü de aktı ve hafifçe bükülerek zayıf kollarıyla kendini kıyıya destekledi. Görüşü yavaşça geri geldi ve gözlerini kısıtığında

iki yanında kendisinininkine benzeyen beş delik daha seçebildi. Ancak bunlar hâlâ beyazla kaplıydı ve kendisinininkinin de kırılmadan önce aynı şekilde görüldüğünü hayal etti. Bazıları pürüzsüzdü ama bazılarının yüzeyinde yüzler ve uzuvlar vardı, sanki balmumu, gördüğü küçük burun delikleri dışında onları tamamen örtmüş gibiydi.

Ne oluyor lan? Aheia onların hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Bilmiyordu.

hayattaydı.

Dianthus gibi kokuyor. Ama Keloseros'a benzemiyordu. *Parmaklarının altında toprak var.* Kendi kendine söyledi. *Ne duyuyorsun?* Yukarıdaki kubbeli tavandan aşağı akan küçük ışık çizgilerine odaklandı. *Hiçbir şey.* Kendi nefes alış veriş ve dizleri titrediğinde yarattığı küçük su kucakları dışında sessizdi. *Ne görüyorsun?*

Pürüzsüz cam, araştıran ellerine çarptı ve gözleri aşağıya kaydı, sadece bir fincan olduğunu fark etmeden önce kalbi yerinden fırladı. Bardağı üzerinde durduğu küçük taştan aldı, ne kadar kavrulduğunu hissetti ve yutmadan önce içindikileri test etti.

Sade su, tuzsuz.

Sanki açık bir yarayı yatıştırmaya çalışıyormuş gibi göğsüne doğru ilerleyerek canını yaktı. Sıvının bir kısmı kaçarken boğuk bir inilti onu terk etti, ama soğuk iyi hissettirdi çünkü o anda çatlamış, yanmış tahtadan yapılmadığından emin değildi. Midesi bu istila karşısında çalkalandı ve ellerinin cama tutunmasını engelleyecek kadar güçlü kuru kabarmalarla sarsıldı. Yeni bir acı onu zorlarken, ıslak fısıltılar odayı doldurdu ve toprak duvarlardan sekti. Midesinde başlayan bu acı, zehir gibi geri kalanına da bulaştı.

Göğsünü tutarak bardağı kıyıda bırakıp deliğine geri çekildi.

Dizlerini yukarı çekerken gözlerinden yaşlar süzüldü, beyaz balmumu parçaları parmaklarına ve bacaklarına yapıştı. İnceciktiler, en son dikkat ettiği zamankinden daha inceydiler ve dizleri üzerlerine deri gerilmiş oyma taş gibi görünüyordu. Kollarında pembe çizgiler vardı - iyileşmiş yara izleri. Onları da tanımiyordu ve daha fazla soru sorması gerekirdi. Ama bunların hiçbiri başlangıçta mantıklı gelmiyordu.

Sırtını toprağa gömdü, başını eğdiğinde küçük kökler omurgasını dürttü ve üzerinde asılı duran karanlık bitkileri ilk kez fark etti. Hafifçe gerilmişlerdi, ince yaprakları daha ince dallardan sarkıyordu. Neredeyse ona dokunuyorlardı. Sanki ona doğru uzanıyorlardı.

Elini ileri doğru kaldırırken alt dudağı titredi, yumuşak yarığa dokunduğunda gözyaşları gözlerindeki bariyeri kırdı. bir şey battı. Nedenini bilmiyordu. Ama yıkıcı hissetti.

Her bir küçük yaprağın içinden rengârenk damarlar geçiyordu, neredeyse parlıyormuş gibi görünen donuk bir gökkuşağı, neredeyse *canlı görünüyordu*.

Işığın bir oyunu olmalı. O düşündü. Bitkiler parlamazdı. En azından onun dünyasında.

Cildinde yağlı kalıntılar birikti ve parmaklarını inceleyerek geri getirdi. Onlar da inceydi. Kemikli. Onları tanıyamadı.

Rüyalar. Bu sadece bir tane daha mıydı?

Zihni gerildi ve bundan önce neden bu kadar çok rüyaya girdiğini şüphe duymadan bildiğini hatırlamaya çalıştı. Neden bunların hepsinin bir rüya olduğunu bildiğini. Kendini çok emin hissediyordu, tıpkı Lyria'da doğan güneşin emin olduğu gibi. Ama hatırladığı son yerleri gözden geçirmeye çalıştığında, yetersiz kalıyordu. Geçmiş her geçen an daha da bulanıklaşıyordu.

Görüşü bozuldu, her şey kenarlarından bulanıklaşmaya başladı. Düşünceleri o kadar hızlı bir şekilde elinden kayıp gidiyordu ki onları tutamıyordu. *Kanatlar. Kanatlar.*

Su. Canavarlar. Bu kafasında netti. Ama bunun ötesine geçtiğinde ...

Bilinçaltının içi çatlamıştı, parçaları onu cam gibi kesiyordu. Renk patlamaları. Daha önce hiç görmediği dağlar. Yanardönerlik. Su ve onunla katmanlanmış bir şehir. Ya da belki sadece bir okyanus. Her şey titredi - sönmekte olan bir alev, berraklık tarafından boğuldu - şimdiki zamanının berraklığı. Elleriyle kazmaya çalıştı, ama tırmaladıkça şakağındaki ağrı daha da şiddetlendi ve daha az görebildi. Tüm renkler birleşti, üzerlerine siyah bir perde çekildi, ne aradığını unutana kadar zihninin arkasındaki ip ve cam karmaşasını gizledi.

Hafızası zayıflamaya başlamıştı.

Daha fazlası vardı. *Daha fazlası olmalı.*

Neden benimle kavga ediyorsun? Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı.

Ne ?

"Gefah khatya"-Başını kaldırdı-"ya lijah,"

Etrafını parlak bir ışık kapladı ve tıslayarak geri çekildi.

Keloseros. Hava dianthus kokuyor.

Ellerini savurdu ama yakınındaki tek şey su içtiği bardaktı. Titreyen parmaklarıyla bardağı aldı ve kıyıdaki taşa çarparak yere düşürdü. Bardak elinde paramparça oldu ve sert kenarları teninde patladı. Tısladı, büyük parçayı kanayan avucuna sıkıştırırken pürüzlü cam onu kesiyordu. Her şey zaten acıyordu, bu acı daha kötü hissettirmiyordu.

Silahını salladı, gözlerini ışığa karşı kısarak baktı ve iki bedenini onu parçaladığını gördü, söyleyebildiği kadarıyla iki erkek.

Tıpkı üstündeki bitkiler gibi renkliydiler, kan akışlarında yumuşak gökkuşakları akıyordu.

"Neredeyim ben?" Aheia mırıldandı, boğazındaki kuruluk onu öksürük krizine soktu.

"*Ha takal bisnaha?*" diye sordu biri diğerine.

"*Nerede?*" diye tekrar hırladı, adamın hangi dilde konuştuğundan emin değildi.

"Keosha," dedi ikincisi ve bunun bir cevap mı yoksa anlayamadığı bir dilde başka bir kelime mi olduğunu bilmiyordu. Ona hitap eden kişi yavaşça yaklaştı ve Aheia bardağı daha sıkı kavradı. Kendini dik durmaya zorladı, üzerinde durduğu alçak zemini tutmaya çalıştı.

"Bırak onu." Erkek hâlâ yaklaşıyordu ve sözcükler tanıdık bir aksanla söyleniyordu. Damarlarını boyayan renkli iplikler titriyordu, can çekişen bir kalp hayatını kaybediyordu, parıltı tamamen yok olana kadar yavaşça azalıyor ve onu sadece sıradan bir görünüme büründürüyordu.

"Geri çekil." Yabancıyı savuşturmak için sürünerek bankın üzerine çıktı ama korku, hareketlerini mantıksız hale getirdi ve adam bir adım daha attığında bardağı fırlattı. *Anlamsız*. Cam kolayca yoldan çekildi ve silahını kaybetti.

"Kahretsin." Avucuna baktı, şimdi kan fişkırıyordu ve görüşü nabız gibi atıyordu, yumuşak bir siyahlık çevresini çiziyordu. Gözlerini sertçe kırıştırdı, kendini ondan arındırmaya çalıştı, buharlaşmadığında içinden ılık bir panik damlıyordu. Göğsünü sıktı ama kalbinin düzensiz atışı azalmadı. Çılgına dönmüştü, mantıklı olmayan şeyler hissediyordu, ona ait olmayan şeyler.

Ciğerleri, kaburgalarını sıkıca saran mendeneye uyum sağlama çabasıyla kabardı, ipek şeritler zar zor nefes alana kadar onları daha da sıktı.

Boğazı kurudu, zihni bulanıklaştı, çünkü önündeki o karaltılar elle tutulur bir şeye dönmüş, tenini okşuyordu. Dudakları şok içinde aralandı.

Gölgeler.

Avucundan akan bir damla kan yere sıçrayınca dikkati bir anda yukarı kaydı. Gri ve karanlık gözlerle karşılaştığında sessizlik bir vakum gibi etrafını sardı, gözlerin altında gizli parlak turuncu benekler yanıyordu.

Arioch.

Aheia'nın izini kaybettiği kadar uzun süre ayrı dünyalarda durduklarında, karanlığı ondan eriyip toprak duvarlar boyunca örümcek ağı gibi yayıldı. Sanki ikisi de hareket etmese ya da bir şey söylemese bu an sonsuzluğa kazınacakmış gibi bir transa girmiş gibiydi. Ama sonra adam konuştu ve Aheia'nın içi kıpırdandı.

"Dışarı."

Bu onun için değildi. Diğerleri içindi, şimdi daha az tehlikeli bir yer bulmak için çabalayanlar içindi.

Dizlerinin üzerine çökme, ellerini göğsünde kavuşturma ve parçalanma isteğini yuttu. Burada olmaz. Onun önünde olmaz. Zihninin onun tarafından oluşturulmuş olması önemli değildi. Yapamazdı. Geriye doğru sendelerken adımları duraksadı, yerçekimi onu pençelerken ayağının topuğu küvete battı. Bir çığlık attı, arkasındaki suya çarpma beklentisi midesini bulandırıyor. Ama bunu yapmadan önce vücudu havada sarsılarak durdu. Başı geriye düştü, ıslak saçları ağırlaşırken kendine baktı ve adamın gölgelerinin onu sıkıca sardığını gördü.

Ortasından, kollarından, bacaklarından tuttular ve bu his tenindeki rahatsızlığı hafifletti. Kabaca nefes verdi, onu dikkatlice yere bıraktıklarında geriye doğru çöktü, ayakları havuzun dikenli dibini yokluyordu. Arioch büyüsunü takip etti, her adımda onu yeniden emdi ve yaklaştıkça Aheia'nın göğsü daha da kötü titredi. Daha önce panik zannettiği şeyin aslında hiç de öyle olmadığını fark etti. Bu oydu.

Onu yaklaştıran her adım kadının tüylerini ürpertiyordu ama gözleri onu rehin aldığı için hareket edemiyordu. Duvarlar hızla yaklaşıyor, botları havuzun suyuna değdikçe oda ikiye katlanıyor ve küçük alanda ona katılıyordu.

Onun karşısında o kadar sabit, o kadar berraktı ki. Koyu gölge mürekkebi boğazının kenarından yukarı kıvrılıyor, keskin çenesi kıllarla kaplanıyordu. Hatırladığından biraz daha kalındı ve bir kısmı boynunun kenarlarına dökülmüştü. Siyah bukleleri daha uzundu, arkadan bağlanmış ve dağınıktı, bazı teller gözlerine doğru sarkıyordu - şu anda omurgasında şimşekler çaktıran gözlerine. O irisler bıçakları kadar keskindi ve ona döndüklerinde aynı şekilde onu kesiyorlardı.

Gözleri. Onun gözleri.

Onun yüzünü, küçük ayrıntıları görmek göğsündeki mengenenin daha da kötüleşmesine neden oldu. "Sen gerçek misin?" Sesi, dilinde pamuk varmış gibi çıkıyordu.

Uyandığından beri ilk kez kendini merakta bıraktı.

Daha yakına eğildi ve bir elini onun her iki yanına koydu. Dokunmuyordu ama sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın duruyordu. Bu yakınlık ona pahalıya patladı, ruhuna sahip olduğu zamanların nasıl olduğunu hatırlamak zorunda kaldığında gözleri yeni yaşlarla doldu. şimdi de aynı şeyi hissediyordu ve bu çok yıkıcıydı.

"Sen söyle, küçük tanrıça,"

Nefesi kesildi ve parmakları gevşedi, avucundaki yaraya değen havayı hissettiğinde dudaklarından istenmeyen bir tıslama  ıktı. Arioeh aralarına baktı, sağ elini kaldırıp onunkine uzanırken gri bakışlarında oniks sızıyordu. Kadın irkilerek yolundan çekildi ama adam daha fazla boşluk bulmasına izin vermedi, parmakları bileğini yuttu. Adamın dokunuşu *yaktı* ve kızın dudakları inlememek için gösterdiği çabayla titredi.

Kesiği aralarına alıp kenarlarını usulca yokladı. Kan kabardı ve damlayarak aşığıdaki mumsu suya karıştı.

"Bilmiyorum." Dudaklarından aldığı nefes keskin ve titrekti ve tamamen onun havasıydı. Beynini yüzdürdü. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve her temas, içinde dönüp duran umudu besliyordu. O kadar gerçekçiydi ki.

Olabilir miydi? Elini uzatıp adamın göğsüne dokundu, kalbinin düzenli atışını hissetti, ardından parmaklarını deriyle tutturulmuş bıçakların üzerinde gezdirdi, bıçakların keskin kenarları teniyle alay ediyordu. Bu bir meydan okuma gibiydi. Kendini tam burada, şu anda kesip açabilirdi. Ve belki de bu, ona dokunmayı bırakırsa, ona tutunmayı bırakırsa, onun yok olacağına dair duyduğu mantıksız korkuyu ortadan kaldırırdı. Solup gidecekti.

Keşfetti ve o da buna izin verdi.

"Göster bana. Bana gerçek olduğunu göster." Kulağa nasıl geldiğini maskeleyemeye çalışmadan bocaladı.

Lütfen.

Sessizce yalvardı, kemiklerine kazınmış o yankıyı tuttuğu eliyle umuda dokunmasına izin verdi.

Lütfen gerçekçi ol.

Ama onu uzakta tuttu, daha fazla yaklaşmasını engellemek için büyük elleriyle belini kavradı. Reddetmiş gibi hissetti. Cığerlerindeki nefes durmuştu. O da ışığın bir başka oyunu muydu?

Boğazından hüznölü bir ses yükseldi, adamın nefesi dudaklarında gezinirken yanaklarının arkasında utanç alevlendi, artık neredeyse kendisinininki kadar dengesizdi. Onun gibi kokuyordu. Çok fazla onun.

"Lütfen." Fısıltının biraz üzerindeydi.

Nefesinin altından küfretti, aralarındaki baskı o kadar ağırdı ki onu kıracakmış gibi hissediyordu.

Adamın parmakları sıkılaştı, onunkiler de sıkılaştı.

Aralarındaki bağlantı sıcak bir şekilde alevlendi.

Daha fazla yayılamayana kadar geriliyordu. Ve sonra büyük bir *çatırtıyla* kırıldı.

Vücudu ürperdi, ses zihninde yankılandı ve gözleri açıldığında bunu onun gözlerinde gördüğünü sandı.

Ama bunu sakladı ve bu sefer ona soğuk bir maske takmadı. Bu sefer onu öptü.

Dişleri alt dudağını çekiyordu ve dili ağzını ayırırken yaptığı bir şey için onu cezalandırmaya çalışıyormuş gibi öfkeli hissettiriyordu. Kavga etmek gibiydi, hava almak için, üstünlük sağlamak için, rahatlamak için. Ama şu anda aralarında bir rahatlama yoktu, sadece gittikçe şiddetlenen bir sıcaklık vardı.

Öpücüğü, kaburgalarının arasındaki o baygın çekimi, imkânsız gibi hissettiren şeyi çok daha güçlü hissetmesini sağladı. Kalbinin her atışında bir çarpıntı, var olmaması gereken bir bağlantı ve her dokunuş, dilinin her darbesi, dişlerinin her sürtünmesi, nabzını daha da kötüleştirdi. Bu hisler sırtının eğilmesine neden oldu; zevk, içinden pürüzlü çizgiler halinde akıyordu. Uylukları açıldı, çünkü ona daha yakın olmak, her parçasını hissetmek, bunu kanıtlamak istiyordu. Diğer her şey gibi kağıt kadar ince olmadığını kanıtlamasına.

Ağırlığı nefes almasını sağlıyordu. Onu sıkıştırdı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. *Rahatlama.* Bu rahatlamaydı. Elleri kalçalarını kavrayıp tek bir hareketle onu kucağına çekerken, dişleri boğazının kenarından aşağı doğru bir iz bıraktı. Karnının merkeziyle olan lezzetli sürtünmesini hissederek ciyakladı.

Evet.

Gömleğinin ortasını çekip karnında toplarken, kalçalarını adamın kucağında salladı ve kendini adamın derisine sürttü.

Gerçek.

Dişleri sütununa doğru yol buldu ve ona erişim sağlamak için başını geriye attı çünkü daha fazlasına ihtiyacı vardı, *daha kötüsüne* ihtiyacı vardı. *Tanrım*, dili iyi hissettiriyordu ama dişleri daha iyi hissettiriyordu. Adam onu ısırduğunda haykırdı, göğüslerini avuçladı ve meme ucunu cımbızladı, klitorisi titreşirken ve iç kısımları sıkıca kenetlenirken görüşü önünde titriyordu

-O kadar boş, o boşluktan başka bir şey için o kadar çaresizdi ki. Adamın onu tutuşuna, sikinin çıkıntısına doğru sertçe bastırışına karşı çaresiz hissediyordu. Kahretsin, onun içini yakmasını istiyordu, zihninde gerçekliğini sorgulayan her küçük şüphe kalıntısını yakmasını istiyordu.

Derisi boyunca uzanan bağcıklar onu o kadar iyi ovuyordu ki, hareketleri koordinasyonsuz sarsıntılara dönüşüyor, zevk ve acı arasındaki çizgide ilerliyordu.

Acı. Kendi kişisel markası. Hayal edemediği, düşleyemediği türden, çünkü asla başka bir şeyle kıyaslanamazdı. Bu, tenini ısırduğunda hatırladığı acıydı, bacaklarının arasına batarken ona kendi adını unutturan türdendi.

Onunla her zaman zevk ve her zaman acı.

Dişlerinin altında vahşice çürüyecekti ve düşünce hoşuna gitti. Sahiplenici hissettiriyordu.

Bir işaret.

Daha fazla.

Canlı canlı yenmek istedi.

Çok kaybolmuştu ama artık kaybolmamıştı.

"Bu *gerçek* mi?" diye homurdandı, dudaklarını ısırđı, diliyle acıyı yatıştırmadan önce dişleriyle sıyırdı ve tek dağınık bir baş sallamak oldu.

"Bana ne oldu?" diye sordu, adamın ağızına karşı, nefesleri sıcak ve baş döndürücüydü.

"Ne hatırlıyorsun?" Sanki kaçacağını düşünmüş gibi, kaçmaya karar verirse ona başka seçenek bırakmayacakmış gibi ona sarıldı.

"Sen-" Bulanık olmayan herhangi bir şeyi kavramaya çalıştı, hafızasında çok uzaklara uzandı.

Bu sefer hatırlamak zor olmadı.

Gölgelerinin bileklerini kelepçelediğini gördü; kendisini, yanaklarından süzülen gözyaşlarını, onu yerde sürüklerken dudaklarından dökülen yalvarışları gördü. Fikrini değiştireceğini düşündüğü tek kelimeyi ciyaklayarak söylediğinde indirdiğı ölümcül darbenin kulaklarında çınladığını duydu.

Tatlım.

Ona değersiz biriymiş gibi davranmıştı.

Oyunumuz bitti.

Ona ihanet etmişti.

Ve ona sıcaklığını verdiğı anı unutmasına izin vermişti.

Nefesini içine çekti, parmakları o tıslayana kadar, o tehlikeli gözlere bakabilecek kadar geri çekilmeyi başarana kadar boynunun yan tarafına saplandı.

"Sırtımdaki bıçağın," dedi sesi .

Dişlerini göstermiş, nefes alış verişi en az onunki kadar düzensizdi, çünkü kız onun gözlerinde her şeyin gerçeğini okumuştı. Tüm o parlak görüntüler, tüm o gürültülü anılar içinde bir okyanusa dönüştü. Dalgalar iki yanına , o kadar büyüklerdi ki onları dışarıda tutamıyordu. Göğsü acıyor, ağrıyordu ve o

gerçekliğini kabullenmenin getirdiği üzüntüyü hissetti ve soldu. Arioeh'la olan son evini hatırlamak, onun sözleri kulaklarında yankılanırken kendisini hiç beklemediği bir şekilde umutsuz ve değersiz hissetmesine neden oldu. O ağlarken o gülmüştü. Kendini savunacak bir silahı yokken bıçağı sırtına saplamıştı.

"Benim değil." Kelimeler omurgasından aşağıya doğru sürüklendi ve vücudu, sanki kulağına yaramaz şeyler fısıldamış gibi mırıldandı. Tepki ona ait değildi, çünkü onunki öfkeli ve dengesizdi, zevkten midesini ağırlaştıran erimiş karmaşa şimdi onu asit gibi yiyordu.

"Ne?" diye homurdandı, adamın izin verdiği kadar geri itti, kolları hâlâ ona sarılıydı. *Bu da ne demek şimdi?*

"Sırtındaki *benim* bıçağım değildi." Gözleri kızın yüzünde gezindi.

"Tam anlamıyla değil." Nefesini kontrol etmeye çalışarak kaşlarını çatı. "Bu bir mecaz."

"Genellikle, ama bu sefer değil." Ağırlığını kaydırıp, parmaklarını sırlıklam gömleğinin altına daldırıp ve nasırlı uçlarını omurgasında gezdirdi.

Adamın elinde sarsıldı. "Dokunma bana." Söylemeye karar vermeden ağzından dökülüverdi. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu çünkü şu anda bile dokunmak istemekten kendini alamıyordu.

Kaşları çatıldı ama durmadı. "Bana parmaklarını ver,"

Kız ona bakarken omurgasını okşadı ve bakışlarına sıcaklık katmak için elinden geleni yaptı. Ama buz onu ele geçirdi ve parmakları itaatle seğirdi. Aheia'nın eli onunkiyle buluştu, ıslak kumaşı yumrukladı ve nasırlı avucunun altına girdiğinde onu omurlarının çıkıntıları boyunca yönlendirdi. Aheia yarayı hissettiğinde gözleri irileşti. Taze değildi, hassas da değildi ama yeniydi.

"Bıçağın değil," diye tekrarladı, göğsü farklı türde bir emekle kabarıyordu.

"Ophion'un," dedi Arioeh.

"Bana olan bu muydu? Yaralandım mı?" Kulağa yumuşak geliyordu ve öyle olduğunu tahmin ediyordu. Çünkü o karanlıktaydı, adam ise onun formuna bir ışık tutuyordu.

"Sen ölmüştün, Aheia."

Etrafındaki ses bir vakum içine çekildi, kanı kulaklarında gürültüyle çınladı.

Az önce ne dedi?

Gözleri açıldı ve zihni de açıldı, adamın sözleri onu sağlam bir zemine çekti. Bu hızlı değişim onun içini acımasızca alt üst etti.

"Ah... Tanrılar." Kusmuk Aheia'nın yemek borusuna doğru ilerledi, ekşi içerik boğazını daha önce suyun yaktığından daha fazla yaktı. Uzuvlarını hareket ettirmeyi başardığında dudaklarından ıslak sözcükler döküldü ve yuttuğu sıvıyı tükürdü, acı bir sızı burun deliklerine çarptı.

Arioeh'un elleri saçlarını kavradı, yüzünden geriye doğru sürükledi ve buna karşı koyacak gücü yoktu.

Midesi sıkıştı ve ağzındaki safra tadından kurtulmaya çalışarak tekrar tekrar tükürürken haysiyetsiz bir inilti onu terk etti. Hepsi bu kadardı, sarı ve suluydu ve şimdi yere dökülmüş, diğer banyolardan birine doğru akıyordu.

Kahretsin.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Elinin tersiyle ağzını silerek boğuldu. *Sen ölmüştün.* "Kim birine böyle bir şey söyler ki?" *Theia'nın hatırı için.* Ayrıca, bu imkânsızdı. *İmkânsızdı.*

O ...

Odaklan.

Keloseros, kiliseyi hatırlıyorsun, Ophion'la savaştığını hatırlıyorsun. Yavaş bir nefes aldı. Hatırlıyorsun... Kazım. Arioch'un kardeşi. üstünde olduğunu hatırladı... bıçağını.

Hayır.

Bu sadece bir yaraydı; onu incitmişti, hepsi bu.

Ama ya-

Kendine, bacaklarına, ellerine baktı. Kemikliydi. İçi boştu.

Hiç değilse ölü gibi *görünüyordu.*

Haftalarca yemeksiz.

Bir nefes daha çekerek hafızasında geriye doğru uzandı. Siyah. Her şey siyahtı. Ta ki öyle olmayana kadar - su görüşünü istila edene ve bedeni akıntıların hayali hissiyle ağrıyana kadar. Yıldızlar, *Shykoya.*

O nehre nasıl girdin? Keloseros'tan nasıl çıktınız?

"Bu imkansız."

Sen ölmüştün.

Arioch'un saçları hatırladığından daha uzundu, sakalı da öyle. Hayalet gibi *görünüyordu.*

Sen ölmüştün.

Ona tekrar bakarken boğazına bir yumru oturdu.

"Gerçek olup olmadığımı sormuştun. Neden bundan şüphe ettin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Emin değilim." Gerçek buydu. Onunla burada diz çöktükçe her şey daha da bulanıklaşıyordu. Bitkinin sarmaşıklarında -diğer insanların bedenlerinde- gördüğünü sandığı renkler gibi bulanık. Bu yüzden bunun bir rüya olduğuna inanmıştı - en azından öyle düşünüyordu. Ya da belki rüya gördüğüne inanmak için başka nedenleri vardı...

Eğer bu doğruysa, onları hatırlamıyordu ve aradığında *hiçbir şey* bulamadı.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu, kadının içini daha da geren o alçak sesle.

"Çok değil," dedi seyrek bir sesle. "Keloseros'u ve neredeyse boğulduğum nehri hatırlıyorum." Zihnindeki iki hafıza bölmesi yan yana duruyordu, sadece göz açıp kapayıncaya kadar ayrılmışlardı. "Ama *ölü* olduğumu hatırlamıyorum. İnsanlar öylece ölüp sonra da geri dönmezler - bu öylece hatırlanmayan şeylerden biri değil." İçinden akıp giden adrenalin yavaş yavaş süzülüyordu ve dünya omuzlarına ağır bir şekilde çökmeye başlamıştı.

"Peki ölüm hakkında ne biliyorsun?"

Başını çevirdi. Onun varlığına o kadar dalmıştı ki kapı aralığında duran Ifrit'i fark etmemişti.

Mazikeen.

Koyu renk saçlarındaki közler alevlendi, oniks elbisesi vücudundan bir dere gibi akıyordu. Gerçek halinin, Keloseros'ta üzerlerinde uçan o hayattan daha büyük yaratığın bir fısıltısıydı ve Aheia kendi bakışlarındaki hürmeti hissedebiliyordu.

"Ölüm kalıcıdır," diye nefes aldı.

"Sen bunun tam tersinin kanıtısın," dedi Mazikeen, sesi alçak ve kaburgalı.

Aheia bakmaktan kendini alamadı. "Bu doğru olamaz."

"Sana göstereyim."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

AHEIA

Mazikeen odaya doğru süzüldü, boyu neredeyse odaya sığmıyordu. Asılı sarmaşıkların arasında yangın tehlikesi varmış gibi görünüyordu.

"Nasıl?" Aheia güvenli bir mesafeden önlerinde oturan Ifrit'i izleyerek sordu. Aheia'nın neredeyse üç katı büyüklüğündeydi ve hala batık havuzda dururken boy farkı daha da kötüydü. Ama Mazikeen'in bedeninin altında zemin cızırdayıp çatladığında su kendini güvende hissettirdi. "Anılarım," dedi, sesi alçak ve titreşimliydi. Arioch ve onun sesi aynı karanlık niteliğe sahipti.

Elini uzattı, turuncu çatlaklar parmak uçlarından aşağı ve yukarı doğru akıyordu. Damarların hareket edişi, erimiş sihrinin bir hilesiydi ve Aheia'ya

Arioch'un

Gölgeler bazen onun teninde kıpırdanıyor gibiydi.

Yutkundu ve yanındaki Avarice'e dönüp bakmamak için Djynn'in uzattığı avucuna baktı. Arioch hareket etmiş, küvetin kenarına oturmuş, bacaklarını açmış ve kollarını dayamıştı. Parmakları kadının kalçalarından birkaç santim uzaktaydı ve kadın

Hayatı boyunca hiçbir şeyin bu kadar farkında olmamıştı. Nabızı bacaklarının arasında atarken bu saplantıyı nasıl kıracağını bilmiyordu.

Dur. Ifrit parmak uçlarını birbirine sürterken kendi kendine yalvardı, küçük kıvılcımlar havayı doldurdu. Hafif bir ateş tutuştu ve avucunu doldurdu, etrafındaki odayı çarpıttı, yumuşak kontrast tekdüzeliği bozana kadar parlak ve turuncu. Aheia'nın dudakları aralandı ve öne doğru eğildi, karnını toprağa bastırarak hayranlıkla izledi. Ateşin içinde tanıdığı bir sahne ama bu tamamen farklı bir bakış açısndandı.

Benim anılarım.

Mazikeen ona olanları kendi gözleriyle gösteriyordu. *Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.*

Keloseros'taki kiliseye geri dönmüşlerdi ve Aheia turuncu renkli ama koyu renk giysili Nefilimlere kıyasla kusursuz olan Mithra bedenlerinin ortaya çıkışını izledi. Onlar dövüştü ve Mazikeen de yerden çok yukarıda dövüştü. Kendisini ve Ariocho'u gördü, cam kırılmıştı ve büyük kıymıklar aşağıya yağıyordu. Onların Koutávi'nin sırtına binip Kazım, Kal ve Ophion'un peşinden tünele daldıklarını gördü. Ifrit'in bakış açısı ve onunla birlikte önlerindeki tablo değişirken kalbi göğsünde çarpıyordu. Sanki anılarını taramıştı ve bu kez Aheia kendisini çok uzaktan görüyordu. Kazım sırtına binmişti ve göğsündeki paniği hatırladı. Ateşin içinde attığı sessiz çığlıklar, ısı ölümünün kenarlarını kavururken Kalmani'nin çıtırtılarına karışıyordu. Mazikeen uzaktaydı ama Aheia'nın Kazım'ın sırtına sapladığı hançeri görmesi için daha yakın olmasına gerek yoktu. Koyu renkli kan birikti ve Ariocho onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Öldü.

Nefesini tuttu ve benzerinin hareketsiz kalışını izlerken omuzları kaskatı kesildi.

Mazikeen'in anıları bir kez daha kanadı ve bu kez kendine bakakaldı - bedeni siyah bir taş levhanın üzerinde yatıyordu, üzerinde şu anda giydiği kıyafetler vardı. Büyük boy deri ve siyah bir gömlek.

"Nerede bu?" diye sordu kısık sesle, parmaklarını uzattı ama ateşin onu yakacağını fark ederek hareketini durdurdu.

"Cehennem," dedi Arioch, sesi neredeyse sessiz olan odada alçak bir tınıya dönüşüyordu. Kızın eli düştü.

Gehenna.

"I-" Aheia kekeledi, gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Mazikeen yanık toprak kokusu yayılırken başını eğdi ve Ifrit'in közlerinin altında toprak tütmeğe başladı. "Kader senin zamanın olmadığına karar verdi."

"Anlamıyorum, ben sadece bir Mithra'yım," diye sözcükleri geveledi. "Biz ölümden geri dönmeyiz."

Mazikeen parmaklarını kavuşturdu ve ateş sönerek odanın karanlığının turuncu ışığı yutmasına izin verdi.

"Ama yine de buradasın," dedi durgun bir sesle.

"Ne hakkında?" Aheia kelimelerini bulmaya çalışarak elini havada salladı. "Peki ya nehir?" Gözleri Mazikeen'den Arioch'a kaydı. "Beni Gehenna'ya getirdiysen, *oraya* nasıl geldim?"

Ifrit yavaşça yerden kalkarak, "Her şeyi anlamamız gerekmiyor," dedi.

"Her şeyi istemiyorum. Hayatım hakkında soruyorum. Ölümümü." Aheia kendini sudan çıkarırken elleri titriyordu.

"Hiçbir zaman senin olmadı. Her zaman Tanrıların bir hediyesi oldu," dedi Mazikeen.

"Bunu ben istemedim; bu bir hediye gibi hissettirmiyor," diye çıkıştı ama öfkesi yersizdi. Bunun öfke *olduğundan* bile emin değildi. Şok olmuştu.

Ölmüştü. *Ölmüştü*. Ve yine de burada duruyordu.

"Geri ver o zaman." Mazikeen'in közleri alevlendi. "Sanırım ikinci kez şanslı olmayacaksın."

Aheia ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Bana ne söyleyebilirsin?" Düşünceleri çılgınca savrulurken hâlâ havuzun kenarında oturmakta olan Arioch'döndü.

"Sen öldükten sonra ne olduğunu sana anlatabilirim." Dilini ağzının kenarına dayayarak söyledi, ıslak bukleler gözlerinin içine sarkıyordu. Aheia yutkundu ve başıyla onayladı. Herhangi bir şey. Zihnindeki karanlığın bir kısmını doldurabilecek her şeyi kabul ederdi.

"Keloseros'tan ayrıldık ve Mithra bizi Lyria'ya kadar takip etti." Farkındalık Aheia'nın ensesini diken diken etti. "Peki ya sonra?"

"Savaştilar ve kaybettiler." Çok belirsiz. Onunla her şey her zaman çok belirsizdi.

Kollarındaki deri çakıllaştı ve ateşi düştü. "Peki ya Ophion? O da mı öldü?" Arioch'un çenesi gerildi. "Hayır."

"Ne?" Panik içinde yükseldi, tam olarak yatışmamış olan mide bulantısına hiç yardımcı olmadı. "Yaşıyor mu?"

Arioch boğazını temizledi ama sesi hırıltıya benziyordu. "Sana zarar veremez."

"Buna nasıl söz verebilirsin?" diye tısladı. Ama cevap vermedi ve farkına vardıklarında sessizlik uzadı. Kadın

Ifrit'e baktı ve sonra şaşkınlıkla ona döndü. "O *burada* mı?"

"Tasması sıkı."

Küçük taş banklardan birine tırmanma ve ayaklarını altına dürtüsüyle savaştı. Çünkü ona göre adam aşağıda bir yerdeydi ve tam olarak nerede durduğunu biliyordu. Hiçbir zaman o kulaklardan kaçacak kadar sessiz olamamıştı.

"Neden?" diye mırıldandı Mazikeen uzaktaki duvara yaslanmış izlerken.

"Çünkü tüm sorularıma cevap vermedi."

"Ne kadar oldu?" diye sordu, sesi artık daha sessizdi, yorgunluktan titriyordu. "Ben-"

"Bir aydan biraz fazla." Dedi, sonunda yerdeki delikten dışarı tırmanırken. Adam aralarındaki mesafeyi azalttığına hafifçe öfkeleni, içindeki çelişkiyle savaşıırken tutmak için elinden geleni yaptı. Bir yanı kaçmak, bir yanı da onun kucağına düşmek istiyordu. Bir dürtüsü diğerinden çok daha fazla kendisine aitti

Seni geri aldı. Kendini azarladı. Şimdi buradasın çünkü çözemedikleri bir gizemsin. Canları isterse takas edebilecekleri başka bir şey.

İçinde bulundukları durumun netliği karnındaki ateşe su serpti ve ateş tısladı. Dumanla doluyordu ve nasıl nefes alacağını bulmakta zorlanıyordu, özellikle de adam şimdi sadece birkaç santim uzağındayken, onun üzerinde yükselirken ve yakınlık niyetlerini manipüle ederken.

"Uyanmışsın."

Aheia sıçradı, ondan bir adım uzaklaşarak eliyle dudaklarını kapattı. Utanç yanaklarını renklendirdi ve şüphesiz kendi düşüncelerine *kapılmış* hissederek bu tonu lanetledi.

Emryn içeri girdi, eleştirel bakışları Aheia'nın vücudunda gezindi. *Kahretsin,* bir gibi Tanrılar lanet olası enkaz gibi görünüyor olmalıydı. Bu arada,

Syraphem mükemmel görünüyordu, siyah saçları başının arkasına doğru örülmüştü, küçük altın halkalar örgüyü süslüyordu, koyu irislerini öne çıkaran derin zümrüt yeşili gözleri vardı.

"Em-" diye başladı Aheia ama Syraphem onun sözünü kesti ve onun yerine Arioeh'a hitap etti.

"Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Yorgun değilim," diye itiraz etti Aheia.

"Harika." Emryn gözleri odayı tarayıp Mazikeen'e takılana kadar etkilenmemiş görünüyordu. Yüzü çabucak düzeldi ve Ifrit'e saygıyla başını salladı.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum ama o asit yapraklarına dokunmayı çok istiyorum, beni yakıp yakmayacaklarını görmek için." Lúç emin adımlarla girişten içeri süzülen azıcık ışığı da rahatsız etti. Saçları biraz daha uzundu, yarısı topuz yapılmıştı ve Arioeh'la aynı derileri giyyordu.

"Eğer biri benden senin özünde kim olduğunu tek bir cümleyle açıklamamı isterse, ona hangi cümleyi kuracağımı biliyorum." Kar gözlerini devirdi, kolunu Lúç'unkine doladı. Empatın saçları artık koyu deniz mavisi rengindeydi, uçları lacivertti ve ona uygun bir elbise giymişti.

"Şu haline bak." Aheia'nın bakışları aralarında gidip gelirken Kar alt dudağını ısırarak gülümsedi. "Hayat sana çok yakışıyor."

"Ah, um-" Aheia telaşla kendine baktı, gömleğinin ıslak kumaşını vücudundan çekti. Hepsi, bütün *bunlar* çok bunaltıcıydı. Ve daha da kafa karıştırıcı olan, duruma bu kadar rahat davranmalarıydı. Tüm bunların delilik olduğunu düşünen bir tek o muydu?

"Çok kötü bir zamanlama, biliyorum ama sana ihtiyacımız var," diye araya girdi Lúç, Arioeh'la konuşurken. "Siraj'ın bölgesinde birkaç Shykoya kaçağı daha varmış ve o da sizin varlığınızı talep ediyor." Bıçağını elinde evirip çevirdi,

dikkatini Aheia'ya yöneltti. "Nekrofilî şakasının yaşı tutmadı, değil mi?" Ona göz kırptı.

Sersemlemiş bir şekilde nefes aldı. *Çok sıradan.* Ölüm burada genellikle kalıcı değil miydi?

"Orada olacağım." Arioeh'un cevabı kesik kesikti.

"Bana elini ver." Emryn kendi elini Aheia'ya uzattı, o da öylece baktı. *"Elini."*

Kaşları çatıldı ve Syraphem'in ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Anladığında da yaralı avucunu uzattı.

"Geri dönmek nasıl bir duygu?" Kar, Emryn parmaklarını yaranın üzerinde gezdirirken Lúe'un omzundan sarkarak sordu ve magyck'in karanlık spiralleri yaranın içine batarak silahıyla açtığı sığ kesiğı birleştirdi. Hastalıklı bir şekilde çekiştiriyordu ama acıtmıyordu.

"Henüz bilmiyorum," diye mırıldandı, sözlerinin havada yarattığı paraziti hissederek. Onların enerjisi parlak ve uyanıktı, kendisinininki ise hızla azalıyordu.

"Bir şey hatırlıyor musun?" Lúe sordu, gözleri parlıyordu. "Ölüyken bir şeyler gördün mü? Shiron'la bu konuda iddiaya girdik ama baskı yok."

"Ben-" Aheia'nın dudakları inceldi. *Hayır.*

"İyi iyileşiyorsun." Syraphem elini indirdi ve Avarice'e dönmeden önce diğer kesiklerinden bazılarını inceledi. *"Aistrah, Arioeh,"*

Aheia yeniden hasta hissetmeye başlamıştı, bakışları hafifçe dağılıyordu. Dizleri de pek sağlam değildi ve Arioeh yaklaştığında onun sıcaklığı da yardımcı olmadı.

"Bu kadar yeter, onu biraz rahat ," diye diğerlerine çıkıştı. Silahlı kedilerle dolu bir odada olmak gibiydi.

"Onu daha sonra kontrol edeceğim. Thryn'de olmam gerekiyor." Emryn, sanki Aheia orada değilmiş gibi, odadan o kadar hızlı çıktı ki, kovulduğu için minnettar olduğu anlaşıyordu.

"Azalam-Eğer benim orada olmam gerekiyorsa, senin de orada olman gerekir." Kar omzunu koridora doğru iterken Lúç Arioch'u işaret etti. Ama onu tamamen dışarı atamadan çenesini kapının pervazına dayadı ve alay etti. "*Dinlenmeye* ihtiyacı var, Arioch."

Yanakları utançla alevlendi.

"Buradan defolup gitmezsen senin de dinlenmen gerekecek," diye homurdandı Arioch.

Lúç sırttı ve tökezleyerek gözden kaybolmadan önce göz kırptı. Bunu bir takırtı ve bir dizi küfür izledi ve ardından Kar, şarkı söyleyen bir sesle *ona bunu söyledi*.

Ifrit, odanın köşesinden tüm gösteriyi izledikten sonra son ayrılan oldu. Çıktığında ardında duvarın tamamını süsleyen siyah bir toprak parçası bıraktı. Aheia onun kendisine bakışını, Mazikeen'in saklamaya çalıştığı her şeyi görebiliyormuş gibi ona bakan o koyu turuncu gözleri hatırlayacaktı.

"Lúç Shykoya'dan mı bahsetti?" Aheia boğazını temizledi, mantıklı bir şeylere çalışıyordu. Ormandaki canavarları hatırlıyordu ve bu yeterince gerçektir. "Onlarla savaşacak mısın? Olan şey bu mu?" Soruları formüle etmek garip hissettirdi ama bu onu hâlâ yanaklarını ısıtan sıcaklıktan kurtardı.

"Ne gerekiyorsa yardım edeceğiz," dedi belli belirsiz, gölgeler ondan kalın bir geçide damlıyordu.

"Bekle, *şimdi* mi gidiyorsun?" diye sordu, kaşları saç çizgisine doğru fırladı, bakışları onun magyck'ine kaydı.

"Hayır, öylesin."

Gölgeler sesini yutmuş, şiddetli bir telaşla etraflarını sarmış, nefes alamayana kadar kaymış ve okşamıştı. Ama aynı hızla kayboldular ve onu sabit, gri bir zeminde durup yıldızlara bakarken bıraktılar.

"Beni nereye götürdün?" Etrafında döndü.

"Eğitim kampımızdasınız, şehir merkezine yakın bir yerdesiniz." Kollarını kavuşturdu.

Dudakları aralandı ve kaşları . "Ne? Neden?" "Çünkü eski odan dolu," dedi.

"Hayır, beni neden getirdin-" Farkına vardığında soruyu yuttu. "Beni terk ediyorsun."

Arioch cevap vermedi.

"*Daha yeni* geldim. Bana üç kelime söyledin ve *gidiyor* musun?" Kulağa acınası geliyordu ve hiç de kafasındaki gibi değildi.

"Halkım ölüyor." Dedi, kelimeleri kırılmıştı.

"O zaman beni de yanında götür, öylece değil-" Kollarını kavuşturdu, bu konuşmada kendisini bir sorumluluk, bir zayıflık gibi hissettirmeyecek bir açılık bulmaya çalışıyordu.

"Hayır." O daha düşüncesini tamamlayamadan, odanın öbür ucuna doğru başını sallayarak, ifadeyi görmezden gelerek söyledi. "Orada kıyafet bulacaksın ve yiyecek de var.

masanın üzerinde. Ye. Gücünü ."

Dudakları aralandı. Adam ciddi miydi?

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, kapınızın önünde biri olacak." Magyck'ini yeniden doldurmaya devam etti.

"Müdür gibi mi?" Dişlerini birbirine geçirdi.

Kıkırdadı. Kahrolası *kıkırdadı*. "Güvenlik gibi."

"Biz farklı telaffuz ediyoruz." Etrafındaki dört tek tip yatağa bakarak alay etti. "Ölümüm o kadar da kalıcı değil diye beni öylece bir odaya kilitleyemezsiniz."

"Değilim, Aheia."

"Onları bu kadar iyi tanıyan birinden bir kafesi gizlemeye çalışmayın. Nasıl hissettiklerini, ne demek istediklerini biliyorum. Yüzümün önüne koyduğun parmaklıklar ne kadar güzel olursa olsun bu bir kafes."

Dudağı seğirdi ve bunun için ona vurmak, yüzündeki o aptal bakışı silip atmak istedi. Bu onun için bir *şaka* mıydı?

Buradasın çünkü ölüm seni istemedi. "Kilit yok, anahtar yok, küçük tanrıça." *Ama gözler var.*

Adam gölgelerine girdiğinde, ağzı bir karış açık, dağılmakta olan büyücüye bakakaldı.

"Az önce ne oldu *öyle*?" Alay etti. "Kim olduğunu sanıyor bu herif?" Gözlerini öfkeyle odanın içinde gezdirerek duvarla tartıştı. Dört tane tek tip yatak, yiyeceklerle dolu bir şifonyer ve çalışma masası vardı. Ana kapı bitişikteki duvardaydı ama daha küçük ikinci bir kapının uzak taraftaki bir tuvalete açıldığını gördü. Oraya giderken gardırobu açtı ve içine göz attı.

Barda asılı birkaç parça giysi vardı, hepsi beyaz ve onun bedenindeydi. Açıķça yapılan iğneleme karşısında yüzünü buruşturdu.

Rastgele oda.

Ayrı bir bina.

Beyaz giyinmiş.

Her şeyi kişisel algılamamak çok zordu.

Keloseros'ta çok iyi bildiğı o küçük kutuya geri dönmeye başladığını hissetmemek zordu.

Bir bahane bulduğı anda ondan nasıl kaçtığından bahsetmiyorum bile.

Taşın üzerinden sürünerek tuvalete girdi ve çok lavabolu makyaj masasının üzerindeki aynada yansımasıyla karşılaştığında neredeyse çığlık atacaktı.

Tanrım, ölü gibi hareketsiz görünüyordu. Gözleri, yüksek ve fazla belirgin elmacık kemiklerinin üzerine çökmüş solgun yüzünde sert birer fener gibiydi. Boğazı ince bir sütun gibiydi ve üzerindeki gömleğı kaldırdığında göğsündeki kaburgaları görebiliyordu. Yeni yaralar vardı, ne olduğunu çıkaramadığı pembe çizgiler. Bunların canavarlar olduğunu düşündü ama soracak kadar uzun süre kimsenin yanında kalmamıştı.

Arioch gitmişti. Tüm bunlardan sonra gitti. Madem o kadar uzun süredir ölüydü ve Keloseros'ta söylediklerinde ciddiye, neden onunla kalmadı?

Kabaca nefesini verdi, köşedeki küvetin düğmelerini açtı ve giysilerini çıkardı. Oyuktan daha güvenli bir yer gibi gelmişti, çünkü küvette oturabiliyordu. Ve ne kadar uzun süre dik durursa kasları o kadar çok isyan ediyordu.

Su sıcak ve rahatlatıcıydı ve Aheia küvetin eğimli kıvrımına sırtını yasladığında yanma hissiyle tısladı. Yerleşmek için ancak zamanı vardı

Önündeki sis gibi suyun üzerinde yuvarlanan karanlığı fark etmeden önce. Bir çığlık atarak göğsünü siper etti ama onu gördüğünde alevlenen paniği söndü.

"Merhaba," dedi usulca, Koutávi'nin formunun odayı doldurmasını, gölgelerinin duvarın etrafına sıkışmasını izleyerek. Alan çok büyük değildi ama makul bir . Varcolac neredeyse onu yutuyordu. Verdiği nefes Aheia'nın yüzünü ısıttı, altın rengi bakışları sanki onları aydınlatan hayat elle tutulurmuş gibi tenini okşadı.

Koutávi'nin Keloseros'ta ona nasıl yardım ettiğini hatırladı ve göğsü hafifçe sıkıştı. "İyi olmana çok sevindim," diye fısıldadı ama bu bir anda boğuk bir iniltiye dönüştü. Hüzün onu tıpkı suyun yaptığı gibi tuttu ve şimdi Koutávi'nin durgunluğu onu sardığı için gözyaşları taşı ve gözlerinden istenmeyen bir şekilde düştü. Sesini bastırmak için ağzını kapattı ve omuzları titredi ama iri yaratık gitmedi. Bunun yerine, Aheia içindeki o küçük parçalara hâkimiyetini kaybedip parçalanırken, burnunu küvetin kenarına dayadı. Bunun burada, Varcolac'ın yanında olmasına izin verecekti çünkü kimse onun zayıf olduğunu bilmeyecekti. Kimse bunu ona karşı kullanamazdı.

Bölüm 13

AHEIA

"Aheia, gitmen gerek!" Gözleri Ophion'un adamlarından herhangi bir iz aramak için arkasına kayarken, Kal onun yüzünü iki eliyle kavradı.

"Kal, ben ne yapacağım?" Onun bileklerine tutunarak ağladı.

"Yaşayacaksın ve buraya bir daha asla geri dönmeyeceksin," diyerek yanağından öptü. Onun dokunuşuna doğru eğildi, o güçlü, tereddütsüz mavi gözleri bulmadan önce bir anlığına onun sıcaklığını hissetmesine izin verdi.

"Iaonnis. Sana dokundu mu?"

"Hayır," dedi Aheia hızla; o zalimin ellerini vücuduna sürdüğü düşüncesi midesini ürpertmişti. Hayır, ona dokunmamıştı. O dokunmadan önce onu öldürmüştü. Onun *sızı*. Olayın üzerinden saatler geçmiş gibi geliyordu ama sadece birkaç dakika geçmişti. Elleri hâlâ adamın kanıyla kaplıydı.

Yavaşça nefes aldı, başının üzerinde hışırdayan yaprakların ve üzerlerine düşen parlak güneş ışığının ürkütücü bir şekilde farkındaydı.

"Tamam," dedi Kal, omuzları rahatlamıştı.

"Bunu sensiz nasıl yapacağım?" Aheia sordu, kaşları çatıldığında sesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Sen güçlüsün. Bana ihtiyacın yok," diyerek Kal'ın elini tuttu ve onu Keloseros sınırına doğru çekti. Parmaklarındaki kan artık Kal'ı da lekeliyordu.

Aheia Brite magyck'in yüksek duvarına baktı. Heybetliydi. Hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Benimle gel," diye yalvardı, beyaz gömleğinin içine kıvrıldı. "Lütfen-"

"Gelemeyeceğimi biliyorsun," dedi adam, sesi duygusallıktan ağırlaşmıştı.

"Neden?"

"Bizi bulacaklar, her zaman bulacaklar," dedi. "Onları oyalamak için elimden geleni yapacağım ama şimdi gitmezsen sana zaman kazandıramam." Kal omzunun üzerinden baktı.

Callay Ormanı'ndan gelen sesler, bağırışlar, çığlıklar ve Ophion'un av köpeklerinin havlamaları.

"Geri dönme, asla geri dönme," dedi, onu göğsüne sımsıkı sarıldı, kalbi onunkine çarpıyordu ve bir an için bunun onu son görüşü olabileceği düşüncesine kendini bıraktı. Bu onu parçaladı.

Ve onu geri ittiğinde kesikler daha da derinleşti, o mavi gözleri koyu renkti ve gözyaşlarını tutma çabasıyla kızarmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı omzundan sarkan kanvas çantayı kavrayarak.

"Git. Beni unutma."

"Ben-"

Ama onun düşüncesini tamamlamasına izin vermedi. Bir an sonra elleri belindeydi ve onu sınırın içine doğru itiyordu. Sanki cam kırıkları derisini parçalıyormuş gibi hissetti ve ince ışık iplikçiklerini dehşet içinde izledi.

ondan döküldü. Sınır çekip yedikçe, içindeki şeyi çaldıkça damarları çığlık atıyordu.

Hayır, lütfen. Bu mümkün değildi. Bunun dışında her şey!

Çığlık attı ve kendisini dinleyen herkese onu bağışlamaları, sahip olduğu son şeyi, yani ışığını korumasına izin vermeleri için yalvardı. Ama hiçbiri cevap vermedi ve son büyümlü madde de yakıcı bir acı parıltısıyla içinden akıp giderken kimse ona yardım etmedi. Çığlık attı, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, diğer tarafa geçene kadar kendini sıvı benzeri maddenin içinde sürükledi, hıçkırdı ve kaybettiği için göğsünü sıktı.

"Daha ne kadar dayanabilirsin?!" diye haykırdı mavi gökyüzüne, içinden hayvansı bir ses çıkarken dişlerini sıktı. Hayatına duyduğu öfke, Ophion'a duyduğu öfke, artık yok olmalarına rağmen dünyalarından hâlâ aldıkları tüm özgürlükler için Tanrılara duyduğu öfke onu körüklüyordu.

Soğuk terler içinde uyandı, elini yüzünde parlak yıldızlar yorgun görüşünü dağıtıyordu.

Çok rüya görüyordu ama çoğu kâbus gibiydi.

Nefes al. Odaklan.

Yıldızlar parlak.

Yatak biraz sert. Bu oda pirinç

gibi kokuyor.

Tanımadığı iblislerden biri dün gece onun için pirinç ve fasulye bırakmıştı. Ya da belki bu sabahtı. Ona dokunmamıştı.

Aheia sırtını yatağın başlığına yaslayarak ve hatırlayabildiği her şeyi, şu anda çok az şey gerçekmiş gibi gelirken gerçekmiş gibi gelen şeyleri kendine hatırlatarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Keloseros'taki hayatı hızla üzerine çökmüştü ve o beri bir an bile bakmadan koşuyordu.

Geri. Sonunda döndüğünde canı yandı. Kal yıllardır onun arkadaşıydı ve bir zamanlar onun dünyası olan şeyin kırık dökük narin kıvrımlarına bakarken, parmaklarını keserek paramparça oluyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki - Kal'ın gerçek niyetini öğrenmek, Keloseros'ta Ophion'la savaşmasını izlemek, bağlılığının bir andan diğerine nasıl değiştiğini görmek. Ya da belki bu doğru değildi. Belki de birinin sonsuz sadakatine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Belki de kimse iyi davranmazken o iyi davranmıştı ve o da bunu olduğundan daha fazlası sanmıştı.

Tanrım, hayatının yasını tutacak zamanı olmamıştı. Ve şimdi, hayatına devam etmesi mi bekleniyordu? Her şeyi oluruna mı bırakacaktı? Diğerlerinin yaptığı bu muydu?

Hayır... Bir şekilde, bunun onu yiyip bitirmesine izin vermek daha iyi hissettiriyordu. Bu yanmayı hissetmek ona bunun olduğunu, gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

Mithra -hayır, Ophion- Kal'ı göndermişti çünkü bunun onu kıracağını biliyordu. Ama daha da kötüsü, gönderebileceği başka kimsenin olmadığını bilmesiydi. Onun manipülasyonunda kullanabileceği kadar yakın olduğu başka kimse yoktu.

Nefes alış verişi titriyordu ve kendisiyle sessiz bir oyun oynayarak, baraj yeniden yıkılmadan ve kalbinden akan pişmanlık çarşaflarını ıslatmadan önce kaç gözyaşı toplayabileceğini görmeye çalıştı. Yanaklarındaki ıslak izlerin altında hüznün nabız gibi atmaya başlamıştı; küvette otururken zihnine girmeye başlayan ezici uyuşuklukla savaşıyor bir şey. Kenarları kazmaya çalıştı, duyguyu genişletmeye ve Kal'ın yumuşak sözlerini hatırlamasına izin vermeye çalıştı.

Sandığından daha güçlüsün.

Daha fazla dayanamadığınızda kendinize bunun gerçek olmadığını söyleyin. Bu, geri kalanını omuzlamanıza yardımcı olacaktır.

Başka hiçbir şeyin uzaktan yakından alakası yokken onun biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Ama bu sözler çürüyene kadar ekşidi. Midesini bulandıran kadar.

Aheia hayal kırıklığı içinde çarşafı vücudundan fırlattı ve etrafta Koutávi'yi aradı. Varcolac küvette oturduğu süre boyunca ve Emryn onu kontrol ettikten sonra da yanında kalmıştı ama şimdi burada değildi. Syraphem boğazından aşağı zorla su içiriyor ve ona sorular soruyordu - Aheia'nın cevaplayamadığı sorular.

Nasıl?

Ne.

Nerede

.

Sanki Aheia'nın Keloseros ile o nehirde uyanması arasında geçen zaman hakkında ondan daha çok şey bilmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. *O olmalıydı.* Arioch hakkında ne hissettiği önemsizdi. Burada ona bu soruları soran o olmalıydı, uşakları değil.

Emryn sonunda Aheia'nın paylaştığından fazlasını bilmediğini anlamış gibi görüldüğünde, "Biraz dinlen," diyerek oradan ayrıldı.

Ama Aheia'nın uykusu dinlendirici değildi. Ve yıldızlar her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Bu odada bir gün geçirmiş olmalıydı ama bunu bilmesine imkân yoktu. Dışarıdaki baş döndürücü örüntüyle hiçbir şeyi ölçemezdi ve bu onu çıldırtacaktı.

Endişe artık içinden geçiyordu ve kendini şarj olmuş hissediyordu, volta atıyor, volta atıyor, duramıyordu - rotasını yere kazımadığına şaşırmıştı. Gözlerini kapıya dikmiş, onu kullanmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu, ta ki içinde biriken enerji sarsılana ve diğer tarafta neyin gizlendiğini öğrenmeye yetecek kadar inancı yakalamayı başarana kadar. Amaçlı adımlarla kapı koluna yöneldi ve kapıyı kırarak açtı.

"Tekrar merhaba." Nehirden gelen iblis -Nyco- ona gülümsüyordu. Önlerinde açık bir kitap tutuyorlardı ve baykuş Noctua da sanki o da okuyormuş gibi omuzlarında oturuyordu.

Aheia'nın gözleri salonda dolaştı ama sadece ikisi varmış gibi görünüyordu.

"Sen," dedi beyni yokmuş gibi, kapı aralığında oyalanarak. "Sen benim korumam mısın?"

"Beni gördüğün için bu kadar heyecanlı görünme." Dudakları bir sırtışı dönuştü, gözleri parlıyordu. "Kalbimi hızlandıracaksın."

Aheia dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. "Şimdiye kadar sadece hayati tehlike arz eden durumlara eşlik ettin. Bu beni heyecanlandırmalı mı?"

"Daha çok erken." Gülümsemeleri büyüdü. "Seni bu soruya cevap verecek kadar iyi tanımıyorum... Ama tahminimce evet."

"Ah?" Bir kaşını kaldırdı ve göğsü biraz rahatladı. Ona kendi kişiliğiymiş gibi davranıyorlardı, bir Mithra ya da yakın zamanda ölmüş biri gibi değil - sadece o. "Arioch'un seni benim gözlerim olarak ataması tuhaf bir seçim, değil mi?"

"Kaos, kaosu kontrol etmeye çalışabilir ve sadece bunu yapabilir." "*Kontrol* mü?"

"Gördün mü, bu kelimedden hoşlanmayacağını biliyordum." Noctua ciyaktadı, sanki o da bu duygudan hoşlanmamış gibi kanatlarını kabarttı.

"Ama hayır, ben senin muhafızın değilim. Bu kulağa çok arkaik geliyor."

"Hmhmm." Çenesini sola doğru eğdi. "Yani şu koridorda yürüsem beni takip etmez ?"

Nyco ikiye ayrılmış buklelerini karıştırdı. "Merak etme *Briteling*, orada olduğumu bile fark etmeyeceksin. Ben sadece senin gölgenim... Şimdiye kadar alışmış olman gereken bir şey, değil mi?"

Briteling mi?

"Gördünüz de duymadınız mı?" Başını eğdi, baş ve işaret parmaklarını dudaklarını mühürler gibi gezdirdiklerinde yanağının içini ısırdı.

Aheia odaya geri dalmadan önce bir süre daha onlara baktı.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Parmaklarını kapının ahşap panellerine bastırıldığında parmak uçlarında hissedebiliyordu. Duvarlar tekrar etrafını sarıyormuş gibi hissetti ve ciğerlerini oradaki gerginliğe karşı germeye çalışarak titrek bir nefes aldı.

Gözler. Her

yerden. Hava

almam lazım.

Birbirine tıpatıp benzeyen dört yatağın yanından geçerek balkona açılan büyük çift kapıya doğru ilerledi ve soğuk gece onu sımsıkı kucakladığında rahat bir nefes aldı.

Teras küçüktü ve yerden yüksekliği düşünülüğünde pek de sağlam görünmeyen demir bir korkulukla çevriliydi. Parmaklığı sıkıca kavradı, önünde sonsuz gibi görünen mor, yıldızlarla dolu gökyüzü ufku kaplıyordu. Rüzgâr burada haince esiyordu ve eğer onu uçurumdan aşağı atmaya karar verirse, bu kader olurdu. Çünkü rüzgârın var olma sebebi zaten suydu. Ve eğer bu nehir gerçekten de Arioeh'un ona onca zaman önce söylediği gibi 'Amm'ın gözyaşlarından oluşuyorsa, belki de Tanrıça Aheia düşerse ona ne yapacağını biliyordu.

Yumuşak damlacıklar havada süzülüyordu ve bu ona Keloseros'ta bulutların nasıl göründüğünü hatırlattı. Her zaman üzerlerine basmanın nasıl bir his olduğunu merak ederdi. Zihninde, zıplayan bir yatak gibi olacağını ve tatlarının pamuk şekeri gibi olacağını hayal ederdi. Ama gerçeği biliyordu. Düşecekti

ve yere doğru düşecekti. Onu tutamayacak, düşüşünü hafifletemeyecek ve bunun yerine kemiklerini kırıp hayatını kaybedecekti.

Yine de üzerlerine basmaya çalışmak cazip geliyordu.

Ulaşamayacağı duygular içinde kabarıyor, kalın bir şeyle örtülüyordu. Öfke orada yaşıyordu, bunu biliyordu, ona dokunamadığında bile. Başkalarına duyduğu öfke - asla yüzleşemediği, karşılık veremediği acılar. Ama öfke aşındırıcı olsa da, kemiklerini ve etini ısırda da, kalbi uyuşuk kalmıştı. Gözyaşları bile kurumuş, Kal'ın anısından geriye kalan hüznün yerini onu donduran soğuk bir buza bırakmıştı.

Ölüme bakmak olması gerektiği gibi hissettirmiyordu. Çok daha az hissettirdi.

Titreyen nefesini bıraktı ve zihni berraklaşıp ayakları alttaki kayaya kaydığında, kararsız başını salladı.

Atlamak için yeterince güçlü değil, kalmak için yeterince güçlü değil.

Gözleri etrafındaki küçük alanın genişliğinde gezindi ve birkaç oda ötedeki başka bir balkona takıldı. Kendisinin ince bir kumtaşı çıkıntısıyla ona bağlıydı.

Kendi kendine, onu korkuluktan kaya duvarının dışına doğru tırmanmaya iten şeyin korkusuzluk olduğunu söyledi çünkü o odaya geri dönme düşüncesi midesini, üzerinde dengede durduğu yükseklikten daha fazla bulandırıyor.

Parmaklarını harçla dolu oluklara doğru esnetti ve altındaki patikayı test etti, patika onu destekliyor gibi görüldüğünde kararında sabit kaldı.

Her seferinde bir adım.

Göğsünü taşa doğru tutarken mantra içinden geçiyordu ve altındaki nehir yerine ayak parmaklarını izleyerek ilerlemeye devam ediyordu

İleri. Çok uzaklaşmamıştı, neredeyse yolu yarılamıştı ki gürültülü bir çığlık onu sarstı ve ayağı kaydı, harç tırnaklarının alt tarafına battı.

Beyaz kanatlar görüş alanını kapladı, baykuş kendini Aheia'nın önünde asarken Noctua'nın koyu renk gözleri onu izliyordu.

"Beni , değil mi?" Sh mırıldandı, baykuş başını öne arkaya eğdi.

"Yapmak zorunda değil."

Nyco'nun sesini duyduğunda Aheia'yı bir ölüm anı daha yakaladı. Gıcırdadı ve yalpalayarak ilerideki oyuğa doğru baktı, korkuluklara yaslanmış, dizlerinin üzerinde bir kitabı dengeleyen Nefilimi gördü.

"Karşıya geçmeye çalışacağımı nereden biliyordun?" diye homurdandı, olduğu yerde kalarak. Bunu yapacağını bile bilmiyordu ve zamanında gelebilmeleri için koridorda onları gördükten birkaç dakika sonra buraya gelmiş olmaları gerekiyordu.

Ela gözleri onu yavaşça içine çekerken Nyco'nun dudakları büzüldü.

"Bir önsezi." "Beni ispiyonlayacak mısın?" diye sordu kızgınlıkla.

"O çıkıntıdan atlaman benim cevabıma mı bağlı?" Kaşları çatıldı, yumuşak dudaklarını alaycı bir gülümseme okşadı.

" sorunun yalanla sonuçlanmayacak cevabı var mı?"

"Briteling, sana söylediklerime öyle ya da böyle güvenmezsin, o yüzden kaderle oynamayı bırakalım." Korkulukta arkalarına yaslandılar, boyun eğdiler ve kitaplarını açıp dikkatlerini Aheia yerine hikâyeye verdiler.

Noctua'ya baktı. Balkona doğru ilerlemeden önce baykuşa, "Bu dost ateşi gibi geliyor," diye homurdandı. Sonunda karşıya geçmeyi başardığında zar zor kıpırdadılar, onları geçip kaba taşın üzerine oturdu ve ayaklarını kiremitli zemine dikti.

Yerleşkenin bu kısmından, uzaktaki şehrin içini daha yakından görebiliyordu; yüksek binaları yumuşak bir parıltı kaplıyordu.

"Kendini öldürmek mi istiyorsun?" Nyco aniden sordu.

"Affedersiniz?" diye homurdandı, balkonun kenarını sıkıca kavradı. Avuç içleri demirin daha önce bastırıldığı yerlerden acıyordu.

"Kendini öldürmek mi istiyorsun?" diye tekrarladılar kayıtsızca, hâlâ mesajlarına odaklanmışlardı.

Aheia'nın kalbi boğazında atıyordu ve neden olduğundan emin değildi. "Hayır," dedi ama sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu.

İşte o zaman Nyco nihayet tüm dikkatini ona verdi ve bakışlarını ağırmış gibi yukarı kaldırdı. "İki Siren birbirlerine serenat yapmaya çalışırsa ne olur biliyor musun?"

"Sonsuz bir kafa karışıklığı döngüsü mü?"

"İlki, ikincisini şarkısıyla tuzağa düşürme yeteneğine sahip olmaktan çıkar çünkü şarkı zaten diğerinin kemiklerinde yaşamaktadır."

"Bu benzetmede ben hangi Siren'im?" Aheia yavaşça sordu. "Tahmin et bakalım." Sırıttılar.

Düşünceleri yüz ifadesine yansımış olmalıydı çünkü devam ettiler. "Seninle ilgili bir planım yok Briteling. Ama ne kadar yakından izlemem gerektiğini, kendini ne kadar yıkıcı hissettiğini bilmem gerekiyor."

"Hiç izlememeni tercih ," diye homurdandı.

Yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdılar. "Ben sadece sana benzeyen bir başkasının emriyle buradayım; o yüzden şarkını başkasına sakla yoksa kendini yoracaksın."

"İnanılmaz derecede açık değil mi?" Başını öne eğdi.

"Beni ispiyonlayacak mısınız?" Sözlerini ters yüz ettiler, köpek dişleri dudaklarından dışarı fırladı. Kendi gülümsemesine engel olamadı; o gülümsemeden önce onlar gülümsemesini

fark etti. Ama gözleri bunu fark ederek aşağıya indiğinde Aheia ifadesini değiştirdi, boğazını temizledi ve omuzlarının üzerinden kitaplarına baktı. Yüzünün önünde kapattıklarında dili anlamayacağını bilecek kadar çok şey gördü.

"Bu bir trajedi," dediler, ellerinde tutarak. "Çok erken biten dramatik bir aşk hikâyesi." Ağzını tekrar açtığında gözleri parlıyor gibiydi. "Bu kitapta romantizm distopik bir dikkat dağıtma işlevi görüyor, her ne kadar yazar aksini düşünmemiz için bizi kandırmaya çalışsa da."

"Bu nasıl olur?" Aheia sordu.

"Dünyanın karşı karşıya olduğu ürkütücü gerçeklikten bir sapma olarak izleyiciyi karakterlere odaklıyorlar."

"Kulağa iç karartıcı geliyor," diye mırıldandı.

"Bilmiyorum." Omuz silktiler. "Bu sayfalarda çok fazla bağışlama bulacaksınız - ana karakter siyah saçlı olduğu için kendinizi aşağılık eylemleri mazur görürken bulabilirsiniz."

"Koyu renk saç mı?" Aheia burnunu kırıştırdı.

"Bunda koyu *renk bukleler* var." Kitabı yüzünün önünde salladılar.

Gözlerini kısmıştı. "Şimdi kim şarkı söylüyor?"

"Hadi ama, paketlenmiş haliyle bakması bile çok lezzetliken canavar kısmını unutmanın biraz daha kolay olmadığını söylemeyin bana." Kendilerini işaret ettiler ve göz kırptılar.

Aheia homurdandı. "O ela gözler bunun için mi? Canavarını saklamak için mi?"

"Gözlerimin *güzel* olduğunu mu düşünüyorsun?" Nyco son kelimeyi dişlerinin arasından alaycı bir şekilde çıkardı.

Aheia alt dudağını ısırды ve onlar ciddileşmeden önce omzunu onlarınkine çarptı.

"Asıl soru : Sence özümdeki canavarı affedecek kadar güzeller mi?"

"Bilmiyorum, ne tür bir canavar için makyaj yapmaları gerekiyor?" diye sordu.

"Gençler yüzüstü düştüğünde gülen türden." Homurdandı, kahkahası boğazında fokurdayıp duruyordu. *O zaman aynı türdeniz.*

Nyco'nun sırtışı geri döndü ve başını eğdi, gözleri bir an onun ağzını yakaladı. "Şimdi ne olacak? Balkondan sonraki plan neydi?"

Bir soru var.

"Yürüyüşe çıkmak ister misiniz?" diye sordu, onların varlığına boyun eğerek.

Bölüm 14

AHEIA

Nyco'nun ona söylediği gibi *Kaserne*'nin koridorlarının hepsi aynı gri taştan yapılmıştı. Aheia ve Nyco iblislerle *dolu* büyük bir eğitim odasına girene kadar çoğu oldukça seyrek nüfusluydu. Çoğu kendi minderlerinde antrenman yapıyordu; bazıları duvara yaslanmış izliyordu, diğerleri ise silahlarıyla oturmuş bileyip ayarlıyordu. Nyco bakışlarını onların üzerinde gezdirdi ve birkaç gözle karşılaştı.

Önlerindeki odanın ortasında, duvarı bölen en az bir düzine dal vardı. Dairesel yapının etrafında mükemmel aralıklarla sessiz taşta oyulmuş olduklarını görebiliyordu. Hepsi tamamen tek tip görünüyordu ve burada zeminin çoğunu kaplayan koyu renkli hasırlara çarpıp ters döndüklerinde yönlerini nasıl düzgün tuttuklarını merak etti.

Nyco onun yanına sokuldu, Noctua havalanıp kubbenin karşısındaki yerini almadan önce odanın etrafında birkaç kez dönerken kollarını kavuşturdu.

"Sen de onlardan biri misin?" Emryn'in ilk geldiğinde ona savaşçıları hakkında söylediklerini hatırlayarak onlara sordu. *Falkri*.

Kahretsin, o konuşma dün gibi geldi. Her şey öyleydi. Özellikle de Keloseros.

"Elbette." Omuz silktiler.

"Bilmiyor musunuz?" Aheia onlara bir bakış attı.

Nyco'nun dudağı seğirdi ama cevap veremedi, coşkulu bir sesin isimlerini haykırmasıyla dikkatleri sol tarafa çekildi. Tam zamanında döndüklerinde, koyu renk saçlarını savurarak kendilerine doğru atlayan dişiği yakaladılar.

"Dün gece seni özledik." Çenesini onların omzuna yasladı ve büyük, sıcak gözlerle onlara baktı. Nyco'nun ona bakışları da aynı şekilde hayranlık doluydu.

Burnuna bir fiske vurdular, gülümsediklerinde köpek dişleri görünüyordu. "Bir dahaki sefere Safiye."

"Az önce bana tam isim mi verdin? Başım belada mı?" Başını eğdi ama gülümsemesi devam etti.

"Amm'ın aşkına, iç ses, lanet kafatasımı çatırdatıyorsun," diye başka bir ses yükseldi.

"Bu benim iç sesim." Safiye üçünün katılan kızıl saçlıya takıldı. "Kimse o yedinci iğneyi zorla boğazına sokmadı Rav." Kıkırdadı ve sonra ciddi bir ifade takınarak boğazını temizledi. "Şimdi, ne öğrendik?"

Rav gözlerini ovuşturmadan önce ona yarı kapalı bir bakış attı. "Çalarken-"

"Thryn bölgesinin başkent binasından bayrak çalmak kulağa iyi bir fikir gibi gelmeye başladığında, muhtemelen geceyi sonlandırmanın zamanı gelmiştir. Doğru. Aferin oğlum," diye araya girdi Safiye.

Rav başını acı çekiyormuş gibi tutarak, "Hey, alnında tuvaletin yer karoları iziyle uyanan *ben değildim*," diye söylendi.

"Kimin hatasıydı bu?" Kaşını kaldırdı. "Küvette yemediğim sürece eriştelerimi bana vermezdin."

"Her tarafın *simle* kaplıydı." Öfkeli bir şekilde inledi. "O pisliği her yere bulaştıracaktın."

"*Ambiyansa* katkıda bulunurdu," gözlerini devirdi.

"Kışlada hiç yok. Parıltılar buna asla yardımcı olmayacaktı."

İkisi ileri geri giderken Nyco sessizce gülüyordu, Aheia tamamen kaybolana kadar konuşma gittikçe daha da saçma bir hal alıyordu.

"Tamam, dün gece Lynx'teki dört mineral havuzundan üçünde beni kovalamak zorunda kalmış olabilirsin ama ben bugün iyiyim, sen ise zar zor yürüyebiliyorsun." Safiye Nyco'yu bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Yani bana zürafa olayından bahsedemezsin."

"Tam bir baş *belası*," diye

homurdandı Rav. "Ve sarkıksın."

"Siktiğimin *sarkığı* mı, Saffy?" Yüzünü buruşturdu, iri, yüzüklerle süslü eliyle yorgun yüzünü ovaladı.

"Sana korkak derdim ama ilahi dişilliği bir hakarete atfetmek yanlış geliyor. Ayrıca, tarihsel olarak, bunlar her zaman senin canına okumuştur.

-..."

Aheia homurdanarak ağzını kapattı ve Saffy'nin gözleri onunkileri buldu.

"Hiç komik değilsin," diye tersledi Rav.

"Öyle düşünüyor," dedi Saffy, meraklı bakışlarla Aheia'nın görünüşünü inceleyerek.

"Her zaman bir Mithra'nın ışıltılı ve parlak olacağını düşünmüşümdür." Rav başını eğdi.

"Bu biraz iğrenç. Senin bilgisiz genellemelerin üstünde olduğunu sanıyordum." Saffy başını salladı.

"Senin için parıldamamı mı istiyorsun?" Aheia sordu ve kızıl saçlı adam gözlerini kıstı.

"Dinle, zaten üç derece uzaktasın. Cildin güneşte parlıyor mu?"

"Bunun Mithra değil, *Helren* efsanesi olduğunu biliyorsun. Her şeyi birbirine karıştırıyorsun, dahi." Saffy onun kafasına vurdu.

"Ona aldırmayın." Nyco sırtıttı. "Dili düğümlenmiş olarak doğmuş."

"Bu şekilde mi doğdun? Hayır," diye kıkırdadı Rav. "Ama dün gecedan beri bağlı."

"*Bekle*," Saffy'nin sesi kısık bir fısıltıya dönüştü. "Dün gece barda gözüne kestirdiğin Şekil Değiştiren'den mi bahsediyorsun? Ne zaman zaman buldun-"

"Şey, sen küvette erişte ve simlerle birlikteydin, bu yüzden ranzayı kendime ayırdım."

Ağzı açık kaldı, farkına . "Onlar arkadaşlık eriştesi değildi, değil mi? Onlar rüşvet erişteleriydi."

Rav sırtıtmaya başlamıştı ki Nyco uzanıp parmaklarını kulağına götürdü ve yüzündeki ifade daha çok bir kaş çatmaya dönüştü.

"Tanrım, *lanet olsun*." Acı içinde başını kucakladı.

"Bu çok eğlenceli." Nyco onun bakışlarına karşılık olarak sırtıttı.

"Ben mutsuzken sen bu kadar mutlu görünemezsin," Rav son kelimeyi söyleyerek uzandı ve Saffy'nin koyu renk buklelerinden birini çekiştirdi. "ama,

"Bizi kaydettirdiğın ibadet seminerine geç kaldık."

"Doğru," diye heyecanla gözleri parlayan Saffy, Nyco'ya doğru eğildi ve bir an için alnını onlarınkine yasladı.

"Görüşürüz." İstemediğı bir gülümsemeyi deneyen ve başaramayan Aheia'ya gülümsedi. Gülümsemenin daha az kas gerektirdiğini bir yerlerde okuduğundan emin olsa da kaşlarını çatmak rahatlatıcıydı. Ama öyle hissetmiyordu. O da gülümseyecek gibi hissetmiyordu.

İki iblis ayrılırken Nyco, "O tam bir baş belası, ikiniz iyi geçinmelisiniz," dedi ve Saffy Rav'ın sırtına atladı.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Benden kaçmak için bir binanın dışına tırmandın. Yeterince biliyorum." Ona göz kırptılar ve Aheia gözlerini devirdi.

"Seninle bir ilgisi yok," diye mırıldandı ama Nyco'nun artık onunla ilgilenmediğini hemen fark etti ve omuzlarında ağır bir kol hissettiğinde nedenini anladı.

"Tekrar hoş geldin prenses." Lúç sırtarak onu hafifçe itti ve omzunun altına sıkıştırdı.

"Öyle ?" diye sordu gönülsüzce. "Buraya hoş geldiniz mi?"

Gözlerini yavaşça kısarak gülümsemesini yaydı. "Arioch'un senden neden hoşlandığını anlıyorum." Göz kırptı. "Hiçbir şeyi kolay yapmıyorsun, değil mi?" Dili dişlerinin arasında gezindi, kaşlarını çatarken bile yüz ifadesi parlıyordu. Kaşlarını çatmak onu güvende tutmuştu, ona yaklaşılmamasını sağlamıştı. Ama Lúç umursamıyor gibiydi, kolunu çekmedi.

"Keosha'da dışarıda değilsin," diye belirtti.

"Anlayışlı." Dedi. "Varlığımızı azaltıyoruz."

Arioch hâlâ dışarıda mı? Kelimeler dilinin ucundaydı ama sormadı. Önce göz kırpmak gibi geldi.

Ancak eğitim salonunda büyük bir gürültü koptuğunda kimin önce göz kırpıp kırpmadığının bir önemi kalmamıştı. Aheia'nın başı hemen diğer tarafa kaydı.

"Orada neler oluyor?" Lúç bağırdı ve Nyco hafifçe kıpırdandı, ela gözleri Şekil Değiştiren'in dikkatini takip ederken Aheia'nın tam olarak okuyamadığı bir şey yapıyordu.

Birbirlerine *Lujha* dilinde bağırان iblisler büyük kubbeye gözlerini kısarak karşılarındaki koridora baktı. En önde iki dişi vardı, birbirleriyle boğuşuyor ve kapının yanındaki mavi minderde eğitim gören üç savaşçıyı yere seriyorlardı. Lúç'un bakışları yerde yuvarlanan ikisini izlerken çok öfkeliydi, biri diğerinin kılıcını boğazından uzak tutmak için mücadele ediyordu.

"Kahretsin, Syn," diye tısladı Nyco ve Aheia onlara sorgulayan bir bakış fırlattığında açıklık getirdiler. "Tei'nin kız kardeşi. Onun ölümüyle ilgili zor zamanlar geçiriyor."

Karnı dibe vurdu. *Oh lanet olsun.* Tei o gece atriyumda ona yardım etmişti. O olmasaydı hayatta kalacağından pek emin değildi. Canavarlar onunla şanslarını denemeye fırsat bulamadan boğulmuş olabilirdi.

Aheia'nın omuzları ağırlaştı ve bunun için taşıdığı suçu hissetti. O olmasaydı, Nyco ve Tei ormanda oyalanmazdı; hatta kendilerini dışarı bile atabilirlerdi. Gözleri yandı ve parmakları kendi içine kıvrıldı, göğsünde parazit oluştu.

Senin hatan.

Lúç hızla geçip alanı kapatan iblis kalabalığını iterken dilinde ekşi bir tükürük birikti. Her iki taraftaki Nefilimler yolundan çekilirken, dişiler tarafından yere serilen savaşçılar onları ayırmaya yardım etmeye çalıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" Aheia ve Nyco onları takip ederken Lúe iki dövüŖünün arasına girdi. Biri soluk kızıl saçlı, diğeri ise koyu tenli bir esmerdi. İkiŖi de onun düz bakışlarıyla karşılaşmadı. "Oh, hadi ama, bana tahmin mi ettireceksin? Berbat bir Ŗey." Bıçaklarını kaptı ve bir Ŗangırtıyla kenara fırlattı. "Bunu kim başlattı?" diye sordu aralarına bakarak.

"Öyle yaptı!" diye tükürdü kızıl saçlı kadın, başıyla esmeri işaret ederek.

"Siktir git İsimŖsiz, Tei'nin adını o pis *fahiŖe* ağzına aldığında bu boku sen başlattın," diye tısladı Syn.

"Neden ona İsimŖsiz dedi?" Aheia sordu.

"Bir tane bile yok ve kendisi için bir tane seçmeyi reddediyor," diye cevap verdi Nyco nefeslerinin altında.

"Kardeşin *pisliğ*in tekiydi." İsimŖsiz öne doğru atıldı, ama Lúe onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ortasından yakaladı ve yerine geri attı.

"Seni dışlanmış *sürtük*," diye hırladı Syn. "O öldü."

"İyi ki kurtulduk," diye sırtttı kızıl saçlı, zümrüt gözleri yakıcıydı ve Lúe'un tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"*Kal*," diye hırladı ve sanki jaguarı da onunla birlikte konuşuyormuş gibi hayvansı bir ses çıkardı, eli saçlarına gömülmüş, bakışlarını zorluyordu. Kızın burun delikleri alevlendi ama sonra başını salladı ve Lúe onu bıraktı. "Lanet olası sistemlerinizden çıkarın, ama bu Ŗekilde değıl." Elini kızılın göğsüne doğru kaldırdı ve Syn'e dönmeden önce onu iki adım geriye itti. "Eğeri dövüşeceksen, dövüşeceksin."

Dişiler önce birbirlerine sonra da ona baktılar.

"*Savaş*tığımız için bizi savaşarak mı cezalandıracaksın?" İsimŖsiz alay etti.

"Sizi tam olarak istediğiniz Ŗeyi vererek cezalandıracağım." Lúe gözlerini kıstı ve köpek dişlerini gösterdi. "İster inanın ister , bu daha

koridorları dış fırçalarınızla fırçalarken bağ kurmaya çalışmanızdan daha etkili olacaktır."

Syn ona bir fırsatını bulsa boğazını bedeninden ayıracakmış gibi bakarken Nameless neredeyse şaşırılmış görünüyordu.

"Devam et," diye kollarını kavuşturdu Lúç, geri adım atarak.

"Yumruklarınızı değişin." Aheia'nın dudakları aralandı ve Nyco'ya baktı. "Bu çok sık oluyor mu?"

"Hayır." Luc'ün kollarını kavuşturmuş ve sert bir ifadeyle geri çekilmesini izleyerek *p*'yi patlattılar. "Çoğu sonuçlarıyla uğraşmak istemiyor."

Bu sonuçlar.

"Syn." Lúç Nephilim'e başıyla işaret etti. "Sen başla." "Ne zaman bitecek?" diye sordu kızıl saçlı.

"İkiniz de ayağa kalkmayı bıraktığınızda, İsimsiz," diye cevap verdi Lúç, sesi sertti.

Aheia bir adım öne çıkarak Syn'in siyah bileziğini fark etti ve yumruğunu *hızla* havaya savurarak kızılın yanağını deldi.

Nameless hafifçe sendeleyip dizlerinden destek aldıktan sonra ayağa kalkıp yerine geri adım atarken kalabalığın içinden bir fısıltı yükseldi. Zümrüt gözleriyle Lúç'a sert bir bakış fırlattı ve ardından elini sıkarak Syn'in tam çenesine vurdu. Kan mindere sıçradı ve vurulan Nefilim sendeleyerek yana doğru savruldu, vücudunu zar zor dik tutabiliyordu. Kızıl saçlı, Syn'i kıçının üstüne düşüren, yüzü kanlı ve morarmış bir darbe alana kadar ikisi de vuruş a vuruş a ilerledi. Nefes alamıyordu, burnundan aşığı bir yarık akıyordu, göğsü her darbeye titriyordu.

Nefes al.

Şekil Değiştiren koyu mor gözleriyle iki dövüşçüyü bir süre daha izlerken etraflarındaki her şey hareketsiz kaldı. Sonra sinsi sinsi

ve Syn'e elini uzattı. Syn elini tuttu ve adam yüzünün yan tarafını yumuşakça kavrayarak yerden kalkmasına yardım etti. Adam envanterini çıkarırken Syn yüzünü buruşturdu ve bakışları yumuşadı. "İyileşmesini sağla." Sesi alçaktı, neredeyse güven vericiydi. Başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde gezinirken sözlerindeki ısrırganlık tamamen kaybolmuştu.

Kardeşinin ölümü nedeniyle ona farklı mı davranıyor?

Syn başını salladı, çevredeki birkaç kişi ona yardım etmek için koşuştururken gözleri yaşlarla doldu. Syn koridorda gözden kaybolduğunda Lúe tekrar İsimsiz'e döndü, Aheia'nın gördüğünü sandığı tüm yumuşaklık yok olmuştu.

"Devam et," dedi, sesi karanlık bir ton taşıyordu. "Başladığın işi bitir." Kızıl saçlı adamın önünde durdu ve parmaklarını çıtlattı.

Başını sallayarak dişlerini gösterdi. "İş bitti. İş bitti."

"İkiniz de yere düşene kadar bitmeyecek dedim," diye meydan okudu ve sonra diğer iblislere döndü. "Düşmanı öldürmek var, bir de müttefiklerinle savaşmak var." Bunu büyük kubbeli odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. "Eğer herhangi biriniz müttefiklerinizle ring dışında savaşmak isterse, beni düşmanınız olarak kabul edin."

Sonra İsimsiz'e döndü ve iki parmağını kıvrarak hırpalanmış Nefilim'i yaklaştırdı. Nefesi titredi ve Aheia tereddüt ettiğini görebiliyordu; yumruğunu sıkıp savurduğunda elinin titrediğini de. Yumruk eklemleri Lúe'un çenesine çarptı ve Lúe'un başı yana kaydı, siyah saçları yüzüne döküldü.

Etraflarındaki enerji değişti ve kalabalık tek bir organizma haline gelerek yakınlaştı.

Lúe doğrulurken gözleri parlak mor parlıyordu ve yüz ifadesi Aheia'ya belki de... yüzünü görmekten hoşlandığını düşündürdü.

parçalandı. Gülümsemesi büyüdü, ağzının köşesinden siyah kan damlıyordu.

"Güzel." Öne doğru eğildi, alt dudağını yaladı. "Bir hakkın daha var İsimsiz. Sonra sıra bende."

Yutkundu, omuzları dikleşirken duruşunu genişletti ve aynı tarafa bir darbe daha indirdi. Bu kez hafifçe tökezledi ve boğazını temizleyerek kanı tükürdü.

"Hazır mısın?" Lúç kızıl saçlıya onu hazırlıyormuş gibi bir an vererek sordu.

Nefilim kollarını sallayarak kabaca nefes verdi. Hareketlerinde, olacaklar karşısında teslim olduğunu gösteren bir şeyler vardı.

Lúç'un indirdiği darbe onu kıç üstü yere düşürdü, kızıl saçları yüzündeki kana yapıştı. Çenesini tutarak bir inilti çıkardı, parmak eklemleri matın üzerinde bembeyazdı.

"İşin bitti mi?" Lúç onun üzerine basarak sordu. Öfkeyle başını salladı, acıdan tıslıyordu.

Aheia önlerinde olup bitenlere odaklanamadı ve Syn'in kaybolduğu uzun koridora bakakaldı. Damarlarında onu takip etmek, iblise kendini açıklamak ve özürlerini sunmak için bir kabarma vardı ama bunu Nyco'nun kolu önüne fırladı. Başını kaldırıp kaşlarını çatarak baktı. Hareket etmek üzere olduğunu nereden biliyorlardı? Yüzündeki ifadeyi takınmış mıydı?

"Onunla konuşmam gerek." Dedi.

"Hayır, yok." Nyco başını salladı. "Şu anda bunu yapacak durumda değil, güven bana." Ters yönde başlarını salladılar.

"O odaya geri dönmeyeceğim," diye tısladı.

"Sizi oraya götürmüyorum." Aheia'nın elini tutmasını bekler gibi parmaklarını oynattılar, tutmayınca da gözlerini devirdiler. "Portakal sever misin?"

"Portakal mı?"

"Meyve," dediler yavaşça, sanki onun ne olduğunu bilip bilmediğini ölçüyorlarmış gibi.

"Sanırım."

Nyco, Aheia'yı iki koridordan geçirip merdivenlerden yukarı çıkarırken ona Kaserne'nin düzenini anlattı. Eski taş basamakların tepesine vardıklarında zor nefes alıyordu, görüşünde küçük ışık sızıntıları vardı.

"Başına dikkat et, henüz kaybetmeni istemem." Nyco sabit bir sırtışıla ellerini önlerindeki kemerli kapıya doğru kaldırdı. Ortasında küçük bir noktaya kadar inen oymalı taş, Aheia'nın çenesini düşürdü. Tökezlememeye ve kendini yaralamamaya o kadar odaklanmıştı ki ayaklarının altındaki basamaklardan başka hiçbir yere bakmamıştı. Sonunda bakışlarını kaldırdığında, güzel yıldızlar onu karşıladı. Gece gökyüzü mor ve maviydi, hatta aynı ufka farklı bir açıdan bakan kırmızı ve pembe parçalar bile vardı.

Bir narenciye bahçesi. Neredeyse simsiyah topraktan filizlenen ağaçlara, sıra sıra dizilmiş ağaçlara şaşkınlıkla baktı.

"Yiyeceklerimizin çoğunu kendimiz yetiştiriyoruz, zaten yetiştirebildiğimiz türden ve Aljira'nın etrafında birkaç bahçe var. Bazıları sebze, bazıları meyve, bazıları da otlarla dolu. Ama burada narenciye var. Kaserne yerleşkeden daha alçakta yer alıyor ve tınlı toprak buradaki ağaçlara yardımcı oluyor." Nyco parmaklarını açıp alçakta duran ağaçların dalgalı yaprakları üzerinde gezdirerek açıkladı. Çok geniş bir alana yayılmışlardı; küçük, eşit aralıklı, ağır taçlı, portakal meyveleriyle bezeli yamalar.

"Neden bana bunu gösteriyorsunuz?" diye sordu, iki taraftaki bitki koridorlarında onları takip ederek. "Uğraşmak zorunda olmadığın fazladan bir zahmet gibi görünüyor."

"Belki de burada olmak isteyen benimdir." Ona bir bakış attılar, bir meyve topluyorlardı, dallar çatırdıyordu. "Belki de seni peşime takılmaya zorluyorumdur."

Gözlerini kıstı ve ağzını açtı ama onların saçmalıklarını söyleyemeden ıslak bir şey sırtını dürttü.

"Koutávi." Yaratığın varlığı karşısında teninde küçük heyecan kırıntıları oluştu. Varcolac onun üzerinde yükseliyordu ama başını eğik tutuyordu.

-Bakışları Aheia'ninkilerle aynı seviyedeydi. Nyco devasa yaratığı iri gözlerle süzerek birkaç adım geriye doğru sendeledi ama an sonra şaşkınlık ifadesini sildi. Noctua Kaserne girişinden fırlayarak geldi ve üçünün üzerinde daireler çizerek ciyaktı ve gölge magyck'in bir kısmını karıştırdı. Koutávi'nin ölümcül dişleri kuşun ardından gıdılarını kırarken Aheia neredeyse gülümsedi.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı içgüdüsel olarak.

"Noctua kışkırtmayı sever. Bir kez tüyü çekildiğinde öğrenecektir." Nyco açıklık boyunca geri çekildi, bir ağaç gövdesine yaslandı ve portakallardan birini soydu. Pırıl pırıl parlayan bir gölet, yukarıdaki yıldızları yansıtarak alanı ortaladı ve Aheia hüznü dokunulabilir bir şey gibi hissederek yavaşça aşağıya doğru damladı. Andromeda'yla birlikte ziyaret ettikleri Keloseros'taki yansıma havuzuna çok benziyordu. Suyun durgun genişliğine doğru dönüp kendi yansımasını görmeyecek kadar uzak bir mesafeye, kendi gözlerini görmeyecek kadar uzak bir mesafeye baktığında nefesi sıcak ve ağırdı.

Home.

Anladığı bir şey değildi. Hiç anlamamıştı.

Evsiz, yersiz yurtsuz, farklı bir şey, sadece kendi özgürlüğünü arıyor.

Özgürlük.

Bu kelime rahatlamayla eş anlamlıydı - en azından onun zihninde öyleydi. Ama beklediği gibi hissetmiyordu. Nefes almak gibi bile değildi. Onun yerine boğucu. Soğuk, keskin dişleriyle yüzünü gıcırdatıyor, nasıl vereceğini bilmediği her şeyi talep ediyordu. Çünkü baskı altında geçen bir çocukluk onun içinde bir alev yakmış ama bu alev onu geleceğinde herhangi bir seçim yapabileceği bir hayat için asla donatmamıştı.

Gelecek. Tamamen iki ucu keskin hissettiren bir başka F kelimesi. Şimdi içindeydi bu kelimenin, geçmişte zar zor planlarken şimdi onu yaşıyordu.

Bu düşünce zihnini istilacı bir şekilde tırmalıyordu. Retina yakıcı, parlak bir tünelin sonunda karanlık bir nokta. Anlaşılması zor bir kelimeye doğru koşuyordu. Bunun farkına varması midesinin sıkışmasına neden oldu. Keloseros'a dönmek için hiçbir nedeni yoktu, ne geride bıraktığı arkadaşları ne de rehin tutulan bir ailesi vardı; tehdit olsun ya da olmasın, orada onu geri dönmeye ikna edecek hiçbir şey yoktu. Ama bu, burada nasıl hareketsiz duracağını bilmediği gerçeğini de değiştirmiyordu.

Okuduğu kitaplar ve kalbine aldığı hikayeler her zaman berrak zihinleri, temiz kalpleri ve açık motivasyonları olan kahramanları tasvir etmişti. Koştuklarında, kovalansalar bile nereye gittiklerini biliyorlardı. Ve o da bir süreliğine buna sahipti. *Aljira*. Ama odak noktası hâlâ bu muydu? Herhangi bir yere gitme seçeneği olsaydı, bu neresi olurdu?

Koutávi tekrar sırtını dürttü, yüzünü Aheia'nın yan tarafına doğru kaydırđı ve neredeyse o anda ağlamaya başladı. Birinin "*İyi misin?*" diye sormasına eşdeğerdi.

"Özür dilerim." Nyco'ya dönüp baktı, suçlamasının rahatsızlığının kararsızlığının zorluğundan daha ağır basmasına izin verdi. Bu bencilce bir yerden geliyordu; bir acının, en kötü acının her zaman diğerlerinden daha ağır basacağını anlayan bir yerden. "Tei için üzgünüm."

Boğazları sallanıyor ve gözlerindeki altın benekler biraz daha az parlıyordu. Syn'in taktığının aynısı olan bilekliklerindeki bilezikle nasıl oynadıklarını fark etti.

"Bu senin suçun değil." Nyco söyledi.

"Buna inanıyor musun? Gerçekten mi?" diye sordu, tırnaklarını karıştırıyor ve bakışlarını yere indiriyordu.

"Tei ve benim kendimizi Asara'da bulmamızın sebebi sen değildin, Aheia. Hepsi tesadüftü."

"Ama benim yüzümden oyalandınız. Kendinizi ." "Onun ya da benim seçimlerimden sen sorumlu değilsin."

"Sen de kendin için aynı şeyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Yoksa ikimizin de suçunu üstlenmeye mi çalışıyorsun?"

Sessizlikleri çok şey anlatıyordu ama onların sıkıntılarını nasıl hafifleteceğini bilmiyordu, şu anda kendini zor tutuyordu. Bunu yapmalarına gerek yoktu.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi, çünkü o daha iyi biliyordu. Yine de yüzünü buruşturdu, çünkü bu şekilde zorlamak istememişti. Onları savunmasız halde gördüğünde ve ona *izin verdiklerinde* değil. "Beni o nehirde kurtardın," diye değişti. "Beni Shykoya'dan da kurtardın. Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

"İyiliği güvende tutacağım." Hafifçe gülümsediler ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Öyle yap. Umarım bir gün bir işe yararım." Parmaklarıyla kıpırdandı. "Seni bu şekilde dürtmek istememiştim, sanırım... Zihnim ağır."

Nyco basitçe, "Tüm duygularınızı taşıdığınız yer orasıysa bu beklenen bir şey," dedi ve kitaplarını tekrar çıkarıp bagaja yaslandı.

"Ne?" Aheia gölete doğru döndü, yanındaki gölge yaratığa yaslandı çünkü daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Koutávi derin bir nefes aldı, nefesinin patlamaları Aheia'nın çıplak ayaklarına çarptı.

"Kalbin olduğunu düşünmedin, değil mi?" Kıkırdayarak eski gazeteyi karıştırdılar.

"Duygularım mı?" Aheia sordu.

"Şey, zihninizde başlar ve bağırsaklarınızda ortaya çıkar, ama görünüşe göre şairler bunun kulağa pek romantik gelmediğini düşünmüşler."

"İşe yaramaz, kanayan organ." Sesinin bu kadar acı çıkmasını istememişti, gerçekten istememişti.

"O zaman bir amaç uğruna kanasın." Keskin gözleri kırmızı deri cilt üzerinde onunkilerle buluştu.

Aheia, onu Mazikeen'i görmeye götürdüğünden beri Ariocho'u görmemişti ve yalnızlık tanıdık gelmeye başlamıştı. Öfke ya da nefretten daha kolay. Dostça ve güvenli hissettiriyordu, çünkü kendini kendi duvarlarının ardına hapsedirse, kendine zarar verme gücüne sahip tek kişi o olacaktı.

İki gün daha geçti, en azından o öyle sanıyordu. Bu âlemde zamanın nasıl işlediğini anlamak zordu, özellikle de göğsündeki ağırlıkla birlikte. Pek çok şeyi anlamak zordu ...

İlk başta yatağının battaniyelerinin altına saklandı. Köşedeki o hüzünlü küçük masanın üzerinde beliren yiyecekleri görmezden geldi, ta ki midesi bulanana ve idare edebilecek bir şeyler yemeye zorlanana kadar. Bazen yutmaya devam etti, bazen de kusmuşu burun deliklerini yakarak tuvalette kaybetti.

Ama narenciye bahçesinde nefes alabiliyordu. En azından biraz. Ariocho'un onu görmeye bile gelmediği halde neden burada tuttuğunu merak ederken buraya çok geldi. Üç gün önce neden gitmediğini merak *ediyordu*.

Muhtemelen gözlerini zar zor açık tutabildiğin içindir.

Yorgunluk ağır, neredeyse elle tutulur bir varlık haline gelmişti ve her zaman içinde yaşamış olan soğuk ve karanlıkla karışmıştı. Birbirleriyle oynuyorlardı, Aheia ise kullandıkları satranç tahtasıydı.

Ama en azından burada etrafı duvarlarla çevrili değildi. Buradaki ağaçlar onu biraz daha hafif hissettiriyordu ve gölge yaratık ağır ağaç gövdelerinin arasından sıyrılıp ortadaki havuzun kenarında kocaman bir top gibi kıvrıldığında kendini yalnız hissetmiyordu. İnsanların yanında hissettiğı türden bir yalnızlık değildi bu. Koutávi'nin varlığı kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı ve başka kimsenin yapamayacağı gibi onu dinledi. Varcolac'ın ona karşı bir yükümlülüğü yoktu, Nyco'nun olduğu gibi değil.

Yolun her adımında yanındaydılar ama o konuşacak aklı . Bir sürü sorusu vardı, ama ağzını açmaya kalktığında, zihni bir balkonun kenarından aşağıya dalmış gibi hissediyordu. Bu yüzden sık sık sessiz kaldılar ve o da yıldızların arasında kayboldu, bir şeyin ana hatlarını çizmek için hiçbir zaman ölçüsü olmadığına ne kadar gerçek olabileceğini düşündü.

Bölüm 15

ARIOCH

Aheia'yla birlikte olmadığı anların ona ağırlık verdiğini, her saniye daha da ağırlaştığını ve öfkелendiğini hissedebiliyordu.

Birkaç gün önce ölü baykuşların arasında canlı ve kanlar içinde olması ona bir ateş rüyası gibi gelmişti ve bunu takip eden zaman da farklı değildi. Kadının gerçekliği tam olarak içine işlememişti, sanki o balmumu küvetinde ona dokunana kadar bakmasına izin veremediğı bir gerçek gibiydi. Sonra aralarındaki bağ bir kırbaç gibi kırılmış ve dikkatini çekmişti. Zaten orada olmayan bir şeyin yerine oturması değildi bu.

Maz, Aheia'ya geçmişlerini gösterdiği süre boyunca onu izlemişti, bu sırada büyücüsü tekrar dokunma arzusuyla derisinin altında kıvranıyordu. Havuzun kenarında oturmak ve ellerini onun teninden yayılan soğuşu hissedecek kadar yakın ama parmak uçlarını *kaşındırarak* kadar uzak tutmak kendi kişisel işkencesiydi.

Kafayı takmıştı. *Çok fazla*. Gölgelele de öyle.

Onun hakkında fısıldaşıyorlardı, özellikle de şimdi uzaktayken, onun mavi gözlerini zihninin her yerine sıvıyorlardı.

Lanet olsun. Parmaklarını içinde durduğu oyuğun taş duvarına dayayarak sıcak su püskürmesinin kendisini yakmasına izin verdi. Aheia'yı odasına bıraktığından beri Azalam'da, Siraj'ın bölgesindeydi çünkü Shykoya'yla arasını düzeltirken onu Keoşa'da bırakmasına imkân yoktu. Kaserne güvenliydi, hatta etrafta onca Falkri varken yerleşkeden bile daha güvenliydi ve Aheia yine ölmeyecekti. *Bu* yüzden onu geride bırakmıştı - en azından kendine böyle söylüyordu. Halkı için burada, diyarın Shykoya yüzünden tüylerini diken diken eden bir bölümünde olduğunu, Kaserne'ye geri dönen küçük yaratıkla nasıl yüzleşeceğini bilmediği için değil, ona yakın olmak için kendine güvenmediği için.

Kahretsin, belki de bunu yüksek sesle söylerse kendi saçmalıklarına inanmaya başladığı.

Kendini toplantılarla ve genellikle kaçındığı sıradan şeylerle meşgul ediyordu çünkü gürültülü olduğunda beyninin dikkatini dağıtabiliyordu. Tehlikeli olan sessiz anlardı çünkü o anlarda anılarını buluyordu, o anlarda gölgeleri baskın hale geliyordu.

Teninden aşağı akan su ona Keosha'da Aheia'nın dudaklarında parlayan incileri hatırlattı. Aheia'nın her yeri ıslanmıştı ve adam lanet olası suyu kıskanıyordu çünkü parmaklarını ulaşamayacağı bir yerde tutarken su Aheia'nın her yerine dokunuyordu.

Dilinin tadı tıpkı hatırladığı gibiydi; yumuşak ve ipeksi. Ağzında ılık ve ıslaktı *ve çok* talepkârdı. Tıpkı onun kadar aç. Onu tekrar öpmeye ihtiyacı vardı. O dili ağzında, teninde hissetmeye, ağzını sikerken sikişinin etrafında dönmeye ihtiyacı vardı.

Dokun.

Sıkıştır.

Kahretsin, düşünemiyordu.

Yumuşak teninin izi hâlâ duruyordu. Kilometrelerce uzaktayken ona dokunuyordu.

Omuzlarındaki gerginliğe rağmen dişlerini hırıltıyla sıktı.

Onun suçu olmadığı halde kendisini terk ettiği için onu cezalandırmak istiyordu, onu kırılana kadar geriye doğru bükmek istiyordu çünkü ona tekrar yapmak istiyormuş gibi bakıyordu-ayrılmak.

İkisi için de lanet olası bir seçim değildi. Bu açıktı; açık olan tek şey.

O öldüğünde, tek istediği onu geri almaktı. Şimdi ona nasıl yakın olacağını bilmiyordu. Tanımadığı ve karşılığında ona sunacak hiçbir şeyi olmayan bir yaratıktan çok fazla şey bekliyordu. Saplantı ve mide düğümleyen ihtiyaçtan başka bir şey yoktu.

İçindeki sıcaklık omurgasından aşağıya doğru aktı. O öpücükten beri rahatlamamıştı, kasları saatlerdir gergin ve sertti ve hiçbir şey gerginliğini azaltmıyordu. Elini becerdi, belki de serbest bırakmanın yeterli olacağını, belki de sadece kendini tüketmeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Ama tıpkı gölgelerinin sınırda dökülen kandan tatmin olmaması gibi, o da elinden ve onun anısından tatmin olmamıştı.

Lanet bir baş ağrısı. Tehlikeli ve kör edici türden. Sadece şakak ağrısı değil, lanet bir migren.

Alnını metal musluğun altına sığmayacak kadar uzun olan kaba kayaya dayadı ve o gün ikinci kez spreyi çıkarıp sınırı doğru gitmek üzere giyinmeden önce suyun bir dakika daha üzerine gelmesine izin verdi.

"Ve bu Shykoya'yı uzak tutacak mı?" Siraj, *Jahra*'nın dış mahallelerinde dururlarken ellerini arkasında düzgünce kavuşturarak sordu. Güney Azalam'daki Sephy Ormanı'nın sınırındaki kasaba. Kafirler önlerinde yere çömelmiş, parmaklarıyla toprağı kazıyor, magyck içlerinden geçip aşağıdaki toprağa akıyordu. Arioch siyah dalgaların gökyüzüne doğru yükselişini, mor dalgaların yapışkan magyck'i sütunlar gibi yarışını izledi. Her on metrede bir yeni bir Kâfir çalışıyor, parlak ışık darbeleriyle birbirine dokunan kumaşı hat boyunca yamalar halinde örüyordu.

"Evet." Azalam'ın etrafındaki çemberi kurmak birkaç gün daha sürecekti, ne kadar çok toprak ve magyck kaplanması gerekiyordu. Kâfirlerin bu karmaşık çağrılar karşısında dinlenmeye ihtiyaçları vardı ama yine de ilerleme kaydediyorlardı.

"Bazı bölgelerde sınırı açık tutmak iyi bir fikir olabilir - nüfus kontrolü," diye seslendi Eros'un iğrenç sesi arkalarından. Siraj'ın kardeşi kollarını kavuşturmuş, kırık bir yarım duvara yaslanmıştı; sarı bukleleri yağlı ipler halinde koyu renkli boynuzlarının etrafına sarkıyordu. Arioch yüz hatlarını herhangi bir tepkiden uzak tutmak için çok çalıştı, gölgeleri rahatsızlıktan şarkı söyleyene kadar kaslarının etrafında sıkılaşırsa da.

"Nüfus kontrolü." Arioeh sesini soğuk tutarak yavaşça tekrarladı.
"Devrimci."

Eros'un adamlarından birinden de benzer bir şey duymuştu. Bassam kendi berbat eylemlerini *sosyal bakım* olarak adlandırmıştı. Ama Bassam'ın artık bir dili ve hayatı yoktu.

Eros meydan okurcasına sıırttı ama Arioeh devam edince gülümsemesi düştü.

"Sınırın test edilmesi gerekiyor. Eğer sen de gönüllü olursan, Aylee'ye seni şu ağaçlardan birine bağlatabilirim." Önlerindeki karanlık gövdelere başıyla işaret etti. "Bakalım çığlıkların ve kanın onları cezbedecek mi ve Shykoya'nın seninle işi bittiğinde magyck dayanabilecek mi?"

Siraj'ın hesapçı bakışlarıyla karşılaştıktan sonra başını diğer tarafındaki Aylee'ye doğru eğdi; Aylee'nin ailesi vücudunda sürünüyordu. Semender tısladı, siyah, parlak gözlerini Siraj'a dikmişti. Bakışlarının üzerindeki çikıntılarının eğilmesiyle yılan neredeyse kaşlarını çatıyormuş gibi görünüyordu. "Bu şekilde daha kontrollü, sence de öyle değil mi?"

"Çok," dedi Aylee basitçe.

"Kardeşim kendini unutuyor," dedi Siraj, sesi neredeyse yatıştırıcıydı. Ama Arioeh, Siraj'ın Eros'un fikirlerini paylaşmadığına inanmayacak kadar iyi biliyordu. Kardeşler her zaman aynı fikirdeydi ama aralarındaki fark, Siraj'ın kendini eğitmek zorunda olduğu yerde Eros'un fikrini özgürce söyleyebilmesiydi.

İkisi iğrenç bir şekilde simbiyotik. Biri düşünebilir, diğeri ikisi için de kaşıntıyı kaşıyabilir.

"Her zaman," dedi Arioeh, tekrar sarışına odaklanarak. Karşılaştığı sınırlamaları düşündükçe kanı kaynıyordu. Elinde, konumunda ne kadar çok güç vardı ve kan bağı ve hiyerarşi söz konusu olduğunda bu bok ne kadar çabuk dizginleniyordu. Eros lanet olası bir hastalıktı ve Arioeh onu bu dünyadan silip atmak için can atıyordu.

uzun bir süre için. Bu saplantı, iblislerini Aheia'nın peşine vekâleten gönderdiğinde daha da kötüleşti. Ancak Eros sadece Siraj'ın kardeşi değil, Siada'nın *Rasmi*'lerinden biri, yeminli bir Nefilim'di. Tıpkı Tariq, Lúe ve yerleşkede yaşayan diğer iblislerin *Rasmi* olması gibi. Arioch'un destekleyebileceği bir sebep olmadan onu öldürmek lanet bir fırtınaya neden olurdu. Ve yakın zamana kadar, neden olacağı karmaşa uğruna kendisine karşı çıkan Siada ile barışın her türlü berbat versiyonunu korumaya çalışmıştı. Ancak etrafındaki diğer her şeyle birlikte bu da parçalanıyor gibi görünüyordu.

"Kafasını kaybetmeden bu kadar uzun süre hayatta kalmasına şaşırdım." Aylee'nin sesi de bakışları kadar soğuktu. "Ya da o uzuvlardan herhangi birini."

"Gece daha yeni başlıyor," diye karşılık verdi Arioch ve bu kez Eros'un çenesi titredi ve gözlerini kaçırdı.

"Saygısızlığın bir seçenek olduğunu düşünüyor," diye devam etti Aylee, elini kaldırıp Embyr'in parmaklarının arasından kaymasını izleyerek.

"Avlanmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmemiş olanlar avcılarından nadiren korkarlar." Eros'a doğru bir sırtış fırlattı.

Siraj bu konuşmaya gülüp geçti. Yüksek mevkili evlerde ağır havayı hafifletmek için yetiştirilen sahte türden. "Sanırım bir gece için yeterince zarar verdin." Bu ifadeyi kardeşine yöneltti ve onunla uyarıcı sözler söyledi. Eros duvarı itti ve sanki hiçbiri onun için önemli değilmiş gibi çocukça bir sırtışla bu alışverişi izledi. Hiçbiri de önemli değildi. Çünkü Siraj'ın cümlesi de arkasındaki niyet kadar boştu. "Aileni seçemezsin." Başını onaylamaz bir şekilde salladı.

"Onlara ne kadar güç vereceğine sen karar verebilirsin," dedi Arioch, sözlerini tiksinti kaplamıştı, gözleri onlardan uzaklaşan Eros'u takip ediyordu,

Heretiklerin etrafında tembelce dolanıyor.

"Hmm, aile," diye mırıldandı Siraj düşünceli bir şekilde ve Arioch onun gözlerinde endişe uyandıran bir şeyin parladığını fark etti. "Bu konuyu seninle konuşmak için uğramak istiyordum."

"Evet?"

o

çizdi.

"Kardeşin." Siada devam etti. "Bize onun hakkında hiçbir şey söylemedin. Siz sadece bir hafta önce doğrulayana kadar geri döndüğü söylentileri vardı."

"Sana bilmen gereken her şeyi söyledim." Arioch gözlerini kıstı. "Ve Mithra'nın onu aldığına inanmamız mı gerekiyor? Ve sonra da onu bunca yıl talep olmadan? Ne için? Hiç mantıklı değil. Onu neden şimdi geri verelim?"

Arioch omuzlarını yuvarladı. Siraj'ın haklı olmasından nefret ediyordu. Ophion cephaneliğinde güçlü bir araç varken Kazım'ı elinde tutuyordu. Ama Aheia'ya kadar elini göstermemişti.

"Ticari faiz," dedi sakince. Bir yalan. Aheia'nın bu olaydaki rolünü olabildiğince gizli tutmuştu. Ophion ile kendisi arasındaki başarısız pazarlığı kimse bilmiyordu. Aljira'nın geri kalanı ise o gün Kazım'ı eve getirmek için Keloseros kilisesine akın etmişti. Ve o da bunu böyle devam ettirecekti. Siraj'ın durmadan körüklemeye çalıştığı ateş için daha fazla yakıtı ihtiyacı yoktu.

"Bağışlayın ama"-Siraj boğazını temizledi-"Bu.. pek olası görünmüyor."

Evet, biraz zorlama oldu. Kulağa nasıl geldiğini biliyordu. "Olası değil mi?" Aylee kollarını kavuşturarak sordu.

"Aljira'nın gerçek hükümdarını parmaklarının ucunda tutuyorlardı," diye devam etti Siraj.

İşte . Haklı hükümdar.

Arioch'un gücünü kırmak için neden arayanlara üç tehlikeli lanet kelime.

"Bu konuşmanın geri kalanını sen yazmaya ne dersin?" dedi Arioch başını eğerek. "Benim tarafımı söyle, çünkü ne olduğuna dair zaten bir fikrin var."

"Pekâlâ." Sirac doğruldu, dilinden haince kelimeler dökülürken yüzünde kibirli bir ifade vardı. "Güç, bu dünyadaki her canlı için motivasyon kaynağıdır. Harekete geçirir. Kazım'ın ortadan kaybolması, tıpkı Alşaytan Şahren'in ölümü gibi, gücü önemli ölçüde size doğru kaydırды." Siraj ceketinin üzerinde var olmayan tozları karıştırdı. "Çoğu zaman basit cevap doğru olandır."

"Tüm bu düşüncelere dikkat edin. Onları yanlış sıraya koymak tehlikeli olabilir," dedi Aylee durgun bir sesle.

"Kırmak için söylemedim, sadece objektif bir değerlendirmeydi." Siraj hızlı bir şekilde devam etti, tüm tavırları alıştı.

Arioch, Siada'nın bakışlarını tutarken Aylee'ye, "Siraj'ın kardeşimin kayboluşuna beni bulaştıracak kadar aptal olmadığına eminim," dedi. "Öyle misin?" Ama bu bir soru gibi gelmedi.

Sirac'ın Kazım'ın dönüşüyle ilgili görüşlerini düşünmüştü. Siada'nın onun iktidar koltuğunu sorgulamaya çalışabileceğini düşünmüştü. Ama kardeşinin kaçırılması olayına karışmayı hiç düşünmemişti. Düşünmeliydi. Bu bir dikkatsizlikti.

"Tabii ki hayır." Sirac'ın kaşları meydan okurcasına kalktı. "Ama onun üzücü hikâyesini ve gerçekte neler yaşandığını kendisinden dinlemek için sabırsızlanıyorum. Ondan."

Arioch'un dudağı seğirdi. "Elbette," diye tekrarladı boş bir sesle.

"Dediğiniz gibi, ailemize ne kadar güç vereceğimize hepimiz karar verimiz."
Siraj ellerini birbirine vurdu, dudaklarında geniş bir gülümseme yayıldı.
"Umarım benim bölgemde kalışınız tatmin edici olmuştur?"

Arioch cevap vermedi.

"Peki, benden ve *benimkinden* başka bir şeye ihtiyacınız olursa."

"Seni nerede bulacağımı biliyorum," dedi Arioch yavaşça, gözlerini kısarak.
Şimdi birbirlerini ölçüp , zaman durduğunda ikisi de gözlerini bile
kırpıyordu.

Ama sonra Sirac başını salladı, göz temasını kesti ve sonunda kardeşini takip
etmeden önce birkaç dakika daha oyalandı.

"Bu da böyle?" Aylee tısladı.

"Güç, bu dünyadaki her yaratık için motivasyon kaynağıdır." Arioch
kelimeleri tekrarlardı, onları zehirle ıslattı.

"Seni suçluyor-"

"Biliyorum."

O anda pek çok şey biliyordu ve bu ilk kez hiçbir şey bilmemekten daha
kötü hissettiriyordu. Siraj'ın Arioch'un dış görünüşünde tutunacak bir çatlak
bulduğunu biliyordu. Kazım, Azalam'ın Siada'sı için bir ilgi odağıydı ve bu
çok tehlikeliydi. Çünkü Siraj uzun zamandır Arioch'un iktidardan düşmesini
istiyordu ve eğer bir şekilde Kazım'ı *gerçek hükümdar* olarak ön plana
çıkartabileceğine inanırsa, krallıklarının yörüngesini değiştirebilirdi.

Aylee başını salladı ama ağaçların arasında bir şey bakışlarını yakaladı.
"Onlara neler oluyor?"

"Shykoyas'ın kokusunu takip edemezler," dedi Arioch, Varcolac'ların
yüksek otların arasında iz sürmesini izlerken. Bunu saatlerdir yapıyorlardı; bir
kokuyu yakalıyor ve sanki havada kaybolmuş gibi bırakıyorlardı.

"Bu daha önce hiç oldu mu?" diye sordu.

"Bunların hiçbirisi daha önce olmadı."

Gölgelerine doğru adım attı, karanlığın gerilmesine ve içinde nefes almasına izin verdi - onun için çok büyüktü. Çok fazla. Yürüdüğü kırıke odaklanmışken, dünya seviyesini onun üstünde tutmaya çalışırken magyck'i kontrol etmek zordu. Endişe midesini bulandırıyor; her gün biraz daha devrilen denge ve kardeşinin bu kaos içindeki yeri için endişeleniyordu. Hava durgun bir enerjiyle doluydu ve *potansiyel* barındırıyor. Siraj'ın Kazım'ı kullanarak bir yer edinme potansiyeli. Kendi saflarında yeniden yapılanma potansiyeli çünkü her şey söylenip yapıldığında, sadece halkı isterse gücü elinde tutuyordu. *Haklı hükümdar*. Siraj, kendisine ait olmayan bir yeri aldığını ima etmişti. *Lanet olsun*, Arioeh'un hiç istemediği bir yer.

Karanlık yavaşça, acı bir şekilde dağılırken dişleri sıkıldı.

Ama Kazım içinde bulunduğu durumla bunu kaldıramazdı. Zaten Siraj'ın istediği de bu değildi; aynı soydan gelen başka bir Avarice tarafından *ezilmek* istemiyordu. Arioeh, onun Kazım'ı Arioeh'tan daha kolay manipüle edilebilecek biri olarak gördüğünü hayal etti.

Potansiyel zehir gibiydi.

Gece burada narenciye kokuyordu ve bu koku kaslarındaki düzensiz sarsıntıyı yatıştırdı. Korudaki ağaçlar teker teker

Gölgeleri inceldi ve bir anlığına nefes aldı. Annesiyle birlikte koruyu ziyaret ettiğinde de böyle hissetmişti. Malia'nın en sevdiği yeri. Onlarındı.

Ama buraya nostalji yapmak için gelmemiştir. *Onu* görmek için buradaydı. Aheia koyu, kalın yağlı boyaların üzerine düşmüş beyaz bir zerreydi, suyun kenarına çömelmiş, parmaklarını durgun yüzeyde gezdiriyordu.

Ondan küçük dalgacıklar
süzülüyordu. Bir bozulma.

O da . Lanet olası bir kargaşa. Gölgeleri onu görünce mırıldandı ve boğazındaki yumruya karşı yutkundu. Verdikleri tepkiler o kadar farklıydı ki bu durum midesini bulandırdı. Bu neredeyse mide bulandırıcı bir duyguydu ve kendisine duyduğu öfkenin biraz daha alevlenmesine neden oldu. Çünkü ona yakın olmak istiyorlardı, dokunmak, hissetmek, tüketmek istiyorlardı. Ama yanaklarındaki çukurları, şimdi her zamankinden çok daha belirgin olan kemikleri gördü. Kadın solup gidiyordu. Bir hayalet.

Bir hatırlatma.

Malia ölmeden önce bir hayalete dönüşmüştü. Yemek yemeyi bırakmıştı ve ilaçların mı yoksa gıdasızlığın mı onu tükettiğinden emin değildi. Yalvarmalar ve ikna edici sözler onda işe yaramamış, hayatını kurtaramamıştı. Hiçbir işe yaramamışlardı. Bu yüzden onları uzun zaman önce atmıştı çünkü bal sinekleri besleyebilirdi ama cesetler bu işi daha iyi yapıyordu.

Aheia tekrar başını kaldırdı ve adam onun ne kadar geri çekildiğini görebiliyordu. Gözleri donuktu ve önündeki hiçbir şeye bakmıyordu. Kopuktu ve o da bunu fark etti. Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, paylaştıkları çok şey varmış gibi görünüyordu. Bu hissizliğin de onlardan biri olduğunu görebiliyordu. Ama artık uyuşuk değildi, o geri döndüğüne göre.

Gölgeleri, onun sadece birkaç adım ötede olduğunu hatırlatmak istercesine kayıyordu, sanki bilmiyormuş, onu kendi gözleriyle göremiyormuş gibi. Boynunun etrafındaki dallar tendonlarını sıyırdı ve dişlerini birbirine geçirip parmaklarını avucunun içine sokana kadar çekiştirdi.

Biliyorum, diye düşündü hayal kırıklığı içinde. *Onun burada olduğunu biliyorum.*

Ve görünüşe bakılırsa, o da onun varlığını hissetti.

Parmakları suyun üzerinde duraksadı, tam da nabzın adamın içinden geçtiği anda ve bu küçük tepki ateşin adamın omurgasını yalamasına neden oldu.

Arioch, Aheia'nın arkasındaki bankta oturan Nyco'ya işaret etti ve Koutávi yerinde kalırken onların gitmesini bekledi. Nyco'nun altın rengi gözleri onu delip geçti ve Arioch aralarındaki büyülü bağın kaynadığını hissedebiliyordu.

Varcolac Aheia'dan hoşlanmıştı çünkü gölgelerini paylaşıyorlardı ve ona karşı hisleri değiştiğinde, büyüsünün parçalarını taşıyan her şey de değişiyordu. Koutávi onun sözüyle onu avlamaktan, aynı nedenle onu korumaya ve onun yerine burada olmaya geçmişti.

Ona burada olmasını söylediği için buradaydı ve Aheia da Nyco'ya onu getirmesini söylediği için buradaydı. Nyco'nun ona veremediği şeyleri veren bir yaratıkla birlikte onun olabilecek bir yer. Rahatlık.

Bunu onun için mahvetmek üzereydi, çünkü sadece kendi geçmişlerini değil, onunkini de yeniden gözden geçirme zamanı gelmişti.

Bölüm 16

AHEIA

Şimdiye kadar Arioeh'un yokluğuna şükretmek için kendini kandırmıştı, ta ki Arioeh ona her şeyi yeniden hissettirene kadar.

Göğsündeki uğultuyla farkındalığı arttı. Onu hissetti. *Onu*. Sanki ruhu hâlâ onunla birlikteymiş gibi. Ama bu daha da kötüydü; sanki bir yalvarış, kemiklerinin içinde bir yerlerden serbestçe çıkıyordu. Küçük ve titrekti, zihniyle ondan ne kadar nefret ettiği konusunda bir kez daha anlaşmazlığa düşmüştü.

O yanındayken, uyuşuk değildi. Kontrolden çıkmıştı, kabul etmek istemediği gerçeğin altını çiziyordu.

Kendine ait değilsin.

Hiç olmamıştı. Ne gençken, ne de büyüdüğünde. Şimdi bile değil. Artık onun olmuştu, bu konuda bir seçeneği yoktu, gerçek düşüncelerini ve duygularını anlamayı imkânsız kılan içsel bir şeyle bağlıydı.

Elini bıraktı, çevresindeki karanlık gölgeleri gördü, varlığının onu nasıl etkilediğinin kıvranan kalıntıları vücudundan aşağı akıyordu

Omurga.

Aheia başını kaldırdı, çenesini dizinin üzerinde tutuyordu çünkü daha yukarı kaldırmak çok zor geliyordu. Aralarındaki sessizlik gergindi ve birinin huzurunda sessizce oturmayı hiç öğrenememişti, bu yüzden onun yerine konuştu.

"Yağmuru özlüyorum," dedi sonunda, bacaklarından aşağı süzülmesine izin verdiği küçük su damlacıklarına bakarak, beyaza karşı yumuşak, koyu lekeler. "Bu gürültünün içinde çığlık atabilirdim ve kimse bunu anlamazdı." Yutkunmaya çalıştığında boğazı kurumuştı.

"Çığlık atmak için yağmura ihtiyacın yok."

Adamın sesi onu ürpertti. Üşüyordu, şimdi burada otururken üşüyordu ve bu sefer kendini onun sıcaklığını aramaya zorlayamadı. Bu yüzden gözlerini aşağıda tuttu ve sözlerini sessizleştirdi.

"Bu farklı." Adam onun arkasına geçti ve yakınlık kadının farkındalığını artırdı. "Yağmur sanki-" Zihni ona ağırlık vermeye devam ederken doğru kelimeleri bulmak neredeyse imkânsızdı. "Keloseros'ta yağmur bana dünyanın geri kalanına kıyasla gerçekten küçük olduğumu, kendi kalbimden daha önemli şeyler olduğunu, benden daha çok acı çeken insanlar olduğunu hatırlattı. Etrafımdaki ağaçlar yüzlerce yıl boyunca sert hava koşullarına dayanmışlardı ve ben de bulutlara dayanabilirdim."

Bakışları onun göldeki yansımasına kaydı, kendine benzerliğin bakmakla aynı şey olmadığını söyledi. Gri gözlerinin altında yumuşak yeşil tonlar kıvrılıyordu ama hayalinde seyretilmiş olsa bile öfkeyi görüyordu. O parlak korların içinde yaşıyordu ve bu kez bunu hak edecek ne yaptığını bilmesede tamamen ona yönelmişti.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Acınızı dünyaya karşı tartmak size yapılanları bir şekilde açıklıyor mu? Her şeyi düzeltir mi?" diye sordu.

onun mesafesi. Ona odaklanmak zordu, bronz teninin ve saçlarının renkleri bir boya gibi birbirine karışıyordu.

"Katlanılabılır kılıyor." Göğsü boş bir şekilde zonkladı. Çok boştu. Ya da belki de doluydu.

Belki de ağır, kendini boş olarak maskeleymiş ve anlamı karıştırmıştı. Boğazını ıslatmak için üç kez yutkunmak zorunda kaldı, içinden damlayan tüm hüznü içine çekti. Boğazı düğümlendi ve çenesini eğerek kabaran gözyaşlarını güvenli bir şekilde tuttu.

"Sen lanet olası bir fırtınadan sağ çıkamadın." Adamın sözleri gözlerindeki ateşin aynısını taşıyordu ve kadın gözlerini tekrar başka tarafa çevirdi çünkü eğer çevirmeseydi, bu sözlerin olduğundan daha anlamlı olduğuna inanacaktı.

Neden bunu istiyorsun? Bir yandan kendini azarlarken, bir yandan da adamın yıkmaya çok yaklaştığı duvarlara tutunmaya çalışıyordu. O her konuştuğunda, duvarlar onun zayıf kalbinin etrafındaki yerlerinde titriyor gibiydi ve ne zaman bir tarafı desteklemeye çalışsa, bir diğeri yıkılma tehdidiyle karşı karşıya kalıyordu.

"Acı benimle başlamadı, benimle de bitmeyecek." Onunki farklı değildi. Özel değildi. Bazen bunu unutmasına izin veriyordu. Onunla geçirdiği yedi gün boyunca bunu unutmuştu ve bu bencilceydi.

Damarlarındaki yenilenen soğuk, bu farkındalığın ışığında hoş karşılanmıştı. Karanlık elleri omurgasından aşağı kayarak onu serinletti, yüzündeki kaslar ağırlaşana ve göz kapakları da ağırlaşana kadar kalbini sakinleştirdi. Ateşi onu acımasızca yaladığında iltihaplı cildini yatıştıran bir merhemdi.

"İstiyor musun?"

Bu nasıl bir soru böyle?

Döndü ve sonunda ona baktı. Gerçek adama. Adam elleri cebinde duruyordu, gözleri sanki orada bir şey görüyormuş gibi kızın yüz hatlarında geziniyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Kendisini nasıl okuyacağını bilemezken, onun hiç sorun çıkarmamasından nefret ediyordu.

"Kimse yapmaz mı?" İçinde hafif bir öfke titreşiminin kıpırdadığını hissetti, ters ters bakıp onu savuşturmak için elinden geleni yaparken gözlerinin arkasında ısı birikiyordu. Bunu yapmak zordu.

"Bazıları için bu rahatlıktır." Çenesini eğerek onu incelemeye devam etti. "Anladıkları acıyı, yabancı oldukları bir mutluluğa tercih ederler. Bazıları için bırakıp gitmek geçmişî geçersiz kılmaktır. Bazıları içinse" -gözleri kızın köprücük kemiğine kaymış gibiydi- "bu bir amaçtır."

"*Amaç?*"

"Tutunacak bir şey, onları yutmaya çalışana kadar dostça olan küçük, güzel bir yalan." Adam yavaşça kalçalarına doğru çöktü ve Aheia aralarındaki karıncalanmayı hissetti. "Yağmuru ne kadar seversen sev, Aheia, izin verirsen seni boğar. Tüm o damlalar büyüyüp bir okyanusa dönüşecek ve akıntı seni yüzeyden koparıp boğulana kadar suyun altında kalmaya zorlayacak. O zaman da çığlıklarını kimse duymayacak."

Adı dudaklarından çıktı ve bir kez daha bir uyarı gibi hissetti. *Dikkatli* ol, zihninin gerisinde yankılandı ama ses uysaldı.

"Neden buradasın?" diye sordu dişlerinin arasından, kırılgan bir sesle. "Gittiğinden beri ne değişti?"

Ayağa kalkarken gözleri dalgınlaştı, elleri hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi tekrar cebine girdi.

Öyle değil. Kadın buradaydı çünkü *adam* kendi istediği gibi olmasını istemişti. Aksi takdirde özür dileyecek, ona 'değerini kanıtlamış' olacaktı. Bu

...

"Seni Ophion'u görmeye götürmenin zamanı geldi diye düşündüm." Gölgelerinin kalın bir bulut arkasında toplanmasını izledi ve göğsünde tanıdık bir korku filizlendi. Sadece adı bile bunu yapabilecek güce sahipti, onun yerine Ariocho'un yarattığı öfkenin olmasını diledi.

Onun elini tuttu ve kendisini gölgelerine götürmesine izin verdi çünkü başka bir şey yapmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Magyck onu usulca okşadı, dalları neredeyse rahatlatıcı bir şekilde etrafında . Ama Ariocho aynı nefeste bunu geri aldı ve her tarafının titremesine neden oldu.

Karanlık çöktüğünde, soğuk ve tanıdık mağara zemininde durdu, bakışları alttaki kumtaşına odaklanmıştı. İğrenç kokuyordu. Bayat ve kirliydi ve çevresinde ateş titriyordu. Sarsıcı ve yorucu nefesler etraflarını çevreleyen duvarlardan yansıyor ve kolundaki tüyler diken diken oluyordu.

Hayatını bunca zamandır mahveden Malek'le yüzleşme düşüncesi, içindeki her şeyi mide bulandırıcı bir kısıpaca almıştı. Bir yerlerde daha fazla tepki vardı; öfke, gözyaşı, kızgınlık... Ama görünüşe göre bunları yerden kaldıramıyordu. Bir şekilde bilmek daha kötüydü. bir yol olmadan kendini teşhis etmek. Kendini dengelemenin bir yolu olmadan ne kadar orantısız olduğunu hissetmek.

Çenesini aşağıda tuttu, ancak arkasında duran iblisle uzun sürmedi. Ariocho'un göğsü onun omurgasına sürtündü ve

bağlantı mırıldandı; o anda içerlediği başka bir şey daha vardı. Sahiplikti. Ve bu haliyle, her taraftan sıkıştırılıyordu.

Alshaytan parmaklarının sert uçlarıyla çenesini kavradı ve yukarı kaldırdı, gözleri önündeki sahnede isteksizce sürüklendi. Korkunç bir manzara.

Ophion karanlık bir taş levhanın üzerine eğilmiş, elleri kelepçelenmiş, bir kanadı karşı duvara doğru gerilmişti. Diğer tarafta, sırtında boylu boyunca uzanan sivri, yanık bir yara vardı. Kalan uzantının ağırlığı onu bir açıyla çekerken, kurumuş kırmızı kanın kabuk bağladığı etli bir yaraydı. Aheia'nın engel olamadığı iniltisi dudaklarından döküldüğünde bile başını kaldırıp bakmadı. Omuzları ve sırtı yavaş nefes alış verişlerle seğiriyordu ama bunun ötesinde onların varlığını fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Duyabiliyor mu?" Aheia şimdi bile Malek'in varlığında kendini küçük hissediyordu. Ve zamanla daha da kötüleşti. Geri çekildi ve hiçbir parçası buna engel olamadı.

"Bazıları," dedi Arioch, sesinin kaba ahşabı kulağına alçak geliyordu.

Ophion'un gözbebekleri kapakların altından çılgınca kayarken Aheia nefesini tuttu çünkü çok ses çıkarırsa uyanacaktı. Çok ses çıkarırsa ona zarar verebilirdi. Keloseros'ta her zaman çok gürültücü olmuştu, sessiz olduğu zamanlarda bile.

"Nefes al." Arioch parmaklarını boğazının sütununda gezdirerek "Nefes al," dedi. Ama Aheia ciğerlerindeki son oksijen parçasını derisi karıncalanana ve daha fazla oksijensiz kalamayana kadar tuttu ve acınası solukları etraflarındaki mağarayı doldurdu. Malek hareket etmedi ama bu onu rahatlatmadı.

"Yine," dedi Arioch şakağına doğru.

Burada hava yok. Bundan emindi. Böyle bir Şey .

Nereye, neye, kime ya da nasıl döndüğünden emin olamadan, gözleri mağara duvarında zikzaklar çizerek bir çıkış yolu ararken dizleri hafifçe büküldü.

Dışarı. Çıkış yoktu. Arioch'un kolunu tutarken parmakları titriyordu. Düşecekti, bayılacaktı, bir Şey olacaktı. Yıldızlar görüşüne yayıldı, siyah noktalar görüşünü bir iğne deliğ kadar daralttı.

"Dışarı, ihtiyacım var, yapamam." Kelimeler çılgınca sallanıyordu, yanlış kelimeler. Bir cümle oluŐturanlar değl.

Kalbi sarsıldı ve onu koşmaya, parmakları kanayana kadar taşı trmalamaya itti, eğer bu boşluktan çıkabileceğ anlamına geliyorsa. Ama o daha sıçrayamadan, Arioch'un elleri belini kavradı, ağır ve sıcaktı, onu durduğ yerde sabitledi ve bir sonraki anda etrafına sızmaya başlayan karanlık sonuna kadar yayıldı.

Gölgeler.

"Benim için derin nefes al." Arioch da en az büyüsü kadar her Şeyi tüketiyordu. nnde, arkasında, lanet olası ruhunun içindeydi - sanki onu geri alması korkunç bir günahmıŐ gibi davranan, kendi bedenini onunkine yuva olarak tercih eden. Ve kadın buna uymaya çalışmaktan başka bir Şey yapamıyor, kalbi parmaklarının titremesini durduracak kadar dzleŐene kadar karanlık havayı kararsız aralıklarla içine çekiyordu.

Sikeyim.

Ve artık nefesi kesilene kadar elinden geleni tekrar tekrar yaptı.

"Daha derine inebileceğni biliyorum." Adamın eli gğsnde, göğüs kafesinin tam karŐısındaydı, beş noktadan bastırırken diğer eli omurgasından yukarı doğru kayıyordu. "Burayı hissetmeme izin ver." Parmaklarını kadının diyaframı üzerinde gezdirdi, baŐparmağ kadının sırtında küçük daireler çizerken kadın onun karanlığnı izledi. Bu

Ophion' kendini içinde bulduğu gölgeden farklıydı, düşünceleri onu cezalandırdığında pençelerini boğazına geçiren gölgeden farklıydı. Sessizce dururlarken omzu Ophion'un koluna yaslandı ve gölgeler yavaşça incelirken Ophion onu konuşturmadı, ona başka bir şey sormadı.

Işığa çıktıklarında, kızmaya başladığı odanın görüntüsü için minnettar oldu. Dört tek tip yatak, şifonyer, uzak duvardaki pencereler. Göğsü hafifçe gevşedi ama kendini tamamen dengesiz hissediyordu, zihni kekeliyordu. Kendini toparlaması çok uzun sürdü, saatler gibi gelen dakikalar ve sonunda toparladığında, bu deneyimi yutamadı.

Arioch onu yatağa doğru çekiştirirken, Aheia'nın görüşü bulanıklaştı ve gözlerini karanlık örtülere dikti, çünkü gözlerindeki yanma onları bir moladan mahrum bıraktığında anlam kazanıyordu. Kendi kendine bu yüzden ağladıklarını söyleyebiliyordu.

Oturmak istemeyince ayağa kalkmasına izin verdi ve siyah ipek üzerine yerleştirilmiş altın bir tepsiye uzandı. İçinde birkaç kase vardı; bir tanesinde pirinç ve etten yükselen buharın oluşturduğu buğulanma, bir diğerinde beyaz ahududular, üçüncüsünde ise sayısız küçük yeşil sebze vardı. Bir düşman gibi gözlerini dikmiş bakarken tükürük dilinde kabardı.

"Nelerden hoşlanırsın?"

Sözleri artık neredeyse

hissizleşmişti. "Ne?" Zihni pelte

gibiydi. "Yemek için,"

"Bilmiyorum." Boğazını temizledi. Ne yemekten hoşlanırdı? "Aç değilim,"

Arioch ahududulardan birini kapmak için ağır kolunu onun yanından geçirdi ve dudaklarına götürürken gözleriyle buluştu. Kadın başını salladı.

"Aheia." Bu bir uyarıydı, omurgasında şimşekler çaktıran, zihninin arkasında sessiz küçük alarm zillerini çağrıştıran bir uyarı.

"*Dey peynjao.*" Midesinin daha da düğümlenmesine neden olan bu cümleyi kayıtsızca tekrarlardı. "Ve hiç havamda değilim. Ye şu lanet meyveyi."

Burun delikleri

parladı. "Küçük bir çocukla pazarlık yapmak gibi."

Kaşları çatıldı ama çenesini kapalı tuttu.

"*Aljah,*" diye küfrederek bir eliyle çenesini kavradı ve diğer eliyle ahududuyu dudaklarının arasından itti. Kız geri sıçradı, adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama bu sırada ahududuyu diliyle dişlerinin arasında ezdi. *Bu ne cüret!* Tek istediği onun yüzüne tükürmek olmasına rağmen çiğnedi.

"Karşılığında bir şey teklif etmediğiniz zaman bu pazarlık sayılmaz," dedi sonunda.

"Bu yemek Aheia, bunu yapmak zorunda olmamalıyım." Çenesi titriyordu. "*Hayatta* kalmak istemelisin."

Aralarındaki hava değiştikçe boynu büküldü.

Hayatta kalmak istemelisin. Doğru...

Parmakları yanı başında kıpırdadı ve gergin bir alışkanlıkla parmaklarını birbirine sürttü, adamın uyandırdığı öfkenin içine aktığını hissetti. *Öfke.* Kendi başına bulmakta zorlandığı öfkeyi o kadar kolay geri çağırıyordu ki.

Arioch onu izledi ve keşke izlemeseydi dedi. Onun bakışlarına dayanamayacağını hissediyordu. Ama sonra, pek çok şeyi tutmaktan aciz hissetti. Silahları ağırdı ve kasları çığlık atıyordu.

Bir sonraki meyve parçasını dişlerinin arasına almak neredeyse mekanik bir histi, çünkü bugün savaşlarını seçecekti. Midesinde ekşi bir şekilde oturuyordu.

Sonunda yerleştiğinde izinsiz giriş. Hayatı boyunca sürdürdüğü savaşın kalıntılarını sıradan bir mağarada kara taşlara kelepęelenmiř halde gördükten sonra savaşmak aptalca geliyordu.

"Nesi vardı?" diye sordu, istemeden de olsa Ophion'un yüzünü hatırlayarak. "O... seğiriyordu."

Arioch sakince, "savuşturmakla meşgul," dedi. "Ne?"

Sığanlar mı?

"Kâbuslar," dedi Arioch yavaşça. "Onu öldürmeden öldürmenin bir yolu. Önümüzdeki saatleri yavaş yavaş yenerek geçirecek."

"Neden?" diye sordu, dizlerinin bağı ęzlmřt. "Onu neden hayatta tutuyorsunuz?"

"lm hak edilmeli." Ona attığı bakış, etrafını saran boğucu tabakayı eritmek için elinden geleni yaptı. "nce sebep olduğu acıların karşılığı denmeli."

Nefesi ciğerlerinden fırladı ve zgn kğk kalbi onun niyetini ayırt edemedi. Onları aldı ve *kendisi* iğinmiş, acı ęekiyormuř gibi davrandı. Neden kendisi için olmasa bile iyilik gibi gelen her şeye uzanıyordu? Neden ruhu kalp kırıklığına bu kadar açtı?

"Neden Mithra ile takas yapmıyoruz?"

"Mithra ile takas yapmakla hiç ilgilenmedim." ęenesi gerildi, bu ifadenin katmanları üst üste yığıldı. "Konuşacak kadar iyileştiğinde seni geri getireceğim." diye devam etti, sanki mağaradan ayrılmalarının nedeni kendi yetersizliği değilmiş gibi.

"Kurtarıldı mı?" diye sordu boğazını ıslatarak, Arioch'un ceplerini karıştırmasını ve kapalı bir yumrukta bir şey almasını izledi.

"Alışacaktır." Parmaklarını açarak içindikilerin yere saçılmasına izin verdi. Küçük beyaz kanlı *kemik-diş* parçaları.

Aheia'nın çenesi titredi ve hastalıklı bir hayranlıkla öne doğru çekildiğini hissetti. Çömeldi ve Arioch yanından geçip yatağın üzerine otururken kararsız bir elini uzattı.

Bir azı dişinin çıkıntısı parmağının alt kısmına bastırdı ve derisi çakıllandı. Kan üzerine bulaştı ve büyülenmiş bir halde kana baktı. Ophion'un kanı. Daha önce onun kanına hiç dokunmamıştı. Ama ellerini onunkine bulamıştı.

Kemikleri yokmuş gibi hissetmeye başladı ve tam kendini yerden kaldırıp kaldıramayacağını sorgularken, Arioch onu ayağa kaldırdı. Elini tuttu ve parmağını siyah gömleğine sildi, yüz hatlarını hoşnutsuzluk kapladı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, sesi kalın ve boğuk çıkmasına neden olan bir şeyle kaplıydı, adam başka bir dut alıp ona uzatırken.

"Ellerimle." Sol baldırının arkasını kavradı ve meyveyi yedirirken onu bacaklarının arasında tuttu. Tüyleri ürperdi. *Ellerimle*.

O eller, böğürtlenleri narince tutan eller. Onları hiç çaba harcamadan ezebilirdi. Onu da ezebilirdi. Ve bunun düşüncesi bu kadar davetkâr gelmemeliydi. Adamın ağırlığı onu bu kadar baştan çıkarmamalıydı, hele ki adam bu kadar karmaşıkken. Bu, üvey babasının ağzından dişlerini çekerken parmaklarından damlayan kırmızı kan görüntülerinin zihninde canlanmasını değiştirmiyordu. Bu onun kararlılığını yumuşattı, geriye kalan küçük, güçlü kısımları, yalnız versiyonunu çıplak bıraktı. Kendini teslim ederse şüphesiz hayatını kesip atacak bir şeye ellerini fırlatmak isteyen yanını.

Nefret, onun ruhunun yanışını, dokunuşunun verdiği hissi, zihnini bambaşka bir şekilde sakinleştirmesini engelleyememişti. Saçlarına uzanmasını, yumuşak bukleleri parmaklarının arasında hissetmesini ve önünde, neredeyse göz göze oturduğu boyuna hayret etmesini sağlayan şey bu dikkat dağıtıcı cazibeydi. *Yumuşak*. Onun tek yumuşak yanlarından biri.

"Yemek yemelisin." Adamın sesi damarlarındaki parazitlerle eşleşti, eli artık yemeğin yakınında değildi.

"Besle beni o zaman, *majeste*." Bunlar onun sözleri değildi. Aralarında kaynayan şeye aittiler. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü bu acı dolu anda iki tarafı da aynı fikirdeydi.

Tepkisi çok lezzetliydi. Yüzündeki sükûnet bozuldu. Mermerde bir çatlak. Şakağındaki damar çenesinin gerilmesiyle nabız gibi attı ve Aheia içinden sıcak bir şeyin kabardığını hissetti. Sevinç. Verdiği tepkiden, kenetlenmiş ellerinin beyaz parmak eklemlerini izlemekten duyduğu sevinç.

"Benden nefret ederken bana öyle deme." Adamın gözleri kadının dudaklarına kaydı ve kadın içgüdüsel olarak dudaklarını ıslattı.

"Yapmamamı mı bekliyordun? Senden nefret etmemi mi?" Bunu hafifçe söylemek istemişti ama kelimeler onu terk eder etmez omuzlarındaki ağırlık iki katına çıktı ve daha önce o kadar hissiz olan hüznün çatladı. Kırılganlığı tüm gücüyle üzerine çöktü. "Beni geri götürdün." Dürtülen açık bir yara gibi hissettiği acısını döktü. "Yapmadın-" *dur. Senden durmanı istersem duracağını söylemiştin.*

En çok ağrıyan yeri orasıydı ve acısı kelimelerini çalıyordu.

Bunun ne kadar mal olacağına, bunu yüksek sesle söylemenin, her şeyin ne kadar değişeceğine hazırlıklı değildi. Adamın vücudu önünde sert, katı hatlara dönüşürken soğuk dişleri yanlarına saplandı. Ellerini onun etine sokup dış görünüşünü sarsacak sinirleri bulmak istiyordu.

Çünkü açık yarası olan tek kişi o olamazdı. Kendisinin kaybettiği gibi onun da bir şeyler kaybetmesine ihtiyacı vardı. Kaybetmeye devam etti. Tekrar ve tekrar. Kendinden küçük parçalar. Bu ne zaman yeterli olacaktı? Başkalarını giydirmek için derisinden şeritler koparılırken ne zaman tamamen yok olacaktı?

Nefret. Kaburgalarının arasında hissetti. Kızgınlığı da. Hatırladığı şeyler için kızgınlık. Sözlerine, şu anda bile yumuşak başlılığına, aralarında olan her şeyden sonra kalbinin onun için atıyor gibi görünmesine

-Aldığı şeyleri geri aldıktan sonra. Ruhu varlığının ipliklerinde bir yerdeydi ama yine de onunmuş gibi hissetmiyordu. Arioeh'un ona dokunduğu yerde mırıldanıyor ve uğulduyordu -yazıyor ve kayıyordu, aralarındaki mesafeyi mide kıvrımlarına dönüştürüyordu- sanki kendi özü dışarı çıkmak istiyor, ona geri dönmek istiyordu.

Sanki paylaştıkları o helfyre onları tek bir feci şey haline getirmişti. Ya da daha doğrusu, onu yalvaran bir ruhu barındıran bir bedende onun yanına örmüştü.

Bunu hisseden sadece o muydu? Bu lanet ateş, bu ihtiyaç, bu saplantı? İlk uyandığında bunun, *onun* gerçek olmasını o kadar çok istemişti ki, Ve şimdi olmamasını diliyordu. Çünkü eğer gerçek olmasaydı, geçmişin ağır sonuçları olmadan kendini kaybetmeye devam edebilirdi. Ona teslim olabilirdi ama bunu yaptığında çok daha az şey hissetmezdi.

"Seni geri götürdüm. Daha kötüsünü de yapabilirdim." Nefes alış veriş i onunkine uyuyordu ama etraflarındaki havayı tamamen çalan onun sözleriydi.

Ne oldu? Dikkatini dağıtma ihtiyacı değişti. Onunla *savaşıyor* muydu? Her şeyden sonra, geri mi itiyordu? Dudakları aralandı ve öfkesinin daha da büyüdüğünü hissetti.

"Affedersiniz?"

OceanofPDF.com

Bölüm 17

ARIOCH

" *Daha kötüsünü de yapabilirdin?*" Aheia dişlerini göstererek öfkeyle tekrarladı. "Kazım'dan daha önemli olduğunu mu düşündün?" Ariocho sordu, damarlarındaki kini hissediyordu. "Ağabeyimin ne olduğunu öğreneceğimi ve onu geri almak için elimden gelen *her şeyi* yapmayacak mıyım?"

Kız küplere bindi ve adam bunu görebiliyordu, yüzündeki o alıştırılmış ifadeye geri dönmeden önce maskesinin arasından süzülen tereddütü... Sanki ilk kez onun hareketlerinin lanet olası bir nedeni olduğunu fark ediyor ve gerçekten anlıyordu.

"Umurumda bile değil. Yaptığın şey için *ayaklarına* kapanmalısın Skotá," diye tükürdü.

"Özür dilemenin hiçbir anlamı yok," dedi soğuk bir sesle ve bunda ciddiydi. Özürlerin hiçbir değeri yoktu. Onu hiçbir yere götürmemişlerdi. "Bunlar sadece affedilmek isteyen ve bunu nasıl kazanacağını bilemeyen insanların söylediği sözlerdir."

"Bir şey ifade ediyorlarsa bir şey ifade ediyorlar," diye karşı çıktı.

"O zaman sana yalan söylememi mi istiyorsun? Yaptığım şeyden pişman olduğumu söylememi mi?"

"Sen bir pisliksin." Adam şilteden kalkarken gözlerini onunkilere dikti, yeniden alevler bakışlarını yalıyordu. Elleri iki yanında yumruk oldu ve o kızarıklık boynundan aşağı süzüldü. Onu hissetti - sadece küçük bir iplik -Onun kargaşası. Nefretti. Pek çok şeyden nefret ediyordu; kendisinden, hayattan ama en çok da kendisi için yanıp tutuşuyordu. Aheia'sının içinde kendine karşı o kadar çok nefret vardı ki, nasıl ayakta durduğunu bilmiyordu.

"Bunlar sadece kelimeler, Aheia," dedi gülümsemesini koruyarak, çünkü gülümsemesini koruduğu her an Aheia bir tık daha sertleşiyordu. Sertlik güçtü, dayanıklılıktı. Ve yüzündeki o boş, kaybolmuş ifadeyi sildi.

"Tanrım, adımı böyle söyleyip duruyorsun." Kollarını kavuşturarak uzaklaştı. "Bunu bir tehdit gibi kullanıyorsun. Öfkeyle çamurda sürüklenecek bir şey."

Boğazı kurumuştı.

Dili sevecenlikten ağırlaşmıştı ama bunu kullanamazdı, kız ona boş gözlerle ve en ufak bir kızgınlık titreşimiyle bakarken bunu yapamazdı. Bir şenlik ateşi olması gereken bir titreme çünkü onu kullanmıştı ve bunun için ona acı çektirmesine ihtiyacı vardı.

Ulaştığı şey buydu, tanıdığı sıcaklık, onun ayrıştırıcı tarafının altına gömülmüştü. Daha önce yemekhanede boğazına bıçak dayadığında, dilinden zehir tükürdüğünde, tırnaklarını geçirdiğinde bunu ona göstermişti. İşte bu duyguları körükledi, çünkü bu duygular uyuşmuş olanları yakıp kül edecekti. Onun sürüklenmesine izin vermeyecekti ve eğer bu onun için kötü adamı oynamak anlamına geliyorsa, bunu memnuniyetle yapacaktı. Çünkü en azından kızdığında konuşuyordu. Aşındırıcı olsa bile en azından hayattaydı. Nazik olmak aynı etkiyi yaratmıyordu.

"Bu ifadede bir soru var mı?"

Bir parça meyve daha aldı ve ona doğru bir adım attı, duvardan başka gidecek yeri olmamasına rağmen geri çekilmesinden zevk alıyordu. Onu canlı canlı yemek isteyen Şeyden geri çekilmesinin içgüdüsel görünmesi hoşuna gitmişti.

"Neden buradayım?" Kadın ona ters ters baktı. "Tek yaptığın öfkeyle adımı söylemekse, ben neden buradayım?"

Amacı onu ileden çıkarmak olmasaydı, ona o kırılğan, beyaz zeminde öldüğünde nasıl hissettiğini anlatırdı. Ölümünden sonra bile ona ne kadar uzun süre tutunduğunu, aşığı âlemde olmaktan nefret ettiğinde ne kadar sık Cehennem'e gittiğini, onu burada istediğini çünkü onu burada *istediğini* ve bunu çok uzun zamandır kimseye karşı hissetmediğini anlatırdı.

Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine, onu beslediği sessizlikte alev alan bir iek gibi öfkesinin iek açmasını ve kabarmasını izledi ve sonra her Şeyi daha da kötüleştirdi.

"ünkü sıkılıyorum," dedi sakince, ama aralarındaki boşluğu azaltırken dişlerinin arasından ısırıyormuş gibi hissetti ve beyaz saçları duvara yaslandı. "Bu yüzden sana ruhun için yedi gün verdim, Aheia. Oyuncaklarıma olan ilgimi kaybettiğimde kabaca." Kelimeler sert seçilmişti ama yalan da değildi. "Senden henüz sıkılmadım."

Adam çenesine uzanıp sıkıtığında keskin bir nefes aldı, içindeki ateş en az onunki kadar yanıyordu. Aheia dişlerini gösterip adamın göğsünü itti ama parmakları kumaşın içinde kıvrıldı ve tırnakları adamın göğs kaslarına battı.

Bu . Daha fazla. Bana daha fazlasını ver.

"ek ellerini üzerimden," diye dişlerinin arasından homurdandı.

Arioch ikisinin arasına baktı, kızın göğüslerinin onu kucaklayışını, küçük bedenini sıkıca bastırışını, ellerinin gömleğine sarılışını izledi.

Şimdi hançer gibi bakıyordu ve hançerlerin keskinliği adamın gölgelerini titretiyordu.

Acıkmıştı. O kadar acıkmıştı ki neredeyse çaresizdi. "Önce sen."

Gözlerini kırptırırken kaşlarında bir kıvrım belirdi, sanki adam onu yakmış gibi ellerini geri çekti. Ama adam bırakmadı, bir daha asla bırakmayacaktı. Bunun yerine, dilinin düz kısmını çenesinden aşağı sürükleyebilmek için başını yana doğru itti. Kız donup kalırken o çiçeksi imkânsız tat onu damgaladı, yumuşak pembe bir çizgi onun dokunuşuyla tenini kızarttı.

"Ben senin oyuncağın değilim," dedi nefes nefese, burun delikleri alevlendi ama sözlerine rağmen vücudu onunkine karşı ürperdi ve damarlarındaki yankıyı hissetti, onun şehvetinin onunkiyle aynı olduğunu hissetti. Yeterince boşluğu olmasına rağmen geri çekilmiyordu. Ve sonra ona doğru bastırdı - sadece yumuşak bir şekilde, sanki ağzının köşesinde gezdirdiği dilini kovalıyormuş gibi. Ama bu onu teşvik etmeye, sırf ne yapacağını görmek istediği için yeni bir oyun başlatmaya yetti.

"Sen değil misin?" Daha sert itti, ateşi körükledi. "Seninle oynadığımda çok güzel tepki veriyorsun."

"İğrenme. Tepki bu." Adam çenesini bırakıp elini boynunun yan tarafına götürdüğünde kadın ofladı ama bu daha çok bir sızlanmaydı. Adam, köprücük kemiğini, omzunu, pazusunu ve beline kadar inen uzun bir çizgiyle vücuduna dokunduğunda ona bakmadı, bir santim bile kıpırdamadı. İkisi de onun ardından pembe renk patlamaları açan teninin çakıl taşlarını izledi.

Adam kalçasını yuvarladığında kız nefes nefese kaldı ve kıvranarak adamın sikine en çılgınca şekilde baskı yaptı.

"Eğer dolu yemek tepsilerini almaya devam edersem, senin boğazından zorla geçirmeye başlayacağım." Sesini hırıltıya düşürdü, onun sözlerine karşılık verme zahmetine girmedi.

"Boğazıma yaklaşmayacaksın," diye tısladı.

"Bir dahaki sefere yemeğimi ziyan edersen..." Parmaklarını kızın yumuşak dudaklarında gezdirdi, zihnini bir görüntü işgal etti: kız dizlerinin üzerindeydi ve dudakları onun için ayrılmıştı. "Aşağıya geleceğim." Kızın ağzı şokla aralandı ve adam bu fırsattan yararlanarak tuttuğu meyveyi kızın dişlerinin arasına itti. Sıcak nefesi teninde gezinirken gözlerinde öfke parlıyordu. Ağzını kapattığında parmakları dudaklarındaki ıslaklığa dokundu ve gölgeleri şiddetle sarsılarak görüşünü titretti. Öksürdü ve sıçradı, göğsünün üzerindeki kumaşı tekrar kavradı ve yemeği çiğnemeye çalıştı.

"Burnundan, Aheia. Boğulmanı istemem." Başparmağını takip ederek çenesinden aşağı damlayan suyu yakaladı ve Aheia ağzındakini yutarken emdi, boynunda kırmızı lekeler oluştu. Onun adıyla alay ediyordu, çünkü uçucu demek canlı demektir. Ve eğer nefret edecek, cezalandıracak ve parçalayacak bir şey istiyorsa, ona tam da bunu verecekti. Aklını burada tutmak için onu kızgın tutacaktı.

Kesik bir genç bıçakları severdi. Ve onun için bıçakları asla tükenmezdi.

Ağzını açtı ama avucunda bıçak gibi bir acı hissettiğinde cevabı kulaklarında boğuklaştı. Siyah noktanın oluştuğunu görmek için aşağı bakmadan önce ne olduğunu biliyordu. *Shayṭān* seyircileri için hazırды. Bektan bir zamanlamaları vardı ve Aheia'dan daha huysuzlardı. Beklemelerine izin verirse, inadına onu haftalarca görmeme ihtimalleri vardı. Bu dünyada her şey onların zaman çizelgesine göre işliyordu.

Kalın mürekkep, merkezinde bir daire oluşturana kadar derisinde köpürdü ve parmakları acıya karşı irkildi.

"Ve şimdi beni görmezden mi geliyorsun?" Alay etti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak için ikisinin arasına soktu.

Dişlerini sıkarak kendini ondan uzaklaştırdı ve bu kabul etmek istediğinden daha fazla çaba gerektirdi.

"Gitmem gereken bir yer var." Dilini dişlerinin alt tarafına sürttü. "Başını belaya sokma, Aheia. Benim için olduğun yerde kal."

Kahretsin, bunu gerçekten bir meydan okuma olarak algılamasını umuyordu. Çünkü tam olarak buydu.

Ayakları Gehenna'nın sert kayaları üzerinde sürüklenirken Aheia'nın mücevheri avucunun içindeydi. gölgeleri kaynarken kendisinin elinde deri bir çantayla en sevdiği şifreli kader bekçileri *olan* Shaytān' yaklaşmasını izledi. Kahin Arioch'un onları sadece bir kez görmesine izin vermişti; Gehenna'nın yeraltına ilk kez girdiğinde. Onu buraya ilk kez çektiklerinde.

Ölü kayaların arasındaki biçimleri siyah ve yapışkandı. Uzun uzantıları olan büyük, sümüksü bir canavar. O zamanlar ona kaderin altın ipliklerini göstermişlerdi; dillerine dolanan ve sadece kaderin anlatmalarına izin vereceğ-i-bilmesine izin vereceğ-i- şeylerin satır aralarına düşen kelimeler ve bilgilerle konuşmalarına izin veren iplikleri. O zamandan beri pek çok sonuçsuz ziyaret gerçekleştirmişti.

Öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmeye çalışıyor, her seferinde o sıkıcı sessizlikle çevriliyordu.

Şimdi tek gördüğü kendisiydi, çünkü ona görüşlerini ödünç vermişlerdi. "Son geldiğimde-"

"Elin boş döndün." dağınık bir ses dolaşıyordu.

Getirdiği deri keseyi parmağından sarkıtarak kendi hareketini izledi çünkü burada onların gözünden görüyordu.

Kâhin başını salladı, en azından öyle görünüyordu ve Ariocho avucunu düzleştirerek çantayı bir küp şekeri ata uzatır gibi uzattı. Uzun, kaygan bir kol ona doğru uzandı ve derinin etrafından dolanarak onu yaklaştırdı.

"Buraya son geldiğimde bana Aheia hakkında hiçbir bilgi veremedin. Bana onun cevabı olmayan bir soru olduğunu söylemiştin."

"Ve hiçbir şey değişmedi." Shaytân keseyi açtı ve içine uzanarak kurumuş, nektara bulanmış bir cırcır böceği çıkardı. Kahin keyifle , şekeri dişlerinin arasında çıtırdatmadan önce ürkütücü bir tıkırtı sesi etraflarında yankılandı. "Genç hükümdar, öğrenmen gereken çok şey var. Aklındaki soruların cevapları var ama seni oraya götürecek yolu yürümeden onları bulamayacaksın. Biz kestirme yollarla iş yapmayız."

Ariocho burun kemiğini sıktı. "Bize sorun," diye devam ettiler.

"Ne anlamı var ki?"

"Ya da yapma." Bir cırcır böceği daha çıtırdayarak kayboldu.

Bundan zevk alıyorlar. Kendini rahat tutmak için dişlerini sıktı. Aşağıda, gölgeleri çok daha gergin hissediyordu ve tek istedikleri Aheia'yı görmek için yukarı çıkmaktı.

Pekala, senin yolun.

"Bu taş hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu lâpis'i uzatarak.

"Daha yakına gel."

Kahin onu çağırdığında Arioch ileri doğru adım attı, engebeli zeminde durdu ve etraflarındaki havanın ısınmaya başladığını hissetti. Hava yoğundu ve kokusu, çağlar boyunca kayaların altında yaşamış olan eski havaya aitti.

Kristali bir adak gibi sundu.

"Bağlayıcı bir taş," dedi, sesi derindi, kolları küçük mücevherin üzerinde geziniyordu.

"Bir bağlayıcı taş mı?" Arioch gözlerini kısmıştı. "Bağlayıcı ne?

Magyck?"

Kahin sadece başını salladı.

Ne?

Aljira'da onunla birlikteyken Aheia'nın güç eksikliğini sorgulamamıştı çünkü hiçbir Mithra kendisine verilen yetenekleri onun diyarında kullanamazdı. Ama sınırı geçmeden önce gücünü kaybettiğini bir an bile düşünmemişti. Eğer Shaytān'ın sözleri onun yorumladığı gibiyse, evinde bile ölümlüye yakın mıydı? Kahretsin, bu kafasını kurcalayan yeni sorular yarattı. Eğer gerçekten güçsüzse -bağlıysa- haftalar önce Mithra onu almaya ilk geldiğinde gölgeleriyle zar zor bir arada tutabildiği güçlü bir şeyle âlemini nasıl sarsmıştı?

Kendini izledi, yüzünün farkına varmakla değiştiğini gördü. Eğer bu doğruysa, o zaman Lyria'yı geçerken yanında magyck yoktu. Aljira'ya yardım almadan varmıştı.

O biliyor muydu?

Hayır.

Taşın bir bağlayıcı olduğunu bilseydi, takas için ona teklif etmezdi. Çok değerliydi.

Lanet olası hel.

"Bunun gibi bir taş birini hayata bağlayabilir mi? Onları gerçek ölümden uzak tutabilir mi?" diye sordu.

"Bu mümkün."

Sert bir nefes aldı ve başparmağıyla o şeyi okşadı. Birkaç dakika içinde işe yaramazdan önemliye dönüşmüştü.

"Bağlama kaç yaşında?"

Belki de kaçmadan hemen önce yaratılmıştı, belki de bir cezaydı. Tüm bunlar yine de onu yanlış yöne sevk etse de en mantıklısı buydu. Çünkü burada güçsüz değildi. Tam tersi.

"Zamanın önemi yok."

Çenesi gerildi. "Kayanın kırılması, bağın kırıldığı anlamına mı geliyor?"

Kahin başıyla onayladı.

"Boğulan magyck geri döndü mü?" Başlarını salladılar.

Ne oluyor lan?

"Bu hiç mantıklı değil."

Bağ kayayla birlikte koptu ama büyüünü geri alamadı.

"Anlamadığınız mı, yoksa doğru olmadığı için mi?"

Tanrı aşkına.

"Lyria'daki gök gürültülü fırtınalar, evlerini aydınlatan ateş, bitkilerin ve mantarların sağlayabildiği Tanrılarla bağlantı, ölümlüler tarafından açıklanmış olabilir, ancak bu onları daha az büyülü yapmaz. Cevap arıyorsunuz çünkü anlamadığınız şeylerden korkuyorsunuz. Asla basit olamayacak bir şeyi basitleştirmek için anlamsız kelimeler bulmaya çalışmaktan vazgeçin."

"Seninle her şey bir bilmece," diye , sözlerini hayal kırıklığı kaplamıştı.

"Netlik mi istiyorsun? Bakmayı bırak." Kırılgan bir çatırtı havayı doldurdu.

"Ve yapabileceğini bilene kadar geri gelme."

OceanofPDF.com

Bölüm 18

AHEIA

Adam gittiğinde dizlerinin üzerine çöktü, parmakları kalçalarına gömüldü.

Siktir. Siktir. "Siktir," diye inledi, hava sığ nefesler halinde içine girip çıkıyordu. Ruhü kasıldı ve hain bir kaltak bedeni ona canlılıkla karşılık vererek onu jöle bacaklı ve dağınık bir hale getirdi. Alnını taşa bastırdı, dirsekleri titriyordu. Arioeh'un hasta kalbini doyasıya okşayabileceği bir ruh glifi olmayabilirdi ama bir şekilde bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Sanki o küçük renksiz deri parçası hâlâ varlığını sürdürüyordu ama artık hem onun hem de kendisinin kan dolaşımında asimile olmuştu.

Bu onun için de aynı şeyi mi hissettiriyordu? Bilmek istiyordu ama sormaya cesaret edemiyordu. Hücum halindeyken çok fazla şey teklif ediyordu.

O kadar rahat adım attığı gölgeler hâlâ dağılıyordu ve o siyah, kızın kırmızı görmesine neden oldu. Dik durmaya çalışırken parmakları yanındaki gömleğe dolandı, dizleri taşa karşı kırılıyordu. Adam gitmeye devam ediyordu ve bu onu parçaladığında bir şeylerin küçük bir parçasını kaybetmeye devam ediyordu.

Onun *kalmasını* istiyordu. Onunla kalmasını değil, *olduğu yerde kalmasını*. Yemek yemesini. Ne zaman ziyaret etmek istese onun için orada. Talepler, talepler, talepler. Göğsünde ateşlediği sıcaklık, parmakları karıncalanana kadar uzuvlarına yayıldı - kan cansız bir kola geri dönüyordu.

Siktir et onu.

Hayır. Kalmayacaktı. Ne o istediği zaman ne de Ophion ayaklarının altında bir yerlerdeyken. Bu düğünce boğazını safra ile tehdit etti ama yutkundu ve yüzünü buruğturdu. *Bunu düşünme.* Bunun gerçek olmasına izin veremezdi. Bu sadece başka bir kâbusmuş gibi davranması gerekiyordu çünkü şu anda Malek'in hayatta olduğu düşüncesi, zapt edilmiş olsa bile, *kanatsız* olsa bile, onu olduğu yerde durdurup bir battaniyeye sarınmak istemesine neden oluyordu. Bunu yaparsa bir daha asla ayağa kalkamazdı.

Bunun yerine yemek tepsisini kaptı ve balkonun kapısını açarak hepsini yan tarafa fırlattı. Altın kaseler ve meyveler havada savrulup aşağıda gürül gürül akan Asara Nehri'ne karışırken o da damarlarından sızan adrenalin akışına tutunarak içeri girdi. Kapısı karşı duvara çarpan gardırobu kırarak açtı ve renk seçimine homurdandı. *Beyaz. Beyaz. Beyaz.*

Burada da böyle bir duruma mı düşecekti?

Tanrı aşkına.

Öfke şimdi parlak bir şekilde yanıyordu ve bunu hissetmesine izin verdi, tekrar gittiği için Arioch'tan nefret etmesine izin verdi. Koyu renk gömlekler giydiği ve gri, hipnotize edici gözlerle doğduğu için ondan nefret ediyordu. Adına eklemeyi başarabildiği her şey için ondan nefret ediyordu.

Ama tüm bunlara rağmen, kendinden daha çok nefret ediyordu.

Çünkü onun gitmesini istememişti. Onu bu kadar aşağıladıktan sonra bile.

Topla kendini.

Elinin tersiyle göz kapaklarını sildi, öfkeyle ovuşturdu ve damarlarındaki zayıflığı dışarı atacakmış gibi omuzlarını yuvarladı. Ve sonra bir plan yaptı. Gelişigüzel bir plan. Belki iki tam adımı olan bir plan ama yine de bir plan.

Giyinmek ilk noktaydı.

Hem önden bağlanan hem de ayaklarını kalın, beyaz çizmelerin içine sokan uyumlu bir deri setinde karar kıldı. Sonra yelesini ördü ve ucunu en yüksek rafın tepesine sıkıştırılmış deri kayışlardan biriyle sabitledi.

Sonunda Ariocho'un dokunduğu her şeyden kurtulduğunda, balkona geri döndü ve o parçaların da düşmesine izin verdi. Kaybolana kadar onların gittikçe küçülmesini izledi, rüzgâr saçlarının serbest kalan tellerini savuruyordu.

Planın ikinci kısmı ise ondan istediği her şeye karşı koymaktı. Beyninin içindeki bu öfke, ruh, şehvet ve öfke dolu baş dönmesi ancak bu kadarına ulaşabiliyordu. Şu anda düşüncesizce hareket ediyordu ve bunu biliyordu. Ama yapmak üzere olduğu şeyin anlamsız ve delice olduğunu *bilmek*, bunu akli başında nedenlerle yapmamak anlamına gelmiyordu.

Burada onun emrine amade bir şekilde oturamazdı. Eğer onun yanında olmak istiyorsa, gelip onu alabilirdi.

Nyco'nun yine kapısının önünde olacağını düşünürken gözleri balkonunu diğerine bağlayan küçük yürüyüş yoluna kaydı. Bu lanet yerden çıkmak için onların dikkatinden kaçması gerekiyordu. Bu diyardan kaçacağına dair bir hayali yoktu, şimdi değil, sınırı nasıl geçeceğine ya da sonra nereye gideceğine dair sıfır bilgiyle değil, ama bu burada *kalmak* zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Balkonun en ucuna kadar yürüdü ve bu kez ince kirişin üzerinde dengede dururken kesin ölümün üzerinde sallanmak daha tehlikeli hissettirdi.

Belki de ayakkabılardır. Ayağındaki taşı hissedemiyor, ayak parmaklarını derzin içine sokamıyordu.

Kararlılık ve hayal kırıklığıyla hızlıca karşıya geçti, bir sonraki balkona tırmandı ve içeri sıkıştı. Etrafına bakındı, görünürde Nyco yoktu, sadece ona yan gözle bakan birkaç Nefilim vardı.

Ophion'un evinden gizlice çıktığında olduğu gibi buraya uyum sağlayamayacağını acı bir şekilde farkındaydı. Göze çarpmadığı zaman saklanmak çok daha kolaydı ve sokaklardaki beyazların arasına dalmadan önce Dioscuri hizmetçilerinden birinin cüppesini çalabilirdi. Farklı düşünce ekollerini bu şekilde duymaya başlamıştı. Ophion'a ve öğretilerine inanmayan isyancı gruplar olduğunu da bu şekilde öğrenmişti. Ama bu küçük toplulukta *asi* kelimesinin cömert bir terim olduğunu hemen anlamıştı. Toplanan insanlar özellikle gürültücü değildi, özellikle de maruz kalma onları tehdit ettiğinde. Gerçekten bir değişiklik yapmak için ölümden çok korkuyorlardı. Ama o zamanlar, devam etmek için ihtiyaç duyduğu meydan okuma gibi *bir şey* hissetmişti.

Aheia ayaklarına odaklandı, karanlık bir gecedeki ilk kar tanesi gibi göze çarptığının farkında olarak uyum sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Nyco ona Kaserne'nin planını az çok anlatmıştı ve bu bilgilerin çoğu zihninde birbirine karışmıştı çünkü çok fazla dal vardı ama girdapların nerede olduğunu hatırlamaya çalışmıştı. Son geçtiklerinde kırmızı *alusca* bitkilerinin yanındaki duvara oyulmuş çok belirgin bir taş duvar resminden bahsettiklerini düşündü, şehre giden bir girdabın sağdaki spiral merdivenden aşağıya indiğini söyledi. Yoksa solda mıydı?

Sikeyim.

Sanat eserinin önünde durmuş, hayranlıkla bakıyormuş gibi yaparken gözleri sinsice her bir seçeneğe kayıyordu.

Sola.

Doğru.

Sola.

Umarım.

Merdivenlerden aşağıya doğru hızla indi, ellerini taş korkuluklara kenetledi ve acelesi yüzünden neredeyse iki kez tökezliyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve sık sık başını omzunun üzerinden geçiriyor, kimse yokken bile sırtındaki gözlerin ürkütücü karıncalanmasını hissediyordu.

Dibe ulaştığında rahat bir nefes aldı, girdap gibi dönen koyu gri bir duvarla karşılaştı. Emryn'le birlikte yerleşkede içinden geçtiği girdap onu da şehrin içine götürmüştü ve bu da aynı görünüyordu. Aheia nereye çıktığını bilmiyordu ama bir kez daha bunun pek de önemi yoktu. O odada boğuluyordu çünkü Ariocho orada yer kaplamıştı ve gittiğinde o alanı da beraberinde götürmüştü. Başladığı boyutun dörtte biri kadardı.

Nefesi sıcak ve ağırdı ve merdivenlerden hızlı inişi oksijeninin çoğunu çalmıştı. Halsizdi, kendini sakinleştirmek için bir an dizlerini tutmak zorunda kaldı. Vücudu oturması ve hareket etmeyi bırakması için bağıırıyordu.

Bunun yerine gözlerini sıkıca kapadı, kendini yukarı itti ve ileri doğru bir adım attı. Magyck'in onu yemesini izlemedi, sadece hissetti - suyun kıvamını hissetti, etrafındaki *soğuk*, *soğuk* havanın değişimini hissetti, toprağın ayaklarının altında hareket ettiğini hissetti.

Burun delikleri alevlendi ve tazeliğin ciğerlerini yakmasına izin verdi. Soğuşun her zaman kendine özgü bir kokusu vardı, bir ısırık gibi. Ama burada ona farklı bir şey karışmıştı ve kapalı göz kapaklarının ardındaki karanlıkta onu görebiliyordu: ateş. Ateş ve yanmış odun kokusu alıyordu.

"Woah." Önündeki manzarayı görmesine izin verdiğinde dudakları aralandı.

Ortasında küçük bir çeşme bulunan bir kasaba meydanında duruyordu. Çeşme kırıktı, ortadan ikiye ayrılmıştı ve içinde bayat su birikmişti. Etrafını binalar sarmıştı, bazıları tuğladan, bazıları ahşaptan yapılmıştı ama neredeyse hepsi kül içindeydi. Eski arnavut kaldırımına bir adım attığında kül parçaları havada sürükleniyordu. Solundaki evin üzerinde kırık kirişler, bir evden çok kömür yığınının andıran bir yapının yanına yerleştirilmiş taze keresteler duruyordu.

Ürkütücü ve sessizdi. Terk edilmiş. Hayalet bir kasaba. Herkes neredeydi? Ne olmuştu?

Etrafa saçılmış giysi parçaları da vardı, bazılarına siyah bulaşmıştı. *Kan.* Aheia çömeldi ve elini küçük, pembe bir tişörtün üzerinde gezdirdi. Üzerinde çilek desenleri vardı ve yan tarafında büyük delikler açılmıştı.

"Kaybolmak mı?"

"Kahretsin." Aheia göğsünü tuttu, kalbi sanki eli onu doğru boşlukta tutabilecekmiş gibi boğazına fırladı.

Gözleri arkasına kayd ama sesini duyduğunda kim olduğunu anladı.

"Beni nasıl buldun?"

Onu nasıl *bu kadar çabuk* bulmuşlardı?

"Koridorda aceleyle ilerleyen kaypak bir Mithra dikkat çekmeye meyillidir." Nyco girdabı çevreleyen eski kayaya yaslanarak sırttı.

Gözlerini yerdeki gömleğe çevirdi, içgüdüsel olarak kollarıyla kendini gizlemeye çalışmadı. Çünkü teninin beyaz pigmenti, onu örten kumaşınkinden pek de farklı değildi.

"Burası neresi?"

"Buraya gelmişsiniz." Etraflarına baktılar. "Burada uyandınız."

Kasabanın adını ararken dudakları aralandı. "Keosha? Ne oldu?"

"Shykoya," dediler basitçe.

Canavarlar.

Aheia kömürleşmiş binalara baktı. Saldırıdan haberdardı ama bu binalar...
"Bu evler yanmış. Shykoya'da ateş büyüğü yok, değil mi?"

"Hayır. Yangın bir panik anında çıktı. Bazen akılsızca duyulan korku, tehdidin kendisinden daha tehlikelidir," diyerek onun önünde durdular ve dikkatini çektiler. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece bundan sonra ne yapacağınızı anlamaya çalışıyorum." Bir kaşlarını kaldırdılar.

Ben gidiyorum. Dilinin ucundaydı. Bu ifadeye verdiği kendi tepkisi rahatsız ediciydi. Bu bir yalandı - yüksek sesle bile söylememişti. Ama vücudu sanki zihninden ayrı bir şeymiş gibi davranıyor, aldatmacasını okuyamıyormuş gibi davranıyor ve sanki bunu kastetmiş gibi onunla savaşıyordu. Sözler göğsünde şiddetli bir zonklamaya yol açtı; bir isyan. Kalma düşüncesi zehir içmek gibi geliyordu ama gitme düşüncesi de onun etkisiyle ölmek gibiydi. Her iki durumda da ölüm.

dillerini şaklattılar. "Eğer yardımcı olursa"- arkasını işaret ettiler.

"Kaserne'nin yönü bu." Başparmaklarını omuzlarının üzerinden salladılar. "Bu yol şehrin içi. Ve"-sağlarındaki yanmış şehrin kalbini işaret ettiler-"meydanı geçerseniz Sephy Ormanı'na ulaşırsınız. Ortadan kaybolmak istiyorsanız en iyi seçeneğiniz orası." Yavaşça etrafında dönmeye başladılar. "Ancak orası aynı zamanda Shykoya ve Syka'nın ve siz daha yanınızda olduklarını fark etmeden göğüs kafesinizi vücudunuzdan ayırabilecek iki düzine ölümcül yaratığın da doğum yeri."

Nyco aslında blöf yapmadan blöfünü görüyordu.

"Şimdi, sınır," ela gözleri ay ışığında parlıyordu. "Asara tarafından kesildi. Yani, karşıya geçmenin bir yolunu bulamazsanız, şansınız yok demektir. Nehir güzel görünebilir ama bu onun akıntılarını daha az tehlikeli yapmaz. Ayrıca..." Omuz silkip ellerini ceplerine soktular. "Sınırın cazibesi alarmları harekete geçirecektir ve sanırım geri çekilmeden önce kefenin içine fazla giremezsiniz."

Bu diyar büyük boyutlarda bir hapishanedir.

"Ne ?" Gözlerini tuttular. "Kaçmaya çalıştığımı varsayıyorsun." "Öyle değil mi?"

Dudaklarını büzdü, seçeneklerini tarttı. Nyco'ya güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ama buradaki her şey bir kumar gibiydi, bir tane daha ne olabilirdi ki?

"Hayır." Kendine baktı ve sonra olmasını dilediği kadar güçlü olmayan bir sesle "Ben sadece... Bir süre o odada oturmamam gerekiyordu."

"Pekâlâ." Nyco'nun gözleri hafifçe kısıldı ve kendisini dönen magyck'e doğru geri götürmeleri için hazırladı, ona sadece

Narenciye bahçesinde oturup rol yapmak ya da daha kötüsü onu odaya geri götürmek. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Gözleri yukarı fırladı.

"O koridordan sıkılmaya başlamıştım zaten." Omuz silkti, ellerini ceplerine soktu ve ayaklarını yavaşça yerde sürükleyerek sağ taraflarındaki küçük sokaklardan birine doğru ilerledi.

Aheia ağzı açık bir şekilde öylece bakakaldı. Bunu hiç beklemiyordu. "Bekle." Peşlerinden koştu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Ah." Çenesini ona doğru eğdi, beyaz bukleleri ela gözlerine düştü. "Bunu sana söyleyemem."

"Neden?" Kollarını kavuşturmuştu ama yürümeyi bırakmamıştı.

"Çünkü benden kaçmak için iki kez bir binaya tırmandın, bu da bana güvenmediğin anlamına geliyor. Nereye gittiğimi söylememin buna yardımcı olacağını sanmıyorum."

Ne?

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye ciddi ciddi sordu.

"Eğer bu bir plan olsaydı, çoktan yapmış olurdum. Bütün kasaba bir suç mahalli. Küle bir ceset daha eklemek kolay olurdu." Yine omuz silktiler ve o da bunun doğru olduğunu düşündü. Her iki durumda da, çok fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Yeni bir yere, Kaserne olmayan bir yere gitmek, şüpheli de olsa bu fırsatı değerlendirecekti. Genellikle onu yanlış kararlar almaktan ve *hayatta kalmaktan* alıkoymaya çalışan o sinir bozucu ses, Aheia'nın duyamayacağı bir yere gömülmüştü.

"Tamam." Kollarını tekrar indirerek adımlarını hızlandırdı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Nyco bir süre sonra, su birikintilerinin arasından geçerken.

"etmekte üstünüze yok." Huffed.

"Biliyorum Briteling, ama iltifatlarımı istemezsin." Sırıttılar. "Şu anda benden pek hoşlanmadığınızı tahmin ediyorum."

"Beni nereye götürdüğünüze bağlı."

İkisi bir meydanı daha geçip ikinci bir sokağa daldılar ve sokağın ötesindeki yıldızlarla dolu ufka doğru ilerlediler.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler ve bu Aheia için gayet iyiydi. Yanmış binaları geride bıraktıklarında etrafındaki manzaraları seyretmekle meşguldü ve bunu yaparken genellikle kendi gerçekliğini unutmaya çalışıyordu. Asara yollarını keserek onlardan uzaklaştı, nehir kıyıları kalın koruyucu kayalarla sınırlanmıştı. Vahşi suyun üzerinde güvenli olamayacak kadar ince görünen küçük bir köprü vardı. Aheia amansız dalgaların altında kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal meyal hatırlıyordu; omurgasını diken diken eden soğuk bir ürperti, diğer taraftaki sabit zemine adım atana kadar onu terk etmemişti.

Buradaki sokaklar daha kaotik görünüyordu, Aljiranın merkezindeki pencereden gördüğü gibi düz bir şekilde çizilmemişlerdi. Taş yollar farklıydı, daha düzgündü ve binalar birbirine çok daha yakındı. Havada duman vardı, buradaki işletmelerden gelen sayısız farklı renk gökyüzüne yükselirken üzerinde dans ediyordu. Caddenin sağ tarafında satıcıların arabaları sıralanmıştı ve sattıkları yiyecek her ne ise ağır kokuyordu.

"Burası hâlâ Keosha mı?" diye sordu, tüm bu kargaşadan uzakta bir ara sokağa daldıklarında başını eğerek.

"Hayır, nehir Keosha ve Thryn'i ayırıyor."

"O girdap nasıl oldu da Keosha'ya açıldı? Burada şehir dediğiniz her yer için girdaplarınız var mı?"

"Bu girdap az önce bulunduğumuz aykırı kasabaya ayarlandı - ormanı sınırlayan küçük isimsiz bir izbe. Orada çünkü çabalarımıza en çok ihtiyaç duyulan yer orası. Kapı bize hızlı erişim sağlıyor, ancak gerektiğinde değiştirilebilir. Keosha tüm bölgeyi kapsıyor ve bir dizi küçük şehir ve kasabadan oluşuyor. Kamaria, Aljira'nın o kısmının Siada'sı olarak orada iktidardadır," diye açıkladılar.

Bu doğru. Aheia Siada'dan birkaçıyla tanıştığını hatırlıyordu.

"İktidara nasıl geliyorlar?" diye merakla sordu, yürüdükçe göğsünün hafıflediğini hissediyordu. Dışiler Keloseros'ta hiçbir zaman yüksek mevkilere gelmemişti, bu şekilde değil.

"Eskiden kan bağı vardı ama yavaş yavaş o dönemden çıkıyoruz."

"Neden?"

"Alshaytan Ariocho birçok değişiklik yaptı, siyasi oylama sistemi de bunlardan biri. Mevcut Siada'lar bunu desteklemiyor elbette, en azından ailelerinde bu hak olduğu için iktidarda olanlar desteklemiyor. Bölgelerini önemseyen ve gelişmesi için ellerinden geleni yapanlar bu durumdan o kadar da rahatsız değiller."

"Sistem nasıl çalışıyor?" Böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Keloseros'ta her şey kan bağına bağlıydı.

"Zamanı geldiğinde her bölge kendi seçimlerini yapar ve orada yaşayan Nefilimler kendi bölgelerini temsil etmek için farklı adaylar arasından seçim yapabilirler. Bazıları adil davranır, bazıları ise oyları etkilemek için yeterince korku uyandırır." Onu, önlerinde yükselen üç binadan oluşan devasa bir çıkmaz sokağa benzeyen yere doğru yönlendirdiler. "Şimdiye kadar, Ariocho'un Alshaytan Sahren'in yerine atadıklarının hepsi tekrar oylandı."

Gözlerini kırptırdı. "Ariocho bunu neden istesin ki? Onlara bir seçenek sunmazsa halkını kontrol etmek daha kolay olmaz mı?"

Onlara bir ses vermediyse?

Nyco ona yan gözle baktı. "Evet, olurdu."

Aheia bunu düşünmesine izin verdi. "Peki ya o? O olabilir mi..." Kaşları çatıldı. "Oylama dışı mı?" Bunun doğru ifade olup olmadığından emin değildi.

"Öyle değil. Onun rolünü değiştirmek daha zor ama günün sonunda Siada'nın çoğunluğu onun yönetimini yıkmak için bir nedene sahip olsaydı, bunu deneyebilirlerdi."

Ona yan gözle baktılar ve Aheia başka bir soru sormak için ağzını açmıştı ki uzaktan tanıdık bir ses duyuldu.

"Nyco, *çok* geç kaldın!"

Başını öne eğdi ve birkaç gün önce çıkmaz bir sokağın en ucunda karşılaştığı iki iblisi gördü. Saffy saçlarını arkadan bağlamıştı ama birkaç siyah bukle gözlerinin içine doğru sarkıyordu. Dudakları koyu maviye boyanmıştı ve bu renge uyan giysi parçaları vücudunu su gibi sarıyordu.

"Geç mi kaldın?" Aheia, Nyco'yu dirseğinden tutup öne doğru çekerken sordu. "Buraya zaten geliyor muydun?"

Sadece gülümsediler.

"Tüm bu kendini koruma fikri sende gerçekten boşa gitmiş." Rav Aheia'ya baktı, mor tırnaklarıyla neredeyse çıplak olan göğsünü sıyrıyordu. Kızıl saçlı adam derisiyle birlikte fileli bir gömlek giymişti, gözleri kalın kömürle çerçevelenmişti. "Onu getirmeye vermeden önce kimin yatağını ısıttığını düşündün mü?"

Aheia konuşurken dudaklarındaki tıslamayı tutmak zorunda kaldı. "Onun yatağını ısıtmıyorum."

"Sadece kıskanıyor," dedi Saffy sahte bir fısıltıyla. "Ona aldırma, ben ."

"Buranın yolunu neredeyse kendi başına buldu; ben kimim ki onu durdurayım?" Nyco sırttı ama gözleri Aheia'da kaldı.

"Demek istediğin tam olarak bu değil mi?" Rav omuzlarını dürttü. "Onu durdurmak için mi?"

Aheia'nın gözleri büyüdü. "Bunun için başınız belaya girecek mi?" Başlarının belaya gireceğini ve bunun kendi hatası olacağını bilmek için cevaplarını duymasına gerek yoktu çünkü o gitmişti ve onu izlemeleri gerekiyordu. Bir şekilde binadan çıkmaya ve çıktıktan sonra da dışarıda kalmaya o kadar odaklanmıştı ki, denklemde başka kimseyi düşünmesine izin vermedi.

Dillerini şaklattılar ve gözlerini devirdiler. "*Arrê*, istesen de beni bir şey yapmaya zorlayamazsın, Briteling." Sonra yalvaran bir bakışla Saffy'ye döndüler. "Onun *dikkatini dağıtır* mısın?"

Saffy sırtına atlarken ve Nyco kollarını Aheia'nınkilerle birleştirirken Rav gözlerini devirdi.

"Çok yorucu," diye mırıldandılar.

Nyco'nun onu çıkmaz sokağa *doğru* götürmesine izin verdi ama bu hiç mantıklı değildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordu.

"Sadece bekle."

Rav, Saffy'yi yeniden ayarlayarak, "Seni bütün yol boyunca koşturmayacağım," dedi. "Belimi kıracaksın."

"Senin küçük Siren fahişenin dün gece bunu yaptığını sanıyordum."

Kadın kıs kıs güldü. "Bekârken tam bir sürtük oluyorsun," diye karşılık verdi.

Saffy, "Açlıktan ölmek gibi bir şey ama otuz gün boyunca bir şey yiyemiyorum," diye homurdandı.

"Neden bekâr kalıyor?" Aheia Nyco'ya sordu.

"Saffy meydan okumayı sever," dediler dillerini ağızlarının iç köşesine dayayarak. "Bu ay içsel benliğiyle bağlantı kurmakla ilgili bir şey."

"*Deniyorum*," diye araya girdi Saffy omzunun üzerinden, "kim olduğumu tanımaya *çalışıyorum*, tamam mı? Ve"-Aheia'ya baktı ve Rav onu itince hafifçe öfkelen-di-"Daha niyetli olmaya *çalışıyorum*, daha az işlemsel." Havada bir el salladı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun yoksa yastığının altında sakladığın o sarı kitaptan mı okuyorsun?" Rav kıkırdadı.

Saffy, "Şimdi kesinlikle yolun geri kalanında beni koşturuyorsun, pislik," diye homurdandı.

"Koşmak mı?" Aheia sordu.

"Benimle kal," dedi Nyco, fazlasıyla rahat bir sesle.

"Seninle *nereye* kadar?" diye kızdı ama önündeki iki Nefilim'in görünüşte sağlam olan duvara *doğru kan kaybetmesini* izlerken bu duygu kalıcı olmadı. *Başka bir girdap* olduğunu fark etti.

"Hel." Nyco eski oyma taşla dikkatle bakarken köpek dişleri uğursuzca parlıyordu. En üstte, kaba bir yazıyla '*Lasciate ogne speranza, voi ch'entrate*' yazıyordu.

"Bekle-" diye karşı çıktı ama Nyco geri adım atmasına izin vermiyordu.

"Tereddüt kediyi öldürür, Briteling," dediler ona cevap vermeden Soru.

"Bunun böyle olduğunu sanmıyorum-" diye bağırdı Nyco onu onlarla birlikte ileri doğru çekerken. Magyck yanlarına sokulduğunda dünyası ekseninde döndü, soğuk dış hava yerini nemli ve ağır bir şeye bıraktı.

Hel. Bu yüzden ona nereye gittiklerini söylememişlerdi.

Karanlık onu yutup diğerk tarafa belirsiz bir şekilde tükürürken zihninde alarm zilleri çaldı. Ağız dolusu hava yutarak öne doğru tökezledi.

Hiç ışık yoktu.

"Nyco!" diye soluk soluğa bağırdı, çünkü artık onu tutmuyorlardı. Bu kelime, çığlıklar, bağırışlar, haykırışlar ve kahkahalarla birlikte yankılanarak etrafını sardı.

Dönüp durdu, rastgele ışık *titreşimleri* yanından geçip gitti - ateş ve parlak mavi küreler. Dişler ve gülümsemeler yakaladı, koşan bedenler yakaladı, saçlar bir görünüp bir kayboluyordu, hepsi de tanınamayacak kadar hızlıydı. Yüzünün önünde bir alev belirene, turuncu Nyco'nun ela gözlerinde dans edene kadar rüyalarından biri gibi hissetti.

"Karanlığın seni yemesine izin verme," dediler, sesleri alçak bir mırıltıya dönüştü, sonra da onun önünde havalandılar.

"Aman *Tanrım*," diye hırıldadı Aheia, koşmaya başladı. "Burası da neresi?" "Sana söyledim, burası hel," diye omuzlarının üzerinden atıldılar.

"*Bu-*" diye ciyakladı Aheia, başka bir çift iblis kendi meşaleleriyle yanından hızla geçerken bir kayaya takılıp tökezledi.

"Elbette öyle. Girişi gördün, değil mi?" Nyco sordu, sesi . "Ölümlülerin dini hikâyelerindeki tasvirlerle uyması için oyuldu -Cehennem'in kapılarının neye inanıyorlarsa ona benzetmek için. Üzerindeki yazı - *Lasciate ogne speranza, voi ch'entrate*- ölümlü dillerinden birinde kabaca '*Umudu terk edin, buraya girenler*' anlamına geliyor."

"Şaka mı?" Nyco'nun eline yapışarak homurdandı.

"Efsaneye göre Nefilimler geçmişte ölümlüleri evlerinden koparıp buralarda dolaştırmışlar, onları korkutmuşlar ve sonuç üzerine bahse girmişler."

"Ne tür bir sonuç?" Aheia dişlerinin arasından hava emdi. Bırakın bu deneyim hakkında konuşmayı, koşmak için bile yaratılmamıştı.

"Önce kim delirir, kim hayatta kalmak için öldürür, kim diğerini kurban eder, bu tür şeyler. Büyük ihtimalle ölümlüler hel'in nasıl bir şey olduğu fikrini kanlı bir spor yüzünden edindiler."

Aheia elinden geldiğince hızını artırdı, ayaklarının altındaki zemine takılarak tökezledi. Bacakları ona karşı isyan etti, görüşüne küçük ışık sızıntıları karışırken gitmeden önce yemediği yemeği hatırlattı.

"Yakınımda kal Briteling. Burada saatlerce kaybolabilirsin, eğer kimse seni aramazsa günler ve haftalar boyunca." Ateş ışığı gözlerini yaladı.

"Neden kaçıyoruz?" Neredeyse bir cümleydi, çoğunlukla sadece nefes alıyordu.

"Bizden önce gelenlere saygılarımızı sunmak için," diye cevap verdiler kararlı bir şekilde. Etrafındaki sesler, yanından geçip giden cesetlerle birlikte büyüdü ve arttı,

Tünel daha da açılarak birçok farklı kola bağlanıyordu. İblisler duvardan atlayıp dört ayak üzerinde koşmaya başladılar, bir köşeyi metaller ışıpta parlıyordu, bazıları birbirlerine çarpıyor, diğerleri önlerindekiyle boğuşuyordu. Aheia'nın bitkin bir şekilde kesildi, uzakta parıldayan ateş ya da

Solas olmayan ilk ışığı gördüğünde yan tarafına bir dikiş atıldı Kırmızı renkteydi ve kaya duvarındaki büyük bir açıklıktan onlara doğru akan yoğun duman bulutlarının üzerinde süzülüyordu. Yaklaştıkça her şey daha da gürültülü bir hal alıyordu; karanlık ağaçların arasında dans eden, altın kadehlerden sırlar damlayan ve örümceklerin delik deşik ettiği çalılıklara kan döken görüntüleri çağrıştıran türden, derin ve nabız gibi atan bir müzik duyuluyordu. Buhur ve mür kokuyordu ama ıslak ve tuzlu bir şeyle karışmıştı.

Koşuları yavaş adımlara dönüşürken zaman da onlarla birlikte yavaşladı, ter Aheia'nın alnına çarptı. Yoğun hava

Duygularını büyüledi ve sanki onu yanına çekmek ve kucağında sıkıca sarmak istermiş gibi gözeneklerine battı.

Nyco ile birlikte ışıkla dolu odaya girdiklerinde çenesi düştü.

Benimle dalga geçiyorsun.

Aheia'nın ağzı aralandı, gözleri derin tonları bölen mavi parıltılarla dans eden sayısız bedenin üzerinden akan koyu kırmızı ışıkların üzerinde tembelce gezindi.

Kilise mi?

Tavan yüksek ve tonozluydu ve taş kenarlara doğru uzanan kırmızı camlar vardı, gerisinde hiçbir şey olmamasına rağmen - sadece daha fazla taş. Sanki burası sertliğin içine oyulmuş ve dışarıdaymış gibi inşa edilmişti. Nyco arkasını dönüp geriye doğru yürürken ve onu daha derine çekerken, ön tarafa yığılmış kalabalığın ötesini pek göremiyordu. Gülümsemeleri lanet bir suçluydu ve gözleri kırmızı ışık altında neredeyse siyahtı. Şeytani.

"Hadi Briteling," diye mırıldanıyorlardı müzik eşliğinde, vücutları onları yavaşça sarıyor, kollar ve eller üzerlerinde kayıyor, saçlar ve tüyler, deri ve danteller.

Bölüm 19

ARIOCH

Kazım'ın dönüşü bir sır değildi, birkaç geveze bu haberi yaydığından beri de öyle ama bu Arioch'un bunun bir tartışma konusu olmasını istediği anlamına gelmiyordu. Kardeşinin yeniden ortaya çıkması işleri zorlaştırıyordu ve Arioch buna tutunuyordu çünkü Arioch ortaya çıkabilecek komplikasyonlara ve şimdiden gerektirmeye başladığı siyasi söylemlere odaklanırsa, kardeşinin gözlerinin içine bakamadığı gerçeğine dikkat zorunda kalmayacaktı.

Kazım'ın saçları yüzüne doğru sarkıyordu; Arioch'un odasında karşılıklı otururlarken gördüğünden çok daha uzundu. Gevşek sarmallar artık kürek kemiklerini aşıyor, bukleler ağırlıklarıyla neredeyse düzleşiyordu. Arioch ve o birbirlerine benziyorlardı - başkaları hep böyle söylerdi. Ama o bunu hiç görmemişti. Kazım daha uzun boyluydu, gözleri daha koyuydu. Yüz hatları daha keskin, çerçevesi daha genişti. Ama bu ona o zamanlar, gençken yardımcı olmamıştı; ön kolundaki iyileşmiş deri bunu hatırlatıyordu. Bu yara Ophion'un suçu değildi. Kardeşinin yara izleri Arioch'a görünüşünün geri kalanından daha tanıdık geliyordu.

Kazım'ın gözlerini izledi, siyah irislerini çevreleyen gri, kendisinininkinin tamamen zıttı. Geçmişlerinin bir noktasında, benzerlikler içinde kendini tanıyabilirdi. Ama şimdi değil. Onlar yabancıydı.

Keloseros'ta ona ne yaptıklarını bilmiyordu ama açlıktan öldüğü açıktı.

Arioch'un vücudunun neredeyse tamamını kaplayan mürekkep Kazım'da da aynı şekilde görünüyordu. Şimdi ise sadece omuzlarına dökülmüş birkaç hüznü tutamdan ibaretti. Tıpkı Aheia'nın onun diyarına ilk geldiğinde olduğu gibi, o da tükenmiş ve bomboştu. Görünüşe göre Keloseros açlıkla uğraşıyordu ve kimi çıplak bıraktığı konusunda ayırım yapmıyordu. Bunu bildiği tek yolla düzeltmeye çalışmış, istekli bir ruh bulmuş ve onu Kazım'a sunmuştu. Ama bu, vahşi bir tepkiyle sonuçlanmıştı. Genç erkeğe saldırmış, gözlerinde vahşi bir bakışla kafasını omuzlarından ayırmaya çalışmıştı.

"Sonunda istediğin şeye sahip oldun," diye homurdandı, ruhunu ortaya çıkaran iblis yerde kıvrılırken tırnaklarını kan bürümüşü. "Tüm o güç."

Arioch'un gölgeleri kulağına fısıldadı.

Lanet olası kötü sözler.

"Bunu hiç istemedim," diye tısladı, bu ifade güçten çok daha fazlasını kapsıyordu. Bunların hiçbirini istememişti.

"Öyle dövüştün ki," dedi Kazım, dağınık bir şekilde yatağa doğru geri çekilerek.

Yaptığın gibi savaştın.

Arioch'un ensesinde terler birikti. Suçluluk duygusu. Hem de çok fazla. Daha önce hiç olmadığı kadar kolay bulmuştu onu şimdi. İç organlarına iğneler batırıyordu.

Buraya gelmek kendi kendini kırbaçlamanın berbat bir biçimiydi çünkü bu oda, kardeşi, bu hatırlatıcılar, her seferinde eski yaraları .

Kazım'ın parmakları metal bir fincanı tutuyordu. Gözleri çok uzaktaydı ve Arioeh nasıl konuşacağını bilmiyordu. Aheia'nın içi boşken gözlerini görmeden önce çok daha kolay yutabildiği anıları yumuşatmaya çalışırken sessizce oturdular, magyck'i o kadar gürültülü hale gelmeden önce organlarını kesen tüm iplikleri tutacak kadar lanet olası elleri yoktu, diğerlerini kesik avuçlarında uzak tutarken hangilerinin kan akıtacağını seçmek zorundaydı.

Köşedeki sandalyeye baktı, çünkü bu lanet odanın tek acı veren kısmı Kazım değildi. Malia'nın derinin üzerine dökülmüş koyu buklelerini, onu saran ürperti, yanaklarının içbükeyliğini, dizlerini tutuşundaki kararsızlığı, kendini koltuğun arkasına yaslayışını artık çok kolay görebiliyordu.

Gözleri sonlara doğru boştu ve sanki onunla konuşuyorlarmış gibi Arioeh'un yıldızlara bakıyorlardı. Vücudu çürümeden önce zihni çürümüştü. Ve o küçükken, anlamamıştı. Bunu neden yapsın ki? Onlar yerine bir ilacı seçti.

Ondan uzun süre nefret etmişti çünkü tek güvenli sığınağı o olmuştu. O soğuk, boğucu evde ev gibi hissettiği tek şey oydu. Ve o da savaşmak yerine, kalmak yerine sürüklenmeye karar vermişti. Onu, kendi gerçekliğinin acısına onun için ya da Kazım için katlanacak kadar sevmemişti.

Yemek yemeyi bırakmıştı. O sandalyede oturmaktan başka bir şey yapmıyordu - siyah deri olan hala bu odanın köşesinde duruyordu çünkü onu . Kendi içine kapanmış, boğulmuştu. Ve sonra bir

O gün çok fazla Nerium almıştı - uzun zaman önce zihnini gönderdiği dünyaya onu kalıcı olarak götürecek kadar.

O alternatif evrende var olup olmadığını ya da Sahren'den bir farkı olup olmadığını merak etti. Eğer o da Arioch'tan kaçmak istiyorsa.

Bu yüzden ondan nefret etmişti. Öldüğü güne kadar ondan nefret etmişti. Onu ağzından köpüklü tükürükler damlarken yerde bulduğu güne kadar. Bunu asla unutmayacaktı. elimsiz vücudunu, derisinin kemiklerinin üzerinde ince bir çarşaf gibi uzanışını.

O ldğnde, Arioch ondan nasıl nefret edeceğini unutmuştu. Ve işte zaman kemiklerinden skp atamadığı bir pişmanlıkla yaşamanın nasıl bir his olduğunu öğrendi. Gehenna'nın boşluklarına haykırabilir, aklındaki kefaretle düşmanlarının etini paralayabilirdi. Ama hiçbir şey onun yeterince şey yapmadığı için öldüğü gerçeğini değiştiremezdi. Yeterince önemli olamadığı, yeterince *ses* ıkaramadığı için.

Nerium'u yavrusuna tercih etmişti ve bunun için kendisinden nefret ediyordu. "Onu düşünüyor musun?" diye sordu. "Malia'yı mı?"

"Yapma," dedi Kazım, sesi sessizdi. Ama Arioch hiç şüphe yokmuş gibi onun gözlerinin sandalyeye kayışını izledi. Daha yaşlıydı ve onu daha uzun süredir tanıyordu. Her şeyin kaba taştan kesildiği bir dünyada onun için bir yumuşaklık olmuştu, tıpkı Arioch için olduğu gibi. Belki daha da fazla.

Kalbi sıkıştı, öldüğü günü hatırladı, Kazım'ın ona son kez gülümsediği anı hatırladı. Balkonda oturup saatlerce aşağıdaki Asara'ya yanan çiçekler atmışlardı, çünkü bazılarının günahlarını yaktığı yerde onlar umutlarını yakmıştı.

Tüm bunlar olurken, anneleri bir kat üstlerinde kayboluyordu.

"Bir dilek tut küçük kardeşim." Kazım'ın yaralı dudağı eğildi ve o anı somut bir şey gibi hatırladı, önünde kenetlenmiş ellerinde tuttu.

Her şeyin farklı olmasını diledi.

Kardeşine dönüp baktığında gözleri yanıyordu, gözlerinin akı kan çanağına dönmüştü. Uzun zamandır uyumamış gibi küçük, kırmızı damarlar irislerine doğru örümcek ağı gibi yayılmıştı, yanakları Malia'nınki kadar çukurdu, Aheia'nınki de öyle. Boğazı sanki biri yemek borusuna yaprak tıkamış gibi gergindi ve kaslarının arasından süzülen gölgelerini nasıl yumuşatacağını bilemiyordu, şimdi değil.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi Kazım'a, köşedeki yerinden kalkarak. "Hepsi benim hatam. Seni pek çok açıdan hayal kırıklığına uğrattım ve bunu durduramıyorum..."

Kazım hafifçe geri çekildi, sanki Ariocho sadece bir adım attığında hızlı bir hareket yapmış gibi.

"Anlamaya çalışıyorum-"

"Awa' enjala," diye dişlerini gıcırdattı Kazım, kara gözleri hâlâ önündeki fincana odaklanmıştı, parmak uçları metale o kadar sert bastırıyordu ki sarı bir halka tırnaklarını kesiyordu.

"Natyë." Kardeşine doğru yürürken kelime Ariocho'nun ellerinde kırıldı. Hayır. Lanet olası hayır.

"Jia-"

Ariocho onun kolunu kavradı ama Kazım geri çekildi ve bu da suyun uçmasına neden oldu.

"Çıkarın şunu üzerimden." Kazım'ın sesi panik içindeydi, tırnakları derisini çiziyor, beyaz çizgiler yarıldıkça siyaha dönüyordu. Gömleğini yırtıp çıkarırken su sıçradı, vahşi gözleri önlerindeki her şeye bakıyordu. Duvara çarpana kadar geri çekildi ve ıslak tişörtü fırlatıp attı.

kumaş. Göğsü hızla inip kalkıyor, avuç içleri kaygan teninde tekrar tekrar kayıyordu.

Arioch onu takip etti, kardeşinin yanaklarını kavradı ve bakışlarını sabitledi. Kazım köpek dişlerini gösterip omuzlarını itti ama Arioch, kardeşi daha uzun olmasına rağmen daha güçlüydü; döndüğünden beri ilk kez gözlerini zorluyordu.

"Konuş benimle, lanet olası konuş benimle. Ne yapacağımı, sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Anlat bana."

"Seni burada istemiyorum. Yüzünü görmek istemiyorum," diye tükürdü Kazım, konuşurken tükürük damlaları Arioch'un çenesine düşüyordu.

"Neden?"

"Çünkü gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey bu," diye tısladı, burnu tiksintiyle kırıışmıştı. Gözyaşları şimdi gözlerini çevreliyordu. "Seni ve babamızı tekrar tekrar."

Arioch kaşlarını çatı.

"Onlar-" Sözleri dalgalandı ve soldu, teni neredeyse griye dönüştü. Arioch, Kazım'ın midesinin sarsılmasını, kolunun ağzının üzerine kaymasını ve dirseğinin kıvrımına doğru kuru bir şekilde nefes almasını izledi.

Sonra bıraktı ve kardeşi iki büklüm dört ayak üzerine düşerek öğürmeye başladı. Parmak eklemleri bembeyazdı, sırtı kasılırken derisi kaburgalarına doğru gerilmişti.

"Ne zaman?" Arioch'un sesi kısılmıştı, gözleri yanıyordu. Bilmek istemiyordu ve bu onun utancıydı. Ama yine de sordu, soruyu zar zor idare etti.

Kazım boğuldu ve öksürdü, nefesini tutmaya çalışırken alnı yere çarptı. Kolları titriyordu, parmakları yıldız ışığından birkaç santim uzaktaydı.

Önündeki taşı kesti.

"Yüzün," diye fısıldadı yere. "Her zaman senin yüzün." Sesi boğuktu, vücudu kendi içine çökmüştü. "Şaka yapıyorlar; ne olursa olsun yüzünü gördüm."

Arioch'un midesi, kardeşinin sözleri tutarsız sloganlara dönüştürken gerildi, tekrar tekrar tekrarladığı sayılar arasında çıkaramadığı kelimeler.

Ayağa kalktı ve kendini Kazım'ın tuvaletine doğru zorladı.

Çünkü gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey bu. Seni ve babamızı tekrar tekrar.

Kapı arkasından kapandı ve gölgeleri rahatsız edici bir şekilde kayarak havuzlardaki eski kayaya sızarken makyaj masasının kenarını kavradı. Aynada kendisiyle yüzleşirken gözleri yanıyordu: lanet bir karmaşa. İçini sanki derisinin üzerindeymiş gibi görebiliyordu; yanıklar, kesikler, çürükler ve yıllarca süren yaşamın, kendi ailesiyle savaştığı yılların yaraları. Magyck'i tarafından örtülmüştü. Her zaman bu kadar çok ruh almasının nedeni buydu - uzun bir süre ihtiyacından fazlasını tüketmişti. Ama yine de görebiliyordu. Siyah, onun gözünde hiçbir şeyi örtmüyordu.

Lanet bir yol haritası. Kazım öldüğünde başarısız olmamıştı, hayattayken başarısız olmuştu.

"Lütfen beni affet," diye fısıldadı kardeşinin alnına doğru. Kan şakağından aşağı damlıyor ve Kazım'inkine karışıyordu; Kazım'ın yüzü son kavgalarından sonra zar zor tanınabiliyordu. O kazanmıştı ve Sahren bunun için kardeşini kırbaçlamıştı. "Lütfen beni affet."

Lavaboyu açtı ve yüzüne su sıçrattı. Yeterince işe yaramadı, onu temizlemedi ve hiçbir şeyin temizleyemeyeceğini düşündü.

Büyünün etrafını sarmasına izin verdi, içinden geçip aşağıdaki eski kanada doğru yürüdü. Ayağa kalktı ve yıkması gereken şöminenin üzerindeki yanık izlerine baktı. Ariocho'ya bir kez daha yenildikten sonra Sahren elini alevlerin içine sokmaya zorladığında Kazım'ın attığı çığlıkları hatırladı.

Yeterince iyi olamazdı. Affedilmeyi hak etmiyordu ama affedilmediği için de öfkeliydi. Dilindeki acıyı tadana kadar içinin burkulmasına izin verdi.

"Güneş ışığı gibi görünmüyor musun?" Lúe uzak duvarın dibinde, elleri cebinde duruyordu.

Ariocho ona bir bakış attı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Şekil Değiştiren yaşlı taşı iterek sordu. "Genel olarak."

"Kendine işkence etmenin *bundan* daha eğlenceli yolları olduğunu." Ariocho'un yanından şömineye doğru başını salladı. Lúe en kötü zamanlarında onunla birlikteydi; geçmiş hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu.

"Aklında bir alternatif var mı?" diye sordu omuzlarındaki gerginliği gevşetmeye çalışarak.

"Aheia'ya taktığın o küçük kuyruk baykuşlarını gönderdi." Lúe'un gülümsemesi parladı. "Sanırım bunu seveceksin."

Bölüm 20

AHEIA

Müzik gürültülü ve titreşimliydi. Aheia bunu damarlarında hissedebiliyor, düşüncelerini çalarken kalbinin atışıyla birlikte hareket ediyordu ve etrafındaki kalabalık da bu anonimliği besliyordu. Burada kimse ona fazla ilgi göstermiyordu ve o da çaba göstermesine gerek kalmadan arka plana karışabileceğini hissediyordu.

Nyco ile dans ediyordu, vücudunu çalan şarkılara hiç uymayan bir şekilde döndürdüklerinde gülümsemesine engel olamıyordu, çünkü anlayamadığı şarkı sözleri ona her şeye rağmen şarkı söylemeye çalışıyordu.

Saffy ona pembe, ışıltılı bir içki getirmişti, fazla tatlıydı ama birkaç yudumda zihnini allak bullak edince bunun bir önemi kalmadı. Likör omuzlarını dik tutan sert tahtaları parçaladı ve bunlar kırıldığında rahatladığını hissetti. Bu, soyut bir şeye verilen fiziksel bir tepkiydi ve aynısından daha fazlasını istiyordu. Bir su birikintisinden başka bir şey olmayana kadar daha da erimek istedi çünkü su birikintileri gerçekleriyle yüzleşmek ya da nasıl yapacaklarını bilmedikleri kararlar almak zorunda değildi.

Su birikintileri sadece su birikintisi olabilir.

Aheia gözlerini kırıştırdı, etrafındaki ışıklar renk değiştirirken görüşü hafifçe titriyordu. Kırmızı, beyaz, koyu mavi ışıklar zamanın teklediğini hissettirecek şekilde yanıp sönüyordu. Nyco saç örgüsünü omzunun üzerinden geçirip kilisenin uzak tarafına doğru yürürlerken yapış yapış olmuş teninden uzak tutana kadar saçları vücuduna rahatsızlık verecek kadar yapışlıyordu.

"Bütün bu sayfalar ne?" Aheia duvara yapıştırılmış, yırtık, antik görünümlü kâğıdı göstererek sordu.

"Bu bir yenilik." Nyco sırtıttı. "Bunlar, *umm-Agía Sahnta*'dan."

"Bu da ne?"

"Kabaca dini metinler anlamına geliyor." Sonra dikkatle eğildi ve gözleri parlayarak duvarı işaret etti. "Bunlar özellikle ölümlülerin kitaplarından."

Aheia'nın çenesi düştü.

Kutsal kitap.

Sayfalar alanın yarısını kaplıyordu, kırmızı daireler belirli bölümlerin ana hatlarını çiziyordu ve karikatürler kenarları çevreliyordu - alevler ve beyaz çiçekler. Bazılarının üzerinde imzalar, bazılarının üzerinde notlar, bazılarının üzerinde ise yağlı boya resimler vardı.

Duvarlara bakmak için donup kaldığında Nyco yelesini bir dizgin gibi çekiştirdi ve yüzünde karşılıklı bir gülümsemeyle omzunu onlarınkine çarptı. Burada onlarla birlikte olmaktan kendini alamıyordu. Sıkıntısının bir kısmını hafifletmenin bir yolunu bulmuşlardı. Nyco ve likör.

Barın uzak tarafına, tanıdığı Nefilim kümesine vardılar ve Aheia bir konuşmanın sonunu yakaladı. "Çeneni kapalı tut yoksa ranzana gidip dişini yerim," diye tersledi Saffy önündeki erkeğe ve Aheia homurdandı.

Görünüşe göre bu yanlış bir tepkiydi çünkü Nyco neredeyse soğukkanlı görünüyordu.

"Artık buna gülmüyoruz," dediler. "Son seferden sonra olmaz."

Saffy'nin konuştuğu iblis, ona doğru kaynamış bakışlarıyla bıçaklarını fırlatmaya hazır görünüyordu.

"Şaka yapıyorsun," dedi Aheia'nın gözleri irileşerek ve Nyco başını salladı.

"Bana öyle bakmayın, gerçekten şaka *yapıyorum*. Şu anda bekâрім."

Saffy yüzünde muzip ifadeyle omuzlarını silkti ve parmağını erkeğin göğsünde gezdirdi. Ama erkek onu iterek arkasındaki kalabalığın içinde kayboldu. Saffy çenesini eğip homurdanarak onu takip ederken, Nyco barın üzerinde zıplayarak sarışın bir Nefilimi bacaklarının arasına çekti.

Saçları başının tepesinde örülmüştü ve kafa derisinin kenarları tıraş edilmiş ve mürekkeplenmişti. Nyco'ya doğru eğildi, kalçalarını kavradı ve Aheia başka zaman olsa kendini davetsiz misafir gibi hissedeceği yerde, teni karıncalanarak sadece izledi.

"Siz ikiniz çok güzelsiniz," dedi yavaşça, alt dudağını ısırarak. "Tek boynuzlu atlar gibi, burada onlardan var mı?"

"Büyük boynuzlu atlar mı?" diye sordu sarışın, kaşlarını kaldırarak ve bu benzetmeyi kesinlikle olumsuz olarak algılamadı. Nyco'nun göğsüne yaslandı, göğüs uçlarının hemen üzerindeki kumaşı ısırarak onlardan bir tıslama çıkardı.

"Bir korna. *Uni*," diye seslendi Aheia.

"Hayır, ama üç tane ile doğan atlarımız var - omurgaları boyunca çıkıntı yapıyorlar, bu da onları binilemez yapıyor. Binilemez gibi mi görünüyorum?"

Aheia zihninde canlanan bu saçma görüntü karşısında boğuldu. "*Hmmno*, benim aklıma gelenlerin hepsi alnında tek boynuzu olan ruhani yaratıklar. Onları sadece ormanlarımızda gördüm." O yuttu

bir kelime ortaya çıktı. *Ev*. Keloseros onun evi değildi, hala öyle olması gerekirken de öyle hissetmemişti - gitmeden önce. Memnuniyeti midesinin çukuruna sürüklendi ve şimdi kötü bir fikir gibi hissettiren pembe renkli likörle ıslandı. Pembe onun vücudunda güzel görünmeyecekti. Kahverengi ve iğrenç bir hal alacaktı ve bu da anonimliğin ona getirdiği rahatlığı ıslattı, omuzları bir kez daha inanılmaz derecede ağırlaştı.

Mutluluğu inşa etmek bu kadar uzun sürmüşken, nasıl oldu da endişe onu birkaç dakika içinde yuttu?

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye yalan söyledi ve Nyco'nun onu yolun karşısındaki bir tünele açılan geniş bir oyuğa yönlendirmesini bekledi. Onlar takip etmeden kaçmanın bir yoluydu bu.

Başını salladı ve şakağını ovuşturdu. Tıpkı dans ederken olduğu gibi, etraflarındaki zaman göze çarpan şeyler yaptıkça ağrımaya başlamıştı. Her şey çok yavaş, çok sıcak ve çok fazla geliyordu. Aheia yönünü bulmaya çalışırken...

... Nyco sarışına doğru eğildi ve onun dudaklarını kendi dudakları arasında yakalayarak öptü.

... Saffy gruba geri döndü, yüz ifadesi acılı görünüyordu.

... Aheia'nın solundaki Nefilimler önlerinde olanlara yüksek sesle ve gürültülü bir şekilde güldüler.

Çok fazla.

Sertçe gözlerini kırptırdı, başını salladı ve barı iterek dans eden iblislerden oluşan sıkı kalabalığın arasından geçti. Çevresinde dişler parladı ve siyah gözler onu izledi. Gözler her yerdeydi. Her zaman gözler. Neden onlardan kaçamıyordu?

Nyco'nun işaret ettiği oyuk gelip geçti ve Aheia duvar boyunca yürümeye devam etti. Taş sertti ama parmak uçlarında serindi,

etrafındaki nemli ve sıcak havayla tam bir tezat oluşturuyordu. Baktıkça, üstündeki tavanda hem Mithra hem de ölümlü dinlerine ait daha fazla işaret buldu.

Yıpranmış beyaz kanatlar her yere asılmıştı, tüyler magyck gibi etraflarına dökölüyordu, kanatlardaki sayıları hiç azalmıyordu, kan ise duvarlara birkaç noktadan damlıyordu. Parlak kırmızı ışıklar, sütunları ve kuleyi düz floresan çizgiler halinde çiziyor, aralarda kurumuş beyaz dianthus dalları sarkıyordu.

O çiçekleri görmek midisini bulandırdı ve onların hayali kokusunu burnunda tuttu. Neredeyse temizlikle yanan keskin bir kokuydu bu. Bu onu Keloseros'taki beyaz sıralara, saatlerce diz çöktükten sonra dizlerini acıtan mermere, başının üstündeki camdan içeri sızmayan parlak ışığa geri götürdü. Barda başlayan rahatsızlığı daha da arttı ve anılarını yutması zorlaştı.

Ama sonra onu durduran bir şey gördü. Yandaki duvarda kendi yansıması--tamamı uyumsuz aynalarla kaplıydı.

Mavisi geriye bakıyordu ama koyu kırmızı ışık altında neredeyse siyah görünüyordu. Kendisini izlerken dudakları aralandı, damarlarındaki likör çevresini öyle bir değiştiriyordu ki sanki tamamen farklı bir yaratığa bakıyormuş gibi görünüyordu. Yansıması başını eğdi ve o siyah gözler yüzüne yayılan ince bir gülümsemeyi izledi. Aheia gülümsüyor muydu? Ağzını hissedemiyordu ama öyle olmalıydı.

Ayakları kendi isteğiyle onu daha da yaklaştırdı ve bir parmağını kaldırarak yavaşça gözlerinin üzerinde gezdirdi, kendi bedeninin derisinin çok farkındaydı. Uymuyordu. Hiçbir zaman tam olarak uymamıştı ve şimdi de farklı değildi.

"Ne sikimsin sen?" Ses sümüksü ve bulamaç gibiydi, arkasından bir yerden geliyordu. Aheia baktı, neredeyse konuşan erkeğe dokunacaktı. Çok yakın duruyordu, koyu renk saçları sarı gözlerine dökülüyordu. Yani gözlerine. Bir tanesi şişmiş ve kapanmıştı, üzerinde yeni bir yara izi vardı.

"Affedersiniz?" Aheia yüzündeki hoşnutsuzluğa engel olamadı. İyi gününde bile kendisine yaklaşılmamasından nefret ederdi. Bugün iyi bir gün *değildi*.

Scar içkisini kalın parmaklarının arasında tutarak, "İyi görünmüyorsun," dedi.

Midesi zaten düğümlenmemiş olsaydı, bu ifadeyle düğümlenirdi. *İğrençti*. Başka bir şey söylemeden adamın yanından geçmeye çalıştı ama ikinci bir erkek yoluna çıktı, iki iblis etten bir duvar gibi davranıyordu.

"Bırakın geçeyim," dedi gözlerini kısarak.

"Şimdi, bunu neden yapalım ki?" İkinci Nefilim koyu mavi saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlayarak konuştu. Aheia ondan yayılan nemin kokusunu alabiliyordu.

-Yağmur yağdığında ormandaki toprakla birlikte gelen hoş türden değil, terle karışık su gibi.

Aralarına mesafe koymaya çalışarak geri çekildi ama gidecek bir yer yoktu.

"Her yerin o kadar beyaz mı?" *Mavi* dudak büktü, parmaklarının arasında saç örgüsünden kurtulmuş bir tutam saçı yakalayıp hafifçe çekiştirdi.

Küçük bir panik dalgası ensesine vurdu. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyordu ve şu anda, gerekirse kendini bundan kurtaracak donanıma sahip hissetmiyordu. Silahı yoktu ve çığlık atmanın kimsenin dikkatini çekeceğinden emin değildi.

"Ayıkken de bu kadar aptal mısınız?" Kadın adamın elini itmeye çalıştı ama adam o kadar sıkı tutuyordu ki, tek yaptığı kökünü çekmek oldu.

Scar güldü ve hıçkırıp içindikilerin bir kısmını yere dökmeden önce neredeyse etkileyici uzunlukta bir içki aldı.

"Seni konuşurken dinlemek istediğim izlenimine nereden kapıldın?" Mavi tekrar saç telini çekti ve kadın başını hafifçe eğmek zorunda kaldı. "Kimse senin söyleyeceklerinle ilgilenmiyor."

"Bana soru sormayı kes o zaman," diye dişlerinin arasından söylenirken, hareketlerini kısıtlayan adamın göğsünü örten lekeli gömleğe .

"Cevaba ihtiyacım yok. Kendim bulmayı planlıyorum."

"Hel gibi," diye tükürdü Aheia, onu iterek ve arkasındaki hareketi görecektik kadar yer kazanarak.

"Sanırım yanlış bir yola saptın Briteling."

Gözleri Nyco'nun el gözlerini buldu ve onu Keosha'ya kadar takip ettiklerinde kızgınlık hissettiği sesleri şimdi rahatlamadan başka bir şey ifade etmiyordu.

"Bu senin mi?" Scar onlara homurdanarak Aheia'ya başını salladı.

"*Bu senin* mi?" Nyco kaşlarını çatı. "Az kelime işe neden çok kelime kullanalım, değil mi?" diye homurdandılar. "Yani, entelektüel bir tartışma beklemiyordum ama bir fiil bile kullanmadınız."

Scar, Nyco'ya doğru eğilerek, "Çekil lan gözümün önünden," diye tısladı.

"Demek fiilleri biliyorsun."

Mavi ekşi ekşi sırttı, arkadaşı konuşmadan önce konuştu. "*Melez* sözlerini kullanır, bu yüzden aslında bir şey *yapması* gerekmez." Nyco'yla konuşurken göğsünün sıkıştığını hisseden Aheia'nın saçlarını bir kez daha çekti. Saçları gevşerken kafa derisindeki acı onu keserek geri çekildi.

"Sanırım kelimelerin senin için bir anlam ifade ettiğini düşünerek aptallık ettim. 'Hayır' ve 'dur' gibi sözcükler." Başlarını eğdiler, Scar'a onu ölçüp biçiyormuş gibi baktılar ve Blue'nun hakaretini sanki hiç olmamış gibi geçiştirdiler.

"Öğreniyor." Blue'nun sırtışı gerildi ve Aheia'nın dişleri sıkıldı. Adrenalin derisinin altında iğneler gibi hissetmeye başladı ve gücünü beslemesine izin verdi, hala sıkı sıkıya tutan parmaklarının acısını hafifletmek için saçlarını kökünden sıkıştırarak dikkati dağılmış iblisten kendini çekmeyi başardı. Adam saç tellerinden birkaçıyla ayakta kalmıştı ama kadın özgürdü.

"Onlar," diye kızgın bir tıslamayla düzeltti onu, kendini dik tutmayı başardı ve Nyco'nun bakışlarıyla buluştu. Dudakları kırıldı ama ona vazgeçmesini söyler gibi başını salladı.

"Kimin umurunda?" Mavi kıkırdadı, parmak uçlarını birbirine sürtmekten önce Aheia'nın gevşek saçlarının dökülmesine izin verdi. "O buçukluğa söyle, canı yanmadan geri dönsün." Onun yerine çenesini tuttu. "Merak etme, ona ihtiyacın yok, bizimle iyi vakit geçirmek üzeresin."

Hırlayarak Blue'nun sıkı tuttuğu bileğini pençeledi, derisini yırtmayı başarak kanamasına ve tutuşunu bırakmasına neden oldu.

"Aptal sürük!" Blue'nun burnu seğirdi, daha önce sahip olduğu her türlü kendini beğenmişliğin yerini öfke almıştı. Elini geriye doğru kaldırdı, vurmaya hazırdı ve Aheia irkilerek darbeye hazırlandı. Ama ona vuramadan önce Nyco elini yakaladı ve tek bir akıcı hareketle arkasına büktü. Nefilim çırpındı, omzu doğal olmayan bir açıyla geriye doğru çekildi ve Nyco boğazını sıkarak onu yere yatırdı. "O senin atın ya da annen değil; onunla uğraşmaya kalkma," dediler iblisin kulağına, bileğini o kadar büktüler ki kopmaya hazır görünüyordu.

"Çekil üstümden," diye hırladı Mavi.

Nyco dişlerinin arasından tıslayarak, "Bu geceki lanet saldırısını gerçekten de boktan kelimelerle bırakmalıydın," dedi ve sesi hırıltıya dönüştü.

"Nedenmiş o?" Mavi çırpındı ama daha büyük olmasına rağmen Nyco'nun elinden kurtulmayı başaramadı.

"Çünkü boktan bir davranışı görmezden gelebilirdim, bu sana en fazla çürük bir bileğe mal olurdu. Ama saçına dokunmandan hoşlanmayacak."

O mu?

"O mu?" Mavi tam da Aheia'nın düşündüğü gibi sordu.

Ama soru zihninde kasıldı ve parmaklarındaki titremeyi hissettiğinde hızla kayboldu. İşte orada başladı, göğsüne ulaşana kadar kolundan yukarı doğru ilerledi. Ona kaçmaya çalıştığı şeyi hatırlatan sıcak yankı, bir nedeni varken ve şimdi yokken nasıl başa çıkacağını bilemediği yakınlık. Sırtını aynaya dayadı çünkü Arioch'un bakışlarıyla karşılaştığında desteğe ihtiyacı vardı. Lúç'la birlikte dans eden Nefilim kalabalığını yarararak ilerliyordu, yanlarındaki tüm iblisler omuz silkerek yollarından çekiliyor ve gözlerine inanamıyormuş gibi *bakıyorlardı*.

İkisi hiç uğraşmadan odanın tüm dikkatini üzerlerine çekmişlerdi ve Aheia'nın da dikkatini çekmişlerdi. Onlar alanı daraltırken Aheia gözlerini kaçıramıyordu, göğsündeki mengene her adımda daha da geriliyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı Scar, olduğu yerde donakalmıştı.

Kendisine yaklaşan uzun boylu Avarice'e bakan Blue'nun gözlerinde korku alevlendi ve çırpınmayı bıraktı. Nyco da donup kalmıştı ama dikkatleri Lúç'a çekilmişti, ela gözleri onu dikkatle izliyordu.

"Hâlâ ayaktasın. Neden?" Arioch, elleri yatıştırıcı bir şekilde havaya kalkmış olan Scar'a seslendi. Bu bir soru değildi. Aheia'nın sırtı duvara yaslanmıştı.

Arioch'un Scar'a vahşı bir ifadeyle gülümsemesini izlerken omurgasına erimiş ve yıkıcı bir şey battığında aynaya baktı. "Aşağı."

Erkek, eli kirli zeminde kayarken, kararsızca yere düşerken kendi dizleri de bu komutla büküldü.

Nefilim dişlerinin arasından anlayamadığı bir şeyler kekeledi ve Arioch kaşlarını kaldırdı, tam o sırada Lúç aralarına girip bacağının yan tarafına ağır bir tekme attı. Scar dizlerinin üzerine düşerken Aheia sıçradı ve Şekil Değiştiren ayağını onun ensesine vurarak onu daha da yere serdi.

"Güzel ve alçak, tatlım," diye mırıldandı Lúç, erkeğin yanağı yapışkan tahtaya çarpana kadar aşağı itti. "Şu zemini öp."

"Bana kalırsa ait olduğun yer orası," diyerek Arioch onu botuyla yana itti. "Biz ayrılmadan önce bir kez bile kıpırdarsan, omurganı süs olarak alırım," dedi soğuk bir şekilde.

"İkisinin de buraya bir bıçakla geldiğini sanmıyorum." Lúç sırtıarak kavisli bir bıçak çıkardı ve parmağının ucunu bıçağın üzerine koydu.

"Onu bara götür," dedi Arioch Nyco'ya, Aheia'ya uzanırken uzak duvarı başıyla işaret ederek. Aheia dişlerini alt dudağına gömdü ve adam elini aralarında gezdirirken seçeneklerini tarttı. *Tanıdığın iblis, tanımadığın iblise tercih edilir.* Zihni mırıldandı ve ona uzanarak teslim oldu. Adamın gözleri kızın vücudunda gezindi, envanterini çıkardı ve sonra parmaklarını kızın boynunun arkasına götürdü. Yumuşak bir dokunuştı, hiç de beklediği gibi değildi.

"Ne yapacaksın?" Önlerindeki ayrılık iblislerinin yanından geçerlerken, kalbi boğazına düğümlenerek sordu.

Arioch cevap vermedi, sadece başparmağıyla omurlarını okşadı. Teker teker.

"Lütfen, ben bir şey yapmadım." Nyco onu barın tepesine fırlattığında Blue boğuk bir ses çıkardı, parmakları kenarda duruyordu.

"Senden yalvarmanı istemedim," dedi Avarice, Aheia'yı göğsüne yaslayacak şekilde ayarlayarak.

"-Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun?" diye sordu, söylediği her kelime Aheia'nın omurgasında titreşiyordu.

"Onun için konuşuldu."

"Onun adına konuşmuyorum. Şimdi onun zamanını boşa harcamayı bırak ve o sana aksini söyleyene kadar çeneni kapalı tut."

Zamanını boşa harcamayı bırak.

Blue'nun çenesi kilitlendi ve gözleri tahtaya dikildi. Aheia gözlerinin parladığını, gözyaşlarının kabardığını görebiliyordu ve arkasındaki iblis yer değiştirirken kendi nefes alışının da ağırlaştığını hissetti.

"Al şunu." Arioach bıçaklarından birini çözdü ve kabzasını kızın önüne getirdi. "Devam et, helfyre."

"Neyi alayım?" diye sordu, sesi hoşuna gitmeyecek kadar dengesizdi. "Sana borçlu olduğun şeyi," dedi sakince. "Elini."

Etraflarındaki müzik bir vakumun içine ve dudağının istemsiz seğirmesini hissedebiliyordu.

"*Saçıma* dokundu," alışkın olduğu küstah erkeklerden daha fazlasını yapmamıştı.

"Yapmasını istedin mi?"

"Bunu bana gerçekten soruyor musun?" Yanlarındaki aynada onun gözlerine baktı çünkü görmezden gelmek, bakışları altında seğirmek kadar zayıf hissettiriyordu.

"Cevabı biliyorum; sadece bana söylemeni istiyorum."

Kaşları çatıldı. *Oyunlar, oyunlar, oyunlar.* Hep oyun.

"Hayır." Dişlerini sıktı.

"O zaman onun elini tutmak için her türlü nedeniniz var. Sadece kaybetmek için hiçbir nedeni yoktu." Arioeh bıçağın sapını çenesine doğru tuttu ve eğdi. *Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.* Kulağa *seçimini yapmış* gibi geliyordu. "Sence orada durur muydu?" Gözleri kızın dudaklarına kayarak devam etti. "Saçların mı?"

Karşısında duran ve şakağından ter damlayan iblise dönüp baktığında ılık sızıntıları görüşünü yaladı.

Sence orada durur muydu?

Nefes alamıyordu.

Bıçak uğursuzca aralarında duruyordu ve parmakları kaşınıyordu. Onu almak istedi. *Lanet olsun.* Onu almak *istedi.*

"Ben bir şey yapmadım," diye tekrar denedi Mavi ve bu kez Arioeh cevap verdi. "Evet, *gördüm,*"

Aheia'nın midesi bulandı. Elbette görmüştü. Ne kadar süredir oradaydı? Neden onun varlığını fark etmemişti? Ya da belki de fark etmişti; belki de daha önce cildinin gerilmesini besleyen şey buydu.

"Ne ?" Avarice onun cevabını bekledi.

Bölüm 21

AHEIA

Aheia, Arioch ona kılıçlarını vermeye devam ederse kim olabileceğinden korkuyordu. Çünkü neler yapabileceğini bilmiyordu. Geçen sefer bir can almıştı. Bu sefer...

Arioch'un dudakları meydan
okurcasına eğildi. Kalbi
kulaklarında çarpıyordu.

Mavi'nin terleri damlarken duyduğu korku onu çağırdı.

... Bu sefer bir el atacaktı.

Bıçağın sapına uzandı, soğuk uzuvlarını kavradıkça göğsü kabarıyordu. Nefes alamıyordu ama belki de onun gibi canavarların havaya ihtiyacı yoktu. Ne de olsa o da öyleydi. Bu orantısızdı. İblis ona *zar zor* dokunmuş ve Nyco'ya hakaret etmişti ama daha ileri gitmemişti.

Bu, Arioch'un ona söylediği şeyi yapmayı ne kadar çok istediğini değiştirmede.

Barın arkasına yaslanıp kızın yanından geçmesine izin verdi ama gözleri kızdan hiç ayrılmadı. Onları vücudunun yan taraflarında ateş gibi hissedebiliyordu.

Mavi'ye yaklaştı. Sinmiş iblis şimdi, daha önce onun üzerinde yükseldiği zamankinden çok farklı görünüyordu.

"Kolunu indir," dedi ve onun bir çıkış yolu arıyormuş gibi arkasına bakmasını izledi. Bu onun öfkesini körükledi. Alshaytan'ın fikrini değiştireceğini ve bıçağı elinden alacağını mı düşünüyordu? "Sana yardım etmeyecek." Omzunun üzerinden, onun her hareketini izleyen Arioch'a baktı. "Bundan hoşlanıyor."

Blue'nun çenesi kasıldı ve parmaklarını tahtadan yavaşça sıyırmadan önce gözleri ona döndü.

Aheia bıçağı kaldırdı, düz kısmını tırnaklarıyla açtığı küçük kesiklerin üzerinde gezdirdi ve Blue tısladı, nefesi onunki kadar düzensizdi.

"Lütfen," diye sessizce yalvardı ve bu sözcük Aheia'nın derisinin altına szld. Bacaklarını jöle gibi hissetti, göğsündeki ateş kollarına ve parmak uçlarına yayıldı. Bu çok büyük bir gt. Bu kadarını nadiren tutmuştu ve daha önce likör içmiş gibi hissediyordu, zihnine nüfuz ediyordu.

"Ben de senden yalvarmanı istemedim." Dedi ve bıçağı keskin kenarı derisine değene kadar eğdi.

Blue'nun dudakları dişlerini sıkarak aralandı ve çaresiz görünüyordu.

"Seni incitmek istiyorum," dedi nefesinin altından, sadece ikisi için kelimeler. "Ama bunun için bir nedenim var. Sen de bana zarar vermek istedin," diye devam etti, Mavi'yi dikkatle izleyerek. "Seninki neydi?"

Gözleri onunkiler arasında hızlıca tekrar tekrar gidip , belki orada bir cevap, onu kurtaracak bir şey bulabilirdi.

"Bedenimi sana borçlu olduğumu mu düşünüyorsun? Bir şekilde buna hakkın olduğunu, çünkü benden daha güçlü olduğunu ve onu *almanın* kolay olacağını mı?" Devam etti çünkü adamın ona söyleyecek bir şeyi olmayacağını biliyordu.

"I--" Kekeledi.

"Nyco haklıydı, kelimeler senin için zor, değil mi?" Gözlerini kısarak daha sert bastırdı, sadece derisini şişirip rengini beyaza boyayacak kadar. Adamın nefesi kesildi, parmakları büküldü ve Aheia aynaya doğru dönüp Arioch'un bakışlarıyla buluştu.

Ateş. Tamamen ateş. Sabitlenmiş bir şekilde onu izledi.

"Özür dilerim, ben-" Başladı ama Aheia onun kesti.

"İyi bir noktaya değindin." Kaşı kalktı. "Bence Nyco'ya bir özür borçlusun." Onlara doğru başını salladı ve yüzlerindeki meraklı ifadeyi bir anlığına yakaladı.

Mavi aralarında bir ileri bir geri baktı.

"Hadi ama, daha önce fiillerle aran çok iyiydi," diye ikna etti ve bıçağı daha sert bastırdı. "'Geceni mahvettiğim için özür dilerim' de."

Aheia onu diken üstünde tutarken, Mavi başını Nyco'ya çevirip kelimeleri aceleyle sıraladı.

"Su ve köprüler," diyerek Aheia'ya göz kırptılar ve kollarını kavuşturdular. "Bu senin için yeterli oldu mu?" Lúe'a sordu. "Biraz samimiyetsiz geldi."

"Bu çok utanç vericiydi," dedi Şekil Değiştiren, piercing'inin metalini diliyle oynatarak.

"Benim düşüncelerim." Bıçağı yere bırakıp yanındaki bara çarparken dilinin üzerinde kalın bir nefret tabakası vardı. "Ama madem istediğimi yaptın, elini tutmayacağım," sözlerine zehir karıştı. "Bunu kendin yapabilirsin."

Bunu onun için yapmak bir nezaket olurdu.

Etraflarındaki kırmızı ışık gözlerini boşluk gibi gösterirken, çenesi tüylenirken Mavi bıçağı baktı ve sonra dikkatini Arioch'a yöneltti.

"Senin olduğunu bilmiyordum." Aheia geri çekilirken son bir kez daha denedi, arkasındaki Avarice'e yakınlığını hissediyordu.

"Bunun bununla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Arioch sordu ve Aheia aynada onu izledi. Çenesi bükülmüştü, boynunun kenarındaki damar da öyle. Yüz hatlarında odaklanmış ve tehlikeli bir şey vardı. Öyle görünmesine rağmen sakın değildi.

"Şey-"

"Onu isimsiz ve yüz­süz olarak düşün." Elini ahşap çubuğun üstüne koydu ve Aheia onu yakaladı, ancak bir kalp atışı sonra parmaklarını gevşetti. "Senden durmanı istediğinde ona dokundun ve kararım için ihtiyacım olan tek sebep bu."

Blue bıçağı bardan alıp geniş, vahşi gözlerle bileğine götürürken Aheia'nın dudakları hastalıklı bir hayranlıkla aralandı, şakağından aşağı ter taneleri damlıyordu. Parmaklarının nasıl bastır­dığını, derisinin elinin üzerinde nasıl gerildiğini ve itmeden hemen önce dirseğindeki hafif titremeyi görebiliyordu. Derisinin yarılmasıyla bir çığlık kendini serbest bıraktı ve siyah bıçak etinin içinde kaybolurken Aheia nefesini tuttu. Mürekkep gibi kan akarken aynaya tekrar baktı, Arioch'un ifadesi ciğerlerinde kalan nefesi de çalmıştı. Şiddet yüzünün her çizgisine kazınmıştı ama arkasında daha fazlası vardı; erimiş ve yakıcı.

"Zar zor dövuştü," dedi içinden geçirmesi gerekirken yüksek sesle.

"Reddetmek beni daha kötüsünü yapmaya zorlardı." Arioch'un sesi çakıl taşından ibaretti.

"Ne? Onu öldürmek mi?" diye sordu, hâlâ büyülenmişti. "Hayır, öldürmek *değil*."

Blue'nun ıgılları gırtlaktan geliyordu ve bıçağı tutuşu kaymadan ve bacaları titreyerek onu yere düşürmekle tehdit etmeden önce sadece bir in içeri girebildi. Nyco bir an sonra onun yanındaydı ve omuzlarını sabitliyordu. Kanlı parmakları kontrolsüzce seğirirken ağırlığının çoğunu omuzları taşıyor gibi görünüyordu.

Ölecek. Çok fazla kan kaybediyor.

Arioch'un eli Aheia'nın kalçasına doğru kıvrıldı ve Aheia şaşkınlıkla geriye doğru sendeleyerek Arioch'un göğsünün engebeli genişliğine çarptı. Aynaya kez daha baktı ama Arioch bu kez onu izlemiyordu; tamamen ileriye odaklanmıştı, sanki onu kendine yaklaştırmak bilinçaltından gelen bir hareketti. Aheia'nın bedeni Arioch'un hissiyle uğuldadı, aralarındaki yankı bir böcek gibi titreşerek yeniden ayarlanırken kıcı Arioch'un kasıklarına sürtündü. Onu orada, bağcıkları, deriyi, acımasız ve sert oluşunu hissederek dondu kaldı. Sıcaklık karnından kalçalarına doğru damlarken boğazı kurudu ve bu tepki yasak olduğu için kendini azarladı. Ama bu nasıl hissettirdiğini, Blue onun önünde kendine işkence ederken uyluklarını birbirine sürtmemek için nasıl *savaşmak* zorunda kaldığını değiştirmede.

Tekrar ıgılık attı ve Aheia'nın görüşü hafifçe bulanıklaştı, kemiğı kesmeye çalışmasını izledi.

Arioch ona bir seçenek sunmuştu -kendisi almak yerine intikam almak için bir fırsat ve bu bilgide, bunun ardından daha kırılgan hale gelmesi gerekirken onu yumuşatan bir şey vardı.

Mavi nefes almak için yanaklarını şişiriyordu ama tüm vücudu titriyor, parmakları kayıyor ve beyni hareketleriyle savaşıyormuş gibi başarısız oluyordu. Ve silahın kontrolünü üçüncü kez kaybettiğinde Arioch Aheia'nın etrafından dolandı. İblisin bıçağını kavradı ve acımasız bir itişle bıçağı sonuna kadar zorladı. Kemik çatladı ve deri yırtıldı,

Blue'nun bileği Nyco'nun üzerine yığılıp kütüğünü göğsüne bastırırken tamamen koptu ve müzikle boğulan çığlıklar attı.

Yaralı erkek çığlık atıp hıçkırırken Aheia zar zor konuşabiliyordu, bir diğeri de kalabalık ikisini de yutup danslarına ve konuşmalarına devam edene kadar ona bir bezle yardım etti. Gösteri bitmişti ve bu durum başka kimseyi etkilememiş gibiydi.

Lúc sırtıttı, Nyco'nun yanından geçerek barın üstüne atladı ve Ariocho'un elleri Aheia'yı tahta ile vücudu arasında sıkıştırarak yerinde tutarken üzerine çıktı.

Mavi gözleri onunkilerle buluştu ve oradaki ifade tamamen ateşti - sessiz, kavurucu türden.

Lúc tekrar eğilip bir şişe kapmadan önce barın arkasından birkaç bardak çıkarırken Ariocho'un yansımasını izledi. Aheia'nın pembe içkisini dolduran erkek itiraz etti ama Lúc'un bir bakışı onu susturdu.

Şekil Değiştiren dört bardak doldurdu ve bir tanesini Nyco'ya doğru itti; Nyco'nun gözleri Lúc'unkilere dönmeden önce bardağa kaydı. Başlarını endişeyle salladılar.

"Nasıl istersen, ama onu buraya getirdiğin için seni yakalamadan önce biraz kafanı dağıtmanı tavsiye ederim," dedi Lúc, içkisini fondip yaparak ve dizini bara dayayıp kolunu yaslayarak.

Aheia araya girmeye hazırđı ama o bir şey söyleyemedi Ariocho bardaklardan birini ağzına götürdü. Koku burun deliklerini yaktı. Onun gibi kokuyordu. Onu zehirleyebilecek bir şey gibi, havadaki temiz dianthus'tan çok farklı.

Sana ulaşmadan önce biraz zihin bulandırıcı. O ve Lúc aynı kelimeleri farklı bir dilde konuşuyorlardı. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Dudaklarını ayırırken gözleri onunkilerle buluştu ve gerçekliğini daha da çarpıtmaya yardımcı olacağı için geri yatırmasına izin verdi.

Ugh.

İçindeki pişmanlık dürtüsüne karşı savaştı.

Bu lanet bir zehir.

Ve yandı. Tıpkı Ariocho'un yaptığı gibi.

Kendi shot'ını içtikten sonra bardağı onun yanına oturttu ve ellerini vücudunun iki yanına dayadı. "Bunu beklediğimden emin değilim," dedi sonunda, sesi kabaydı.

"Beni yalnız bırakıp durdun. Bundan bıkmıştım." İçkinin dumanı ağzının çatısına buharlaşıp zihnini beslerken söyleyebildiği kadar keskin bir şekilde söyledi. "Ben de gittim."

Ariocho onun kulağına eğilirken dudağı seğirdi. "Dikkatimi çekmek mi istiyorsun, Aheia?" Alay eder gibiydi. Onu göğsüne sıkıca bastırdı, bir inhalant çıkarıp yüzünün önünde bir alev tutuştururken karnı bara yaslandı. Adam kızın şakağına doğru eğilip sert bir nefes çektiğinde kızın gözleri ateşe kaydı, kiraz gözlerinin önünde parlıyordu.

Evet. Cevap tamamen ona ait değildi. Onun yakınlığı için yalvaran yankıdan doğmuştu ve acı vericiydi çünkü onu bu çubuğa karşı ondan daha fazla sıkıştırıyordu.

"İstediğim şey..." Tısladı, sıcaklığı teninde bir tehdit gibi hissediyordu. Bu gece mesafe koymakla, Ariocho'un onun için koyduğu berbat sınırları zorlamakla ilgiliydi. Bu yüzden devam etti çünkü ona "Aljira'dan çıkmak istiyorum" dediğinde ne diyeceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

"Oh?" İçine çektiği duman tıpkı gözlerindeki kor gibi kıvılcımlandı. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu, jilet gibi , dumanın yapışkan

Cildini.

Etrafını saran sis bulutu içinde donup kaldı.

"Nereye kaçmayı planlıyorsun?" diye tekrarladı. "Keloseros? Lyria?"

"I-" Yutkundu, bacakları titriyordu. "Lyria," diye yalan söyledi çünkü hiçbir parçasının bunu çözemediğini ona söyleyemezdi.

"Hayır."

"Keloseros o zaman," diye blöf yaptı adam boynunun kenarını kavrarken. "Hayır."

Adam başını yana eğmeye zorladığında dişlerini gösterdi, şimdi ağzından birkaç santim uzaktaydı - önünde güçlü olabileceği yansıması değil, gerçek versiyonu. "Sen bir seçim yaptın. Kendi bizimle savaştın. Halkına karşı savaştın ve bunun ne anlama geldiğini sana o zaman söyledim."

Göğsü çok hızlı inip kalkıyordu. "Bir çıkış yolu buldum. Hepsi bu." "Tek çıkış yolu bu değildi," diye meydan okudu. "Sana iki tane verdim."

Bizimle savaşırsan, benimle birlikte gidersin. Eğer Mithra'ya geri dönmeye karar verirseniz, bu kiliseden canlı çıkmanızı sağlayacağım.

"Kalamazdım," dedi ve içindeki her şey battı. Çünkü sadece *tek bir* seçenek vardı. O lanet yerde nasıl var olabilirdi ki? Yalnız kalacaktı ve kim bilir ona ne yapacaklardı? Güç için sıradaki Mithra daha iyi değildi ve bir evi bile yoktu. Ophion'dan kovulabilir ya da daha kötüsü *alıkonulabilirdi*. Midesi daha da sıkıştı ve gözyaşları birikmeye başladı. *Hayır. Dur.*

"Hayır, yapamazsın," Arioch'un sesi onun hızla akan düşüncelerini böldü. "Çünkü sen zayıf değilsin, değil mi Helfyre? Daha zayıf bir yaratık tanıdık olana kaçardı."

Duman dudaklarını okşadı ve çenesini hafifçe eğerek adamın nefesini üzerinde hissetti.

"Bu yüzden Aljira'yı terk etmiyorsun."

Adamın bir an önce onurunu korumaya çalışıp bir an sonra onurunu elinden almasından dolayı kamçılanmaya başlamıştı.

"seçimimi elimden alıyorsun," diye tısladı.

"Sana yüzüne bile bakmak istemediğin bir sorunun cevabını veriyorum." Göğsü hızla inip kalktı. Adam haklıydı. Ne yaptığını bilmiyordu ve önüne çıkan seçeneklere bakabilecek kadar yetenekli hissetmiyordu.

"Peki ya kaçarsam?" diye sordu. "Sınırınızı bir kez geçtim. Tekrar yapabilirim."

"Sanırım seni avlamak hoşuma giderdi," dedi, duman dudaklarından süzülüp yüzünü sanki yanıyormuş gibi çerçevesiyordu.

"Daha önce de avlandım. O zaman da kaçmıştım," diye meydan okudu Aheia ama giderek nefesi kesiliyordu.

"Beni daha küçük yaratıklarla kıyasladığında ne olacağını tam olarak açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum." Kendisi titrek bir karmaşa içindeyken adamın hareketleri fazla sakin, fazla hesaplıydı. Adam kalçalarını, sırtı tahtaya değecek şekilde büktüğünde çaresiz hissetti ve ona doğru düzgün bakmak zorunda kaldı. "Ben onlardan daha iyiyim." Konuşurken dudakları onunkileri sıyırdı. "Seni yakalayacağım."

"Peki sonra?"

"Avımı yakaladığımda ona ne yapacağımı sanıyorsun?" diye sordu Aheia'ya statik titreşimler göndererek. *Parçalara ayırmak.* Siktir et. *Ye onu.*

Tanrım, kendini kontrolden çıkmış hissediyordu. *Yıpranmış* hissediyordu ve bu iplikleri nasıl bir araya getireceğini bilmiyordu.

Kulağına konuşmadan önce ağzını elmacık kemiğine değdirdi. "Bunu hayal ediyor musun?" diye sordu, sesi derin ve kabaydı. "Yaptığımda nasıl çılgılık atacağını mı?"

Adam onu kendisiyle aynı hizaya gelecek şekilde çevirdiğinde, eli hâlâ boğazının etrafında kıvrılmıştı ve oksijen kaynağı daha da azalmıştı. Çenesi eğildi ve dudakları aralandı. Elinde değildi. Vücudu bir sinirdi ve adam onu pençeliyordu.

"Sana nasıl zarar vereceğim?"

Elini koluna götürdü çünkü boynunu tutuşu cezalandırıcı olmaya başlamıştı. Yüzünü göremediği için şükreliyordu çünkü göz kapakları kapandı ve dudakları aralandı. Her kelime adamın yaktığı ateşi daha da körüklüyor, kendini daha da kontrolden çıkmış hissetmesine neden oluyordu.

Yüce Tanrım, benim zararım ne?

"Tek istediğin *daha fazlasıyken* durmam için bana nasıl yalvaracaksın çünkü *ben* canavarmışım gibi davranmak -benden bir çıkışın yokmuş gibi davranmak- seni tatmin ediyor?"

Kalçalarını birbirine bastırdı ve onun için dökülmekten başka bir şey istemeyen iniltisini susturmak için dişlerini alt dudağına gömdü.

"Nasıl ağlayacaksın ve dövüşeceksin, tenime atmaya çalıştığın o çiziklerin kendi zevkin için değil, bana meydan okumak için orada olduğu yanılışıyla yaşayacaksın. Kendine motivasyonlarının bir nedeni olduğunu söyleyeceksin - aramızda olanları daha az kirli, daha az hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Ve ben sana sunduğun *her şeyi* kendim için alırken beni suçlayacaksın ve sonra sana izin vermeye karar verdiğimde öyle bir boşalacaksın ki tüm bu düşünceler uçup gidecek." Hırladı, ona bakabilecek kadar geri çekildi.

Gözleri aç ve - kaldırabileceğini bilmediği bir acı vaat ediyordu.

Lanet olası hel.

"Görebiliyor musun? Çünkü ben görebiliyorum."

"Büyük varsayımlarda bulunuyorsun." Burun delikleri alevlenerek başardı.

"Ben varsayımda bulunmam." İnhalantı tekrar dudaklarına götürdü ve kadının gözlerinin önünde bir nefes daha çekti.

Aheia öfkelen-di, parmakları adamın derisine battı, tutuşunun ona yardımcı olmadığını çok geç fark etti. Bu ona ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

"Cevabı zaten biliyorum. Sadece bana söylemeni istiyorum." Arioeh az önceki sözlerini alaycı bir tonda tekrarlar-ken içindeki alevler kükrüyordu. Öfke, ihtiyaç ve bu gece kontrolü dışında olan her şey tek bir çıldırtıcı şeyin içinde eridi.

Hayır, dedi Aheia kendi kendine şiddetle, onu tüketen ateşi yatıştırmaya çalışarak.

Kahretsin, düşünemiyordu. Her şey başını döndürüyordu.

Bunun yerine "Seni affetmiyorum," dedi ama kime söylediğinden pek de emin değildi. Bu sözleri kendisinin de duymasına, *gerçekten* duymasına ihtiyacı vardı, çünkü belki duyarsa kendini sakinleştirebilirdi.

"Senden af dilemedim."

İfadenin gücünü onun elinden almıştı. Ve onun bir parçası nedenini bilmek istiyordu. Neden onu affetmek istemiyordu? Çok mu önemsizdi?

"Ama her iki şekilde de fark etmez, değil mi?" Vücudu onunkine bastırdı. "Çünkü sana sunduğum dikkat dağıtıcı şey, benim boş sözlerimden daha iyi. Sana kendi başına veremeyeceğin bir şey verebilirim ve sen de bunu yapmak zorunda kalmazsın.

konuş, düşün, *karar ver*." Kalbi hızla çarpıyordu. "Kendi içine düşebilirsin ve kimse görmez, benim karanlığımda olmaz."

"Yapardın." Aralarında bir boşluk bulmak için kalçalarını oynattı ama pişmanlık bu hareketi gölgeledi. Çünkü adam dişlerini göstermişti ve kadının karnı adamın sikinin sert çıkıntısına, bağcıkları da kadının yumuşak karnına sürtünüyordu.

"Her zaman." İçi boş bir zonklama onu sarstı ve kan o kadar yüksek sesle kulaklarına hücum etti ki müziği zar zor duyabildi. "Benden saklanamazsın."

Kız bunları kendine bu kadar sıkı sarmışken onun bunları görmesi hiç adil değildi. Nasıl oluyordu da kızın acıyan yerlerini *görmeye* devam ediyordu?

Ona doğru uzandı ve başparmağının nasırlı pediyle ağzını kabaca ayırdı. Sonra dudakları onunkilere dokundu ve duman aralarında kıvrıldı, sıcak ve ıslaktı. Kadın battı. Yavaş ve derin, her şeyin onu tüketmesine izin verirken göz kapakları hafifçe sarktı. Duman, likör... o. Ve artık mutluluğunu hissedemese de, korkuyu ya da ağırlığı da hissedemiyordu. Kirpikleri tenine değdi ve kırmızı ışıkların yüz hatlarına düşürdüğü gölgeleri izledi, tamamen şeytani.

"Senden nefret ediyorum," diye yavaşça nefes verdi ve dumanın dudaklarından yuvarlanmasına izin verdi. Arioeh'tan kendisi hakkında haklı olduğu için, aralarındaki bağ için ve Tanrı'nın lanetlediği kontrolü elinde tuttuğu için nefret ediyordu.

"Göster bana, helfyre." Yakınına eğildi. "Dövüş." Ve bir an için onun gözlerinde yeni bir şeyin parladığını düşündü. "*Al*."

Düşünemiyorum. Aheia neredeyse çaresiz bir solukla bunu yüksek sesle söyleyecekti. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki, duyan herkesin bunu duyabileceğini, kaburgalarının arasında yaşayan sırrı bilebileceğini hayal etti. Bu her neyse ona yaşadığını hissettiriyordu.

Yanlara doğru bir adım atması, altından kayması için yeterli alan vardı ve bunu yaptığında onu takip etti. Adamın her bir adımı için geri adım attı ve adamın dudağı seğıirdi. Adam tekrar ilerlemeden önce gözleri kadının bacaklarına kayd ve kadın aralarındaki mesafeyi koruyarak tökezledi. Adam onu tekrar barın uzak köşesine doğru iterken, onları dolduran tüm iblisler dağıld ve kızın sırtı duvara çarptı. Öncekiyle aynı köşe ama tamamen farklı bir his.

Sanırım seni avlamak hoşuma giderdi.

Daha az hissetmesine neden olsa da bunu istiyordu. İçindeki uğultu görmezden gelinemezdi ve bunun kendisinden kaynaklanmadığını biliyordu, tam olarak değil, ama bu, yüzleştiğı gerçeklik onu sersemletirken bunun odaklanabileceğı yeni bir şey olduğu gerçeğini değıştirmiyordu. Zevki ve acıyı istiyordu ve şu anda, bu kilisede onunla birlikte, onu affetmemiş olması önemli değildi. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, bu şekilde olmasını tercih ederdi. Dengesizlik bir bariyeri yerinde tutuyordu.

Kalın kalın yutkundu ama adrenalin çoktan damarlarına hücum etmişti, vücudu tetikte bekliyordu. Geçen her saniye onu daha da gerginleştiriyor, kalbinin atışını hızlandırıyor, karnında biriken sıcaklığı daha da ağırlaştırıyordu.

"Şimdi bana cevabımı ver," dedi, bir adım daha atarak ve parmakları kayaya doğru seğıirdi. Bu sefer sesi çok daha az sakın çıkmıştı. Sanki onunla aynı yaya gerilmiş, serbest kalmayı bekliyormuş gibiydi. "Evet ya da hayır."

Senden henüz sıkılmadım.

Bunlar sadece kelimeler,

Aheia.

Kimse

görmeyecek.

Sikeyim. Onu.

"Evet." Zihnine izin vermeden sözcük onu terk etti.

Çatlak. Balmumu banyosundaki aynı his. Bir talep, sıcak ve içsel. *Önde.*

Gözleri kızın dudaklarına kaydı ve o kadar keskindiler ki kız onları fiziksel bir dokunuş gibi hissetti. İnhalant parmaklarından düştü ve onu ağır bir botun altında ezerek neredeyse aralarındaki mesafeyi kapattı. Neredeyse.

"Beni nasıl durduracaksın?" diye sordu kadın kendini tekrar kayaya bastırıp sivri kenarları kafatasında hissederken.

"Seni durdurmak istemiyorum."

Ya hep ya hiç. Ya hep ya hiç istiyordu.

Dilini şaklattı, gözbebeklerinin griliğine siyah çizgiler karıştı.

Sanki gölgeleri görüşüne dolanıyordu.

"Olabilir," dedi yavaşça ve yüz hatlarında mizahtan eser yoktu. *Olabilir.* Ona ne yapacaktı ki? "Zevkin bir bedeli vardır."

"Acı mı?" diye . "Güven."

Çenesi sıkıca kapandı. Ariocho'a güveniyor muydu? Pek sayılmazdı. "Güvenli kelimen nedir?"

Dudağını çiğnedi. Aklındaki soruyu sormak ona pahalıya mal olacaktı. "Beni cezalandırıyor olsan bile duracak mısın? Canımı yakmak istesen bile mi?"

"Evet," dedi ona, gözlerini ayırmadan. Ona güveniyor muydu? *Yeterince.*

Onun sıkı tutuşu tam da ihtiyacı olan şeydi çünkü kendi kontrolü omuzlarına çok ağır geliyordu. Eğer onu tutabilirse, manipüle edebilirse, bir süreliğine katlanabilirse -kendisinin yapamadığı bir seçimi yapabilirse, onu

Böylece kendini zayıf hissetmeyecekti. Buna değerdı. Ve bunun için ona yeterince güveniyordu. Ona başka hiçbir konuda güvenmese bile.

"*Tatlım.*" Kelimenin çağrıştırdığı acı tadı yuttu, bileklerini bağlayan gölgeleri gözünün önüne geldi, onu Keloseros'a sürüklemeyden önce söylediğı sözler zihnine baskı yaptı. Ama dudaklarından çıkan dumanın yanıyormuş gibi kıvrılmasına izin verip çenesini eğdiğinde dağıldılar.

"Koş, Aheia."

Bölüm 22

AHEIA

Koş, Aheia.

Kilise duvarına yaslandı, tırnaklarıyla kayayı çizerek taşla adamın bedeni arasından sıyrıldı ve odanın uzak tarafına doğru kaçmaya başladı. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadan soğuk, karanlık koridorlardan birine daldı ve tünellerde çılgınca dolaşmaya başladı. Onun ayak seslerini duyunca ciyakladı, çok yavaş ve çok sakindi. Sanki ona yetişmek için koşmasına bile gerek yoktu. Adamın yakınlığı kendi gölgesi gibi uzayıp gidiyordu; karanlık onu tamamen yuttuğu için kayanın yolunu bulmaya çalışırken bile bunu teninde hissedebiliyordu.

Ciğerleri çılgılık attıkça ve ensesinde ter biriktikçe yan tarafı diken diken oldu.

Koşmayı özlememişti, çok fazla koşmuştu ve tüm bu âlemlerde en az sevdiği aktivite olmuştu. Ama ondan kaçmak... Bu farklı hissettiriyordu. Tehlike, beklenti ve karanlığın sunduğu anonimlik bunu canlı ve heyecan verici hissettiriyordu. Kendini karanlığın içinde

Onu yakalamasını isteyen yanı ağırlaşır onu aşığı sürüklerken adımları duraksadı. Bacaklarındaki acıya karşı mücadele etti, hızını korumaya çalıştı ama nefesi kesilmeye başlamıştı ve önündeki boşluk ona oyunlar oynuyordu. Açıklıklar gördüğünü sandı ama bir başka kavisli, sert kaya parçasına çarptı. Başka bir çıkmaz sokağı girdiğinde adrenalin boynundan aşığı süzöldü ve omzuna yumuşak bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Bir çığılık attı, irkildi ve taş a çarpmamak umuduyla kollarını önünde gererek ters yönde koşmaya başladı. Ama bunun yerine avuç içleri yumuşak bir kumaşa çarptı ve alını heybetli bir kas duvarına çarptı.

"Ahh," diye ciyakladı, gözlerini kısarak önündeki her şeyi seçmeye çalıştı. Ama bir sonraki hamlesine karar veremedi, başka bir dokunuş bileğini sardı ve dünyası tersine döndü. Magyck onu acımasızca çekti, düştüğünde zemin omzunu zedeledi, kendini zar zor yakaladı.

"Bu çok tatlıydı," diye mırıldandı, avuç içi gölgelerinin yerini alarak sıkı sıkı kavradı.

Adamın tutuşuyla iki büküm oldu, endişe kanının daha hızlı akmasına neden oldu, etrafında bir kaldıraç bulmaya çalışırken uzuvları çırpındı.

Bir tekme atarak adamın elinden kurtuldu, elleri yere sürtünürken, harcadığı çabayla dudaklarından kırık bir inilti dököldü. Arnavut kaldırımlı taş ona ihtiyacı olan tutuşu sağladı ve kendini çekmeyi başardı, sürünürken dizleri morarıyordu. Adam onu yavaşça takip ediyordu; ayak seslerini duyabiliyordu.

Adam onu görebiliyordu ama kadın hiçbir şey göremiyordu.

tek ses onun çılgınca nefes alışları ve tutamadığı iniltileriydi. Adam yakındaydı ve o tamamen

arkasını döndü. Nereden geldiğini ya da nereye kaçabileceğini bilmiyordu. Başını ileri geri sallayarak onu bulmaya çalıştı ama etrafındaki her küçük hareketin yarattığı yankıyla bu imkânsızdı.

Ve sonra onun ellerini tekrar hissetti. Bu kez kirli zeminde vücudunu sıyırıp geçerken dizleri ve avuç içleri yanıyordu. Adam iri bir elini kürek kemiklerinin arasına sokup yanağını yere bastırırken kadın inleyerek ona karşı koydu.

Tanrılar merhamet etsin. Dudakları titriyor, damarlarındaki açlık dayanılmaz bir hal alıyordu. Bağımlılık yapıcıydı ve yıkıcıydı. Çünkü bu, kontrolün onda olmasını istediğini kabul etmek anlamına geliyordu. Bu çok ağırdı ve bunu alması için ona ihtiyacı vardı. Ve daha da kötüsü... kontrolü elinde tutacak kadar ona güvendiğini.

Adamın eli sırtının ortasından ayrıldığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir kediymiş gibi omurlarını okşadı ve neredeyse yumuşacıktı ama parmaklarını derisine geçirip çekince bu düşünce aptalca geldi. Pantolon astarlıydı ama yine de yanıyordu, kalçalarının etrafından aşağı ittiğinde tenini sıyrırıyordu.

"Kahretsin, aynen böyle kıvrın," diye homurdandı, parmaklarıyla iç uyluğunu sıkıp masaj yaparak amını arkadan araladı. Ve göremediği zaman bile müstehcendi. "Sadece. Bunun gibi. *Bu*," Sıcak hava ıslaklığı yalayarak onu ne kadar tahrik olduğunu hissetmeye zorladı. Kalçaları bile sıırılsıklam olmuştu, tam da adamın elleriyle dokunduğu yerler.

"Artık seni geri kazandığıma göre" -sesi kulağına sert geliyordu- "nasıl istersem öyle ısırırım."

Nefesini tuttu, ciğerleri göğsünde spazm geçiriyordu. Bir an için tek yapabildiği onun nefesini, derisinin sesini ve mağaraların derinliklerinden gelen sekme seslerini duymaktı. Ama adam onu sırt üstü yuvarladığında tüm dünya değişti, soğuk zemin ona çarptı

İnce derisini. Kadın irkildi ama bu sefer adam ona uyum sağlaması için zaman tanımadı, sıcak nefesi boynunu okşadı ve bir an sonra dişleri onun yerini aldı.

Evet. Elinde değildi. Adam boğazının yan tarafını acımasızca delerken bu kelime zihninde yankılandı - bir iz bırakacak kadar sert ama deriyi kıracak kadar değil.

Siktir, bu iyi hissettirdi. Gözlerini sıkıca kapattı. Tırnakları çaresizlik içinde soğuk zemini kazarken, dişleri bir daha asla açamayacağını hissettirecek kadar sıkıldı.

"Her santimini dişlerimin arasında hissetmek istiyorum." Oturmasını engellemek için karnını itti ve vücudunda bir çizgi halinde izler bıraktı. Her ısırik karanlıkta dünyasının aydınlanmasına neden oldu, acının iğne uçları klitorisinin zonklamasına ve kalçalarının sürtünme arayışında sallanmasına neden oldu.

"Dikkatli ol, yoksa bana bunu istediğini düşündüreceksin," diye homurdandı, onu daha yakına çekerek. "Dilimi o küçük tatlı amcığına gömmeme *izin veriyorsun.*"

"İstemiyorum." Yalan söylerken boğazı düğümlendi, kenarları yıprandı. "Kahretsin, bunu istemiyorum. Seni istemiyorum."

Kıkırdadı, parmakları onun için amını ayırdı. "Bu yüzden mi benim için bu kadar sırlıslıklamsın Aheia?"

Hayır kelimesi dilinin ucundaydı ama adam dişlerini amının yan tarafına sertçe geçirdiğinde iniltiden başka bir şeye dönüşmedi. Haykırdı, acı zikzaklar çizerek bölgeden klitorisine geri döndü ve onun tutuşunda büküldü.

Neyim var benim? Adam ısırığını yalayıp acısını dindirdikten sonra dilini tüm amına sokup onu hararetle yalarken çaresizdi. Aynı cümle içinde hem kemiksiz hem de sımsıkı sarılmıştı.

Sırtını kamburlaştırdı, zevk öyle bir çarptı ki dudakları birbirinden ayrıldı ve tek yapabildiği hissetmek oldu. Bu tam olarak onun

ihtiyacı vardı. Ona ne kadar süre verirse versin. Kahretsin, dilinin düzlüğü kızın zihninde canlandıramadığı şeyler yapıyordu. Dağınık ve özensizdi ve dişleri niyetle klitorisini sıyırdı. Kız adamın elinde sarsıldı, amını adamın yüzüne doğru sürdü, adamın sakalı bacaklarının hassas derisine sürtündü. Adam homurdandı ve titreşim kadının tüm vücudunda hastalıklı bir ürpertiyle gümbürdedi.

"Bana istediğinin bu olmadığını tekrar söyle. Ya beni *durdur* ya da çeneni kapalı tut ve sana verdiğim şeyi al."

Sızlanıyordu, ama çıkardığı tek ses buydu. Etraflarındaki karanlıkta bunu inkâr edemezdi.

"Sana doğru düzgün nefes almayı unutturana kadar sadece bir veletsin, değil mi?" diye homurdandı, parmaklarını kabaca içine sokarak.

Parmaklarını açtı, duvarları onun etrafında genişledi, beklediğinden daha geniş ve daha derin, sadece vücudunun altında donana kadar onu gerdi.

Haykırdı, çok doluydu, Tanrıların lanetlediği kadar gerilmişti. Ne kadar ıslak olduğu, omuriliğinin dibinde kıvılcımlanan ve uyarılmayı midesinin çukuruna sürükleyen zevkin ne kadar önemli olduğu önemli değildi - bu *acıttı* ve hiç olmayacağını merak etti.

Çamuru içine çekti, adam onunla oynarken parmakları başının üstündeki taşların dikiş yerlerini sıkıca kavradı, acı ve zevk birbirine karıştı.

"Sana nasıl davrandığımı hatırlıyor musun?" diye sordu, sıkı bir kıvrımla içini okşayarak. Nefesi ciğerlerinde boğuldu, kelimeler mümkün olmaktan çok uzaktı. "O zaman sana kendini ne kadar değersiz hissettirmiştin?" Kalbi hızlandı, zorladığı anılar yüzünden acı içinde kıvrandı. "Şimdi de değersiz hissediyor musun, Aheia?"

Göğsünde öfke kabardı ve karanlık yüzünün nerede olduğunu göremeyecek kadar ağır olsa da, yine de elini önüne doğru fırlattı, bir şeye, onun herhangi bir parçasına vurmaya çalıştı. Ama adam onu yavaşça çözerken, o sadece havayı savurdu.

"Seni istediğim gibi kullanabilirim, değil mi?" diye dişlerinin arasından itti. "Vereceğim her şey için çok çaresizsin."

"Senin için çaresiz değilim," diye soludu adam amını gererken. "Senden nefret ediyorum."

"Tekrar söyle." Parmaklarını daha sert pompaladı, kadının içindeki o noktaya sürtünerek bacaklarının titremesine neden oldu. Tüm acı o anda ve orada erimiş bir zevke dönüştü. Her zerresi. "Benim için kız, küçük tanrıça. Gerçekten güzel ve kızgın."

"Senden nefret ediyorum," diye sızlandı, kulağa ne kadar zayıf geldiğini biliyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Bu çok iyiydi. Düşünmeyi zar zor başarabiliyordu. Ve sadece onun Tanrı'nın lanetlediği *elleriydi*.

"Evet, yüzüme boşalırken bunu unutma." "Hasta herif.

Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden?" Bir parmak daha ekledi, nasırları kızın şişmiş iç kısımlarını sertçe sıyırdı. Kadın haykırdı, gözleri düşmesine izin vermediği yaşlarla yanıyordu. "Çünkü bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hissetmeni istiyorum." Kasıldı, kalçalarını eğdi. *Daha fazla*. "Ne kadar ıslak olduğunu hisset, benden nefret etsen bile benim için boşalmaya ne kadar yakın olduğunu hisset. Benim hakkımda en kötü şeyleri düşünsen bile. Beni öldürmek istiyor olabilirsin ama bu küçük amcığının ona kimin sahip olduğunu bildiği gerçeğini değiştirmmez." Aheia'nın kasları onun etrafında titreşiyor, orgazmı yaklaştıkça ona tekrar tekrar sıkıca sarılıyordu. "Hiçbir hareketin sana beni hatırlatmayana kadar seni böyle becereceğim." Başparmağı klitorisinin üzerinde dağınık daireler çizdi ve neredeyse

Orada kaybetti, küçük yıldızlar görüşünü yarmaya başladı. "Senden istediğim her şeyi alabilirim, değil mi? Seni böyle okşadığım sürece. Hepsi benim. Benim için mahvedilecek güzel bir şey."

Kahretsin.

"Ve bacaklarının arasında başka biri olsa bile-"

Dişlerini sıkı, parmakları herhangi bir kaldıraç umuduyla altındaki taşa bastırdı, çünkü diğer her şeye tutunmayı kaybetmişti.

"Adımı inletmemek için dişlerini dudaklarına geçirirsin, çünkü başka hiç kimse senin muhtaç amcığını benim gibi boşaltamaz."

Siktir. Siktir. Siktir.

"*Kanys ajos den borej na sas kanyja na to niostaha afto ejktos elenchyo.*" Kelimeler dilinden bal gibi akıyor, aksanı sanki ana diliymiş gibi akıcıydı. Ama öyle değildi. Onun diliydi.

İyi Tanrılar.

"Ve eğer başka birinin sana bu şekilde dokunmasına, seni bu şekilde tatmasına izin verirsen, onları avlarım ve benim için öldürürsün."

Adamın değiştiğini hissetti, bacaklarını daha da ayırıp omuzlarına asarken kolunun bir an için karnından kaybolduğunu hissetti.

Kalçaları büküldü ama hareket edecek yer yoktu ve adamın yüzünü tekrar bacaklarının arasına gömdüğünü hissettiğinde hava boğazını yumrukladı - dilini kışından klitorisine doğru kaydırırken burnunu ve çenesini hissetti ve ölümü gibi gelen bir zevk çılgılığında boğuldu.

Dikkati öfkeliydi, sanki onu canlı canlı yemek istiyordu, sanki bir gram yakınlık bile yeterli değildi.

Onunla tekrar savaşmak için ağzını açtığında, adam karnını sertçe itti ve dilinde hevesle birikmiş olan her şey

öldü. Kendini adamın verdiği zevk ve acıya kaptırdı, yanağı yere bastırdı, sıcak gözyaşları ve tükürük birikti ve ondan damladı. Karanlık onu tuttu ve adam onun yıllar süren kırılgan güvenliğini kolaylıkla kesti. Etrafında parlaklık patladı, zorladığı orgazm onu sertçe yere çarparken uzuvlarından aşağı şimşekler .

"Tanrılar, kahretsin!" diye haykırdı, dudaklarından anlaşılmaz kelimeler döküldü - yanlış dil, doğru dil, belki de hiç dil değil ve sonra onun adı. Bir yalvarış gibiydi ama kime yalvardığını bilmiyordu. Çünkü bu mağarada hiçbir şey ona yardım edemezdi. Ve bunu istediğinden de pek emin değildi.

Ama onu ensesinden tutup yukarı çektiğinde, parmakları hâlâ içine gömülüken ona düşünecek, nefesini tutacak zaman bırakmadı. "Ne dedim ben, Aheia?"

"O kadar çok şey var ki," diye inledi.

"Benim adım. Onların değil," diye homurdandı ve yanaklarını sıkıp birbirine kenetledi. Hatırladıkça sinirleri omurgasından yukarı tırmandı ve teninde kıvılcımlar çıktı.

Eğer ben senin kalçalarının arasındayken onların isimlerini tekrar ağzına alırsan-

"Onların sizin zevkinizle hiçbir ilgisi yok."

"Ben, ben," diye beceriksizce konuştu, yorgun beyni yarım bir düşünceden daha fazlasına ulaşmaya çalışırken kelimeler seslerden başka bir şeye benzemiyordu.

"Geliyorsun" -kulağına eğildi, burnunu şakağına dayadı

-*"Dilimden damlıyor. Seninkiyle kime taptığını hatırlasan iyi edersin."*

Yutkundu, gölgeler etraflarında incelip kehribar rengi ışık karanlığın içinden süzülürken beklentileri zaten uğultulu olan halini daha da artırdı. Odasına geri dönmüşlerdi, siyah ipek kaplı yatağın üzerindeydiler. Arioeh'un ağırlığı onu terk ettiğinde Aheia keskin bir nefes aldı ve yastıklara yaslandı ama Arioeh çoktan ayağa kalkmıştı, yatağın kenarında duruyordu ve kendini yukarı itmek için çabalarken uğursuz bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Ama o bunu yapar yapmaz, Arioeh'un magyck'i ondan kayarak kollarına ve bacaklarına saldırdı. Siyah kelepçeler gibi onu sımsıkı saran kolları onu tekrar aşağıya çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Boğazı düğümlendi, kalçalarını saran derinin izin verdiği kadar açıldı, kolları başının üzerine çekildi.

"İyi hissetmek mi istiyorsun?" Gözleri onu yutuyordu ve o tünellerde parmaklarını, dilini onun içine sokmuş olması önemli değildi. O zaman da maruz kalmıştı ama *bunun* gibi bir şey değildi. "Sana bunu vereceğim. Beni itecek enerjiyi bulamayana kadar sana kendini tekrar tekrar iyi hissettireceğim." Kendine bakarken utanç yanaklarını yaktı, bir başka siyah dal daha üzerine sarkarak onu ağırlaştırdığında midesi gerildi. Tamamen bağlanmıştı ve hiçbir çıkış yolu, hiçbir kıpırdama alanı yoktu. "Hiçbir parçan zevkini kimin elinde tuttuğunu tam olarak karıştırmayana kadar." Adam parmaklarını esnetirken kadının karnı lanet olası yatağa gömüldü.

"Benim için say," dedi, iki dal daha bacaklarından yukarı kıvrılırken gözleri dikkatle onun amını izliyordu.

"Neyi sayayım?" sorusu, klitorisinin üzerinde magyck darbesini hissettiğinde bir solukta boğuldu.

Sonunda ona baktığında gözlerinde ölümcül bir keskinlik vardı. "Senin orgazmların."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

AHEIA

"Beş," diye , kolları adamın gölgelerine doğru gerilmişti.

Beş.

Bacakları titriyordu ve beşinci kez boşalırken altındaki ipek sıırsıklam olmuştu.

Ve henüz ona dokunmamıştı, gölgeleri dışında hiçbir şeyle dokunmamıştı.

"Lütfen-" diye ağlıyordu, terden, tükürükten ve boşalmaktan sıırsıklam olmuştu, ayağa kalkıp yaklaştığında kolları adamın büyüüne karşı savaşıyordu. Kukuletalı gözler ona bakıyordu ve yaptığı her şeyde olduğu gibi, bu da savaştığı savaşla doluydu. "Lütfen bir daha olmasın,"

Savaş ya da kaç.

İkisini de yapmayı severdi.

Bu gece ondan birden fazla şekilde kaçmıştı ve onu kovalamak adamın yeni favori şeyi haline gelmişti. Bu ve gölgeleriyle zorladığı yumuşaklık, kızın yatağa düşüp ona verdiği her şeyi almak istemesine neden olan türdendi. Ama bu uysallığın diğer tarafında karanlık ve uçucu bir şey beliriyordu. Magyck'inin içinde dalgalandığını hissedebiliyordu.

Ve bu, doğru düzgün göremeyene kadar onu daha da zorlama ihtiyacını artırdı.

Artık uyuşuk saçmalıklar yok.

Kızın tatlı yalvarışları karşısında siki derisinin dikiş yerlerinde zonkluyordu. Magyck'in onunla oynamasını izlemek, onu hissetmek çıldırtıcıydı ama onun için mahvolduğunu görmek her türlü işkenceye değerdi.

Adam şiltenin üzerine çıkıp onun üzerine süründüğünde hareketleri dondu - sıkı ve sert.

"Acıyor mu?" diye sordu, parmaklarını herhangi bir uyarıda bulunmadan amına doğru kaydırarak. Kadın kalçalarını salladı ve tam adam onu magyck'inden kurtarıırken onları döndürdü. Yenilmiş bir inilti dudaklarından dökülmeden önce kollarını aşağı çekerek tısladı.

Bunun tadını çıkaracağım, sikimi o istismar edilmiş amcığa sokmanın tadını çıkaracağım.

"Evet," diye dişlerini sıktı.

Aferin kızıma. Şu pençelere bak.

"Söyle bana, Aheia," diye mırıldandı, iki parmağını klitorisine bastırarak.

Kadın haykırdı, alnı adamın omzuna düşerken öfkesi azaldı. "Acıyor," diye inledi, nefesi düzensiz ve kesik kesikti.

Hepsi benim. Bu . Hepsi onun.

"Henüz değil," diye fısıldadı usulca, şakağının yan tarafını okşayarak. "Ama öyle olmasını sağlayacağım."

Ona karşı tembel vuruşlara devam etti ve tepkilerini öğrendi, hangi hareketin en çok zararı verdiğini not etti, yüzünü boynuna gömerken dikkatle hissetti.

"Hayır, lütfen. Artık yok," diye yalvardı, sesi titriyordu.

"Hasarlı küçük şey," dedi, başparmağını klitorisinin üzerinde sıkı küçük daireler çizerek ovuşturdu, ta ki kız sızlanana ve yanaklarından yeniden gözyaşları süzülene kadar. "Bak ne kadar güzel tepki veriyorsun."

"Oh m-my f-" diye kekeledi, sırtı kamburlaştı, göğüsleri arasında ter izleri vardı.

Onun iniltilerini izlerken omurgasında şimşekler çaktı. Onun tüm seslerini duymak, onları ortaya çıkarmak ve sesini sevdiği şekilde titreten şeyin ne olduğunu bulmak istiyordu.

"Doğru, seni ne kadar iyi hissettirdiğimi duymama izin ver."

İki parmağını onun amına soktu ve birlikte inlediler, parmaklarını karnının duvarlarına doğru kıvrırken sıcak eti onun için yarılıyordu. Kadının zevki onu sınıksız sararken, rahatlaması omurgasından aşağıya doğru sızladı. Küçük amcığının onu yuttuğunu görmek onu azdırıyordu.

Kahretsin, onun içinde olmaya ihtiyacı vardı. Kız onun adını haykırana, kendi adını unutana kadar içine girmek istiyordu.

Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlarken alnını onunkine yasladı ve hızını artırdı.

"Her şeyi acıtıyorsun," diye nefes nefese kaldı, çaresizce kıvranıyordu.

"Sadece bekle, küçük tanrıça." derisinin bağcıklarını çözerken dudağı karanlık bir gülümsemeye dönüştü ve kız mavi gözlerinde korku ve heyecan karışımı bir parıltıyla onu izledi. Küçük yaratığının kafası karışık. Bunu istiyordu ama istemiyordu. Bunu hissedebiliyor, görebiliyordu ve bunu onun için çok daha karmaşık hale getirmeyi planlıyordu.

Onu ikisi arasında kötü adam yapmayı seviyordu. Bunun nedeninin onu böyle görmek istemesi mi, yoksa amını ıslatan şey yüzünden hâlâ utanç duyması mı olduğunu bilmiyordu. Onun için her iki rolü de oynayabilirdi, ama tüm bu çarpık küçük ihtiyaçların nereden geldiğini bulacaktı. Hangi lanet travmadan kaynaklandıklarını.

Oturduğu yerden kalkarken dudaklarından tükürükler damlıyordu, adamın ellerini çekmeye, onu durdurmaya çalışıyordu. Ama adam bunu yapmak yerine onu altına çekti ve pantolonunu kalçalarına doğru itti.

Aletin başını kadının kıvrımlarına doğru sürükledi, kadın kalçalarını oynatırken ıslak sıcaklığın onu yaladığını hissetti, onu içine çekmeye çalışmanın ve aralarında mesafe bulmanın bir karışımıydı bu.

Derisi sırtında çakıl taşları halinde patladı; boynunun dibinden omurgasına ve kollarına kadar uzanan bir yankılanma. Her santimi titriyordu.

Aheia dondu kaldı, yüz ifadesi çatladı. Bunu önce onun bakışlarında gördü. Gözlerinin rengi dağıldı, açık mavi, koyu, daha koyu, kanıyor ve gece yarısı olana kadar bükülüyordu. Onun gece yarısı. Dışarıdaki krallığının bir aynası.

Onun imkansız yaratığıydı.

Onunla oynamak için lanet bir şeydi.

Onun Aheia'sı.

Ama gölgeleri de onu aynı derecede çok istiyordu. O varken de, yokken de kıpırdanıp seğiriyorlardı. Ona tapıyorlardı ve bu kör ediciydi. Bu onun niyeti haline gelmişti ve nereden doğduğu önemli değildi. Çünkü ay yerini aldığında güneş hala gerçektir.

Adam kadının bacaklarını daha da araladı ve kadın parmaklarını ipeğe geçirdi, adam sikinin başını kadının girişine dayadığında gözlerini parmaklarının arasından ayırmadı. Adam yavaşça içine girerken parlak dudakları aralandı. *Çok sıkıydı.* Çok şişmişti.

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandı, bacaklarını daha geniş iterek.

"Seninle işim bitmeden olmaz," diye homurdandı ve onu beslediği birkaç santimi çekip çıkardı. "Ve ben daha yeni başladım," Dudakları bir

sırıttı, yüz hatlarında parlayan öfkeyi izledi. *Kahretsin*, onun öfkeli *halini* seviyordu. Ne kadar parlak bir alev. Ve onun kendisini yakmasını istiyordu.

O asla benim için yaratılmadı. Bunun olması gerekmiyordu. Birbirlerine uyuyorlardı ama ilk başta uymuyorlardı. Vücudu onun sikini almak için yaratılmamıştı, ama o bunu çok iyi yaptı. Ve ona sahip olmaması gerekiyordu, tıpkı onun ruhunu asla bedeninde tutmaması gerektiği gibi. Bir şey çalıyor ve onu mahvediyordu. *Onu kendime uyduracağım*. Böylece başka hiç kimse kendini yeterince iyi hissetmeyecekti. Çünkü ona yaptığı şey buydu. Kukusu erimiş ve sıkıydı, teni soğuktu, hatta sıcak terle kaplıydı.

Çarşaflarının üzerine damlıyordu, uyarılmışlığı kalçalarına sıçramıştı ve adam hâlâ zar zor sığıyordu. Tekrar içeri itti, bu sefer daha sert, daha derine. Sırtını eğdi, başını geriye atarken dudakları adamın çenesine sürtündü ve adam derin vuruşlarla içinde hareket etti.

Kalçaları yuvarlanıyor, nefes alışları boğuk inlemelerle kesiliyor ve kendini kaybederken gözleri neredeyse kapanıyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeydi bu.

"Henüz değil, Aheia," diye .

"Lanet olsun, yapamam."

"Bu küçük amcığın boşalmasını hissetmesem iyi olur." Kolunu kızın beline doladı ve yatağın üzerinden kaldırdı, böylece gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasına neden olan o noktaya vurabilecekti.

"Siktir, lütfen. Durma." Tavana yalvarıyordu, dudakları ayrıktı. Ama adam ona kendisinden başka bir yere odaklanma, olup bitenlerden kaçma, bunun başka bir yerde, başka *biri* olduğunu hayal etme rahatlığını vermedi. Boynunun arkasını kavradı ve konuşurken dişleri dudaklarını sıyracak şekilde onu kendine yaklaştırdı.

"Bunu hissetmesem iyi olur"-itme-"küçük"-itme-"am"-
"Gel."

"*Gamisjeno maljka*." Lanet olası pislik. Tısladı, ama kenarları yoktu.

Hakaret karşısında içinden bir sıcaklık sızdı. Lanet *olası velet*. Dişlerini gıcırdattı ve yorgun bedenini göğsüne doğru yuvarlayarak onun yerine üzerine oturdu.

"Kahretsin. Lütfen-" Sözleri kopuk bir inilti tarafından yutuldu.

"Sikeyim evet," diye küfretti, gövdesi eğilene ve o beyaz, çekilebilir saçları dağınık bir örgü halinde bacaklarında toplanana kadar ellerini arkasına çekti. Adam onun hareketlerine kendi hareketleriyle karşılık verirken göğüsleri yüzünde zıplıyor, siki onu doldurduğunda karnının şişmesini izliyordu. Gergindi, hareket edecek fazla yeri yoktu, her kası onu zorladığı açığa odaklanmak için harcanıyordu.

Kahretsin, onu ne kadar esnetebileceğini, bükebileceğini, o lanet iç kısımları yeniden düzenleyebileceğini görmek istiyordu. Elini karnının üzerinde gezdirdi, içinde hareket ettiğini hissetti ve onu çılgık attıracak kadar bastırdı.

Belki de onun daracık amını sikerken, parmaklarımı içine soktuğumda, sikimi onun sinir bozucu gırtlığına soktuğumda dua etmesine izin vermeliydim. Belki de onu asla duymayacak olan Tanrılar onları izliyormuş gibi davranır ve bunu hayal ettiğinde yüzündeki utancı görürdü.

Hayat utanç için çok uzundu - ona bunu söylediğinde ciddiydi ama bu duyguyu döndürmenin, onun bağırsaklarından nefret ederken tıpkı onun sikini arzuladığı gibi onun çarpık versiyonunu arzulamasını sağlamanın yolları vardı.

"Şimdi seni duyduklarını mı sanıyorsun, Tanrıların?" başparmağını meme ucuna sürüp parmaklarının arasında yuvarlarken sertçe içine girdi. "Ağladığını, sikimin etrafında gerildiğini ve güzelliğini kaybettiğini gördüklerini mi sanıyorsun?"

ne kadar iyi hissettirdiğini düşündün mü?" Kız tekrar ona sarıldığı için artık duramıyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

O konuştuğunda amı sıkıca kenetlendi ve *dur* kelimesini inleyerek söylerken bile bu fikrin hoşuna gittiğini düşündü. O kadar nefessiz ve boğuktu ki, sadece onun için ne kadar zor olduğunu duymak için ona tekrar tekrar söyletmek istedi.

Buna asla doyamayacağım.

"Onlara tekrar sor." Kollarını daha sert çekiştirerek onu daha da eğdi. "Yeterince *inanırsan* belki seni duyarlar."

"*Dur,*" diye nefes nefese kaldı, "demek istediğini anladım." Hayır, anlatmamıştı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye alay etti, arkasındaki kalın saç ipini alıp boğazına doladı, bu sırada hareketlerini yavaşlattı, sadece konuşmasına izin verecek kadar.

Kalçaları adamın üzerinde sarsıldı ve omuzları kendini kurtarmaya çalışıyormuş gibi seğirdi.

"Bana bunu yaptıran sensin..." Yutkundu, göğüslerindeki kızarıklık derinleşiyordu. Bu mümkün görünmüyordu; zaten pespembeydi. Adam kızın ellerini bıraktı ve kız öne doğru yığıldı, adam kızın boğazına sıkı bir tasma takarken kız göğsünde kendini zor tutuyordu. Adam yeniden ayarlayıp çenesini yumruğuna dayayana kadar, siki içine gömülü bir halde, yüzünü kaplayan beyaz saçlarıyla öylece oturdu ve nefret ettiğini bildiği şekilde gözlerini ona dikmeye zorladı. Bundan nefret ediyordu çünkü ona gerçeği, bakışlarında gördüğü için zaten bildiği şeyleri söyleyemiyordu; zaten biliyordu. Ama bunu onun dudaklarından duymak istiyordu.

"Sana ne yaptırıyor?" diye sordu, kız nefes nefese kalmışken örgüsünü çekiştirerek.

Utancın yayılışını izledi ve onun tüm düşüncelerini iliklerinde hissetti. *Bundan hoşlanmamalıyım. Bunu istememeliydim. Burada olmamalıyım. Şu lanet kelime. Olmamalıyım.*

"Beni boşaltmak." Kadın dişlerini gösterdi, adam da öyle.

Artık dua yok, benden başka kimseye yok.

"Başka ne var?"

"Yapamam, *lanet olsun.*" Nefes verirken boğazındaki ilmikle sınırlarını test etti.

"Tanrılarınız size yardım etmeyecek," diye hırladı. "Yalvarışlarını duymak yerine dümene sürüklenmeni izleyecekler. Bunu daha önce de yaptılar." Tutuşunu daha da sertleştirdi ve bunu yaparken sikinin etrafındaki nabızı hissetti. Onun oksijenini çalması da hoşuna gitmişti. "Sadece adımı haykırırken yakalamana izin verdiğimde nefesini onlara harcama."

Derisi terden parlıyordu ve kendini tutarken omuzları titriyordu, gözleri yumuşacıktı. O güzel meydan okuma şimdi yerde bir yerde paramparça olmuş ve onu esnek bırakmıştı. İçindeki şımarığı parçalamaya o kadar değerdi ki, çünkü bu? Bu bağımlılık yapıyordu. Onun sözlerini seviyordu, onunla, başkalarıyla savaşmasını seviyordu. Ama bu, kontrolünü tamamen teslim ettiği anı çok daha tatlı kılıyordu.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu. "Gözlerinde gördüğüm o yıldızları sana göstermemi ister misin?"

Dağınık bir şekilde başını salladı, amı adamın etrafında zonkluyordu. "Ff-fuck."

Onu sikinin üzerinden kaldırırken dikkatle izledi, soğuk hava sıcak tenini sarıyordu. Aheia inledi ve dudağı seğirdi. *Açgözlü.*

O da açgözlüydü.

"O zaman *bana* sor," dedi, elini kalçasında gezdirerek parmaklarını tekrar içine daldırdı.

"Lütfen, Ari daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum." Kelimeleri birbirine karışıyordu.

Her şeyi. Gölgeleleri derisinin altında sıyrılıyor, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayılıyordu.

Gölgeleriyle ona işkence ettiğinden beri ilk kez gölgelerini bırakırken tahrikini iki deliğinin arasına yaydı. Gölgele bacaklarını ve kollarını sararak derisinin dallar arasında kabarmasına yetecek kadar baskı uyguladı ve kızın gözleri onunkilere kaydı. Yüzündeki ifade hoşuna gitmişti. Neredeyse korkulu bir ifade, sanki o anda ne istediğini anlamış gibi.

İki parmağını kızın kıkına bastırdı ve orada tuttu. "Sana ne olacağını söylemiştim, değil mi Aheia?" Dar deliğe masaj yaptı, karanlığını klitorisinin üzerinde ve amına doğru sürükledi. "Eğer seni siken bendim ve sen yine Tanrıları ." Göğsü uğuldadı ve daha sert itti, kıkının parmaklarını yavaşça yuttuğunu hissetti, dudaklarından uzun, gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Ve eğer sözünü tutmazsan, her yerin benimle dolana kadar durmayacağım."

Aheia'nın kalçaları adama doğru geri itildi ve sonra başını salladı, alt dudağı dişlerinin arasına çekilmişti.

"Derin nefes al," dedi ona ve nefes aldığı anda, yarağını tekrar amcığının içine sokarak ayarladı. *Lanet* olsun, buna asla alışamayacaktı.

"*Kahretsin.*" Aynı nefesi çıkardı.

"Tekrar." Bu sefer hareketsiz kaldı, derin nefes alışını izledi, etrafında kasıldığını hissetti. Sonra ona bir kez daha yapmasını söyledi ve

yaptı, büyüünün parmaklarının yerini almasına izin verdi ve yavaşça kıcına bastırdı.

Kadının adama tutunuşu sıkılaştı, bir an için gözlerinde sinirler alevlendi, ikisi de birbirlerine karşı kaskatı kesildiler. Adam kalçalarını yavaşça sallarken, karanlığından bir başka dal bacaklarının arasına daldı ve aşırı uyarılmış klitorisini okşadı. kırık bir inilti yükseldi ve başı adamın göğsüne düştü. Nefes nefese kalarak kendini sıktı ama adam onun aldığı zevki hissedebiliyordu ve bu kadar kendini tutması gerektiğini tahmin etmemişti. Magyck'inin kontrolünü kaybetmemek için onun tepkilerine, nasıl hissettiğine, aralarında neler olduğuna odaklanmak zorundaydı.

Siyah noktalar görüşünü sınırlıyordu ve içindeki gölgeler fısıldıyor, ikna ediyor ve dişlerini ihtiyaçla kaslarının kordonlarına geçiriyordu. Daha fazlasını istiyorlardı ve acımasızdılar. Kızın küçük bedeninin bıçağın altında işaretlendiği, kanını emerken kızarmış teninin bıçağa doğru yarıldığı görüntüler canlandı gözlerinde. Kızın her bir parçası, bir daha asla çıkış yolunu bulamayacağı kadar büyük bir karanlığın içinde asılı kalırken sadece *onları* görüyordu.

Aheia haykırarak kendini onun gölgelerine bırakırken, bacaklarının arasındaki büyümlü şey daha da derinleşmeye ve genişlemeye başladı. Arioeh gözlerini kırıştırdı, gözlerini yavaşça karanlıktan kurtardı, vücudu katılaşıırken kollarındaki derinin çakıllaşmasını izledi.

Onunla birlikte nefes almak için savaşıyordu, gölgeleri yavaşça kontrolünden çıkıyor ve boğazından dudaklarına doğru kıvrılıyordu. İstemedi ona açıldı, onun için açgözlü küçük bir fahişe gibi bir filizi yalayıp ağzına aldığı anda dilinden salyalar damlıyordu.

Doluydu, o kadar doluydu ki, ağzı, amı, götü; her şeyi oydu. Ve bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu, ona nüfuz etmek istiyordu.

Gölgeleriyle derisini yüzmek ve onları kalbine sürtmek, onun için attığını hissetmek, onu korkuttuğunda ondan kaçtığını hissetmek istiyordu. Ellerini göğsüne koyup lanet olası kanını hissetmek, parmaklarını öyle sıkmak istiyordu ki bir daha onun varlığını hatırlamadan asla hareket edemesin.

Saçları hala boynuna dolanmıştı ve üç parçası aynı anda onu becerirken sıkıca tuttu.

"Merhametini kim koruyor?" diye hırladı.

"Sen," diye haykırdı gölgelerine karşı, adam gölgeleri onun düzgünce konuşabileceği kadar inceltirken. Onu duymak istiyordu çünkü onu yavaşça çözen onun sözleriydi.

"Lütfen, evet lütfen, siktir, lütfen," diye boğuldu, sırtı eğilirken ve bacakları titrerken kelimeleri birbirine karıştı.

"Evet lütfen, ne?"

"İstiyorum" -çenesini eğdi- "Lütfen beni boşaltın."

Eğilip onun dilinde fısıldarken duvarların etraflarına, onun etrafına kapandığını görebiliyordu.

"*Ylea gia mé,*"

"Ari-" Vücudu onun etrafında kasılırken sesi paniklemiş gibiydi.

"Doğru," diye inledi, onu daha sert, daha derin, daha hızlı çalıştırarak. "Benim adım. Boşaldığında adımları haykır, yoksa bunu doğru yapana kadar tekrar tekrar yapmak zorunda kalacağız."

Vücudu seğirdi, adını haykırırken amcığı onun etrafında sıkıca kasıldı. Gölgeleri mırıldandı ve nabız gibi atmaya başladı ve mavi gözleri onu kızla birlikte uçurumun kenarına çekti. Adamın boşalması kadının amını doldururken, gölgeleri de sanki kadın onları çözmüş gibi kasıldı ve çatladı.

Orada öylece uzanmış nefes alıp verirken zaman gerçekmiş gibi gelmiyordu, adamın siki ve gölgeleri hâlâ derinlere gömülüydü, kadının amından adamın karnına damlıyordu.

"Çok iyi yaptın," dedi boğuk bir sesle, ellerini kalçalarına doladı ve gölgelerini kışından çıkarırken onu tuttu. Tısladı, alnı göğsüne düşerken adam muameleyi tekrarlardı ve sikini çıkardı. Adam onu sırtüstü yatırıp parmaklarını aşağı indirmeden önce eliyle göğüs kafesini sıkarken inledi. Beline ulaştığında bacakları açıldı ve onaylayan bir hırıltı adamın içinde titreşti. *Güzeldi*. Kadın da aynı içgüdüyle bacaklarını açarak adamdan uzaklaştı. Kitlel boyutlarda lanet bir ikilik.

"Kahretsin, bu çok güzel." Ona yaptığı her şeye bakarken dudaklarını ıslattı. Kollarındaki ve bacaklarındaki çürükler, oradaki çizikler... ısırık izleri. Hepsi onun. Hepsi ona aitti. Kızın pembe amcığını onun için açtı; parlıyordu ve kabarıktı.

Daha iyi izleyebilmek için dirseklerinin üzerine kalktı, yanaklarındaki pembelik derinleşirken mavi gözleri karardı. Utanmış gibi görünüyordu.

"," diye mırıldandı, yan tarafına dönmeye başladı, ama adam onu göğsüne çekti, yastıklara ağır bir kolu beline doladı. Diğer eli tekrar amına doğru inerken onu yakınına hapsetti. Adam iki parmağıyla içine boşalırken kadın ciyakladı, kalçaları sarsıldı. "Sakin buna cüret etme."

"Hayır-" Kıpırdandı, daha fazla mücadele etti ve ona endişeyle baktı. "Yapamazsın-" Adam başparmağını klitorisinin üzerinde kaydırırken yumuşak bir inilti sözlerini böldü.

"Yapamaz mıyım?" diye homurdandı, parmaklarını kıvırdı ve onun kasılmasını izledi, kalçaları sertçe kenetlendi. "Bununla ne istersem yapabilirim.

güzel küçük kedi. Bunu kavuşturduğumuzu sanıyordum."

"Siktir git," diye soludu, tırnakları adamın omuzlarına batıyordu. "İçime bu şekilde giremezsin." Bu sözler küçük soluklarla o kadar mükemmel bir şekilde noktalanıyordu ki, neredeyse onları duymuyordu. "Bu tehlikeli."

"*Tehlikeli* mi?"

Kaşları kıvrılmıştı, yüzü o kadar kızarmıştı ki yanaklarında kalıcı bir renk oluşacakmış gibi görünüyordu.

"Hiç *önlem* almadım" -soluğunu tuttu- "aylardır *önlem* almıyorum." Dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok, Aheia."

"Endişelenmemek tam olarak doğum kontrolü sayılmaz."

Parmaklarını yavaşça kadının amından çekerken, onun kendisi için titremesini izliyordu. "Hayır, ama her üç ayda bir aldığım bitkisel bok bunu yapıyor."

"Affedersiniz, ne dediniz? *Bitki* mi aldınız?"

Çoğu erkek, aktif olarak çocuk sahibi olmak istemiyorsa, bitkisel ilaç kullanıyordu. İçlerindeki üremek isteyen pisliği bastırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Şaşırdın mı?"

"Evet, ben..." Boğazını temizledi. "Ben sadece anatomik olarak dişi olan Mithra'nın herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullandığını duydum. Seçeneklerin hiçbiri çok rahat değildi."

Seçeneklerin hiçbiri çok rahat değildi. Tabii ki Cist, denklemin her dokuz ayda bir yavru doğurabilen kısmını boğmaya çalışacaktı, tek bir lanet gün içinde tekrar tekrar üreyebilen kısmını değil. *Arkaik.*

"Çok kolay, sadece yutuyorum." Parmaklarını dudaklarına götürdü ve kız göğsünü iterken onların boşalmasını emdi.

Nefes aldı, vücudundaki tüm boşluğu hissetti, magyck'inin kaslarına ne kadar *sakin bir şekilde* dayandığını hissetti. Sanki bir kez olsun gölgeleri uyuyordu.

Nesin sen, küçük tanrıça mı?

Onu avucunun ortasında nasıl böyle tutabildi?

"Yapma-" dedi aniden, gözleri onunkilere kayarak. "Nyco'ya zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Nyco iyi bir savaşçı," dedi. Onları korumaya çalışması hoşuna gitmişti.

-Bardaki o herifi kendisinden değil de bıçağıyla onlardan özür dilemeye zorlamıştı. Arioch'un uzun zamandır gördüğü en ateşli şeydi. Bu ve hemen ardından Lúe ile konuşması. Bu onun için hiçbir şey yapmamalıydı. Ama kızın o hırçın tarafına bu kadar zahmetsizce bürünmesi Arioch'un kanını kaynatmıştı. Kendisinin bu kadar belirgin yanları olduğunu biliyor muydu? Bir çizgiyi takip ettiğini?

Çenesi eğildi, yorgun gözleri artık o kadar da yorgun değildi. "Ne diyorsun sen?"

"İlk tanıştığımızdan beri söylediğim şey, Aheia. Evimde neler olup bittiğini biliyorum."

Bakışlarını kısmıştı. "Bu gecedен haberin var mıydı?" Cevap vermedi.

Kaşları çatıldı. "Nyco sana rapor mu veriyordu?"

Bırak istediğini yapsın ama onu izle, şımart, güvende tut- Nyco'ya onlara geri döndüğü gece söylediği buydu. Deri ve gölgelerle yatağına yaslanmadığı sürece onu zapt etme fikrinden hoşlanmıyordu. Ona söylediğinin aksine, onunla ilgili hiçbir şeyi kısıtlamak gibi bir planı yoktu. Bunu yeterince yapmıştı ve lanet olsun, meydan okuduğunda parlıyordu. Ona meydan okuyacağı bir şey vermek istedi. Kurallar koymuştu.

ve onlarla tam olarak ne yapacağını görmek için bariyerler yerleştirdi. Nyco bir güvenlikti.

"Herkes bana rapor verir," dedi ve parmaklarını kıza hissettirerek, kız kıpırdayana kadar çürüklerinin üzerinde gezdirdi.

"Dur," diye tısladı ama tırnakları ona battı, kollarının üzerinde çakıl taşları kırıldı. "Yerimde kalmamı istediğini sanıyordum?"

Ne yapacağını görmek istedim.

"Bunu tercih ederim," diye mırıldandı. *Hayatta ve güvende olmanı istiyorum ve bu iki şey, onları ne kadar benzer bir renge boyarsan boya farklıdır.* "Yakınımda kalırsan nefes almanı sağlamak daha kolay olur."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak alay etti. "Ama Lúç-" Gözleri büyüdü ve adam onun ne düşündüğünü anladı. Şekil Değıştiren'in tehdidi.

"Onlara zarar verecek mi?"

Nefilim'e duyduğu şefkat çok tatlıydı. "Nyco iyi olacak, Aheia."

"Ya ben?" diye sordu.

"Bundan sonra ne olacağı sizin elinizde."

"Öyle mi? Seninkine çok benziyor. Biraz daha sıkarsan boğulacağım."

"Güneş ışığını boğamazsın," dedi, aralarındaki yankıyı hissederek. "Karanlık tam da bunu yapmaya meyillidir." Kadın esnedi ve başını tekrar, kalbi yavaşlayarak. "Işığı söndür."

Onun değil, onun da değil. Nefes alış verişı düzleşirken saçlarını okşadı. Onun gölgesine gömüldüğünde, parlayan lanet bir yıldızdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

KARYME

Kar, kendisini yatağa bastıran ağır bir duygu dalgasıyla uyandı. Endişe onun değildi ama bu daha az hissettiği anlamına gelmiyordu.

Tavandan sarkan koyu renkli sarmaşıklar kalın ve yeşil renkteydi, ay ışığı sarmaşıkların arasından geçerek yüzüne küçük gölgeler düşürüyordu. Maya'nın uzuvları empatın karnına sarılmıştı ve başı Roux'nun tüylü sırtına yaslanmıştı, burnu Kar'ın yanına kıvrılmıştı, göz kapakları onu hangi rüya tutuyorsa hızla hareket ediyordu.

Amm'ın aşkına.

Lynx'ten Arioch'un eyridini aldıktan sonra geceyi burada geçirmeyi düşünmemişti ama biraz yoldan çıkmıştı ve akşamı çabucak bu sabaha . Etrafında uyuyan iki Şekil Değiştiren'den yavaşça ayrılmadan önce kaslarının envanterini çıkarırken kollarını başının üzerinde uzattı.

Siktir, bacaklarım.

Çok ağrıyor.

Şilteyi itti ve bir şekilde tuvaletin yanındaki lambanın üzerine düşmüş olan atılmış elbisesini aldı. Sonra elbiseyi başına geçirdi ve kapının yanındaki altın rengi makyaj masasına oturup Maya'nın elinde ne olduğunu görmek için çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Arkadaki altın kaplardan birinde biraz kömür vardı ve küçük, kırmızı bir fırçayla üzerine sürerek yanaklarına bulaşmasını izledi. Son birkaç haftanın yorgunluğunun yüzüne kazımış olduğu gözlerinin altındaki kırışıklıkları kapattı.

Duyguları yükseliyordu ve ilişkisini koparmak zorlaşıyordu - ki bu iyi bir günde varlığının en zor kısmıydı. Yabancı bir üzüntü ve hatta öfke hissetmek ikinci doğasıydı. Neredeyse hipnotize ediciydi - sıcak bir banyo gibi içine dalmak çok kolaydı. Ama tüm bunlardan ayrılmak, bunların üzerine çıkmak ve o alıştırılmış gülümsemeyi zorlamak... Bu kas işiydi.

Gözlerinin bir dakikalığına kapanmasına izin verdi, arkalarındaki karanlığın tadını çıkardı, rahat ettiği bir karanlıktı bu. Güvenli bir sığınak. Yalnız kalabileceği tek yer.

Diğerleri düşüncelerini ve bilinç akışlarını içlerine doğru parlak bir şekilde boyanmış olarak görürken, o siyah, boş bir alandan başka bir şeyle karşılaşmıyordu. Örneğin elma gibi basit bir nesneyi hayal etmek neredeyse imkansızdı. Onun benzerine tutunamıyordu. Mumsu, kırmızı kabuğunu, sapının kıvrımını, ışığın üzerine düşürdüğü parıltıyı zihninde canlandırırdığında bile, etrafını saran durağanlık vardı.

Ancak başka birine bağlandığında, duygular bir senfoni çalıyordu. Bazen renkten renge giriyor, bazen de sinirlerini yakan sancılardan başka bir şey olmuyordu; deneyim yaratıktan yaratığa değişiyordu.

Arkasındaki yatakta Şekil Değiştirenleri memnun ettiğinde neden renklendiğini bilmiyordu ama Aheia ile Keloseros'a geri dönmeden hemen önce Arioeh ona margaritari çantasını verdiğinde içini burkan bir acı hissetmişti. Ama Arioeh söz konusu olduğunda *hissetmek* Kar için yeni bir şey değildi. O her zaman .

O yönetti. Bu onun varoluşuydu - kendilerini anlamayan yaratıkların duygularını hissetmek.

Yetenekleri annesinin soyundan geliyordu ama o ailesinde doğan ve hayatta kalan son empattı. Bu da varlığının diğer Nefilim'lerden farklı olan bir başka yönüydü. Erkek ve kız kardeşleri ölümsüzken, onun ve tüm empatların doğaları kendi yaşamlarının kısa olduğunu görüyordu. Eninde sonunda ölecekti ve kimse bunun nedenini tam olarak bilmiyordu. Bu konuda birkaç fikir vardı - duygu ve enerji alımının normalde yenilenmeye devam edecek olan hücreleri etkili bir şekilde öldürdüğü, ancak bunun arkasında gerçek bir kanıt yoktu.

Aldırmadı.

Zamanın sonluluğu Kar'ın ilgisini , bu onu korkutmuyordu.

Onun için ölümden bir güzellik, beşiğinde bir rahatlık vardı.

Koyu yeşil elbisesinin askılarını yerine kaydırıp ve omuzlarından gevşekçe sarkmasına izin verdi. Gözleri doğru değildi. Kendisine ait olan ya da olmayan gözyaşları yüzünden pembeleşmişlerdi. Dudaklarında bir şekilde kalmış olan soluk kırmızı renk elbisesini tamamlıyordu ve kulaklarında, parmaklarında, boynunda ve bileklerinde dans eden mücevherler dikkati saklamaya çalıştığı şeylerden uzaklaştırmak için parlıyordu. Loblarında sallanan çemberler şans ve koruma için kazanmıştı ve ortalarında küçük yılan omurları vardı. Kız kardeşi yapmıştı

Kar, Thryn'den -ailesinin topraklarından- ayrılmadan önce bu çifti onun için bulmuş, hatta kemikleri kendisi temizlemiş.

Kar dudağının içini çiğnedi, kız kardeşini düşününce göğsü küçük bir hüzün patlamasıyla daraldı.

"İyi misin?" Sersem bir ses ona doğru sürüklendi ve Kar aynada Maya'nın koyu ardıç gözleriyle karşılaştı, Şekil Değiştiren'in mahvolmuş yüzünü gördüğünde karnında bir zevk dizisinin kaydığını hissetti. Güzel yaratıkların üzerine bulaşmış makyajda bir şeyler vardı, özellikle de beyaz pudranın lekelenmesinin nedeni Kar olduğunda.

"Daha fazla." Kar gülümsedi, hançerini ve kafasına stratejik olarak yerleştirilmiş dört saç tokasını yeniden ayarlamak için ayağa kalktı. Başka birinin gözünü çıkarabilecek kadar keskindiler... ve daha önce iki kez çıkarmışlardı.

Siyah botlarını bağladı ve Maya'nın süslü altın aynasının tepesinden sarkan kalın sarmaşığı öptükten sonra koyu lacivert yapraklardan birini sapından kopardı.

"Teşekkür , güzel şey," diye mırıldandı, parmaklarını Achlys'in kardeş bitkisi olan *helichrysum*'un üzerinde gezdirirken. Cildinde bir yağ tabakası birikti, elini kaldırıp kulağının arkasına sürdüğünde taze koku burnunu sızlattı. Bitkinin salgısı cildine nüfuz etti ve beynini hafifçe uyuşturdu, zihnindeki her şeyi körelttiği için görüşü mumsu bir hal aldı.

"Kal," diye yalvardı Maya, yavaşça yukarı itti, kırmızı ipek yatak kalçalarının etrafında toplanıyordu.

Kar'ın nabızı hızlandı ve alt dudağını ıslatırken sıcaklığın karnına doğru kıvrıldığını hissetti. Şekil Değiştiren'in tadı hâlâ dilindeydi ve Emryn'in büyük ihtimalle çoktan dışarıda onu beklediğini kendine hatırlatmak zorlaşıyordu.

"Bu bir talep miydi?" Kar sandalyeden yavaşça kalkarak sordu. Şekil Değiştiren'in gözleri büyülenmiş bir halde onun hareketlerini takip etti. Tüm gereken buydu. Kar'ın yakınlığı. Küçük kurdun kıpırdanmasına ve erimesine neden oluyordu ve bu çok güçlü, çok bağımlılık yapıcıydı.

"Hayır," diye kekeledi Maya, Kar dizini yatağa dayarken dolgun dudakları aralandı, elbisesi yatağın üzerine döküldü.

Çok itaatkâr, kesinlikle bükülebilir.

Beyaz, kıvrık kirpiklerin arasından bakan koyu yeşil gözleri seyrederek onun üzerinde gezindi. Maya'nın vücudunun her tarafındaki narin krem rengi dövmelere uyuyordu; boynunun yan tarafında ve köprücük kemiklerinin üzerinde çiçekler açıyordu. Kar dövmenin nereye kadar uzandığını, Şekil Değiştiren'in tüm göğüs kafesinin nasıl bir orman olduğunu ve kalçalarında küçük mantarların nasıl çiçek açtığını biliyordu. iç kısmına Nightshade ve ayak bileklerini bilezik gibi saran küçük Achlys dövmeleri yapılmıştı. Biliyordu çünkü diliyle her çizgiyi takip etmişti ve amcığının birkaç santim ötesindeki güzelavrat otunun uçlarını ısırdığında kurdun parmaklarının etrafında nasıl parçalandığını hatırlıyordu.

Emryn bekliyor.

Kelimeler anlamsız seslere dönüşmeden önce bunu tam üç kez tekrarladı.

"Tekrar dene," dedi Kar, gözleri yarı kapalı bir şekilde ona bakarak. "Lütfen," dedi Maya'nın sesi yumuşaktı. "Lütfen kal."

Çok daha iyi.

Şekil Değiştiren'in parmakları çarşafın içinde kıvrılıyordu ve Kar onun çaresizliğini, dokunmayı ne kadar çok istediğini görebiliyordu. Ama bundan daha iyisini biliyordu. Kötü kızlar ödüllendirilmezdi.

Kar dilini dudaklarında gezdirerek Maya'nın iniltilerinden birini çıkarmaya çalıştı. Ses, empatın bacaklarının arasında karanlıkta parlayan yosunlar gibi karıncalandı.

Sadece bir tat daha.

Küçük mavi çizgiler görüşünü boyadı, dün gece gözlerini dolduran mavinin aynısı, Roux'nun kendi zevkinin bir uzantısı gibi ortaya çıkan zevkiyle karışmıştı. O zaman bir tuvale dönüşmüştü, renk ve hislerle dolmuş ve kaplanmıştı. Çok güzeldi ama bir o kadar da tehlikeli olabilirdi. Çünkü bu onu açıyordu ve biriyle her seviştiğinde, tıpkı onun onlardan bir parça aldığı gibi, onlar da ondan bir parça alıyordu. Bu bir değiş tokuştu.

Emryn bekliyor.

Kahrolası hel, Syraphem'den onu almasını istemek yerine bir *karavanla* gitmeliydi.

Emryn'in w-

Şekil Değiştiren ellerinin üzerine kalktı ve ağzını Kar'ınkinin üzerinde gezdirdi.

-Bekliyorum.

Kar Maya'nın havasını tatmak için ağzını açtığında bu düşünce kekeledi. Likör ve uyku gibi kokuyordu ve hafif bir üzüm kokusu da vardı; Maya tahrik olduğunda havaya yaydığı koku. Şekil Değiştiren, Kar tereddüt ettiğinde bir fırsat gördü ve eğer zamanı olsaydı empatın cezalandıracağı bir şekilde hareket ederek alt dudağını ısırıldı. Kar'dan arta kalan lavanta rengi ruju Kar'ın kırmızısına karıştı ve yumuşak bir şekilde ısırıldı, sanki yeterince sıkı yapışırsa Kar gitmeyecekmiş gibi.

Bir inilti içini titretti ve gözleri başının arkasına yuvarlandı. Kahretsin, derisinin altında patlayan baloncuklar gibi hissetti, onu saran ıslak sıcaklıkta içinde kabaran şehvet ve ihtiyaç. Bazıları Kar'dan, bazıları değil. Hepsi

tüketiyordu ve birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı. Klitorisi zonkluyor, boynunun arkası teslim olma, istediğini alma arzusuyla alev alev yanıyordu.

Roux hafifçe kıpırdandı, tüyleri Maya'nın kolunun yan tarafına sürtündü ama Kar pes edip dilini uzatırken uyanmadı. Maya dudaklarını hevesle onun etrafına sardı, emerken kökünden acı çekiyordu.

Öyle hissettirdi *ki*, Tanrım, çok *yumuşak*.

Maya nefes almak için ağzından ayrıldı ve Kar onun gözlerindeki parıltının derinleşmesini, çenesini eğdiğinde boynunun nasıl büküldüğünü, dudaklarının nefes alırken titremesini izledi.

Çok muhtaç.

Eğildi, dişleriyle kurdun alt dudağını çekiştirerek daha fazla mavi çizgiyi ortaya çıkardı. O mükemmel göğüsleri, mürekkebi, kalın kalçalarının kıvrımlarını ve karnındaki çatlakları belirginleştiriyordu.

Siktir et.

"Bir tane daha," diye mırıldandı Kar, başparmağıyla Maya'nın meme ucunun tomurcuğunun üzerinde gezinirken. "Bir tane daha istiyorum,"

Bir orgazm daha.

Sadece onun için bir tane daha.

"Evet, Tanrılar, *evet.*" Maya çılgınca başını salladı, Kar parmaklarını karnında yumuşak bir çizgi halinde gezdirirken çıkardığı sesi bastırmak için avucunu ağzına götürdü. Şekil Değiştiren talebini fark edip çaresizce düzelttiğinde empat dilini uyarı anlamında tıkırdattı: "Özür dilerim. Lütfen demek istemiştım, *lütfen.*"

"Benim için yalvarırken sesin çok güzel çıkıyor," diye fısıldadı Kar, çenesinin kenarını öperken.

"Ne istersen söyle, yapayım, yeter ki dokun bana," diye inledi Maya.

İyi kurtçuk.

Kar'ın nabzı içinde atıyordu ve Maya'nın bacaklarının arasına girecek kadar geri çekilip mavi çizgilerin kalbiyle aynı anda teninde zıpladığını gördüğünde nabzın her yerde attığını hissetti. Avuçlarını Şekil Değiştiren'in uyluklarının iç kısmında gezdirdi, başparmaklarını amının kenarlarından aşağı kaydırды ve hafifçe bastırdı. *Hay sikeyim.* İnledi, onun parıldamasını ve sıkılmasını izledi - şimdiden o kadar ıslaktı ki.

Maya'dan yumuşak bir inilti çıktı ve köpek dişlerini elinin arkasına geçirirken gözleri neredeyse paniklemiş görünüyordu, gözleri hala yanlarında uyuyan Roux'ya kaydı.

"Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duymak istiyorum," dedi Kar, dişlerini tekrar güzelavrat otuna geçirerek. Bu onun en sevdiği çiçek olmuştu ve o bu odadan çıkana ve aralarındaki her şey sona erene kadar da en sevdiği çiçek olarak kalacaktı.

"Ama-" Kar bir parmağını yavaşça içine soktuğunda Maya bir sonraki kelimelerinde boğuldu. "Oh, kahretsin," diye tısladı, sırtı kamburlaştı. Göğüsleri hareketle birlikte sallanıyordu ve Kar başka tarafa bakamıyordu. Uyluklarını yatağa sürttü, sürtünmeye ihtiyaç duydu, lanet olsun, *herhangi bir şeye* ihtiyaç duydu. Çünkü üstündeki güzel kadının kıvranışını görmek kendi zevkini kabartıyordu.

Kurdu dikkatle izledi, orta parmağını daha derine ittiğinde, kıvrılıp karnının iç duvarına sürttüğünde içinden geçen küçük ürpertileri, tekrar yaptığında kalçalarının nasıl büküldüğünü.

"Tam olarak nereden biliyorsun-Tanrılar," diye boğuldu Maya, parmakları çarşafı büküyordu. "Tam orada, lanet olsun, tam orada."

Evet, bu.

Kar, Maya'nın amının parmaklarının etrafında hafifçe şişkinleşmesine bakarak salyalarını akıttı, kaslarının ona sarılma şeklinden büyüldü. Kar eğilip Maya'nın ipeksi etini yaladığında, uyarılmışlığı parmak eklemlerinden aşağı süzülüp yatağa damladı ve yatağı koyu kırmızıya boyadı. Tadı lanet olası bir markaydı. Üzüm, tatlı ve misk kokulu bir şekilde içinden geçiyordu.

"İhtiyacın olanı al, Maya." Ona karşı mırıldandı, Şekil Değiştiren'in klitorisini ağzına çekerken sesinde sert bir kenar vardı. "Yüzümü sik."

Komutla birlikte kurdun bacakları şakaklarının etrafında sıkılaştı, titrek hareketlerle amını Kar'ın ağzına bastırırken ağırlığı öne doğru çöktü.

"*Fuh-*" Şekil Değiştiren, Kar adının üçüncü harfini amına doğru yalamayı bitirdiğinde boğuldu, itişleri onun içinde sertleşti. Maya, Kar'ın ellerine karşı boğuk bir zevk çığlığı atarak sarsıldı ve empati kurdu altında tutmak için ön kolunu karnının üzerine sıkıştırmak zorunda kaldı. Tendeki ıslak tenin sesi odayı doldururken, Kar yavaşça açıldığını hissedene kadar parmakları aynı noktaya tekrar tekrar inen sert vuruşlarla dışıye vuruyordu.

"Benim için gel," dedi, klitorisini tekrar ağzına aldı ve diliyle daire çizdi. Maya'nın duvarları, orgazmı içinden dalgalandığında çırpındı, empatin parmaklarının arasından döküldü.

Siktiğimin hel'i. Kar inledi, Maya'nın amcığını yaladı, salgısının her zerresinin tadına baktı.

Mavi. Her şey maviydi.

"Tanrım, bu konuda çok iyisin," diye soludu Maya onun eline karşı, vücudu yavaşça yatağa doğru gevşedi.

Kar'ın boynundan boncuk boncuk ter damlıyordu ve her yeri gibi hissediyordu. Zamanlaması bazen berbattı. Bunu hissedecekti

önümüzdeki birkaç saat için.

Kar, Maya'nın amından çıktı ve bacaklarının arasında kalp atışlarının hızlandığını hissederek topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Parmaklarını temizledi, bu da onu sıcak pençesinde tutan şehveti caydırmaya yardımcı olmadı ve kendini kurdun bacaklarının arasından itti.

"Lütfen gitme," diye yalvardı Maya. "Senden daha fazlasını istiyorum ve eğer kalırsan Roux çok iyi bir çocuk olacak," diye sızlandı, ellerini iki yanında tutuyordu çünkü daha iyisini biliyordu.

"Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun," diye fısıldadı Kar, onun üzerine tırmanıp dilini Maya'nın ağzına daldırarak tadını paylaştı. "Yatağına geri dön."

Şekil Değiştiren kaşlarını çattı, ama helichrysum Kar'ın içine daha fazla sızarak alanını işgal eden parlak duyguları köreltti.

Maya eğlenceli bir dikkat dağıtıcıydı ama daha fazlası değildi.

"Geri dönecek misin?" diye sordu Kar, titrek bacakları üzerinde yataktan kalkıp dün gece almaya geldiği deri çantayı yerden alırken.

"Eninde sonunda," dedi başka bir bakış atmadan, odayı ve Şekil Değiştiren'in duygularını geride bırakarak.

Siraj'ın Azalam'da sahip olduğu işletmelerden biri olan Lynx'in dolambaçlı koridorlarında ilerledi. Çoğunlukla Sirenler, bazı Şekil Değiştirenler ve Sirenler dans ederken güvenliği sağlayan kan emici Helrenler çalışıyordu.

Dışarı çıkmak için alt katlara indi ve etrafta kalmış birkaç Nefilim'in yanından geçti. Lynx'in üzerine Kâfirlerin birlikte ördüğü bir perde çekilmişti. Müşterilerini büyülüyor ve zamanın farkında olmalarını engelliyor, onları alabileceği tüm zevklere hapsediyordu

Teklif. Kar'ın bileziklerine opal boncuklar takmasının nedeni de buydu.

Yürüdükçe pastırma ve kahve kokusu daha da güçleniyordu ve o da bu kokuyu takip ederek Ortam odasına doğru ilerledi.

Su karanlık duvarlardan aşağı akıyor ve zeminin genişliği boyunca küçük havuzlarda toplanıyordu. Çeşitli yerlerde kümelenmiş koyu turuncu çiçekler havuzlar arasındaki yolları belirliyordu ve tepedeki örme sarmaşıkların arasından süzülen yumuşak ışık, ölümlüler âlemindeki alacakaranlığı andırıyordu. Odanın uzak ucunda Kar, orada çalışan Sirenlerden birkaçının yiyeceklerle dolu alçak altın masalardan birinin etrafında toplandığını gördü. Önünde bir gökkuşağı gibiydiler: koyu yeşil, açık kırmızı, mavi ve mor; her renk farklı bir armağan, her renk kim olduklarına dair bir fikir veriyordu.

"Karyme!" Khai diğerlerinin arasından sıyrıldı ve tam adının kullanılması ona bıçak gibi saplandı.

Sözlerinin hak ettiği gülümsemeyi - keskin ve eşit olmayan bir gülümseme - yapıştırdı ve oturdukları yere giden ince yolu takip etti. Khai bir fincan uzattı, açık kırmızı yüz hatlarında bok yiyen bir sırtış sabit bir şekilde duruyordu. Koyu kestane rengi saçları kafa derisi boyunca geriye doğru örülmüş ve ensesinde küçük bir topuzla tutturulmuştu.

Kar başını sallayarak teşekkür ederken, "Uzun oldu," dedi.

"Hmhmm," diye mırıldandı kahveye doğru, fokurdayan sıvıdan bir yudum almadan önce tükürüğünün bir bariyer olarak dilinin üzerinde birikmesine izin verdi. Khai her zaman Lynx'te değildi; ihtiyaç duydukça farklı mekânlar arasında gidip geliyordu ve diğerleri de farklı değildi.

Siren bakışlarının bir an için onu içine çekmesine izin verdi ve yan tarafında asılı duran deri çantaya indi.

"Ari de ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu." Ses tonu imaliydi. Balık avlıyordu. Ve Arioch'un bu lakaptan hoşlanmadığını biliyordu, en azından yanlış kişinin dudaklarında.

"Alshayan'ın holdingler gibi basit bir şey için ev ziyaretleri yaptığını mı düşünüyorsun?" Çantayı hışırdattı.

"Eskiden öyleydi."

Dilini ağzının iç köşesinde dinlendirerek kelimelerin bir süre aralarında dolaşmasına izin verdi. "Eskiden pek çok şey yapardı," dedi sesini yumuşatarak. "Artık onlardan biri değilsin." Alt metin açık ve netti. *Bırak gitsin.*

"Gayet iyi farkındayım," diye karşılık verdi Khai, yüzünde emin bir gülümseme vardı ama Kar bunu hissediyordu - ne kadar kuşkusuz emin olmadığını. O incinmişti. Küçük kırmızı çizgiler görüşünü tırmaladı ve gözlerini kırptırdı, ilacın uğultusunun yavaşça çalıştığını ve onun için onları sildiğini hissetti. "Bu ortak bir karardı."

Dudakları hâlâ fincana yakınken yüzünde yavaş bir sırıtiş belirdi. "Olan bu mu?" Diğer Sirenlerden biri ona bir tabak uzattı ve o da elmadan bir tane seçerek Khai'ye bakmadan önce onlara göz kırptı. "Ne kadar ilginç."

Kimse Arioch'a olan ilgisini kaybetmedi. Onunla bitirmek asla kendi seçimleri değildi. Gördüğü kadarıyla değildi.

"Şey, bilirsin işte"-Khai omuz silkti, gözleri kendi yemeğine kaydı
-"Sirenler herkes için değildir ve bazıları bizimle başa
çıkamaz." Kar yanağının içini ısırıldı. Gülünç.

"Haysiyet, Khai. Kabullenme ve özenle seçilmiş kelimelerle gelir."

Gözleri kısıldı ve ağzı açıldı, ama sonunda düşüncelerini açığa vurmak yerine bırakmış gibi görünüyordu - ki bu Khai için alışılmadık bir durumdu.

Lúc onu 'güzel sesli, iyi kafalı ve çok geveze' olarak tanımlamıştı.

Geveze olduğu doğruydu. Arioeh'un belli ki bir tipi vardı. Kar'ın tam tersi. Onun gibi veletlerden hoşlanmıyordu.

"Bu gece iyi şanslar," dedi Siren grubuna, müziklerinin havadaki uğultusunu duydu ve kahve fincanını Khai'ye geri verirken onun çekimini hissetti.

Geç kaldın. Çok geç kaldın.

"Sizi yakında tekrar göreceğ miyiz?" Khai başını eğdi.

"Alshaytan'ın gelecek ayın kazancına ihtiyacı olmadan olmaz," dedi dudaklarını bükerek.

Onun yanından geçip elmasını ısırdı ve sabahın serin havasına adım attı.

Cadde kalabalıktı - şehrin bu kısmı her zaman öyleydi. Solundaki binaya yaslanmış Emryn'i gördüğünde akşamdan kalmalığının etkisiyle gözlerini kısarak baktı. Gözleri, uzakta neredeyse çok küçük olan sınıra dikilmişti.

"Beni getirdiğin için teşekkürler," dedi Kar, bir ısırık daha aldı ve sonra elmanın aşağıda mı kalacağına yoksa boğazına doğru mı çalışacağına karar vermek için bir nefes bekledi. "Yorgun görünüyorsun."

"Bütün geceyi panzehir için Aheia'nın kanı üzerinde çalışarak geçirdim. Lanet serumların hiçbirisi bundan hoşlanmıyor ve bu hiç mantıklı değil. Onları yok ediyor. Sanki Tanrı'nın lanet asidi gibi."

Kar'ın kaşları çatıldı. "Hiç Mithra kanının bu şekilde davrandığını gördün mü?" "Sorun da bu zaten." Emryn başını salladı. "Ben hiç Mithra kanı kullanmadım.

herhangi bir şey için kan. Bu noktada her şey tahmine dayanıyor."

"Çok tuhaf." Kar dikkatli bir ısırık daha aldı. "Soracak kimse olmadan bu kadar çok soruya sahip olmak, değil mi?"

Emryn alay etti. "Bugünlerde her şey tuhaf geliyor."

Kar ona baktı. Emryn pek sık paylaşımda bulunmazdı.

"Bir şey beni rahatsız ediyor. Havadaki bir şey, Kar.

Çok uzun zamandır böyle. Anlamıyorum."

Kar tekrar başını salladı. Başka her şeyi hissetmekle meşgul olmasaydı belki o da hissedirdi diye düşündü. Emryn yere baktı ve baktığında Kar onun hâlâ gülümsediğini fark etti ve hemen dudaklarındaki gülümsemeyi sildi.

"Hepimiz çok şeyle uğraşıyoruz," dedi, gülümsemenin ağzında bıraktığı tadı silmeye çalışarak. Bu o kadar alışılmış bir bakış haline gelmişti ki bazen onu indirmeyi unutuyordu. "Bazen bu, sunmaya hazır olduğumuzdan daha fazlasını gerektiriyor."

Emryn uzun bir süre ona baktı, kalın bukleleri başının iki yanına sarkan iki örgüyle örülmüştü, birkaç gevşek dalga yüzünü çerçeveliyordu. Kahverengi gözleri sertti ama Kar onun damarlarındaki enerjiyi hissedebiliyor, kalbini hissedebiliyordu. Emryn'in canı yanıyordu ve o bunu bilmiyordu.

Ama bu Kar'ın ona söyleyemeyeceği bir şeydi. Çünkü gerçek şuydu ki Emryn'in canı çok yanıyordu ama canının yandığının farkında değil gibiydi. Ve belki de cehalet mutluluktı.

Syraphem sonunda, "Gözlerin kırmızı," dedi, sesi soğuk bir tona bürünmüştü.

Kar birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Havada bir şey var," dedi ve imanın aralarında kalmasına izin verdi.

Emryn, güçlü kanatları kanat çırpmaya başlamadan ve sabahın erken saatlerindeki yıldızlara doğru yükselmeden önce Kar'ı göğsüne sokabilmek için elini uzattı.

Kaserne'nin ortasına, binanın geri kalanından ayrı duran siyah kare bir taşın üzerine indiler. Kenarlarda, her Falkri'nin ilk katıldığında üzerinden atlamayı öğrendiği bir uçurum vardı. Pratik yapmayı gerektirecek kadar uzaktı ve geçmişte pek çok ölüm yaşanmıştı. Syraphem burada kanatlarının avantajına sahipti ama ringde yeni stajyerlere ağırlık yaparlardı.

Kayrak bugün sessizdi.

Kar, Emryn'e uzun süre dokunulmasından hoşlanmadığını bildiği için onu çabucak bırakmaya özen gösterdi ve uçurumu temizlemek için koşarak zıplamaya başladı.

Rüzgâr saçlarıyla oynadı ve etrafını saran kayaların arasından yükselen nemi içine çekti. Bir mağaranın içi gibi kokuyordu, sürekli gecenin ya da kaya duvarlarında oyalanan suların. *Yuva*. Tekrar gülümsedi ve bu sefer ciddiydi, serin okşamayı seviyordu. Bu bir anıydı, uçurumları ilk kez temizliyordu. O zaman hissettiği sevinç sadece ona aitti.

Orta eğitim alanını çevreleyen kare şeklindeki salonlar sütunlar ve ara sıra açılan kapılarla süslenmişti. Emryn ve Kar sağlarındaki büyük, oval şekilli binaya açılan kapıdan geçtiler. Koğuşlar ve diğer ortak odalar üst katları doldururken, eğitim alanları da aşağıya doğru uzanıyordu. Yapı uzundu, ama aynı zamanda

Yeraltında çok daha öteye gidiyordu. Sıcak aylarda serin koridorlar, diyarın içine sızan sıcaklıktan bir mola sunuyordu.

Merkez bina, yuvarlak asma katlarla çevrili geniş dolgulu zeminlere sahipti ve Nefilim eğitimiyle meşguldü.

İçeri girdiklerinde hava biraz değişti. Minderlerde dövüşen az sayıdaki savaşçı hiç fire vermemişti ve kimin daha uzun süredir Falkri ile birlikte olduğu belliydi. Çünkü acemiler hâlâ onlardan biri, özellikle de Emryn yanlarından geçerken hafifçe kıllanıyordu. Ama onların girişiyle değişen sadece onlar değildi; Syraphem de değişmişti. Tavırları sertleşti ve duyguları Kar'a kamçı etkisi yapacak kadar hızlı bir şekilde kendini kilitledi. Daha uzun durdu ve yüzü onlara hiçbir şey belli etmedi; hiçbir zaman da etmedi. Kar, Lúe ve Tariq'in oturduğu tarafa doğru ilerlemeden önce Arioeh'un sikkesinin bulunduğu deri çantayı Emryn'e uzattı.

Şekil Değiştiren onları görünce ayağa fırladı, Kar'ın elini yakaladı ve onu omzuna attı. Kar gıcırdadı, kumaşı sırtına bastırdı ve boğazından yükselen kahkahaya engel olamadı.

"İndirin beni!"

"Güzele sor." Lúe mırıldanarak onun sıktı. "İndir beni, pislik."

Kıkırdadı, Kar'ı dengesiz bacaklarının üzerine bıraktı ve dönmeye başladı, dönüşünün hızıyla giydiği elbise ona sarıldı. "Kahretsin, Kar." Burnu seğirdi. "Yüzünün her yerinde kim var senin?"

Kar onun kolunu tokatladı ve elini ağzına götürme isteğini bastırdı. Orada bir şey olmayacağını biliyordu; sadece o Tanrı'nın lanetlediği burun vardı.

"Çok güzel kokuyor." Köpek dişleri parlıyordu.

Kar gözlerini devirdi, yine de onu kucaklayan Tarık'ın yanına sokuldu. Tarık girişteki bankta uzanmış, kolunu yüzüne atmış uyuyor gibi görünüyordu. İkisi de yıpranmış görünüyordu ama bu olağan dışı bir durum değildi. Uykuya katı ve kesin bir kuraldan ziyade bir öneri gibi davranma eğilimindeydiler, tıpkı uçuş hız limitleri ve içki tüketim etiketleri gibi.

"*Ant aljah*, Lúç! O benim!" Göğsündeki kumaşı mıncıkladı ve hangi gömleği giydiğini fark etti. Kollarını kıvırmıştı ama kadın siyah ve beyaz lekeleri tanıdı. En sevdiklerinden biriydi, ona büyük gelmişti ama omuzlarına tam oturuyordu. Göbek deliğinin hemen altında yükseliyor, gömleğin kumaşı ile giydiği kalın, bol pantolon arasında soluk bir ten şeridi bırakıyordu.

"Bunlar da var." Parmaklarını yakasının altından geçirdi ve boynuna yakın duran bir dizi inciye gizlice çıkardı.

Kar'ın gözleri büyüdü ve koluna vurdu. "Dolabımdan uzak dur."

"Hiç şansın yok ufaklık." Gülümsemesi göz kamaştırıcı, yorgun gözleri muzipti.

"Bunlardan herhangi birine kan bulaştırırsan canını yakarım," dedi ciddi bir şekilde, karşısındaki duruşundan çok da korkutucu gelmeyen bir bakışla onu sabitleyerek.

"Sanki nelerden hoşlandığımı biliyorsun." Dilini alt dudağında gezdirdi ve gümüş dudak halkasına bastırdı, sonra bırakıp tekrar Tarık'ın yanına oturdu.

"Onu cesaretlendirme," diye seslendi Leviathan'ın tembel tınısı, belli ki hiç uyumamıştı. "Yorgunum amına koyayım."

"Ara vermek istersen sikecek başka birini bulabilirim," dedi Lúç, kavisli bıçağını çıkarıp parmağının etrafında sallayarak.

Tarık soğuk tavrını koruyarak yattığı yerden Lúç'a baktı ama Kar, Lúç'un bıçağındaki bocalamayı gördü. Neredeyse kendini kesecekti.

"Dene beni, Lúci. Seni sikişirken izlemek hoşuma gidiyor."

Kar gözlerini topladıkları küçük kitlenin üzerinde gezdirdi. Çoğu hâlâ antrenman yapıyordu ama bazıları kaçamak ve ilgili bakışlar atıyordu.

"Lúç homurdanarak avucunu pantolonunun dikiş yerlerinde gezdirdi, ardından koltuğuna yeniden yerleşip başını duvara yasladı.

Kar, helichrysum'un köreltmeye çalıştığı duygu kabarmasına karşı omuzlarını yuvarladı. Lúç her zaman diğerlerinden çok daha fazla şey hissetmişti. İçinde daha fazlasını barındıran biriyle hiç karşılaşmamıştı. Sıcak, sert ve kuşatıcıydı ve buna alışması biraz zaman almıştı. Duygusuzmuş gibi davranıyordu ama o daha iyisini biliyordu.

"Eğer umursamazsan, zarar görmezsin." Lúç bunu ona kardeşleriyle yaptığı ilk ziyaretten sonra, onu yerleşkedeki koridorlardan birinin bir köşesine kıvrılmış halde bulduğunda söylemişti. Gözyaşlarını silmiş ve kolyesini çalıp onu koridorlarda nefes alamaz hale gelene kadar kovalatmadan önce ona küçük demişti, ailesinin aşağılık sözlerini hatırlamak bir yana.

O zamandan beri onun kolyelerini çalıyordu.

Duygusuz. Lúç'un olduğundan çok uzak bir şey. O gülümsemenin ardını görmüş ve kontrol edemediği zamanlarda onun ruhunu parmak uçlarında hissetmişti - Lúç'ün onu hissettiklerinden kurtarmaya çalıştığını biliyordu çünkü hiçbir zaman her şeyle iyi olmayı öğrenememişti. Kalbini kötüleştirmişti.

Kar, bir yaratığın sırf var olduğu için içinin kötülenmesinin ne kadar tehlikeli olabileceğini erkenden öğrenmişti. Çünkü hiçbir şey, önemi elinden alınıp diri diri gömüldüğünde içgüdüden daha aşağılayıcı olamazdı.

"Shi nerede?" diye sordu, kalan enerjiyi elinden geldiğince üzerinden atmaya çalışarak.

"Diğerleriyle birlikte günlük ibadetini yeni bitirdi."

"*Yani*," dedi Tarık, banktan kalkıp elini dağınık siyah saçlarında gezdirirken, Şekil Değiştiren aç gözlerle gömleğinin belinden yukarı kayışını izledi. "Geç kaldım. Azalam'da olmamız gerekiyor. Orada sınır neredeyse tamamen çizilmiş durumda ama Arioeh, Siraj ve Eros'a Heretikler konusunda güvenmiyor."

"Ben de yapmazdım," dedi Kar.

"Sonra görüşürüz." Tarık, Kar'ın yanından geçip elbisesinin kumaşını parmaklarının arasına alıp çekiştirmeden önce Lúe'e uzun uzun baktı. "Bunu sevdim."

ve elini adamın belinde sıcaklığını hissetti.

Rahatlıktı.

Rahatlık hissi verdiler.

Bölüm 25

AHEIA

Her yeri ağrıyordu.

Onu uyandıran buydu. Bu ve Aroich'in odada dolaşması.

Başı hafifçe zonkluyordu ve dili saatler süren uykudan sonra çilek ve şekerin dönüştüğü her neyse onunla kaplanmıştı. Midesi ağırdı ve yemek borusu ekşi bir tatla yanıyordu.

Ayağa kalkma ve hareket etme fikri ona ıslak bir battaniye gibi geldi. Bunun yerine, gözlerinin kirpiklerinin fırçasının ötesini görecektik kadar açılmasına izin verdi ve önündeki her şeyin üzerine beyaz bir film attı. O güzel yıldızlar onu karşıladı ve hiç garip bir manzara gibi hissetmeyeceğini merak etti. *Zamansız*. Bu diyarın ipliklerinde yankılanan şey buydu. *Zamansız*. Magyck'ini sınırda kaybetmeden önce, hatta teoride hayatı hâlâ sonsuzken bile asla anlayamadığı bir şeydi bu.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye mırıldanarak kollarını uzattı.

Arioich şöminesinin başında giyinik bir şekilde duruyordu, ıslak bukleleri toplanmıştı. Elindeki dosyayı karıştırırken içinden buhar yükselen altın bir fincanı masaya koydu.

"Bir süre,"

"*Nasıl?* Daha yeni uyuduk."

Kendine bakarken dudağı seğirdi. Theia aşkına, *ne*. Kurumuş tükürüğe, boşalmaya ve kim bilir daha nelere bulaşmıştı. Koyu renkli tüyler sanki bir kuğu Shifter'miş gibi bazı yerlerine yapışmıştı ve yırtık ipeğin arasından yatağı görebiliyordu.

Yatak mahvolmuştu. Gözleri büyüdü. Çarşafı ne zaman yırtmışlardı? *Yastıkları?*

Arioch elindeki dosyayı yumuşak bir gümbürtüyle oturma alanının yanındaki yan masalardan birine bıraktı ve bir kase alarak, kenarda duran giysi yığınının yanındaki şiltede ona katıldı.

Bir dilim muz aldı ve kızın dudaklarına götürdü. "Yardımcı olacaktır."

"Bir muz hayatımı düzeltecek mi?" diye sordu ısırığın etrafında, çok uzun çiğneyerek. Hiçbir parçası yutmak istemiyordu.

"Su tutmanıza yardımcı olur." Yatağın başucundaki masadan bir bardak uzattı. Kadın bardağı ondan aldı ve içti. "Yemek yemelisin."

"Ben iyiyim. O kadar da kötü değilim."

Adam kalçasına dokunarak iri parmaklarıyla kaslarına masaj yaptı ve kadın irkildi.

"Yalancı." Sesi derin ve çakıllıydı ve onu bu şekilde etkilememesi gerekirdi. Ama adamın yaptığı şey buydu, onu *etkilemek*.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam alıp göğsüne asarken.

"Bir sürü toplantım var."

Çok yerli.

"Bugün Keosha'da olacağım." Deriyi kilitledi. "Ama yarın erkenden dönmeyi ."

"Ne için?"

Bir an tereddüt etti. "Aykırı kasabanın yeniden inşası, Thryn'de Keosha Nefilimlerini barındıran barınaklar ve Nori'de kontrolden çıkmaya başlayan ücret grevi."

Aheia gözlerini kırptırdı. Onun cevap vermesini pek beklemiyordu. Ne de kulağa böyle... *politika* gibi gelmesini.

"Peki ben ne yapacağım?"

Ona sıkı oturmasını söylemesini bekledi, kendini hayal kırıklığına hazırladı ama onun yerine giysisine uzandı ve pamuğu kucağına bıraktı.

"Aklında bir şey var. Giyin hadi."

Çabucak yıkandı ve ona getirdiği yumuşak beyaz giysileri giydi. Rahatlandı ama hiçbir yanı artık o lanet olası renge ısınmıyordu. Saçlarını kalın bir at kuyruğu yaptı ve Ariocho'u odadan çıkarken takip etti.

Yerleşkenin koridorlarında birlikte yürüdüler ve aklı dün geceyi ve bu konuda ne hissettiğini anlamaya çalışarak dolaştı. Çok ağrıyordu ama pişmanlık duymayacak kadar çok hoşuna gitmişti ve belki de yıldız ışığının güneş kadar ayıltıcı olmadığını düşündü.

Onun o sıkı kavrayışında baştan çıkarıcı bir şey .
bunu kendine itiraf etmek *istemedi*. Değişken ve fevri biriydi.

Dün gece saçının bir teline dokunduğu için şeytanların elini. Geri dönmeyeceğini söyleseydi belki de onu Keloseros'ta tutmak için savaşp savaşmayacağını merak ederken göğsü çırpındı ve bunun için de kendini azarladı.

Bunu istememelisin. Ses sersemlemişti ama yine de geri gelmişti.

Ruh hali biraz bozulmuştu ama Arioeh onu bir koridorun sonundaki iki çift kapıdan geçirdiğinde Aheia'nın tereddüt etmesi için zamanı yoktu. Karşısında yerden tavana kadar uzanan pencerelerle bölünmüş, kitaplarla süslü uzun duvarlar vardı.

Bir kütüphane. Kitaplarla dolu bir oda. Burada bir kütüphane oluşturacak kadar kitap var mıydı? *Olmak zorunda.*

Bu rafları dolduran sayısız kelime, sayısız hikâye vardı, duvarın yarısına kadar bir merdivenle çıkılan bir balkon gerektirecek kadar yüksekte istiflenmişlerdi. Karşılarında başka bir kata iniyor gibi görünen bir kemer vardı, etrafındaki mermer sütunlar daha fazla kitapla sınırlanmıştı.

"Beni neden buraya getirdin?" Aheia çevresine bakakaldı.

"Çünkü Aljira senin için yeni," dedi başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirerek. "Onun hakkında bilgi edin."

Arioeh parmaklarını yüzünü çevreleyen ve dün gece onu elleyen iblisin hayali dokunuşunu hâlâ hissettiği saç telinde gezdirirken Aheia'nın söyleyecek sözü yoktu.

"İşin bittiğinde ona eşlik eder misin?" Bunu başının üzerinden söyledi ve Aheia sağa doğru dönerek Shiron'un pencere kenarındaki banklardan birinde oturduğunu gördü. Ama iblis kafasını kaldırıp bakmadı, sadece başıyla hızlıca bir selam verdi. Aheia arkasını döndüğünde Arioeh çoktan gölgelerinin içinde kaybolmuştu,

Karanlık usulca çalkalanıyordu. D n geceyi hatırlayınca yüzü yandı. Onun gölgelerine asla aynı şekilde bakamayacaktı.

Dikkatini odaya çevirdi, yanaklarına yayılan ve Shiron'a baktığında yere batmak istemesine neden olan kızarıklıktan kendini uzaklaştırması gerekiyordu. Elinde koyu renkli, deri ciltli bir kitapla oturan Shiron hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Yukarıdaki Solas küreleri, mek nı yumuşak kehribar tonlarıyla renklendiren çok sayıda altın avize tarafından tutuluyordu.

"Vay canına." Bunu söylemek istememişti ama bu Şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazla kitaptı. Keloseros'ta, küçükken Andromeda'dan hik yeler dinlemesine izin verilmişti. Ama o zaman geçtikten sonra, kendi kendine okumaya başladığında, kimsenin onu yakalamayacağından emin olduğu zamanlarda Ophion'un kütüphanesinden aşırdığı kitaplar dışında seçenekleri kısıtlanmıştı.

Hiç bu kadar çok malzeme arasından seçim yapma şansı olmamıştı.

"Okuyor musun?" Shiron kalkarak sordu.

"*Gj ssa*," dedi Aheia. "Evet, annem bana elinden geldiğince çok Şey öğretti ve ben de gizlice kaçıp erkekleri eğittikleri okul binasının pencerelerinin altında oturdum."

Shiron'un dudağı kıvrıldı ama altın rengi gözleri onun yanından geçip merdivenlerden birini kenara çekerken ve parmaklarını önündeki deri ciltlere sürterken sertliğini korudu. Aheia da onu takip etti, ciltleri okumak için çenesini eğdi ama çoğu anlamadığı gliflerle yazılmıştı.

"Bunlar ne?" Shiron ona benzer büyüklükte iki kitap uzattı ve Shiron onları ayırdı, birinin üzerine karalanmış ölümlülerin ortak dilini ve diğerinin  zerindeki Lujha gliflerini tanıdı.

"Aynı kitaplar. Dilimizi nasıl konuşacağınızı öğrenmeniz gerekecek."

Gözleri Arioch'un büyüünün hâlâ yavaşça dağılmakta olduğu omzuna kaydı.

"Neden?" Ve onun ne demek istediğini anlamayacağını biliyordu. Çünkü gerçekte sorduğu soru şuydu: *Arioch neden bunu yapmamı istesin ki?*

"Böylece Emryn odanın öbür ucundan sana hakaret ettiğinde ne dediğini biliyorsun," dedi Shiron sesinde hiç mizah olmadan ve onu geçip orta masalara doğru giderken birkaç kitap daha aldı.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak ellerini derinin üzerinde gezdirdi.

En üstteki ortak dil kitabı okundu:

Aljira'nın Tarihi

"Bunları bana vermeni Arioch mu söyledi?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Evet."

"Bunu neden yapsın ki?" Leviathan onun bakışlarıyla karşılaşınca döndü.

"Bu senin için ne anlama geliyor?" diye sordu sonunda, uzun bir sessizlikten sonra.

Bu benim için ne anlama geliyor?

Onu karanlıkta tutmak Arioch'un hayatını kolaylaştırabilirdi. Eğer Lujha'yı anlamıyorsa, ona yalan söylemek, ketum davranmak ya da onu kendinden uzaklaştırmak istediğinde zahmete girmesine gerek kalmayacaktı. Basitçe onun anlamadığı bir dile .

Ama onun anlamasını istiyordu.

Onları anlamasını istiyordu.

Yanağının içini ısırdı, Shiron onu geçip topladığı kitapları en yakındaki masaya yayarken bir cevap istemediği için şükretti.

"Lúc bana ölüyken bir şey görüp görmediğimi sordu, bu konuda seninle iddiaya girmiş," dedi Aheia sonunda, onunla odanın ortasında buluşarak. "Sanırım evet deseydim paranı alacaktın?"

Shiron neredeyse gülümsedi. "Ben olsam yapardım."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Yanağının içini ısırdı. "Özel bir yerden geçmedim, eski hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görmedim, sadece ... göz kırptım." Parmaklarını ahşabın üstünde gezdirdi. "Göz kırptım ve Keloseros'ta öldürülmekten Asara nehri kıyısında cinayete teşebbüse geçtim."

Leviathan kıkırdadı, sıcak, derin bir ses. "Sanırım bunu sana karşı kullanmayacağım."

Gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "İnandığın şey bu mu yani? Ruhların ölümden sonra da yaşadığına mı?"

"Pek sayılmaz."

"Ah?" Shiron koltuğunda öne doğru eğilirken kaşları kalktı.

"Ruh çoğu inanç sisteminde önemlidir. Benimkinde ise bu dünyada yaşayan her canlıyı birleştiren üç parçadan biridir." İki parmağını ahşabın üstüne bastırdı. "Tanrıların bize armağan ettiği yaşam kıvılcımıdır."

Bekle.

Aheia'nın kaşları çatıldı, elini izliyordu. "Eğer bu doğruysa, Ariocho nasıl hayatta?" Avarice'in bir ruhu yoktu.

"Birkaç düşünce ekolü var, ancak günün sonunda, en olası cevap bir Avarice'in genetik yapısının bunu gerektirmediğidir."

İlginç.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. "Eğer ruh için birincisiyse, diğer ikisi nedir?"

"Ruh," Shiron parmaklarını masanın üzerindeki noktadan Aheia'ya doğru uzun çapraz bir çizgi halinde çekti. "Beden ve içindeki enerji" -Aheia'nın tam önünde durdu ve büyük bir üçgen şeklinde kendine doğru geri döndü- "ve bilinç."

Kaşları çatıldı

"Bilincin bir ruhtan farkı nedir?" Aheia sordu. Bu terimi biliyordu ama ölümden sonraki yaşamla ilişkisini hiç bilmiyordu.

"Ruhunuz içindeki ateşi tutuşturmuş olabilir ama bu alevleri körükleyen şey havadır. Bilinciniz düşünceleriniz, kişiliğiniz, *sizi siz* yapan her şeydir. Bu yüzden Arioch ruhunu aldığı anda hâlâ duyguların ve kendi zihninin vardı." Gözleri tekrar onunkilerle buluştu. "*O* parçanın ölümden sonra da devam ettiğine, bir şekilde farkında olduğuna inanıyorum."

Mithra'yı ve onların her şeye ne kadar farklı baktıklarını düşündükçe aklı başından gidiyordu.

"Bana öğretilen şey" -*boğazımdan aşağı itilen şey*- "ruhun ölümden sonra yaşamaya devam ettiği ve yaşanan hayat dindar olduğu ve Tanrıların öğretilerine ve kurallarına uyduğu sürece yükseleceğiydi." Bu çoğu zaman sorumlu olan Epísmos'un öğretileri anlamına geliyordu. "Ama o kadar çok şiddet gördüm ki... Etrafımdaki tüm varlıklar aziz olarak ölmek için günahkârlar gibi yaşadılar -ölmeden önce hatalarını itiraf ettikleri sürece, o zaman her şey affedilirdi."

"Bulduğum şey, ölümün diğer tarafında beliren kurtuluşa çok fazla hayat adayınların, bunların gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar körleştiğidir.

anlamına gelir." Shiron önündeki kitabı yavaşça açtığını söyledi.

"Kurtuluş," dedi yavaşça. "Hâlâ gerçek olduğunu mu düşünüyorsun? Sana diğer tarafta beni bekleyen hiçbir şey olmadığını söylediğim halde mi?" Meydan okumuyordu, sadece merak ediyordu.

Shiron boynundaki boncukları sıktı. "Bana kendini gösteren şeylere inanıyorum."

"Tanrıları gördün mü?" Aheia gözlerini kocaman açarak yaklaştı.

"Çoğumuz öyle ya da böyle bunu yaşadık." Shiron sesini alçalttı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Aheia çenesini eğdi.

"Amm'ı daha dün gece gördüm." Yerinden sıçradı ve omzunun üzerinden bir bakış atarak Lúç'un elleri cebinde içeri girdiğini gördü. "Muhtemelen o küçük rahip eğilmişken vitraydaki sureti bana baktığı için-"

"İnsanların kendi kurtuluşlarına dikkat etmeleri gerekir. Ama hiçbiri bunu yapmıyor." Shiron sinirli bir şekilde dilini şaklatarak araya girdi ve Lúç muzipçe sırtarak gözlerinin masanın üzerindeki kitaplarda gezinmesine izin verdi. "Ölümlüler hel'e inanırlar ama Gehenna'nın bir tür ebedi lanet olduğunu düşünürler, oysa orası sadece bir dinlenme yeridir. İşkence odaları yok, farklı iblisler tarafından verilen cezalar yok-"

"Sanki bunun için yeterli sayımız var da," diye homurdandı Lúç, masanın üzerinden bir kâğıt parçası çekip bir şeyler ararken. "Gerçi olsaydı ilk sıraya ben geçerdim."

Shiron hiç vakit kaybetmeden devam etti, "Aljira ve Gehenna birbirlerine bağlılar. Her zaman öyleydiler, çünkü 'Amm her ikisinin de yaratılmasında etkili oldu. Ama aynı değiller. Aljira hel değil, her ne kadar

ölümlüler ve Mithra bu inancı sürdürüyor. Halkımız kendileri hakkında anlatılan hikâyeleri hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"Mithra, Arioch'un ölümü parmaklarının ucunda tuttuğunu düşünüyor," diye kustu Aheia. "Bunu bilmiyor muyuz?" Lúç'un gülümsemesi yayıldı.

"Sence bu terim nerede

Alshaytan nereden geldi?"

"Alshaytan? Bu Lujha değil mi?" diye sordu.

Lúç başını öne eğdi. "Evet ama Lujha, Tanrılar Lyria'yı bulmadan önce var olan ölümlü dillerinden birinden geliyordu. Uyarlandı elbette, ama bu yüzden kelimeler ve hatta cümleler hem Aljira'da hem de ölümlüler dünyasının belli bölgelerinde anlaşılabilir. Hükümdarlarımızı adlandırmak için şeytan kelimesini kullanarak korku aşılama kararı veren Mithra'ydı - yani onun bir türevini. Akıllıcaydı." Omuz silkti.

"Dur , Lujha bir uyarlama mı?" Aheia burnunu kaşıdı.

"Gjóssa da öyle," dedi Shiron düşünceli bir ifadeyle.

"Hayır, değil."

"Bunu bir düşünün prenses." Lúç kolunu kaldırdı. "Eğer Tanrılar sadece Kalmanice konuşuyorsa, neden hepimiz konuşmuyoruz?"

Kahretsin. Hiç bu şekilde düşünmemişti. "Gjóssa hangi dilden türemiş?" diye merakla sordu.

"Tarih kitaplarından birinde geçiyor; sanırım G ile de başlıyor." Shiron bir an kaşlarını çattı, sanki hatırlamaya çalışıyordu.

Bu bilgi üzerinde düşündü. Alshaytan unvanı ona Mithra ve ölümlüler tarafından verildi. Ama sonra...

"Onun unvanı-" dedi inanmayarak. "Ona *şeytan* adını vermek ona daha fazla güç verir. Bunu neden yapsınlar ki? Bu onu ölümlüler için tanrılaştırır."

"Yapmak zorundaydılar." Lúç'un gülümsemesi düştü. "Onu , kendilerini de tanrılaştıramazlardı."

Güç bazıları için gerçekten her şeydir.

"Nefilim ırkı her zaman lanetliydi. Ölümlülerin peri masallarında kötü olmadığımız hiçbir anlatı yoktu. Hele ki biz"-parmaklarını tırnak içinde kıvırdı-"ölümle uğraşan bir yarı tanrı tarafından yönetilirken."

Aheia yavaşça başını salladı. "Hepinizin başkalarının size yüklediği damgalar altında acı çektiğinizi söylüyorsunuz, oysa bu suçlamaların ardından geliyor gibi görünüyorsunuz," diye meydan okudu.

"Eğer bizi mükemmel hikayelerindeki kötü adamlar olarak göstereceklerse, o zaman biz de bu role boyun eğecektik. Çünkü şüphe götürmeyecek kadar açık olan bir şey varsa, o da bu tür kitlelerin sahip olduğu algının gerçeğe dönüştüğüdür." Lúe kollarını masaya dayadı ve yan gözle ona baktı. "Hafif. Ağırbaşlı. Sessiz. *Tatlı*." Son kelimeyi Aheia'nın midesini bulandıran bir ifadeyle söylemişti. Onun hakkında yanlış anlamalar. "Herkes zaten en kötüsüne inanıyorsa, hazır başlamışken oynayalım bari."

"Göründüğünden daha zekisin." Kadın başını eğdi ve Lúe homurdandı.

"Her şey uzun zaman önce yayılmış sahte dillere ve yalanlara batmış durumda." Shiron

başını salladı. "Günün sonunda, bir yaratığın hangi dini metinleri takip ettiğinden bağımsız olarak, inançların çoğunun benzer olduğunu düşünüyorum. Ama anlambilim üzerinden savaş yürütmek daha kolay."

"Ölümlülerin arasına ne sıklıkla giriyorsunuz? Mithra bunun son derece sık olduğuna inanmamızı istiyor - bu kadar çoğunuz onları yozlaştırmaya çalışıyorsunuz," diye sordu Aheia.

Lúe başını salladı. "Küçük yaratıkları titretmek umurumda değil ama genel olarak ölümlüler çok sıkıcı. Ayrıca, güneşe nasıl dayanıyorlar bilmiyorum. Dışarıda geçirilen bir geceden sonra migrenleri azıyor."

Shiron sandalyesinde biraz daha dik oturdu ve önündeki sayfayı dikkatle taradı.

"Sanırım aynı şey Arioch'un kardeşi için geçerli değildi. Her zaman hayranlık uyandırmıştır," diye devam etti Lúç, bıçağını çıkarıp parmaklarının arasında döndürerek.

"Kazım ölümlüleri sever miydi?" Aheia sordu.

Lúç başını salladı. "Evet, bu onu babalarının affetmeyeceği tek şeyi yapmaya itti."

Aheia soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

"Onlardan birine aşık oldu."

"Bir *ölümlü* mü?" Sesinde yoğun bir inançsızlık vardı.

"Ölümünü o an ve orada mühürledi. Şey"-Lúç başını salladı-"Ölüm değil, sanırım."

"Sonra ne oldu?" Nefes aldı.

"Arioch, Kazım hakkında Sahren'le yüzleşti ve piç herif hiçbir şeyi saklamaya çalışmadı bile. Arioch'un yüzüne güldü ve omzuna vurarak bir sonraki meşru hükümdar olarak yerini sağlamlaştırdığı için onu tebrik etti."

"Nasıl bu? Ölümsüzlerle mi?" diye sordu.

"Bu her şeyden çok beklenmedik bir durum. Bugüne kadarki tüm Alshaytanlar ya bir başkasının ya da kendilerinin eliyle öldü, iktidarı devreden birkaçı dışında. Arioch, ailelerine yaptıkları yüzünden Sahren'i eski kanatta öldürdükten sonra Aljira'nın yönetimini devralacak başka bir kan kalmadığı için uygun veraset sonunda önemli değildi. O zaman ve orada yönetim onun eline geçti." Lúç elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, Arioch'un o pisliği lime lime edişi çok vahşiceydi."

"Nasıl?" Aheia sordu.

"Lúc," diye tersledi Shiron ama Şekil Değiştiren sesini alçaltarak devam etti. "Arioch o gün Sahren'in öldürülmesine yardım etti; tamamen o değildi.

"O gün Arioch'un

Çok daha karanlık, çok daha güçlü, yaşayan ve bence çok sıkı tuttuğu bir şey." Lúc parmak eklemlerini kırdı. "Bu davranışıyla Manāt'ın Tanrılar tarafından lanetlenmiş kafesinin çatladığını düşünebilirdiniz."

"Gölgeleri mi?" diye sordu.

"Bunu Arioch'a sormalısın," dedi Shiron sakince, hâlâ önünde duran kitabın metnine dalmış bir halde.

"Önemli bir şey konuşmadığınıza şaşırmadım." Lúc dudak halkasıyla oynadı, gözleri parlıyordu. "Eminim onun *magyck*'i boğazınıza kadar girmişken birbirinizi tanımaya çalışmak zordur."

Hay amina koyayım. Aheia telaşlanmıştı, parmakları masanın altında seğiriyor, yanaklarını renklendiren kızarıklıkla mücadele etmeye çalışıyordu. "Sen bilirsin, eminim."

Lúc bir kahkaha attı ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Tanrım, siz ikiniz bazen birbirinize benziyorsunuz."

"Oh?"

"İkisi de velet."

Tereddüt etti. "Affedersiniz?"

"Daha baskın olan arketip de , değil mi?" Lúc göz kırptı. "Kontrol sorunu olan bir velet."

Aheia tam olarak tanımlayamadığı bir ses çıkardı ve göğsündeki baskıya karşı yanağının içini ısırdı. "Onu iyi tanıyorsun."

"Biriyle yaşama tehlikesi," dedi Lúc, arkasına rahatça yaslanarak ve Aheia'nın Şekil Değiştiren'in yerleşkede nasıl olduğunu merak etmesine neden oldu. "Babasıyla olan her şey için burada mıydın?"

Adamın gözlerinde gördüğü parıltı karardı. "Sadece." Lúç'un çenesi gerildi, yüz hatları aniden ciddileşti. "Ben sadece-" Boğazını temizledi, söyleyeceği şeyden kurtuldu ve Aheia, Shiron'un bir an için okuduğu kitaptan başını kaldırıp Lúç'u dikkatle izlediğini fark etti.

"Sadece ne yapardın?" Aheia itti.

Ama Lúç ona baktığında gülümsüyordu ve kız bunun kendi maskesi olduğunu hissetti. "Biliyorsun, bu benim eğlence anlayışım değil." Omuzlarını yuvarladı, ses tonu tamamen değişti.

"Bekle-" Aheia döndü ama Şekil Değiştiren bir elini onun omzuna koyarak masaya bakmasını sağladı. "Eğer dilimizi öğrenirsen bana haber ver, sana gösterebileceğim çok pis kitaplar var." Adam gitmeden önce dişleri parladı ve bıçağını parmaklarının arasında döndürdü.

Adam gittiğinde "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Hayatının o dönemi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor." Shiron ona ağır bir bakış fırlattı. "Lúç hâlâ geçmişinin sabit bir şey olduğuna inanıyor. Onunla yüzleşmeye karar verene kadar bir gölge gibi peşinden geleceğini kendi kendine anlayacaktır."

"Ya sen?"

Shiron bakışlarını yere indirerek sayfayı çevirdi. "Konuştuğumuz gibi ben de benimkine dalmış durumdayım."

"Lúç da bir keresinde bana gölge tavsiyesi vermişti." Aheia'nın bakışları yumuşadı. "Görünüşe göre tüm dünya onların etrafında dönüyor."

"Oh?"

"Bana ışığın söylediği yalanlara inanmamamı, ışığın parlaklığının gölgelerin en kötüsünü yarattığını söyledi."

Shiron yüzünde bıkkın bir gülümseme belirip başını sallamadan önce sadece bir dakika baktı. "Küçük pislik en iyi hayat derslerimi tekrarlıyor."

Sonraki birkaç saati kitaplarla geçirdiler, çoğu sessizdi. Aheia dili karşılaştırmaya başladı ve tercüme edilmiş tarihi okumak için küçük molalar verdi. Sonunda, Shiron ona yerinde kalması için yalvarmasına rağmen dışarıya kadar eşlik etti. Onu rahatsız etmek istemiyordu ama aynı zamanda izlenmek de istemiyordu. Kütüphaneyi geride bıraktıklarında Shiron'un onu nereye götürdüğünü bilmediğini fark etti. Kaserne'deki oda mı olacaktı? Arioeh'un ki mi?

Shiron'un ona verdiği birbirinin aynısı iki kitabı sıkıca kucakladı, böylece dil üzerinde kendi zamanında çalışabilecekti. Onları koridorda taşıırken kendini kötü hissediyordu ve saklamak için pek bir şey yapmasa da defalarca arkasına götürme isteği duydu. Onu rahatsız eden şey, Shiron'un bir şekilde onları taşıdığını unuttuğu ve en başta ona veren kendisi olmasına rağmen elinden alacağı düşüncesi idi.

"Bu binanın bazı yönleri var ve öğrenmek biraz zaman alıyor," dedi Shiron, onun birkaç adım önünde yürürken. Adımları o kadar uzundu ki Shiron'un yürüyüşüne ayak uydurabilmek için kendi adımlarını iki katına çıkarmak zorunda kaldı. "Şu anda bulunduğumuz yer herkese açık sayılır. Eski kanada açılıyor ve orada duruyor. Bitişikte çoğumuzun kaldığı yer var. Belli ki oraya gitmişsin; Arioeh'un odasına girmişsin."

Aheia yanaklarının kızardığını hissetti.

"Şu merdivenden yukarı çıkarsanız" - sol taraflarındaki bir açıklığı işaret etti -Kaserne'ye giden bir girdap bulacaksın. Onu aşağı indirirsen, salona ulaşacaksın. Tüm mahkeme etkinliklerinin gerçekleştiği yer. Çoğu gece iblisler sadakat yemini eder, iyilik ister, dans eder, bahis oynar, bilirsin işte. ..." Tereddüt etmeden önce bileğinin bir hareketiyle listeyi sıraladı. "Ya da ... Sanırım bilmiyordunuz ama artık biliyorsunuz. Koridorlar biraz zorludur ve hafifçe kayma eğilimindedir, bu yüzden bunu aklınızda tutun ve onları yakından izleyin."

"Vardiya mı?" diye sordu, hareketsiz görünen duvarlara bakarak. "Burada her şey düşündüğünüzden biraz daha canlı. Binalar - eğer magyck ile inşa edilmişlerse tabii. Eski yapıların çoğunda basit taş ve harç kullanılmış, ancak Sahren'in hükümdarlığından sonra inşa edilen her şey Kafirlerin yardımıyla yapılmıştır."

"Tam olarak nasıl canlı?"

Shiron ona neredeyse eğlendiğini düşündüğü bir bakış attı. "Bazen koridorlarında kim varsa onunla oynamaya yetecek kadar..."

Şakağında yavaş yavaş bir baş ağrısı hissetmeye başlamıştı ve burada hiçbir şeyin net bir cevabı olmayacağını fark .

"Bekle, beni nereye götürüyorsun?" Ariocho'un kapısının önünden geçtiklerinde sordu.

"Senin odan."

"Odam yok."

Shiron omzunun üzerinden baktı ve yüz ifadesi sanki kütüphanede başlayan o baş ağrısını paylaşıyorlarmış gibi görünüyordu. Çok geçmeden, diğerleriyle aynı görünen siyah bir kapının önünde durdu. Kapıya doğru başını salladı.

"Bu benim mi?" diye sordu salona bakarak. "Bilmiyordum..." *Bana bir oda verdiğini bilmiyordum.* Kelebekler yumuşak kanatlarını sürükledi

karnının iç kısmına doğru.

"Devam et." Shiron başını salladı.

Kolu bastırdı ve içeri itti, kelebekler neredeyse anında ölüyordu.

"Eğer acıkırsanız, genellikle koridorun sonundaki odada yemek vardır" dedi.

Ama içeri adımını attığında artık ona .

Lanet olası her yüzey beyazdı. Yatak beyazdı, duvarlardaki tuvaller beyazdı ve Tanrı'nın lanetlediği gardırop beyazdı.

"*Skotá,*" diye homurdandı kendi kendine, giysileri bulduğunda ve onlar da beyazdı. Gardırobun çekmecesinde deriler, gömlekler, elbiseler vardı ve hepsi de kaçmaya çalıştığı Tanrı'nın lanetlediği renkteydi.

"İstedığınız bu mu?" diye tısladı hiç kimseye. "Bir *Mithra* mı?"

Banyodaki aynanın karşısına geçti ve yansımasına baktı. Kızgındı, geriye bakan kadın. Belki de hep böyle görünüyordu. Belki de bunu saklamıştı. Çünkü yüz hatları eskisi gibi yumuşak değildi. Artık keskindiler ve kemiklerinin diplerinde kendi gölgelerini taşıyordu. Aheia giysisinin rengine karışmıştı ve ne kadar uzun süre bakarsa o kadar mantıksız bir şekilde öfkeleniyordu. Bu öfke midесinden taşıyor ve göğsüne doğru yayılıyordu.

Tüm bunlar için minnettar olması gerektiğini düşünüyordu ama nedense bu düşünce her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Tuvaletten çıkarken dolabın önünden geçerken kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı.

Siktiğimin erkekleri. Hepsi aynı. Hepsi aynı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

ARIOCH

Ortak salona girip kendine bir kadeh doldururken başı çatlayacak gibiydi. Karanlık bir likör sabahıydı.

"Keosha nasıldı?" Emryn masada oturduğu yerden birkaç çilek kopararak sordu.

"Beklenebileceği kadar iyi." Magyck'i döndüğünde Aheia'yı hemen göremediği için onu cezalandırmak istercesine içinde kıvranıp dururken içkinin yanmasına izin verdi. Arioch kendini ağır hissediyordu ve gölgeleri doluydu. Çok doluydu. Sanki bedeni onları barındırmaya yetmiyordu. Bardağı yeniden doldurdu ve diğerlerinin oturduğu yere getirdi; Lúç ve Tariq, Syraphem'in karşısındaki altın masanın etrafına sıkışmışlardı.

"Ophion hâlâ dilsiz mi?" Arioch şakaklarına masaj yaparak baş ağrısını dindirmeye çalıştı.

"Ish," Lúç başını kaldırıp baktı. "Saçma sapan şeyler mırıldanıyor. Henüz kelimeleri tam olarak oluşturmıyor."

Oraya son gittiğinde kontrolden çıkmasına izin vermişti. Onu bu kadar uzun süre konuşamayacak şekilde sakatlamak istememişti. Ama düşünmüştü ki

Aheia ve Kazım, tekrar tekrar ve o... kendini kaybetmişti. Malek aptalı oynayıp Arioch'a bağlayıcı taşlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söylediğinde her şey daha da kötüleşti. İşte o zaman dişlerinin yarısını almıştı.

"Aheia'nın dövüşmeyi öğrenmesi gerekiyor." Gözlerini tekrar Emryn'e çevirdi. Küçük tanrıçasının kendini savunma konusunda bir fikri olmalıydı, ne de olsa Lyria'yı geçmeyi başarmıştı. Ama gerektiği gibi beslenmiyordu ve kendine bakmaya başlamazsa kasları zayıflayacaktı. Güçlü ve ölümcül olacaktı. Bundan emin olacaktı.

"Biraz bulabilirim-"

"Sen," diye sözünü kesti ve Aheia itiraz etmek için ağzını açtığı anda ortak odanın kapısı açıldı ve Aheia öfkeyle yüzü allak bullak olmuş bir halde içeri daldı.

"Bir yerlere dalmayı seviyor, değil mi?" Lúe, başının arkasını Tarık'ın omzuna yaslayıp tembelce izleyerek espri yaptı.

Şimdi ne olacak?

"İstediğin bu mu?" diye bağırdı, vücudunu ve onu kaplayan beyaz genişliği işaret ederek. "Bana Tanrıların lanet rengini verip duruyorsun, beni hâlâ böyle mi görüyorsun?"

"Otur da ye Aheia," diye homurdandı, şakağındaki ağrı daha da artıyordu. "Bunun için zamanım yok."

"Otur. Kal," diye hırladı. "Ye. Ben eğitilebilir bir evcil hayvan değilim." Çenesi titredi. "Kendine yeterince değer vermiyorsun."

Emryn'in soğuk sesi aralarına girdiğinde dudakları aralandı, gözleri hançer gibi ona bakıyordu.

"Bu senin için zor bir şey mi, yoksa doğuştan mı geliyor?" Aheia'ya baktı, çenesi masaya dayadığı eline yaslanmıştı.

"Affedersiniz?" Aheia'nın kaşları daha da gerildi.

"Burada sahip olduğun kıyafetlerin, yiyeceklerin ve odanın sıradan bir köpek için ancak yeterli olduğunu ve bunun bir şekilde senden aşağı olduğunu düşünüyor gibisin." Aheia alay etti. "Kendini şanslı say, *Ĉist*." Emryn başını salladı, konuşmayı çoktan bitirmişti ve kadehini aldı.

Arioch tsked. "*Natye*." Kelimeyi yavaşça çıkardı ve ona uyarıcı bir bakış attı.

Bugün çok yorgundu ve bu hiç yardımcı olmuyordu.

"Bana ne dedin sen?" Aheia homurdandı.

"Bir köpek için boktan kulakların var," diye güldü Emryn.

"*Traveske*," diye kıkırdadı Tarık, Syraphem'i eğlenerek izlerken.

"Ne? *İyi* mi davranmam gerekiyor? Kendisine verilen her şeyi çöpe atarken mi? Dikkatinizi çekerim, kazandığı hiçbir şeyi." Emryn başını salladı, ayağa kalkarken kadehi masaya çarptı. "*Jah alay*."

"*Ona verilen her şeyi çöpe mi atıyor?!*" Aheia, Syraphem çoktan kapıdan çıkmış olmasına rağmen kustu. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" Arioch'a ters ters baktı. "Tanrılar, bunların hiçbirisi bir *iyilikmiş* gibi davranma." Nefesini sertçe verdi, koyu kırmızı lekeler boynuna yayılmıştı. "Benden tek istediğin hastalıklı fantezilerini beslemem. Beni istediğin gibi giydir, bana yerimi hatırlat ve sonra kafandaki kim olduğuma dair fikrin canı cehenneme."

Kontrolünü sağlayan yıpranmış düğümler
çözüldü. "Kahretsin," diye mırıldandı Tarık sol
tarafında.

Aheia omuzlarını dikleştirdi ve çenesini hafifçe eğdi. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama bocalama şekli yüz hatlarında kendini belli ediyordu.

"*Numara* yapmak." Kelimeyi ağzının içinde evirip çevirdi. "Bu konuda her şeyi biliyorsun, değil mi Aheia?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Tek yaptığın bu. Bu rolü sevmiyormuş gibi davranıyorsun, benim senin ihtiyacın olan canavar olduğum ve senin *iyi* olabileceğin rolü. Yararlanılan iyi, zavallı, yanlış yere konmuş bir şey; *beyaz* kalabilirsin."

Adam ayağa kalkıp peçetesini tabağın üzerine bırakırken, "*İstemiyorum*," diye tısladı.

"İstedığın imajı - burada kendi iradesi dışında, dişiyle tırnağıyla savaşıyor ve kimsenin sorgulamayacağı küçük hasarlı küçük yaratık

-Vücudun *benim* ve ısırık izlerimle kaplıyken olmaz. Ama biliyorum ki şu anda elimi bacaklarının arasından geçirsem, amcığın parmaklarımın üzerine damlayacak, daha fazlası için yalvaracak, bir canavarın sana hissettirebilecekleri için yalvaracak."

"Benim hakkımda ya da ne istediğim hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Buradayım çünkü gitmeme izin vermiyorsun."

" fazla denemedin." Gözlerini kısmıştı. "Sen denemedin *hiç*."

"Evet, . İki gece önce-"

"Siktir et," diye başını salladı. "*İki gece önce* benim adamlarımla dans edip içiyordun. Bu büyük bir meydan okuma eylemiymiş *gibi davranma*." "Çünkü gidecek imkanım yok. Benim kimsem yok. Kimsem yok. Ailem var... insanlarım var... her şeyim var," dedi.

"Sanki benim suçummuş gibi bunu bana atma. *Denemiyorsun* bile. Çünkü mutlu olmana izin vermek çok basit olurdu. Ağırılığına gömülmeyi tercih ediyorsun çünkü bu sana bir şeyler hissettiriyor. Herhangi bir şey. Bu doğru değil mi? Korku ve acıya tutunuyorsunuz çünkü onlar olmadan kim olduğunuzu bilmiyorsunuz. Onları bırakmaktan korkuyorsun çünkü o zaman gerçekten zorluklarla dolu olmayan bir hayat yaşamak zorunda kalabilirsin." Bir adım daha attı.

"Mutluluk sizi korkutur, öfke ve üzüntü ise tanıdıktır. Bu çok eski bir hikaye. Sen özel değilsin."

Geri çekildi ve sanki aralarına ne kadar mesafe koymaya çalışsa da adamın onu her zaman takip ettiğini hatırlamıyordu. Adam da onun adımlarına ayak uydurdu. "Ama sana bir sır vereceğim." Çenesini kavradı, dilindeki zehir sanki ona dokunursa tenini yakacakmış gibi asidikti. "Seni en çok korkutan şey - dünyanın büyüklüğü ve derinin hemen altındaki karanlık küçük dürtüler, onu bastırmayı bırakırsan dönüşebileceğin yaratık- asla kaçamayacağın bir şey. Denemeye devam ederseniz, yeni yerler bulacak, yeni insanlarla sevişecek, acıyı farklı şekillerde uyuşturacak ve sonra geri döneceksiniz. Seni kovalayan şey göğsünde yaşıyor ve eğer bunu bir an önce kabul etmezsen, kendini yerin dibine sokacaksın."

Ellerini savurup tırnaklarını yanağına geçirmeden önce yüzünü bırakacak zamanı bile olmamıştı. Tokat derisini yırttı ve gölgeleri mırıldandı. Yüzünün yan tarafına bir başka keskin çatlak daha çarparken, bir eliyle kendini duvara yaslayarak canını izin verdi.

Onu böyle görmek, karanlığın gözbebeklerinin duvarlarını yalayışını seyretmek müthiş bir şeydi. Sanki aralarında geçen sözsüz şey tam olarak onların diliymiş gibi, büyüğü sırtından aşağıya doğru titredi.

Kızgın, nefes nefese bir inilti onu terk etti ve Ariocho parmaklarını avucunun içine sıkıştırdı - tamamen bilinçaltı bir tepkiydi, her santimi kızın çıkardığı sesle titriyordu. Bu kesinlikle onun en sevdiği sestti.

Gözlerini kapatışını ve çenesini çevirişini izledi, o uzaklaşıp masaya dönerken zihnindeki ıstırap büyüyordu. Onun hakkında düşündüğü her şeyi kusmak istememişti. Çok yorulmuştu.

Ve yorgunluğu onun suçu değildi. Ama yine de hıncını ondan çıkarmıştı.

Sessizlik uzadı ve onun varlığının ürkütücü bir şekilde farkındaydı -Tariq masanın karşısından bakıyordu ve Lc bir pislik gibi sırtarak yanağına bakıyordu.

Yanağındaki çizikler kalp atışlarıyla birlikte titreşti, kadın odayı geçtiğinde göğsünün içindeki yankıyla birlikte. Ne beklediğini bilmiyordu ama çenesinden tutup üzerine dikilmesi onun için değildi. Yanakları kızarmıştı ve gözleri koyu maviydi. Çok fkeli görünüyordu.

"Sanki yaptığın tek şey bu değilmiş gibi kaçmaktan bahsediyorsun. Bu yüzden ayrı bir binadaki o odada oturuyordum ve sen beni terk edip duruyordun, değil mi? Bu yüzden neredeyse tüm iblislerinle seninle geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim." Ona doğru baktı. "Bunların hiçbiriyle nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun, çünkü *kanys ajos den borej na sas kanyja na to niostaha afto ejktos elenchyo*."

Arioch dişlerini gıcırdatarak tepesindeki mavi alevlere baktı.

"Keloseros'taki o kiliseye geri dönmemi istediniz ve ben de döndüm. Senin için bu bir ömür önce olmuş gibi gelebilir ve orada olan her şeyle barışmış, hatalı olmadığına ya da farklı bir şey yapmayacağına kendin karar vermiş olabilirsin ama ben başlangıçta duruyorum. Ya da daha doğrusu, sonda - beni buraya geri getirdiğin yerde." Kollarını iki yana açarak iyileşmiş yara izlerini adamın yüzüne doğru itti. "Beni glgelerinle kelepeleyip o beyaz zeminde srklediğin günü dn gibi hatırlayarak uyanıyorum her gün. Bu yüzden istediğim kadar *haklı* olabilirim çünkü her gün bunu hatırlayarak yaşıyorum. Lanet olsun. Her seferinde beni bir Mithra gibi hissettiriyorsun. Her seferinde beni

farklı hissediyorum." Burun delikleri alevlendi. "Benim dünyam bir gecede değişti, seninki ise hiç durmadı."

"Lanet olası hel," diye fısıldadı Lúç.

"Kendi halinize bakmazken beni analiz edebileceğinizi düşünmeniz büyük bir cüret. Yaptığın her şeyin iki anlamı varken ya da Tanrı'nın lanet olası bir sınavı olarak hizmet ederken. Olduğumu düşündüğün kişi olmamı mı istiyorsun?" Tutuşu daha da sıkılaştı. "Artık burada olduğuma ve düşündüğün gibi biri olmadığıma göre beni istediğin gibi biri haline getirmeye çalışamazsın. Kendi şeytanlarımla savaşmıyorum ki bu süreçte seninkiler tarafından öldürüleyim."

Çenesini bıraktı, yüzünü itti ve sonra onun yanından masaya doğru uzandı.

"İşte senin ellerinde yaşamak nasıl bir hismiş," diye homurdanarak kavanozu adamın kucağına devirdi. Kavanoz derisine çarpınca geri çekildi, cam mermere çarpınca etraflarında paramparça oldu. "Rahatsız edici ve boğucu."

"Bu kadar çok kelimeye sahip olduğunu kim bilebilirdi?" Tarık homurdanarak yerdeki yerinden kalktı ve Lúç'u da yanına çekerek ayağa kalktı.

"Ön sevişmeleri korkutucu olmaya başladı." şekil Değiştiren sırtıttı, tabaktan bir meyve aldı ve kapıya yönelmeden önce Tarık'ın yanına sokuldu, Arioeh ve Aheia'yı boş bir odada birbirlerine bakarken bıraktı.

Bölüm 27

AHEIA

Kendi lanet adasında duruyordu ve yüzmeyi hiç öğrenmemişti. Bu aptal kum tepeciğinin üzerinde ölecekti çünkü etrafındaki su karanlık ve derindi ve yüzeyin altında onun için dişlerini yalayan canavarlar vardı. Yine de Arioeh'un yüz ifadesini görünce suya dalıp onların arasında güzel bir sırtüstü yüzme isteği duydu.

Yüzündeki siyah çizgilerin kenarları başlamıştı ve parmak uçlarında kanın soğuduğunu hissetti. Yanağının içini çiğneyerek adamın elinin tersiyle dudaklarını silmesini izledi. Derisine bakarken kızgın gözleri parladı. Kalın, koyu renkli bal bacaklarından aşağıya ve altındaki zemine damlıyordu. Gömleğini yukarı çekti, yolundan çekecek kadar, ince bir tabaka halinde tonlanmış karnı görünüyordu.

Kızgındı çünkü söylediği her şey doğrudu. Kızgındı çünkü adamın söylediği her şey doğrudu.

Kızgındı çünkü adam onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, terk edilmekten ölesiye korkan kırık parçaları onu burada aniden konuşamaz hale getirmişti. Ve o korkuyordu ki eğer o

Bir şekilde ağızını açmayı başarsa da, ağızından tutarlı hiçbir şey çıkmayacaktı. Bunun yerine kollarını kavuşturdu ve odadan çıkma niyetiyle adamın yanından geçip gitti. Ama o bunu yapamadan, adam bir kolunu beline doladı ve onu geri çekti.

"Seninle işim henüz bitmedi." Parmaklarını Aheia'nın boynunda dolaştırırken sesi çakıltılıydı. Aheia tökezledi, destek için koluna tutundu. "Dizlerinin üzerine çök."

"Lanet olsun, hayır," diye tısladı.

Şakağındaki küçük damar nabız gibi atıyor, dişleri gıcırıyor ve sonra o parlak korlar kızın içinde yanıyor ve yumruğunu kapatıyor, acı kafa derisini çekiştiriyor... "İtaatini seviyorum küçük tanrıça, ama buna ihtiyacım yok." Aheia boğazına düğümlenen iniltiyle savaştı. "Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandı, onu sıkıca kavradı, parmaklarının acısı bacakları titreyene kadar zigzaglar çizdi. Kadın irkildi, eli adamın bileğine gitti, onu itmeye çalıştı ama adamın tutuşu demir gibiydi.

Adam iterken dişlerinin arasından nefes verdi ve kendini dik tutacak kadar güçlü değildi.

Dizleri acı içinde taşa çarptı.

"Şimdi pisliğini temizle," diye tükürdü onun üzerine doğru yükselerek. Kızın gözleri bal rengi derisinden ona doğru kaydı. "Ne?"

Önünde çömelip elini boynundan çenesine doğru götürdü, koyu renk bukleler gözlerine doğru sarkıyordu. Parmaklarını kalçalarına gömdü, içinden geçen ve bağırmaya başladığından beri durmayan küçük kıvılcımları görmezden geldi. Şimşeğe dokunuyordu. Tıpkı mağarada ondan kaçarken olduğu gibi canlı hissettiriyordu.

Göğsü sertçe inip kalkıyor, midesi kurşunla doluyordu.

"Bana tekrar sordurtma."

"İstemiyorsun." Dizlerini açarak tısladı.

"Hayır." İkisinin arasına baktı. "Bunun iki yolu var ve ikisinden birini seçebilirsin." Gölgeleli kızın ellerinin etrafında sert, gerçek bir kısıtlama gibi sıkıca kıvrıldı. Kız ciyaklayarak dalları çekti ama dallar bileklerini vahşice arkadan sıkarken, adam çenesini eğik tutarak boynunu zorladı. "Ben seni zapt ederken saçlarını avuçlarımın arasına alarak vücudumdan aşağıya doğru yönlendirebilirim ya da bunu kendin yapabilirsin."

Hiçbir parçası eğlenmiyordu, hiçbir parçası şaka yaptığını düşündürmüyordu. Onun da her bir parçası acı çekiyordu. Kasları hâlâ bitkin, zihni halsiz, ciğerleri... onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Dişlerini sıktı, parmaklarını oynattı ve omuzları onu tuttuğu açının acısını hissederken herhangi bir gevşeklik olup olmadığını test etti.

Kendisini buna zorlamasına izin vermeyecekti.

"İyi," diye tısladı, adam büyüsunü ondan çekip ayağa kalktığında omuzlarını silkti.

Dizlerinin üzerinde yükseldi ve sabit durmak için adamın bacaklarının yanlarını kavradı. Sonra yakınına eğildi ve baldan biraz almak için dilini dışarı çıkardı. Tat tomurcuklarını aydınlattı, sıcak deri ve tatlı, parlak şeker. Yutkundu, hareketi tekrarladı, ona olmadığını söylediği köpek gibi bacağını yaladı.

"Gözler üzerimde," diye tersledi ve Aheia öfkeyle itaat etti. Sıcaklığı teninde hissedebiliyordu ve orada düzensiz kırmızı lekeler bulacağını biliyordu ve bunun farkındalığı durumu daha da kötüleştiriyordu. Elleri hafifçe titriyordu ama bunu adamın bacaklarını kavrarırken maskeleyemeye çalıştı, derinin tadı bala karışıyordu. Acı ve tatlıydı ama bunun ötesindeydi,

Tadı yasak ve berbattı. Onu hissedebiliyordu, kalçalarına dokunduğunda kasları esniyordu ve bu, uzun zaman önce yaktığı tüm o küçük korları körükleyerek onları kaynayan bir ateşe dönüştürdü. Dilini bağcıklarının üzerinde gezdirdi, sikinin kumaşın üzerinde seğirdiğini hissederken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Göbeği sanki tepki veriyormuş gibi zonkluyordu ve bu onu Tanrılar kadar kızdırıyordu.

Bal onu ısırmaya başlamıştı. Daha önce hiç bu kadar çok yememişti ve yuttukça dili daha çok acıyordu. İrkildi, bir kısmını kazımak için dişlerini sıyırdı, ama tıpkı onun gibi onu da dağlıyordu. Adam onu zorlayana kadar eşit bir şekilde dövüşmüşlerdi. Şimdi her şey orantısızdı, tıpkı alıştığı gibi.

Bunu yapamazsın. Burada dizlerinin üzerinde oturamazsın. Kalbi göğsüne çarptı ve panik alevlendi. Çünkü kafasının içindeki ses ona hayır derken, vücudu mırıldanıyor ve kalmak için savaşıyordu. Bu onu parçalıyordu ve düşünemiyordu. Onun yanındayken asla düşünemezdi. Aralarındaki yankı tıngırdadı ve uzun zaman önce yaktığı tüm o küçük közleri alevlendirdi, onları kaynayan bir ateşe dönüştürdü. İzin verirse onu diri diri yakar mıydı?

Ciğerlerindeki hava, büyük nefeslerle maskelemeye çalıştığı kısa soluklara dönüştü, ancak sakinleştiremedi, ellerini ondan ayırdı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Buradan çıkmam lazım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru itti, ama adam tekrar önüne çöktü, hala onun üzerinde yükseliyordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Ben gidiyorum. Öylece gitmeyeceğim--"

"Yapabileceğini söyledim mi?" Başparmağıyla kızın alt dudağını sildi ve kalan balın tadına baktı.

"Umurumda değil," diye tısladı, adam hareket edip ellerini beline dolayınca. ılgınca aşıağıya baktı ve adam onu kaldırıp arkasındaki altın masanın üzerine yatırdığında çığlık attı. Arioch eğilip bacaklarını kavrayarak onu birbirinden ayırırken kaseler ve yiyecekler vücudu tarafından itildi. Aheia'nın elleri aşıağıdaki değerli metale dayanmış, göğsü kabarmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen-" diye başladı ama sözünü bitiremeden parmakları dudaklarındaydı ve küçük kırmızı bir meyveyi dilinin üzerine itti. Kız keskin bir nefes aldı, dişleri içgüdüsel olarak kenetlendi. Tatlı ve biraz ekşiydi, tat alma tomurcuklarını patlatıyordu. Tam yutkunduğu sırada yeşil bir tane belirdi ve o daha nefesini tutamadan adam onu da ağzına attı.

"Sana sunmaya çalıştığım yemeği reddetmeye devam edersen, seni başka yollarla beslemek zorunda kalacağım. Bugün döktüğün bal için yalvarana kadar da bunu yapacağım," diyerek dişlerinin arasından kan portakalını ikiye böldü ve bir parçasını ona yedirdi.

Vay anasını.

Çiğnemek için acele etmedi ve o çiğnerken, adam kalan yarısını kaldırdı ve sıkıca sıktı, kırmızı meyve suyu gömleğine damladı. Sarsıldı, elleri kumaşı uçtu, gözleri genişledi, adam farklı kırmızılar ve turuncularla dolu olana kadar kıyafetine muameleyi tekrarladı.

"O benim değil." Nefes nefese kalmıştı, midesi zorla yedirdiği yemeğe isyan ediyordu.

"Böyle daha mı iyi?" diye mırıldandı, ellerini göğs kafesinde gezdirirken. "Kırmızıyı sever misin, Aheia? Çünkü sen etraftayken gördüğüm tek şey bu. Kahrolası *kırmızı*."

Gözlerini dikmiş, adamın geri çekilmesini ve her bir yüzüğü parmaklarından yavaşça koparmasını izliyordu.

"Şunları benim için tut." "Ne-"

Cümlesinin ortasında dudaklarını ayırdı ve her bir halkayı ağzına attı.

Salyası toplanmış, içinde hareket ettikçe mücevheri kaplamış, metalin tadı yayılmıştı. Bir iniltiyle savaştı, içi boştu ve zonkluyordu, meme uçları nervürlü ve ıslak kumaşa karşı zorlanıyordu. Dili takının etrafında yuvarlandı, deliklerden kayarak yavaşça üst üste dizildi.

"Kelimeleri ağzıma tıkmandan hoşlanmıyorum," dedi. "Ama seninkilerin meşgul olduğunu görmek hoşuma gidiyor." Ariocho eğildi, dişlerini göğsünde gezdirdi ve tişörtü hâlâ üzerindeyken ağzına aldı. Kadın boğuk bir çığlık attı, parmakları masayı tırmalıyordu.

"Şimdi bana bak ve beni dinle," diye homurdandı, parmaklarını kadının bel kuşağının bağcıklarına sokup yavaşça ayırdı. "Seni kendi hastalıklı zevkim için böyle giydirmiyorum. Beyaz daha önce seni susturmuş olabilir, küçük tanrıça. Ama burada onun içinde göze çarpıyorsun."

Bekle... Ne?

Adam derisini gevşetip pantolonunu bacaklarından aşağı çekerken gözlerini kırıştırdı. Boğuk bir ses onu terk etti, soğuk masa üstü çıplak tenine baskı yapıyordu.

"Ve sen saklanmak için yaratılmamışsın," diye devam etti, giysileri atıp bacaklarını tekrar açarak.

İyi Tanrılar.

Ariocho dilini kalçasının iç kısmında gezdirirken kalbi nefes borusuna doğru çarpıyor, her yeri ağrıyordu.

"Odaya gelince," dedi adam, kızın derisini ısırıldıktan sonra acıyana kadar ağzına aldı, ta ki kız rahatlama umuduyla onun neden olduğu acıya eğilene kadar. Sonunda onu bıraktığında, bir çürük oluşmaya başlamıştı bile. "Ne istediğini, neyi sevdiğini bilmiyorum. Bu yüzden beyaz. Sana nasıl iyi geliyorsa öyle değiştirebilesin diye. Onunla ne istersen yapabilirsin, çırlıçıplak soyabilirsin, her yere renk saçabilirsin, umurumda değil."

Adam bakışlarını onun üzerinde tutarken, parmak uçlarını bacaklarının arasındaki ipeğin üzerinde gezdirirken zorlukla nefes aldı.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı, yüzükler ağırlaşmaya başlamıştı.

"Güzel." Alt dudağını ıslatarak ikisinin arasına baktı. "Şimdi, kahvaltımı böldün ve açlıktan ölüyorum."

Adam iç çamaşırını kavrayıp ortasından yırtarken tükürük yüzünün kenarından aşağı damladı. Ses sessiz odayı doldurdu, çürük kumaş derileriyle birlikte atıldı, adam aşağıya daldı, dili amına doğru kaydı.

Neredeyse Tanrı'nın lanet yüzüğünü yutacaktı. Kahretsin, kelimeleri nasıl bu kadar sertti ve dili... *lanet* dili. Nasıl bu kadar yumuşaktı? Çenesini eğdi, kalçalarını adamın yüzüne doğru yuvarladı ve adam onu kahvaltısının yerine yedi.

Adam onu tek bir hamlede kendine doğru çekip bacaklarını omzunun üzerinden geçirdiğinde ciyakladı. İçinde yattığı her ne sikimse kıyafetlerine ıslaklık sızmıştı ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Yüzü amına gömülürken hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Eli kalçasından aşağıya, ikisinin arasına indi ve klitorisini ağzına alırken iki parmağını içine soktu. Zevk omurgasından aşağıya ve karnına doğru akarken vücudu sarsıldı ve

Arioch'un yüzüne dökülmeye hazır bir barajın arkasında. Adam parmaklarını kıvrıp içindeki o noktaya tekrar tekrar vururken, dili mümkün olmaması gereken şeyler yaptığında şakaklarını sıktı.

"İşte böyle." Dişlerini klitorisine sürttü, orgazmını daha da yaklaştırdı. "Çok eğitilebilirsin."

Göz kapaklarının arkasında yıldızlar patladı ve boğazından çıkan ses tanınmaz hale geldi. Zevk ona çarptı, tıpkı onun kadar talepkârdı ve onu tüketmesine izin vermek uzun zamandır her şeyden daha iyi hissettirdi.

Aheia kasıldıkça sakalının ucu hassas bacaklarına sürünüyor, halkalar boğazına geri bastırıyordu. Adam onu orgazmı boyunca okşarken Aheia'nın ölmemeye odaklanması için her şeyi gerekiyordu, adamdan tatmin edici bir homurtu yükseldi. *Tanrılar kahretsin.* Dudakları parlıyordu - hayır, yüzünün alt yarısı sıırılsıklamdı.

Adam geri çekildiğinde göğsü kabardı, burun delikleri olabildiğince çok hava almak için genişledi. Adam sabit dururken kadın titriyordu, avucunu ağzına götürmeden önce yavaşça kalkmasına yardım etti. "Tükür."

Kararlılığı daha da kırıldı ve adamın dediğini yaptı, halkaları dilinden dağınık bir şekilde itti. Birbirleriyle şingırdadılar, adam tükürükleri üzerlerine dizildi, tükürüğü yukarıdaki Solas'ı yansıttı. Ama onları yere koymadı, temizlemedi, hatta kurulamadı bile. Bunun yerine yapışkan metali parmaklarının üzerinde tekrar yerine kaydırıldı. Kızın tükürüğünden ve menisinden oluşan bir karmaşa şimdi elini kaplıyordu.

"Sana neden beyaz verdim?" diye sordu.

"Çünkü-" Gerginliğini kaybetmişti. Buraya gelirkenki öfkesini kaybetmişti, an için çok minnettar olduğu öfkesini. Utanç

yerini aldı ve yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Onun için çırılçıplak kalmıştı ama yine de onun sözlerini tekrarlamak daha samimi, daha silahsız hissettiriyordu. "Ben saklanmak için yaratılmadım."

Onun iyiliğiyle nasıl başa çıkacağını hiç bilememişti. Ne o zaman, ne de şimdi. "Aferin kızıma," diye fısıldadı, derisine uzandı ve giymesine yardım etti.

tekrar giydi. Bacaklarının arasındaki ıslaklık, artık kumaşla arasında bir bariyer olmadığı için rahatsız hissetti ve adam atılan iç çamaşırlarını toplayıp cebine sokarken yeniden ayarlamaya çalıştı.

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi." Omuzlarını yuvarlayarak inledi. "İhtiyacım olan şey mi?" Kadın gözlerini kırıştırdı.

"Sen en sevdiğin yemekleri bilmiyorsun ama ben benimkileri biliyorum."

Ben benimkini biliyorum. Sikeyim. Hel.

Adam onun yanından uzanıp bir üzüm tanesi alıp ağzına attığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarının üzümün etrafında kapanışını izledi, hala uyarılmasından dolayı ıslaktı, hala çabadan dolayı hafifçe kızarmıştı, boynunun dibine ve mürekkebinin etrafına birkaç koyu leke serpilmişti. Adamın sadece onun tadı yüzünden, ona hissettirebildiği şey yüzünden, *onun* zevkini kendi zevki olarak kabul ettiği için çözöldüğünü görmek... Bu sarhoş ediciydi.

Adamın dudakları kıvrıldı ve kadın, adam ayağa kalktığında bir anlığına onun içinde fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, adam sırtına uzanıp siyah gömleğini bir hamlede başından aşağı çekerken. Gözleri adamın geniş göğsüne ve karnına kaydı; utanmadan, Tanrı'nın lanetlediği bir ok gibi derisinin bel bandında kaybolan kasları oyuyordu. Kolu esnedi, yumuşak kumaşı ona doğru uzatırken gölge mürekkep hareketle birlikte kayıyordu.

"Renklerini değiştiriyorsun."

Oh. Yanakları daha da kızardı.

Renklerinizi değiştirin.

Titrek parmaklarıyla ondan alıp sıcaklığının içine girdiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Neredeyse dizlerine kadar iniyordu, ve onun gibi kokuyordu.

Bakışları yavaşça kadının vücudunda gezindi, artık *daha fazla* kıyafet giydiği için bir şekilde daha yırtıcıydı. Ya da belki de bu *onun* giysisi olduğu içindi.

Arioch onun yanındaki mindere oturdu ve kemiksiz bedeniyle masadan kalkabilmesi elini ona uzattı.

"Sabahları ne yemekten hoşlanırsın?" diye sordu, yakın durarak.

"Bilmiyorum," dedi ve kelimeler ağzından çok hızlı döküldü. Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı.

Keloseros'ta pek fazla seçenek yoktu. En azından onun için. "Yulaf dışında her şey olur," dedi sonunda burnunu kırıştırarak. Yulaf lapa kıvamında ve yavandı ve uzun zamandır hayatının vazgeçilmezi olmuştu.

"Ben de yulaf sevmem." Onun yanından geçerek siyah, boş bir tabağa uzandı. "Hepsini deneyene kadar neyi sevdiğini bilemezsin," dedi.

Onun için bir porsiyon doldurdu ve önündeki devasa yemek yığınının daha fazla kaşık ekledikçe, gözleri daha da yuvarlaklaştı.

"O şey benim kafam kadar."

Yumurtalar hayalet gibi görünüyordu, sarısı ince bir beyaz tabakayla kaplıydı, pirinç dağının ve sırlanmış gibi görünen çıtır etin üzerine yerleştirilmişti. Sol taraftaki altın kâsedeki çeşitli meyveler, sağ tarafında ise farklı meyve suları ve suyla dolu üç kadeh vardı.

"Dikiş yerlerinden ayrılacağım."

"Eğer ben seni parçalamadıysam, bu da parçalamayacak." Adam gülümsedi ve kadın gönülsüzce onun arkasından vurdu, dudakları o şeyi yaptığında ne kadar *güzel* olduğuna tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Her zaman bu kadar güzel miydi? Adam onu kucağından alıp kendi minderine taşıırken dudağını çiğnedi.

Bu değiş tokuş garip hissettirdi. Dövüşlerden sonra gelen kısma alışık değildi. Rakibi ne kadar kötü olursa olsun, kendi tarafını dile getirmesine izin veren dövüslere alışkın değildi. Şimdi öfkesi geçtiğine göre, yeniden kıpır kıpır hissediyordu. Bir şekilde düz bir zemine geri dönmüşlerdi ama o nasıl yürüyeceğini unutmuş gibiydi.

Bu yüzden konuşmak yerine eline bir çatal aldı ve küçük bir parça et aldı.

"Seni geceleri yatağında, sabahları masamda istiyorum Aheia," dedi ısırıkların arasında, ona bir bakış daha atmadan. Görünüşe göre, kelimelerini bulmakta zorlanan tek kişi oydu.

"Senin yatağın mı?" diye nefes aldı, baharatlı eti çiğniyordu. "Neden?"

"Uyumak için," dedi tembelce, kadehinden uzun bir yudum alarak. Kalbi gümbürdüyor, onu bu titreşimleri her yerde hissetmeye zorluyordu. Etraflarındaki hava kalınlaşıırken, yemeği hevesle yuttu. "Benim yatağında başka ne yapabiliriz ki, Aheia?"

"Dövüş," diye boğuk bir ses çıkardı.

Sırıltısı yayıldı ve gözleri kızın dudaklarına kayd.

"İstediğin buysa bütün gece seninle dövüşürüm." Parmakları kadının kalçasını kavradı ve sıktı. "En iyi yaptığım şey bu."

Başka bir şey söylemek yerine ağzına bir çilek attı ve midesinin garip bir şekilde titremesini görmezden gelmeye çalıştı, sanki artık yemek yememeye alıştığı için yemeği anlamıyordu.

"Kahretsin, neredeyse unuttuyordum." Gölgelelerine uzandı ve geri getirdiğinde parmaklarında tanıdık bir altın bacak kılıfı sallanıyordu.

Adam yastığı kendisine doğru çevirip kalçasına doladıktan sonra sıkıca çekip gölgelerinden ona verdiği güzel altın bıçağı, elbiseyle uyumlu bıçağı alırken kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Gözleri aralarındaki bıçağa doğru kaydı.

"Geceleri yatağında olmamı istiyorsun ve bana bir silah veriyorsun. Kullanmayacağımı nereden çıkardın?"

"Senin için zaten sertleşmişken benimle böyle flört etme." Sesi kalın ve günahkârdı.

"Bu fikir *hoşuna gitti* mi? İyi olmamı istediğini sanıyordum," dedi çok sessiz bir şekilde.

"Şiddet kullanmanı tercih ederim." Bir an için ona gözlerini kırıştırdı, bu sözler onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. "O zaman dene helfyre. Ama benimkilerden birini kullan." Arioeh dilini dişlerinin arasında gezdirdi ve kendi kılıcına dokunurken o karanlık gözlerde parlayan bir şey, genç bir şey yakaladığını düşündü.

"Neden?"

"Sikimi sürerken annemin bıçağını bana karşı kullanmamanı tercih ederim."

"Pardon, *ne* dedin?" Nefes borusundan aşağı inmeye çalışan bir böğürtlenin etrafında öksürdü.

"Beni duydun, küçük tanrıça." Kelimeleri dişlerinin arasından geçirdi ama bu sefer sırtarak ayağa kalktı ve elini derisinin içine soktu.

"Bana annenin bıçağını mı verdin?" Ayağa kalktı, vücudunda acıyan her şey için yüzünü buruşturdu. Acımayan daha az şey vardı. "*Neden?*"

"Malia bunu çok kullandı; sen de bunun hakkını verecek kadar kana susamış görünüyorsun."

Ağzı, tam olarak iki beyin hücresi kalmış ve onları birbirine sürtmek kelimeleri ateşlemek yerine bir yangın başlatıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

"O muydu--"

"Bana onu sorma," diye araya girdi. "Sana yalan söylerim."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Böylece yapmak zorunda kalmam."

Bu sevimli mi? Bunu kendi başına anlamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Peki ya kardeşin? Onun hakkında da bana yalan söyleyecek misin?"

Bakışları sertleşti. "Elimde olmayan cevapları size veremem."

"O burada mı?"

Sıkıca başını salladı.

Onun yerine "O nasıl?" diye sordu.

"O-" Ariocho'un çenesi titredi. "Hayatta kalıyor."

Oda şimdi ağırlaşmıştı ve bu hissi tanıyordu. Bunu kendisi de birçok kez hissetmişti ama o zamanlar ağırlık hep onundu. Bu ise onunkiye. "Nuri'deki ücret grevine ne oldu?" Onları farklı bir yöne itmek için dün kendisine verdiği az sayıdaki bilgiye uzandı.

Bir an için onun gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şey yakaladığını düşündü. "Bir anlaşmaya vardık. Talepleri makuldü ama Nori'den sorumlu Siada bu kararın bölgenin geri kalanını nasıl etkileyeceğini göze almak istemedi."

"Hmm," diye düşündü Aheia. "Öyle mi olacak?"

"Her karar öyle." Bir parça kavun aldı. "Hazine için bir ayarlama ve Siada'nın kazancında bir kesinti olacak."

konfeksiyon bölgesindeki ölü havayı dağıtmaya çalışıyor, ama bu onun sorunu. Orada yaşayan iblislerin maaşları kesilmemeli çünkü başlarındaki kişi kendini toparlayamadı." Bağcıklarını hafifçe düzeltti ve kavunu ısırdı. "Eğer Nori'deki iblislerin yarısı hafta sonu pazarında yumurta alamıyorsa, bir şeylerin dengesi fena halde bozulmuş demektir."

Ne beklediğini bilmiyordu, ama kesinlikle bu kadar içgörü değildi.

"bir şeyi halledecek adamınız yok mu?"

"Önemli şeyleri kendin halledersin." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve Aheia trisepslerinin alt tarafının esnemesini izledi. "Halkımı beslemek önemli."

Halkımı beslemek önemli. Yani bu sadece onunla ilgili bir takıntı değildi.

"Söz açılmışken-" Bir parça meyve daha aldı, onu bir kez daha geride bırakmaya hazır görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"İşe."

Sinirleri ensesinde diken diken oldu çünkü ağzından çıkan bir sonraki kelime sanki bir çıkıntıya tırmanıyormuş gibi hissettirdi.

Pislik olma gerekçesini açıklarken seni aşağı çektiğinde o çıkıntıya yürüdü.

Omuzları gerildi.

Siktir et.

"Beni de yanında götür." Yüzünde gezinmek isteyen ifadeyi saklayarak hafifçe irkildi, sadece onu susturmasını bekliyordu. Üzerinde durduğu çıkıntı şimdi esintili ve güvensiz hissettiriyordu. Ondan bir şeyler istemeyi sevmediğine o anda karar verdi.

"Pekala."

"Gerçekten mi?" Bir an için yanlış duyduğunu sandı.

"Yemeğini ye ve odana gidip temizlen. Hazır olduğunuzda Nyco'ya size yolu göstermesini söyleyeceğim."

"Nyco?" Kadın kaşlarını çatı.

"Onları seviyorsun," dedi basitçe.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

AHEIA

Suyun içinde acele etmedi, buhar tuvaletin etrafına yayılırken suyun vücudunu yıkamasına izin verdi. Midesi doluydu, eklemleri ağrıyordu ve giyinip odadan çıkma düşüncesi kesinlikle ağır geliyordu. Ama zihninin enerjisini örtmeye çalışmasıyla savaştı, uyuşukluğa karşı mücadele etti, çünkü kapısının diğer tarafında ne olduğunu biliyordu. Ateş ve buz, ikisi de acı verici ama canlı.

Havluyla kurulandıktan sonra saçlarının yarısını düğümledi ve makyaj masasında bulduğu deri bir kayışla tutturdu. Banyodaki beyazlık o kadar rahatsız edici değildi; burada uyum sağlamıştı ve aynada sadece yüzen küreler gibi görünen kendi gözleri hakkında kayıtsız hissetmek kolaydı.

Gardıroptaki giysileri gözden geçirdi ve kahvaltıdan bu yana beyaza karşı hissettiği düşmanlık büyük ölçüde dağılmıştı.

Sen saklanmak için yaratılmamışsın. Bu sözleri her düşündüğünde yanakları kızarıyordu.

Seçtiği derinin önünde küçük dişleri olan metal bir dikiş vardı ve kısa bir an için bunun iç çamaşırının narin kumaşına takılacağından endişelendi. Ceplerin olabileceği yerde iki kesik vardı ve beli, derilerin neredeyse bir kemer gibi sarktığı deri bir bant haline getiriyordu. Üstüne de ona uygun beyaz, askısız bir korse seçmişti. Korse çok sıkı değildi ve pantolonla aynı metal dikişle kapatılmıştı; yapısını korumak için ön tarafında kemikler vardı. Görünümü, boyuna en az iki santim daha ekleyen bir çift ağır botla tamamladı.

Altın bıçak sonuncuydu. Kılıfı bacağına taktı ve bir cümlenin bir hikâyenin tonunu nasıl değiştirebileceğini düşünürken parmak uçlarının çıkıntıları keşfetmesine izin verdi. Kar haftalar önce bıçağı bacağına bu küçük bir jest gibi gelmişti. Şimdi ise paha biçilemez hissettiriyordu.

Nyco, baykuşun yüzünün önünde parmaklarını oynatarak dışarı çıktığında kapısının önünde Noctua ile didişiyordu.

"Demek şarkı söylüyordun," dedi Aheia yavaşça. "Öyle mi?"

"Arioch'a benden mi bahsediyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. Elbette söyleyeceklerdi. Rapor vermeden onu izleyeceklerini düşünmek saflıktı ama yine de ne diyeceklerini görmek istedi.

Noctua başını tamamen yana eğerek Aheia'ya göz kırptı.

"Önemli şeyler, evet," diyerek baykuşun tüylerini okşadılar.

"Gibi mi?"

"Gibi..." Aheia'nın koridorun karşısındaki duruşuyla eşleştiler. "Herhangi bir koruma olmadan şehre kaçmış olabilirsin ya da olmayabilirsin."

"Hmhmm." İçindeki ses *mırıldandığında* kaşlarını çatmaktan kendini alıkoydu, *bu işe yarayan bir korumaydı*. "O iblisler sana neden melez dedi?" diye sordu o anı hatırlayarak.

Gözlerini devirmişler. "Dışarıdaki daha kalın kafalılar bunun bir hakaret olduğunu düşünüyor."

"Ne tür bir hakaret?"

"İma etmek için-" Yüzlerini bölen hassas çizgiyi çizdiler. "Ailemin soyu-" Kıkırdadılar.

"?" diye sordu. "*Wyvern*."

"Bir ejderha ile mi?"

"Wyvern."

"Eğer kılı kırk yaracaksak..." Aheia inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Sen mi?"

Ona bıkkın bir bakış attılar. "Bunun gerçekten mümkün olduğunu mu düşünüyorsun? Burada Şekil Değiştirenlerden değil, tam boy tehlikeli kertenkelelerden bahsediyoruz." Köpek dişlerini gösterdiler. "Hayır. Ben özel bir şey değilim."

Aheia bir kahkaha attı. "Doğru, artı, sanırım wyvern *gerçekten* var. Bazılarının Çorak Topraklar'da görüldüğü söyleniyor ama -" Onların bakışlarını fark edince saçmalamayı kesti. "Çok

güzel," dedi Nyco, gözlerini dudaklarına indirerek.

Aheia ağzını kapattı ve boğazını temizledi. Gülümsemek istememişti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Başlarını öne eğdiler.

"Neyi yapıyorum?"

"Doğru."

Aheia'nın omuzları sertleşti. "Bilmiyorum."

Bu ani bir tepkiydi, bir seçim gibi değil de başka bir maske gibi hissettiren bir tepkiydi.

O anda, Nyco'yu bir kol mesafesinde tutmanın önemli olduğunu hissetti, şimdiye kadar söyledikleri her şey bir kol mesafesi dışında herhangi bir yerde olsa bile.

"Seni yargılamıyorum Briteling." Ellerini kaldırdılar. "Bunu daha önce de gördüm, travmalarınızı ve bunlara karşılık verdiğiniz güvenlik önlemlerinizi. Anlıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Nyco da Ariocho'ya şeyler söylüyor muydu? Yanlış ellerde ölümcül hissettiren içgörüler?

"Ona başka ne söyledin?" Konuşmalarını yeniden yönlendirdi. "Aslında gülümseyebilme yeteneğine sahip olduğunuzu. Kuşkusuz-" saçlarını karıştırdı. "Ona bunu söylemek istememiştım. Sadece ilk gördüğümde şok oldum. Bir wyvern melezini ağzından kaçırdığı için suçlayamam."

"Bu önemli mi?" diye sordu.

"Gülümsüyor musun? Sence öyle değil mi?"

Hayır. Gözlerini koridorun kenarına indirdi, siyah mermer sütunu izledi.

"Neden sen? Neden seni gönderdi?" Sorularına devam etti. *Çünkü onlardan hoşlanıyorsun.* Ariocho ona böyle söylemişti. Ama bu kadar basit miydi? Olabilir miydi?

"Bana söylemedi." Nyco omuz silkti.

"Bu aynı şey mi?"

Başlarını öne eğdiler.

"Senin bilmediğin gibi mi?"

Nyco her zaman biliyor gibiydi.

Dillerini alt dudaklarına ve gözlerini eğlenerek yere diktiler. "Tahmin edebiliyorum."

"Bu tahmin ne olabilir?"

"Gölümsedin." Boğazlarını temizlediler. "Ve bazıları için bu önemlidir."

İçindeki mengene sıkılaştı ve iyi şeylerin bir kalbi kötü şeyler kadar nasıl incitebileceğini merak etmesine neden oldu. Farklı acılar, ama yine de zayıflatıcı.

Nyco'nun onu götürdüğü salon kalabalıktı. Müzik çalıyor ve uzun, altın masalarda oturan iblislerin etrafında kırmızı duman dalları kıvrılıyordu. Görünüşe göre çoğu farklı türde oyunlar içindi ve koyu renkli, pelüş koltuklarla çevriliyken, sütunlar ortak alanları üçe ayırıyordu. Ortada, pencerelerden oluşan bir duvara doğru uzanan uzun bir salon vardı.

Arioch sadece taht olarak tanımlayabileceği bir şeyin üzerinde oturuyordu - uzun ve basit, sadece siyah mermer, ortalama bir sandalyeden biraz daha büyük, temiz çizgilerle yontulmuş. Gözleri sert ve karanlıktı ve Aheia buradan bile kor gibi yanan gözlerini görebiliyordu. Duygularına ihanet eden tek yanı buydu; kaslı vücudunun geri kalanı bir umursamazlık gösterisiyle geriye yaslanmıştı.

Aheia ve Nyco, Alshaytan'ın önünde her ne oluyorsa onun etrafında geniş bir çember oluşturmuş olan Nefilimlerin yanından geçerken Aylee, Arioch'un yanındaki kolçakta oturuyor, yılanları her zaman olduğu gibi bacaklarının etrafında sürünüyordu.

Ortada bir iblis vardı ve kaba, yaralı ve kanlı görünüyordu, birkaç kişi onun arkasında toplanırken zar zor ayakta duruyordu-biri

Koyu tenli ve mavi saçlı bir kadın ve onun yanında hıçkıra hıçkıra ağlarken perişan bedenini destekleyen bir erkek. Ses keskindi, Aheia'nın kalbini çekiyordu, o kadar kırık ve çaresizdi ki gözleri yanmaya başladı.

Arioch onlara bakmadı, onun yerine Aylee'ye dönerek birkaç sessiz kelime konuştu. Başını salladı, tahttan aşağı atladığında altın takıları yumuşak sesler çıkarıyordu, siyah elbisesi kıvrımlarını sarıyordu. Lúç'un yanından geçerken beyaz yılan küçük pembe dilini Şekil Değiştiren'in yüzüne doğru tısladı. Önlerindeki kanlı iblisin etrafında dönerken topukları mermerde ses çıkarıyordu.

"Hiçbir şey itiraf etmeyecek," diye dişlerini sıktı mavi saçlı iblis, sözlerinin arasına iğrenme karışmıştı.

"Asla yapmazlar," diye rahatça içini çekti Aylee, bakışlarını Nephilim'in vücudunda gezdirirken gözleri artık koyu ve şeytani bir maviydi. Zaman geçtikçe daha çok kıpırdanıyor, duruşunu yeniden ayarlıyordu. Aheia onun elindeki titremeyi fark etti ve sanki Aylee'nin yanında, ulaşabileceği mesafede duran bıçağa doğru gitmesini söyleyen bir içgüdüğü zapt ediyor gibiydi.

"Yanlış bir şey yapmadın, değil mi?" Aylee yavaşça sordu, kırmızı dudakları vahşi bir şekilde gerilmişti. Lúç da onun ifadesine uymuş, Aheia'nın yanındaki yerinden dikkatle onu izliyordu. Mor renkli bakışlarında şimdi bir kıvılcım vardı ve neredeyse aç görünüyordu. Ama Aylee için değil de onun yaptığı şey içinmiş gibi hissediyordu. Değer biçiyor gibi görünüyordu, sanki o da yemeğiyle oynamak istiyordu.

"Gerçekten buna inanıyorsun, değil mi?" Mırıldandı. "O küçük gözlerin senden istediği şeyi yaptığına."

"Hayır," diye kekeledi Nephilim, Aylee arkasından yaklaşıp ensesine doğru eğildiğinde sesi çok dengesizdi.

"Sana ait olanı aldın, hepsi bu," diye mırıldandı Aylee. "Gençleri seviyorsun," diye takıldı ve Aheia'nın parmakları seğirdi, tiksintinin daha da derinleştiğini hissetti. Adamın yüzündeki yeni ifade midesini asitle doldurdu. *Şehvet.*

Bu sırada Arioeh'un ifadesi okunamaz haldeydi. Kolunu tahtının kenarına dayamış, hiçbir şeyden etkilenmemiş bir şekilde oturuyordu.

"Hımmm," diye mırıldandı Aylee, kırmızı tırnaklarını adamın kolunda gezdirirken. Neredeyse güven verici görünüyordu.

"Hayır, öyle değil-" Yutkundu, sarışın elini hareket ettirdiğinde kelimeleri karışık bir sesle kesildi. Aheia, parmaklarını adamın karnından aşağıya, pantolonunun bel bandına kadar takip ederken gözlerini kaçıramadan onu izledi.

"Onları genç ve çaresiz seviyorsun..." dedi neredeyse nefes nefese, eli avuç içi kasıklarına sürtünene kadar daha da battı.

İblis inledi, kadın sıkarken çenesini eğdi ve Aheia'nın gözleri onun hemen arkasındaki mavi saçlı kadına kaydı. Etraflarındaki kalabalıktan öfkeli fısıltılar süzülürken yüzünü yanındaki Nefilim'in boynuna gömüyordu. Kolunu ona dolamış olan erkek Aylee'ye bakıyordu, yumrukları titriyordu, öfkesi dalga dalga yayılıyordu, yüzü kendini tutamamaktan kıpkırmızıydı.

"Onun kanı hâlâ sikiinin üzerinde mi?" Aylee elini yerinde tutarak sordu. "Kontrol edelim mi?" Ve sonra mizahsız bir kahkaha attı. "Tüm gereken bu mu?" diye devam etti. "Sadece fikir mi? Sadece onu incitmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatması mı?"

Kadın yüksek sesle hıçkırdı.

Onları genç ve çaresiz seviyorsun.

"Hayır," diye fısıldadı Aheia farkına vararak ve tekrar tahta doğru döndü. Arioeh'un gözleri bu kez onun üzerindeydi, hesapçı ve ağır. Çok ağır. Aheia

Boğazındaki yumruya karşı yutkundu ve adamın kısa bir baş sallamasını izledi - dikkati onun üzerinde olmasına rağmen ona değil, Aylee'ye.

"Hayır, lütfen-"

Aheia önündeki sahneye doğru geri döndü.

"Şşşt," diye susturdu Aylee, bel kemerini arkadan çözerek. "Sorun yok, bu acıtmayacak." Parmak uçlarıyla adamın kulağına yaklaştı. "Ona böyle söyledin, değil mi?" Elini pantolonuna soktu ve Aylee onu kavrayınca nefes nefese kaldı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu, yumruğunu bir kez pompaladı, siyah kumaş parmak eklemleri üzerinde hareket etti. "Şimdi sana aynısını söylediğimde?"

Lúc bir adım öne çıktı, gözleri Aheia'nın şimdiye kadar gördüğü en koyu mor renkteydi, gülümsemesi kaybolmuştu.

Aylee kendi kendine sırttı ama bu iğrençti. Birinin kalbinin en karanlık yerlerinde yaşayan türden bir gülümsemeydi. Gerçek türden.

İblisi pantolonundan kurtarıırken Aheia'ya baktı ve sırtından aşağı iğrenç, soğuk bir buz fırçası kaydı.

Çok sertti.

Mavi saçlı kadın yere yığıldı.

Aheia nefes alamıyordu.

Sonra Aylee şimşek gibi hızlı hareket etti, bıçağını çekti ve havada kesti. Gümüş bulanıklaştı ve derisi yarılrken siyah kan fışkırdı ve Nefilim iki büklüm oldu, elleri kasıklarına doğru uçtu, Aylee arkasında durup kanlı sikini parmaklarının arasında tuttu.

Aheia'nın midesi guruldadı ve Lúc dişlerini göstererek tıslarken eliyle ağzını kapatmamak için tüm varlığıyla odaklanmak zorunda kaldı. Diğer herkes sessizliğe gömüldü. Dizlerinin üzerine çökmüş, boğulmakta olan ve tüküren iblis hariç herkes.

Kan, vücudunun altında bir su birikintisi oluşturarak yavaşça onlara doğru yayıldı. Aylee onun yanına çömelirken gülümsemesini bıraktı.

Havayı bir hıçkırık daha kapladı, ama bu kez dişi izliyordu, kırmızı şiş gözleri manzaraya sabitlenmişti. Acısı ve ıstırabı her şeyi çok daha fazla mahvetmişti. Ama artık yüz hatlarını süsleyen başka bir şey, bir parça güç vardı.

Acı her yerde aynıdır. Hangi yaratık ya da hangi diyar olduğu fark etmezdi. Acı da tıpkı intikam gibi bir başka değişmezdi. Artık bunu açıkça görebiliyordu.

Aylee iblisi kavradı ve o hıçkırıp öksürürken çenesini zorladı, karanlık gözleri ona bir Tanrı gibi bakıyordu, sanki onun hayatını elinde tutuyormuş gibi. Yanaklarını sıktı, zaten açık olan ağzını genişletti ve boğulana kadar kendi uzantısını içeri soktu, teni her saniye daha da soluyordu.

Aheia keskin bir nefes aldı, tüm bu öfkenin arasında bir şey hissederken kendine izin verdiği tek duygu gösterisiydi bu - Ophion'la mağarada aradığı ama bulamadığı bir şey. *Dürüstlük.*

"Silineceksin. Hafızan bile bu dünyada kalmayacak," diye tısladı Aylee ona, boynundaki gömleği kavrayarak başını yana eğdiğinde dik durmasını sağladı ve elleri hâlâ kan akan yarasından aşağı düştü. "Ölümün anlamsız ve Tanrılar sana acımayacak."

Aheia onun sözlerini özümsemi ve etraflarındaki yüzleri izledi. Aylee sol elini iblisin kanına daldırıp hızlıca derisine birkaç siyah glif çizerken çok azı şok olmuş, çoğu boyun eğmiş ve kızgındı. Sonra cesedi bir kenara itti ve mavi saçlı kadına doğru döndü. Aheia odada yavaşça daireler çizerek iblislerin etrafından dolaştı.

Aylee'yi ve yaptığı her küçük hareketi izlemek için önünde durdu. İblis dişiye elini uzattı, dişi titreyen parmaklarıyla elini tuttu ve Aylee'nin onu kendine çekmesine izin verdi. Lujha dilinde kısık sesle konuşarak kendi alnıyla Aylee'nin alnına dokundu. Erkek de yanlarına gelip aynısını yaptı ve Aylee konuşurken üçü bir anı paylaştı. Aheia kelimeleri anlayamadı ama anlamayı diledi. Herhangi bir dilde böyle bir şey için neyin teselli olabileceğini bilmeyi diledi.

Sonra Aylee geri çekildi ve yerdeki siyah kanın içinden geçerek Arioch'a doğru yürüdü. Arioch'un kulağına eğildi ve Arioch da onun boynunun yan tarafını kavradı. Samimiydi ama karşılığında hiçbir şey istemeyen türdendi. Alshaytan'ın bakışları bir an dalmış gibi kaydı ve sonra başını sallayarak elini bıraktı.

"Onlara ne söyledi?" Aheia kolunu tutarak Lúe'a doğru geri yürüdü.

Şekil Değiştiren ona bakmadı. "Acıyı hafifletmeye yardım etti." "Peki ya glifler? Ne çizdi?"

"Lanet olsun," dedi, dili alt dudaklarında gezinirken gözleri parlıyordu. Kalın kan damlasına takılıp kalmıştı.

"Onların çocuğu muydu?" Aheia mantığına aykırı bir şekilde sordu. "Onun -"

İblisin çenesi düştü. "Öyleydi."

Ensesindeki ısı diken diken oldu ve midesindeki kurşun, onun cevabıyla daha da ağırlaştı.

"Ona ne olacak?" Dikkatini şu anda merkezden sürüklenmekte olan ve mermeri boyayan cesede yöneltti.

Lúe, "Onu kendi bölgelerinin merkezine asacaklar," dedi.

"Cehennem'e götürülmeyecek mi?"

"Zamanla. Ama o uzuvlar çürüyene kadar, kanı teninde kül gibi görünene kadar, kuzgunlar gözlerini oyana kadar. O bir hatırlatma görevi görecek."

"Ama böylesi daha acı verici değil mi?" diye sordu. "Ailesi onun cesedini her gördüğünde bunu hatırlamak zorunda kalacak." Başını kaldırıp Lúç'a baktı.

"Her şeyin bir bedeli vardır. Bu mesajın bedeli, neden olunan acının kamuoyu tarafından bilinmesidir. O hasta herifin zevki hayatına mal oldu. Ailenin almaya çalıştığı intikamın bedeli, bunu gerçekleştirme gücünü bir başkasına vermek oldu."

"Neden?"

Lúç'un gözlerindeki mor renk değişti ve dans etti. "Denge, prenses. Hayatımızdaki hiçbir şey karşılığında bir şey alınmadan verilmez. Hiç kimse bu kadar büyük bir güce sahip olamaz. Tek yapabileceğimiz, bize verilen acıyla nasıl yaşayacağımızı ve bunu kendi yararımıza nasıl kullanacağımızı öğrenmek." Adamın bıçağını parmak eklemlerinin beyaz çizgileri üzerinde dalgınca gezdirmesini izledi.

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordu. "Bunu kendi yararına mı kullanıyorsun?" Gözleri bıçağı izledi ama cevap vermedi.

"Bunu yapanın olmasını isterdin, değil mi?" diye sordu. "Öldür onu." Aheia yavaşça söyledi ve bu bir soru olmaktan çok uzaktı çünkü cevabı varlığının her satırında yazılıydı.

Lúç sonunda onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet."

"Hoşuna gidiyor." İfade maskeli bir başka soru daha.

"Evet." Sırıttı ve bu gülümsemede karanlık bir şeyler vardı. "Tanrılar bundan hoşlanıyordu, aksi takdirde bu kadar çok yavrularını öldürmezlerdi. Eğer ibadet buysa, ben de en az onlar kadar dindarım," dedi yavaşça, sesini alçaltarak, gözleri yere doğru bir çizgi çizerek.

Aheia onun bakışlarını takip etti ve yerde sürünen beyaz bir bozulma gördü. Onun dışında buradaki tek keskin renk değişimlerinden biriydi ve

ince, uzun, beyaz bir yılan şeklinde. *Aylee'nin yılanlarından biri*. Siyah kanın içinde sinsice ilerliyordu ve ayaklarının etrafında kıvrıldığında Aheia eğildi. Keloseros'ta yılanlar uğursuzluk getirirdi ama o yine de tarlalarda onlarla oynamıştı. Yine de bunların üzeri beneklerle kaplıydı, küçük siyah ve kahverengi benekler onları ineklere benzetiyordu.

Yılan bacaklarının arasında dolanıyordu, başını çevirip boncuk gözlerle ona baktığında etrafında bir daire çizecek kadar uzundu. Dili havanın tadına bakıyor, hareket ettiğinde pürüzsüz pulları iskeletin üzerinde dalgalanıyordu.

Aylee hâlâ Arioch'un yanında duruyordu ama hesapçı gözlerini Aheia'ya çevirmiş, çakmağın ateşiyle oynuyor, onu tırnaklarına tutup alev almasını bekliyordu.

"Görünüşe göre senden hoşlanıyor," diye sırttı Lúç. "Bu Embyr ve"-
Aylee'ye baktı, Embyr'in siyah ikizi Nephilim'in koluna sıkıca sarılmıştı
-"Bunun adı Salamander. Onlar Aylee'nin tanıdıkları."

Aheia'nın dudağı seğirdi ve elini uzatarak Embyr'in burnu ile derisi arasında birkaç santim mesafe bıraktı. Yılan, Aheia'nın hemen uzağında havayı ısırmadan önce dilini tekrar çıkardı.

Aylee bu kez sırttı ve gözlerini eğlenerek başka yöne çevirdi.

"Zehirli mi?" Aheia uzaklaşarak sordu.

"Çok," dedi Lúç, "Ama çoğu şey burada." Sonra öldürmekten bahsederken taşıdığı bakışla ona baktı. "Artık bizim dünyamızdasın. Dişli bir canavarın dilinde yaşıyorsun. Yutulmamaya çalış."

OceanofPDF.com

Bölüm 29

AHEIA

Günler tuhaf geçiyordu, çünkü ilk kez kum bardağındaki taneleri saymıyordu. Her şey neredeyse bulanıktı ve alt âlemde ne kadar süredir bulunduğunu takip etmek zordu. Diğerleri yemek yerken o da aynı şeyi yaptı ve yıldızlar algısını bozsa bile zihnini mümkün olduğunca onların programına uydurmaya çalıştı. Arioch ve o, sözsüz ve dağınık bir şeye dönüşmüşlerdi. Geceleri Arioch'un çarşalarına dolanıyordu ama Arioch'un günleri yoğun, onunkiler ise... ucu açıktı. Yine de birkaç kez yerleşkeden ayrıldığında onunla birlikte gitmiş, Aljira'nın siyasi yapısı hakkında daha fazla şey öğrenmiş, ellerini belirli konulara ne kadar derine soktuğunu ve bunları nasıl ele aldığını ve görevlendirdiğini öğrenmişti. Onunla zaman geçirmenin ne kadar kolay olduğuna dair şaşkınlığı, zaman geçtikçe azalmadı ve onu *her yere* götürmeyi teklif etmesinin ne kadar tuhaf hissettirdiği de. Neredeyse. Keloseros'ta asla göremeyeceği yerlere, eğer kendisi görmek için gizlice kaçmazsa. Aheia şehir merkezindeki pazarlardan birinde onlara katılmış ve her bölgenin farklı yiyecek ve mallar sağladığını öğrenmişti. Çok fazla ticaret ve takas vardı ve

O günün sonunda, kütüphanede bulduğu bir günlük defterinin yarısını tüm bunlarla ilgili notlarla doldurmuştu. Sayfalar kalındı ve hiç çizgi yoktu, bu da hoşuna gitmişti, çünkü zaten çizgilerin içinde nasıl kalacağını hiç bilmiyordu.

Arioch bakım için sınırdaydı, sorduğunda onu getirmediği tek yerdı. Bu gece geç saatlere kadar ya da belki ertesı sabah erkenden dönmeyecekti.

Narenciye ağaçlarının arasındaki göletin kenarında durmuş, Kar omzuyla omzunu drttğnde ayak parmaklarını kenarda kıvırıyordu.

Aheia sıçradı, neredeyse elindeki kan portakalını düşürüyordu. "Kar, beni korkuttun."

Empat gülümsedi. "Giydiğiniz kıyafetten pek hoşlanmadığınızı duydum." Başını yana eğdi. "Bu renkten sıkılmadın mı daha?" diye sordu, sesinde yumuşak bir tını vardı.

Aheia kendine baktı ve beyaz kumaşı parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Tanrılar, evet."

"Hadi o zaman." Kaserne'ye doğru başını salladı. "Tamir edilebilir olanı tamir edelim."

Aheia, empatın odasına adım attığında ağzı açık kaldı; bu oda aslında pencerelerle çevrili, tepesi sivrilen devasa bir altıgendı.

bir kule. Kalın boyalı tuvallerin arasında havada asılı duran Solas küreleri ve duvarlara dokunmuş uzun renkli kumaş telleri vardı. Bazıları yeşil, bazıları siyah, bazıları da koyu mor olan bitkiler pencerelere tırmanmış, ince cam tabakalarının hemen ötesindeki yıldızlardan besleniyorlarmış gibi camlara yaslanmışlardı. Kar'ın karyolasının başlığı çeşitli boyutlarda incilerle süslenmiş koyu turuncu bir kadifeydi, şilte ise farklı renk ve desenlerde battaniye ve yastıklarla doluydu. Örtülerin üzerine yayılmış büyük bir kurt vardı ve Kar yanına düştüğünde uyandı.

"Sana eve gitmeni söyledim ve bunda ciddiymdim," dedi, sesi sertti. "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

Siyah kurt yataktan atladı, ağır pençeleri Aheia'nın hemen önüne indi. Kalçasına kadar geldi, kırmızı, kara gözleri dikkatle onu izliyordu.

Bir Shifter.

"Kimdi o?" Hayvan odadan çıktığında Aheia sordu. "Önemli biri değil." Kar omuzlarını silkti.

"Kurtlar, Kar?" Aheia bir kaşını kaldırdı. "Çok iyi sarılırlar," dedi basitçe.

"Sen..." Aheia dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve cümleye düşünmeden başladığını fark etti. Kar ve o o kadar da yakın değillerdi ve bu soru-

"Hayvan oldukları sürece onlardan herhangi birini beceriyor ?" Aheia'nın gözleri büyüdü.

Evet.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama az önce ne kadar rahatsız görüldüğüne bakılırsa, Tarık ve Lúe'e birbirleriyle ne yaptıklarını sorma. Aslında bu genel olarak iyi bir kural." Aheia'nın dudakları aralandı ama Kar

Yataktan atladı ve devam etti, "Daha sahiplenici bir Leviathan olsaydım, dolabım olduğunu söyledim. Ama Shiron ve Arioeh dışında hemen hemen herkes eşyalarımı ödünç alıyor." Gözlerini kırıştıracak ve yanaklarını çukurlaştıracak kadar parlak bir gülümsemeyle odanın karşısındaki kapıyı işaret etti. Aheia onun gerçek gülümsemesini alıştırılmış olanlardan ayıran şeyin küçük güzellik izleri olup olmadığını merak etti. Her iki versiyonu da görmüştü.

Kar'ı dolabın içine kadar takip etti, tüm renkleri incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Duvarlardan sarkan kumaşlar gökkuşağı gibiydi, narin malzemelerin kıvrımları arasından altın ve gümüşler parlıyordu; kalın altın askılara asılmış inci ve mücevherlerle süslü elbiseler vardı. Odanın ortasındaki büyük yeşil mindere oturduğunda, kadife tenine karşı yumuşaktı.

Kar duvardan giysi parçalarını alıp kolunun üzerine atmaya başladı. "Bazıları çok fazla seçeneğin hayatı daha karmaşık hale getirdiğini söyler." Bir demet kumaşı kucaklayarak Aheia'nın yanına gitti ve yanına oturdu. "Bence bu sadece sınırlı bir hayal gücünüz varsa doğru."

"Sanırım benimki sınırlı o zaman," diye mırıldandı Aheia, buradaki seçenek bolluğu karşısında bunalmış hissederek.

Kar gülümsedi. "Sadece resme bir bütün olarak baktığınız için, bu göz korkutucu olabilir." Yığından uzun kırmızı bir elbiseyi kolundan tutup çekti. "Küçükten başla - en sevdiğin renk ne?"

Aheia'nın gözleri büyüdü. *En sevdiği renk*. En sevdiği renk neydi? Hayatında hiçbir zaman çok fazla renge sahip olmamış, bu konuda fazla düşünmemişti. Üstündeki mavi gökyüzü ona her zaman biraz fazla parlak ve rahatsız edici gelirdi ama belki de onu asıl bozan güneşti. Altın çerçeveli tablolar

Eski odası çok güzeldi ama bu, yanlış cevabı olmaması gereken bir sorunun yanlış cevabı gibi geldi. *Altın bir renk midir?*

"Emin değilim," dedi sessizce, bu gerçeğin kendisini biraz daha üzgün, biraz daha eksik hissettirdiğini fark ederek.

"İyi bir boş tuvali severim," dedi Kar, yüz hatlarını geren yavaş bir gülümsemeyle. Aheia'nın beklediği tepki bu değildi. "Hadi, geriye doğru çalışacağız. İleriye gitmek zaten abartılıyor."

"Öyle mi?"

"Ben geri doğdum ve bakın ne kadar inanılmazım."

Empat odadan çıkıp birkaç dakika sonra elinde açık bej renkli katlanmış bir muşambaya benzeyen bir şeyle geri döndü. Muşambayı yere serdi, alanın yarısını gelişigüzel bir şekilde kapladı ve sanki iyi olduğunu söylüyormuş gibi uzuvlarını yelpazeledi.

"Bunu nereden aldın?" Kocaman bir şeydi.

"Tuvallerimi kendim yapıyorum," dedi Kar, "Şimdi, en alttaki birkaç çekmecedeki" -elini uzun bir şifonyere doğru salladı- "Orada bir ton boyam var. Git birkaç şişe kap!"

Aheia oturduğu yerden kalktı ve Kar'ın işaret ettiği yönü takip ederek birkaç şişe çıkardı.

"Bir tercihin var mı?" diye sordu.

"Seninki," dedi Kar basitçe.

Aheia birkaç tanesini seçti, kırmızı, mavi, pembe, turuncu ve birkaç tanesini daha kolları dolana kadar kucakladı.

"Bu ne için?" diye sordu, çekmeceyi ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve empata doğru geri döndü.

Kar omuz silkti ve yerdeki yerinden ona gülümsedi. "Bir sanat projesi. Gel, benimle otur."

Aheia şişeleri olabildiğince dikkatli bir şekilde önlerine bıraktı.

"Bu portakalı gerçekten seviyorum," dedi Kar, etiketsiz şişeye uzanarak. "Bana burada olmayan günbatımlarını hatırlatıyor." Sıçrayan kapağı açtı ve boyayı aralarına fışkırttı. Aheia irkildi, turuncu kalın ve yapışkan bir şekilde sıçrayınca geri çekildi. Kar kıkırdadı, parmaklarını boyaya daldırdı, merkezden birkaç çizgi çizdi ve sıvıyı bir güneşe benzeterek yaydı.

"Hadi, beğendiğin birini seç." Diğer şişelere başıyla işaret etti.

"Beni istiyorsun-"

"Benimle boyayın." Kar çenesini kaldırdı.

"Kıyafet seçtiğimizi sanıyordum." "Yürümeden koşamazsın, değil mi?"

Aheia anladığından emin değildi ama yine de boyaya uzandı. Kraliyet mavisini açtı ve dizlerinin üzerine çökerek ters çevirdi ve yüzünde eğlenerek bir ifadeyle onu izleyen Kar'a baktı.

"Kar, bundan emin değilim-"

"et." Daha geniş sırtarak elini havada gezdirdi.

Tamam.

Aheia sıktı ve maviler önüne dökülürken dudaklarından istemsiz bir gıcırta çıktı.

"Aman Tanrım." Ağzını kapattı. "Ne boktan bir durum."

Kar başını geriye atarak güldü. "Bunun için yaşadığın stres çok hoş. Sorun değil."

"Ama sızabilir." Aheia dudaklarını çiğnedi, şişeyi yere bıraktı ve tuvali biraz kaldırdı. Sızdığını şimdiden görebiliyordu.

elyafın içine - öyle bir bıraktı ki. Nasıl temizleyecekti- "Yani?"

Aheia neden endişelendiğini açıklamaya çalıştı: "Şey, zemine bulaşacak," dedi. "Zemini *mahvedecek*."

"Ne kadar geniş bir kelime." Kar kırmızı şaraba uzandı ve kapağını açtı. "Sen mahvet diyorsun, ben yüceltiyorum."

Aheia'nın göğsü bastırılmış bir kıkırdamayla sarsıldı; istemsiz, düşünmeden ortaya çıkan türden bir kıkırdama.

"Demek senin için böyle bir hismiş." Kar gözleri parlayarak söyledi.

"Ne?" dedi ağzını sakladığı parmaklarının . "Endişe ve öfkeden başka bir şey,"

Aheia'nın gülümsemesi düştü, ama Kar onun yüzünde boş bir ifadeyle oturmasına uzun süre izin vermedi, onun yerine dizlerini önündeki portakalda sürükledi ve Aheia'nın kucağına bir topak kırmızı döktü.

"Kar!" diye çığlık attı, elleri mavi şişeyi düşürdü. Empat, ona aldırmadan avuçlarını maviye ve kırmızıya batırdı ve sonra ıslak bir sıçramayla Aheia'nın yanaklarına çarptı.

Ağzı açık kaldı, gözleri kocaman oldu. Ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu, Kar Aheia'yı altlarındaki renk karmaşasının içine çekti.

Kolları ıslaklığa bulaştı, hareketlerini takip eden ıslaklığın izleri vardı ve ön kollarını yukarı kaldırdığında yaptıkları farklı renk seçimlerinin talihsiz bir kahverengiye karıştığını gördü. Empat, tuvalden yuvarlanan pembe şişeye doğru hamle yaptı ve kapağını açarak Aheia'nın üzerine sıçrattı. Ellerini fırlattığında çoğunu avuçlarında yakaladı ama geri kalanı ıslak bir gümbürtüyle göğsüne indi ve giysilerini vücuduna yapıştırdı.

Dilinde tadına baktı ve burnunu kırıştırdı, parmakları başka bir şişe bulana kadar körlemesine arkasına uzandı. Sarı şişenin kapağını açtı ve Kar'ın peşinden atıldı, sürünerek uzaklaşmaya çalıştığında sırtını hedef aldı, boya her yere sıçradı.

Aheia sırtıttı; kendini tutamadı. Kar'ın yüzü renklerle kaplıydı, pigmentler birbirine karışıyor ve burun köprüsü boyunca uzanan koyu renkli dövmeleri gizliyordu. Çok rahattı. En son ne zaman böyle rahat hissettiğini hatırlamıyordu. Sanki hiç düşünmeden Leviathan'ın kollarına sarılabilmış gibiydi. Bunun farkına varınca geri çekildi ve sırtışı düştü.

"Seni tanımıyorum," dedi Aheia, hava hafifçe değişmişti.

Kar başını eğdi, dudağını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çiğnedi. "Ve?"

"Sana bu kadar yakın hissetmemeliyim, değil mi?"

Kar kollarını genişçe açtı ve yerdeki ıslak renkte gezdirdi. "Çoğu öyle."

"Bu bir empati olayı mı?"

"Belki de lanet olası bir zevk olduğum içindir." Aheia'ya bir bakış attı, sürekli değişen yeşilinde hınzır bir parıltı vardı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Aklı onu azarlamadan, sorunun çok ileri gittiğini söylemeden önce sormuştu. Bunu mahvetmek istemiyordu ve Kar'la o kısacık anda küçük renk baloncuklarında paylaştıkları her şeyi koruma ihtiyacı daha önemli geliyordu.

Çeneni çalıştırmayı sana bırakıyorum.

Kar ona uzun süre baktı, o kadar uzun süre ki Aheia kıpırdanmaya başladı. "I-"

"Biliyorsun." Kar bir dirseğinin üzerine yaslandı ve nihayet konuştuğunda sesi düşünceli, gözleri eşleşmişti. "Bunu bana hiç kimse sormadı."

Aheia'nın çenesi hafifçe gerildi. Bu duyguyu biliyordu.

"Sanırım bir sakıncası yok," dedi Kar ama bakışları tavana kaydı ve Solas'ın kendi üzerine çöken kürelerine takıldı. "Ben de senin yanında kendimi rahat hissediyorum. Ve bu empatiyle ilgili bir şey değil. Çünkü için karmakarışık ve bu da bana sürekli bir baş ağrısı veriyor olmalı."

Bu şekilde bir saat daha geçirdiler, tuvalin çoğu kaplanana kadar daha fazla boya çektiler ve onlar da öyle. Aheia, Kar'a Callay Ormanı'nda yaşayan küçük *braje*'lerden (kıvrık boynuzlu, ayıya benzeyen *beyaz* hayvanlar) bahsetmiş, Kar da hem müze olan hem de tek ısırıkta insanı öldürebilen zehirli örümceklerin istilasına uğramış kenar mahallelerdeki bir binadan söz etmişti.

"Gittin mi?" Aheia tereddüt etti.

"Evet, adrenalinin yüksekliği bu alemin dışında."

"Ölmekten endişelenmiyor muydun?" O sordu.

"Hayat her tehlikeli hale geldiğinde ölmekten endişe etseydim, bu odadan asla çıkmazdım." Kar omuz silkti ve sonra vücudunda kuruyan boyaya bakınca tavrı değişti. "Her neyse, sanırım çatlamaya başlıyorum, temizlenmek ister misin?"

Aheia kendine baktı. "Evet, sanırım buradan odama nasıl döneceğimi biliyorum."

Kar karşılarındaki yeşil boyalı kapıyı göstererek, "Saçmalama, tam şurada mükemmel bir tuvalet var," dedi.

"Ama-"

"Haydi, seni idare edecek birkaç kıyafet seçeyim," diye cıvıldadı, ayağa fırladı ve el işlerine baktı. Aheia, empat yol gösterdiğinde onu takip etti ve arkasında renkli ayak izleri bıraktı.

Tuvalet Ariocho'unkine inanılmaz derecede benziyordu, tek fark asılı sayısız boş, altın çerçeve ve mermerin *içinden* çıkmış gibi görünen bitkiler vardı. Aheia yer kaplamamak için elinden geleni yaparken Kar eğilip mermer tezgâhın altındaki dolaplardan birini karıştırmaya başladı. Kar'ın pelüş bir havlu çıkarıp makyaj masasının üzerine atmasını ve ardından bitişik bölmedeki suyu açmasını izledi.

"Önce düğümlerinden bazılarını gevşeteyim, bu şekilde temizlemesi daha kolay olur," dedi Kar, Aheia'nın arkasına geçmeden önce hatırladığından emin istencesine gözlerini tekrar havluların üzerinde gezdirerek. Empat, aynada kendine bakarken Aheia'nın saçındaki dağınıklıkla meşgul oldu. Buhar yavaşça kenarlarda toplanıyor, orada durdukları süre uzadıkça arka planı daha da bulanıklaştırıyordu. Sanki cam buz tutmuş, renk lekeleri arasında gizlenmiş, kendisine bakan gözlerinin mavisini bozmuştu. Daha önce hiç bu kadar renkli olduğunu hatırlamıyordu. Ve bunun kendi başına yapabileceği bir şey olup olmadığını da bilmiyordu. Empat Aheia ile renklerini paylaşmıştı ve belki de gereken şeyin bu olduğunu düşündü. Bir başkasının rengi.

Kar yanındaki çekmecedен bir fırça çıkardı ve elini Aheia'nın gömleğinin eteğine götürmeden önce mermerin üzerine koydu. Fırçayı yavaşça Aheia'nın teninin üzerinde gezdirirken gözlerini Dioscuri'den ayırmadı. Aheia aldırmadı, Kar'ın önce giysilerini sonra da saçlarını düzeltmesine, kılları düğümlerin arasından geçirmesine izin verdi.

"Ölü gibi görünüyorum," diye mırıldandı, gözleri boynunun çukuruna, göğüslerine ve kaburga kemiklerinin ksilofonuna kayarken gerçek ortaya çıktı

. Bir deri bir kemik.

"Öyleydin."

Bu sözler ona kaçınmaya çalıştığı, dikkatini dağıtmaya çalıştığı her şeyi hatırlattı.

Öldü. Nasıl ölmüştü? Şu anda burada dururken nasıl gerçekten ölmüştü?

Kar'ın elleri sırtında durdu ve sert bir bakışla onu sabitledi. "Vücudun yaşadığı onca şeye rağmen elinden gelenin en iyisini yapıyor," dedi Aheia'nın aynadaki bakışlarıyla buluşarak. Artık gülümsemedi ve tavrı hiç de neşeli değildi. Aheia'nın Şekil Değiştiren'le konuşurken gördüğü değişimin aynısıydı bu. "Yemek yiyeceksin" - ensesinde bir sıcaklık hissetti ve midesi bulandı - "Su içeceksin, kendine karşı *nazik* olacaksın." Kelimeyi çıkardı, yüz hatlarında sivri bir ifade vardı. "Ve yapabileceğin tek şey bu. Yolculuğunun her aşamasında mükemmelsin, Aheia. Hepimiz öyleyiz," diye devam etti, parmaklarını bir zamanlar beyaz olan saç tellerinde gezdirerek. "Bedenlerimizin büyüklüğünün değerimizle hiçbir ilgisi yok. Onlar sadece zihinlerimiz için bir araçtır."

Aheia dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı. "Teşekkür ederim. Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

Kar çabucak gülümsedi, yanakları çukurlaştı ve fırçayı mermerin üzerine atarken sesi neredeyse lirikti. "Pekâlâ, rahat edebilmen için durulan. Sana birkaç kıyafet bırakacağım. Orada kullanabileceğin bir sürü meyve kokulu jel var - ne istersen."

Aheia vücudundaki boyayı temizlemeyi bitirdiğinde, havlusunu sıkıştırarak tuvalete girdi ve tezgahın üzerinde katlanmış birkaç koyu lacivert parça buldu: bir çift pamuklu pantolon ve iç çamaşırlarının yanı sıra yerleşik destekli bir nervürlü gömlek. Pantolonu çekti ve kalçalarından biraz fazla aşağı sarkmasına rağmen neredeyse kendi bedenine uygundu. Üst kısım da rahattı ve malzeme onunla birlikte nefes alıyor gibiydi. Son olarak Malia'nın altın bıçağını bacağına doladı ve aynadaki çarpık yansımasına baktı. Renkleri artık silikti, o kadar sade ve gösterişli değildi, vücudundaki lacivertle karışmıştı. Dağınıkken nasıl görüldüğünü seviyordu.

Günün sonunda Kar'ın dolabının ortasında gülünç bir giysi yığını vardı. Empat, on yedinci farklı nüanslı gömlek çiftinden sonra izini kaybeden Aheia'ya uyabilecek tüm parçaları çekmişti.

"Hayır, aslında bence bu lavanta-" Kar şapka rafının yanındaki dolap rafının üstünde duran asılı bitkilerden birini aldı. "Saçına örersek muhteşem olur." Tekrar odanın diğer tarafına geçti ve Aheia onu izlerken nefessiz kalmaya başladı. "Bu elbiseyi onunla giyebilirsin." Küçük ve dantelli bir şeyi avuçladı. "Bir tanrıça gibi görüneceksin. Oh-" Altındaki çekmeceyi karıştırmadan önce hem bitkiyi hem de danteli düşürdü. "Sanırım hatırlıyorum, bir şey vardı,

aha!" Arkadan ekose bir etek çıkardı ve kaşlarını salladı. "Bununla bir dönem geçiriyordum ama sana çok yakışacağını düşünüyorum."

Aheia nefes nefese kaldı. Bu tam olarak bir kahkaha değildi; bunun için çok ağırdı. Daha çok emin olamadığı bir yorgunluk gibiydi. Kar ona bu kadar ilgi gösterdiğinde derisi uyuşmuyordu. Empatın *onu* giydirirken heyecanlanması gözlerini yakmıştı ve bu ona çok aptalca gelmişti ama buna alışık değildi. Bunun duygusuyla nasıl başa çıkacağını anlamaya çalışmak tuhaftı - iyi bir şey yerine bu kadar endişeli hissettiren bir şey.

"Bütün bunları nereden buldun?" Aheia olduğundan daha hafif görünmeye çalışarak elini dizlerinin üzerinde duran saten elbisenin üzerinde gezdirdi.

Kar, "Burada çok güzel giysi bölgelerimiz var," dedi ve ekoseyi yanındaki yığına ekledi. "Bunlardan herhangi birini denemekten çekinmeyin. Ben gidip biraz yiyecek alacağım, çünkü geç oluyor."

"Öyle mi?" Aheia, gözleri üstündeki cama kayarak sordu.

"Zaman uçup gidiyor... ve tüm bunlar." Kar ince bir gülümsemeyle gülümsedi ve Aheia, hiçbir yerinde buna yetecek enerji olmamasına rağmen etrafındaki giysileri gözden geçirme gösterisinde bulundu. Resim onu tüketmişti, düşün sıcaklığı ise daha da fazla. Üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen hâlâ yavrusunu kaybeden mavi saçlı dişiye düşünüyordu. Onun üzüntüsü Aheia'nın aklının bir köşesine kazınmıştı. Gerçek keder. Neden kendisinininkine bu kadar tanıdık geliyordu? Karşılaştırma yaptığı için kendinden iğreniyordu.

"Teşekkür ederim." Aheia başını salladı, empatın gitmesini bekledikten sonra kendini kumaşlara bıraktı ve bir topun içine kıvrıldı. Her şey çok güzeldi ve Kar'ın nezaketine, sahip olduğu pek çok değerli şeyi paylaşma isteğine minnettardı.

Empatinin kendi hayatındaki darbelerin onu bu hale getirmek için ne kadar ağır olduğunu merak etti.

Parlak ışıklar zihnini yırttı, kâbuslar o kadar hızlı bir şekilde içinden geçti ki, nefesi kesilip uykusundan fırladığında tek bir kareyi bile hatırlayamadı. Mide bulantısını bastırdı, soğuk hava terden sıırılsıklam olmuş tenini yalıyordu, her şey bulanıktı.

"Hey." Yumuşak eller kollarını okşadı. "Sadece rüya görüyorsun."

Kar'ın yeşil gözleri endişeyle doluydu ve odanın karanlığında göze çarpıyordu. Ne zaman uykuya dalmıştı? Kahretsin, öyle olmasını istememişti.

Aheia telaşlanmıştı, en son hatırladığı şey giysi yığınıyken empatın yatağında olduklarını fark etti.

"Uyuyakalmıştın ve uykunun senin için zor gelebilecek şeylerden biri olduğunu düşündüm, bu yüzden seni uyandırmadım." Gülümsedi.

"Saat kaç?" Aheia gözlerini ovuşturarak sordu, her yerinde ter olduğunu hissediyordu. *Kahretsin*, berbat durumdaydı.

"Sabaha yakın ama kalkmayı gerektirecek kadar da geç değil."

Ellerini üzerinde gezdirdiğinde etrafındaki kadifenin nemli olduğunu hissetti ve gözleri etrafını taradı.

"Yastıklarının mahvettim." Aheia panikle sıırıslıkılam olmuş pembe kumaşı ovaladı. "Çok özür dilerim."

Pisliğini temizle.

"Sorun yok," dedi Kar sakince.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyor musun?

"Hayır, *mahvettim*." Kadifeyi tekrar tekrar ovalayıp ıslaklığı bulaştırırken gözleri yaşardı.

Her santimi tertemiz olsa iyi olur.

"Aheia." Kar onun ellerini kavradı. "Sorun değil, gerçekten. Ben yıkarım."

"Ya lekelenirse?" Ufalandı ve çok fazla olduğunu, tepkisinin Kar için bir anlam ifade etmeyeceğini biliyordu.

"Sonra üzerine biraz renk katıp duvarıma asacağım," dedi başparmaklarıyla Aheia'nın nabız noktalarına masaj yaparak. "Onlar sadece eşya. Değiştirilebilirler."

Aheia arkasına yaslanırken nefes alış verişini dengelemeye çalıştı ama bu çaba göğsünü acıtmaya başlamıştı. *Sadece şeyler*. Kar'a geçmişte eşyaların her zaman kendisinden daha önemli olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

"Biraz dinlenmeye çalışın, çünkü ..." Kar bir an için dudağını çiğnedi. "Emryn seninle sabah Kaserne'de buluşacak."

Aheia neredeyse boğulacaktı; bir şok diğerine dönüştü. "Ne için?"

"Gücünü toplamana yardım edecek."

"Ne zamandan beri?" Kaşlarını çattı, Syraphem ile son etkileşimini hatırladıķça sinirleri diken diken oluyordu.

Kar cevap vermedi ve Aheia empatın omuzlarının gerginliğini görmekten nefret ediyordu - içinden geçen bir rahatsızlık çizgisini hissettiğini hayal etti. *Tanrım*, muhtemelen Kar'ı da kâbuslarıyla uyutmuyordu. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın. Başlarda herkes korkunçtur."

"O değil-" Aheia başladı. "Emryn benden hoşlanmıyor."

"Hayır, sanırım sevmiyor."

Aheia onun açık sözlülüğüne neredeyse şaşırmıştı.

"Ama anlamalısın," diye devam etti Kar. "Güvenmekte yavaş davranır. Bir kez ona sahip olduğunuzda, sizin için bir savaş başlatacaktır ama o noktaya gelmek öyle *kendiliğinden* olmaz." Ellerini havada salladı. "Bu konuda birbirinize benziyorsunuz. Muhtemelen ikinizin de kabul etmek istediğinden daha çok benziyorsunuz. Emryn kendini damarlarındaki zehirle koruyor. O zehirle doğmadı; hiçbirimiz öyle değiliz. Ama hayatta kalmak insanı sertleştirir."

"Benim biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence hâlâ hayatta kalma modundasın," dedi empat ve bu Aheia'yı susturdu. "Ve birinin sana hayatta kalma modunda olmayı '*bırakmanı*' söylemesi bunu gerçekten kesmiyor. Bunu anlıyorum." Kar omuz silkti ve Aheia öyle olmadığı bir zamanı hatırlamadığını düşündü. "Bunun senin içinden gelmesi, *senin* yapacağın bir seçim olması gerektiğini biliyorum ve umarım sonunda bunu yaparsın."

Hafifçe gevşedi, kaslarının şiltenin üzerinde gevşemesine izin verdi ve Kar onun yanına uzandı.

"Bir kabusu diğeriyle nasıl değiştireceğimi biliyor muyum?"

Aheia'nın dudakları kıpırdadı ve uyku ikisini de ele geçirene kadar uzun bir süre sessizlik içinde birbirlerini izlediler.

İkinci kez uyandığında, Aheia gölgeler içindeydi. Ya da o öyle sanıyordu. Gözlerini kırpıştırıp uykuyu üzerinden attığında onlar da kayboldu ve neredeyse alınları birbirine değecek kadar yakın duran Kar'a bakarken bunu başka bir rüya olarak yorumladı.

İyi hissettirdi.

O da gözlerini tekrar kapattı.

Empat, Aheia'ya midesinin kaldıramayacağı kadar çok yemek yedirdikten sonra, "Seni aşağı indireceğim," diye cıvıladı. Ayrıca Aheia'nın saçlarını kalın bir örgüyle örmeden önce ona bir çift lacivert deri ve çizme ile uyumlu bir üstlük verdi.

"Bundan kurtulma şansımız nedir?" Aheia omzunun üzerinden tırnaklarını karıştırarak sordu. Bu fırsat için minnettardı; sadece denklemin Emryn kısmını dört gözle beklemiyordu.

"Arioch'un *lütfe*n dediğini duymakla aynı şey. Hadi ama." Kar omuz silkti ve şilteden atladı.

Koridorlar bu sabah farklı görünüyordu ve bu düşünce Aheia'nın bir kez daha düşünmesine neden oldu. Kar'ın kapısının hemen dışındaki bitkiler dün orada değildi. *Öyle miydi?* Ya da o sanat eseri? Aheia, Shiron'un koridorlarda yürüyenlerle oynadığına dair söylediklerini hatırlayınca Kar ona eğlenerek baktı. "Yakında buraya alışacaksın, hepimiz alıştık."

Hepimiz yaptık.

Aheia, buradaki tek değişmezin Arioch olmasının, hepsinin bir noktada yeni olmasının neden bu kadar yabancı bir kavram gibi geldiğini bilmiyordu.

"Neden buradasınız?" Aheia sordu. "Yani, ailen var mı?"

"Biliyorum," dedi, sesi hafifti. "Ailem burada. Kanım Thryn'de, batıdaki bölgelerden birinde yaşıyor."

Ailem burada.

"Anlamıyorum."

Kar ona sıkıca gülümsedi. "Bizi kimin doğurduğuna yardım edemeyiz. Eminim bunu kavramak zor değildir."

"Şey, hayır." Empat devam ederken Aheia başını eğdi.

"Annem bölgede bulunan büyük sera komplekslerinden birinden sorumlu. Sadece Sephy Ormanı yakınlarındaki yıldız topraklarda yetişebilen bazı bitkilerin ihracatıyla ilgileniyor ve babam da Farah'ın Rasmí yönetim kurulunda yer alıyor. Kağıt üzerinde harika insanlar ve iyi oldukları şey de bu. Dış âlem için görünümlerini korumak." Omuz silkti. "Ben diğerleri kadar zorlanmadım. Ailemi hâlâ görebiliyorum ve Lúç için bu daha çok bir sıkıntı... iyi-" Başını salladı ve sanki ağzından kaçırmak istememiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bazılarımızın durumu daha kötüydü," diye bitirdi. "Shiron bize bir seçeneğimiz olduğunu hatırlatmayı sever. *'rahmin suyu üzerindeki antlaşmanın kanı'* diyor. Bence Leviathan her birimizi yerden kaldırdı ve kendimiz hatırlayamadığımızda - geçmişimize çok fazla adım attığımızda ve artık geleceği göremediğimizde - kulaklarımıza mırıldandı."

Aheia bu sözleri kendi kendine tekrarladı. Ailenin bir seçim olduğu fikri hoşuna gitmişti.

"Tanrıların her bir yavruyu yerleştirirken kasıtlı davrandıklarını düşünmüyorsun değil mi?" Bu, annesinin en kötü zamanlarda ona söylediği bir şeydi... Tam olarak olması gereken yerde olduğunu. Ama bu onu hiç rahatlatmamıştı.

Kar'ın gözleri keskin bir şekilde kısıldı. "Bence Tanrıların her birimiz için bir planı var. Olmamız gereken kişi haline gelebilmemiz için kasıtlı olarak zorluklara maruz bırakıldığımızı düşünüyorum. Eğer buna inanmasaydım, sanırım inancımı kaybederdim."

"Kasıtlı zorluklar mı?"

"Evet, bence hepimiz birbirimize çok benzer doğuyoruz ama bizi şekillendiren deneyimlerimiz, travmalarımız ve çevremizdekiler. Bu her şeyi doğru ya da daha katlanılabilir yapmıyor ama çektiğimiz acının çok uzun zaman önce önceden bildirilmiş kadim bir yerden geldiğini bilmek altın bir astar gibi hissettiriyor. Her şeyi bizim elimizden alıyor." Kar başını salladı. "Bu şekilde düşünmek, geçmişte hangi seçimleri yapmış olursam olayım, bunların her zaman yapmam gereken seçimler olduğunu düşünmeme yardımcı oluyor. Dürüst olmak gerekirse müteşekkirim, çünkü eğer yaşamamış olsaydım, buraya gelmeyecektim ve tamamen farklı bir Leviathan olacaktım. Ayrıca, Tanrıların ve kaderin benim kişisel acım konusunda işbirliği yapmaları için önemli bir şey *olmam gerektiğini* düşünmek hoşuma gidiyor. Aksi halde neden zaman harcayayım ki?" Aheia'ya gamzesiz bir gülümseme fırlattı.

Tanrılara inanmak kolay değildi. Aheia hâlâ bu konuda nerede durduğunu bilmiyordu. Keloseros'ta iyi bir rol yapmıştı, çünkü yapmak zorundaydı. Oradan ayrıldığından beri dua etme isteğini pek bulamamıştı ve Shiron'un Tanrıları gördüğünü, herkesin kendi yöntemleriyle gördüğünü söylemesi de ona yardımcı olmamıştı. Çünkü o görmemişti. Daha önce ona varlıklarını hiç göstermemişlerdi.

Mesele onların varlığı değildi; Aether, Manāt, Theia ve 'Amm'ın çağlar önce bu dünyada yürüdüklerini, Manāt'ın hâlâ bu dünyanın içinde yaşadığını biliyordu. Bu, artık öldüklerine göre onlarla konuşmanın herhangi bir fark yaratacağından şüphe duymakla ilgiliydi. Özellikle de Kar haklıysa ve onlar

her birinin hayatını ve zorluklarını çağlar önce planlamıştı. Çünkü bu ne kadar boktan bir şeydi?

Yüce kudretleriyle, neden birinin bu kadar acı çekmesini istesinler ki? Neden kişiyi en başından beri olması gerektiği gibi yaratmazlar? Bunun yerine neden onları derilerini yüzmeye ve kemiklerini kırmaya zorlasınlar?

Tanrılar... başkalarının kendi gerçekliklerini mazur görmelerini sağlayan yeni bir fikir.

Ama bunu Kar'a söylemezdi. Neye inandığı önemli değildi. Ve eğer inanç empata güç veriyorsa, bunu kendi düşünceleriyle yıkmaya çalışacak kişi kim olabilirdi ki?

Bölüm 30

AHEIA

Kaserne'deki eğitim odalarından birine girerlerken Aheia Kar'a, "Teşekkür ederim, bana karşı çok naziktiniz," dedi.

"Ben nazik biriyim, kibar değil. Nazik olmak seni bu deneyimden kurtarmak olurdu." Sırtışı yayıldı, gözleri onları bekleyen Emryn'e doğru kaydı. "İyi eğlenceler," diyerek geldiği yöne doğru ilerledi.

Aheia dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ama Syraphem ona aldırış etmedi, odanın diğer ucundaki hançeri temizliyordu.

Sessizlik çabucak rahatsız edici bir hal aldı ve Aheia kıpırdanarak sol tarafta duran silahların yanından geçip olabildiğince göze çarpmadan yaklaştı. Ağır geniş kılıçlardan birini eline aldı, parmaklarını güzel metal işçiliğinin üzerinde gezdirdi ve ağırlığını ölçtü.

"Zayıfsın, bu yüzden gerçek silahlara geçmeden önce güç eğitimiyle başlayacağız," dedi Emryn ve kılıcı kabaca elinden aldığı anda Aheia neredeyse sıçıyordu. "Ve genel bir kural olarak, sormadan diğer savaşçıların silahlarına dokunmayın. Bu temel bir görgü kuralıdır - ki sende olmadığını biliyorum ama yine de dene."

Aheia alevlenen öfkesini bastırdı. Karşılık vermek bunu daha keyifli hale getirmeyecekti.

"Önce uzuvlarını esnet," dedi Emryn ve ona birkaç temel hareket gösterdi. Aheia onları kopyaladı ve en ufak bir çaba bile kalbinin hızlanmasına neden oldu. Bu bölümün nefesini kesmesi gerektiğini düşünmemişti ama işte buradaydı.

"Şimdi, şu duvara otur."

"Oturmak mı?" *Duvara karşı mı?*

Emryn gözlerini devirdi, Aheia'ya ne demek istediğini gösterirken kanatları hafifçe parladı - kelimenin tam anlamıyla taşa karşı oturur pozisyona kaydı.

Aheia yanına gitti ve onu taklit etti.

Oh.

Emryn, "Daha aşağı," diye .

Siktir. Gerdirmenin sert olduğunu sanıyordu. Lanet olsun. Hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Ama hiç bu kadar ölümlü de olmamıştı, en azından Keloseros'tan ayrılmadan önce. Ayrıca daha önce hiç ölmemişti... Liste saçma bir hal almaya başlamıştı.

"Bunu neden yapıyorum?" diye sordu ve kulağa nasıl geldiğinden nefret etti. Bunu içtenlikle söylemişti, bunun tam olarak neye yarayacağını merak ediyordu ama yanlış çıkmıştı. Aheia bile ses tonu yüzünden kendisine kızardı.

Neden doğru şeyi söyleyemiyorsun?

"Güç antrenmanı. Başlıkta yazıyor," dedi Emryn, hiç eğlenmeden. "Konuya girmeden önce neyle başa çıkabileceğini görmem gerek."

Aheia başını salladı ve bunun için de kendini aptal gibi hissetti. *Ne cevaptı* ama. Sırtını ve bacaklarını çelikleştirdi, her ikisinde de hızla yanma hissetti.

Emryn tırnaklarını karıştırarak, "Lyria'yı sağ salim geçmeyi başarmışsın," dedi. "Nasıl?"

"Bıçağım vardı," dedi Aheia, bacaklarının şimdiden titremeye başlamasına odaklanması gerekirken her kelime ağır geliyordu. "İyi saklandım."

Emryn yavaşça başını salladı.

"Bıçağı nereden aldın?" "Neden?"

"Çünkü ona sahip olduğun için seni gerekli makamlara ihbar etmek istiyorum," diyerek kollarını kavuşturdu.

Aheia dişlerini sıktı. "O-" *Iaonnis'in*. "Onu muhafızlardan birinin üzerinden aldım," diye yalan söyledi. Çünkü Syraphem'e zorla evlendirildiği erkeği öldürdüğünde onu ele geçirdiğini söylemek fazla şey paylaşmak gibi geliyordu. Bu ve Aheia'nın onu tam olarak nasıl ele geçirdiği konusunda hâlâ kafasının karışık olması, zihnindeki anıların siyah noktalarla dolu olması.

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun? Bıçak mı?"

"Pek iyi değil." Aheia Syraphem'e yalanı dengelemesini umacak kadar dürüstlük gösterdi. Ayrıca Emryn, Aheia'nın ne kadar koordinasyonsuz olduğunu hemen anlayacaktı. "Hayatta kalmaya yetecek kadar."

"Göreceğiz."

Saniyeler ağır ağır geçerken dizleri büküldü ve ayakları tekrar tekrar taşa sürtündü.

"Yukarı," diye bağırdı Emryn. "Dizlerini doksan derecelik bir açıyla tut." "Deniyorum." Aheia ofladı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Denemek işe yaramaz," dedi Emryn basitçe. "Denemek bir gün seni öldürtebilir. *Yap* şunu."

Aheia alay etti, kalbi sanki ikisinin de tehlikede olduğunu düşünüyormuş gibi göğsünde çarpıyordu.

"Bir şey için benden intikam mı alıyorsun?" diye dişlerini sıktı, içinden geçenlerle yüksek sesle söylediklerini ayırt edemeyecek kadar telaşlıydı. *Kahretsin.*

"Bu bir ceza değil. Eylemlerime bu kadar kafa yoracak kadar seni önemsemiyorum - bu Arioch'un istediği şeyi yapmak. Sana yardım etmek için. Bu yüzden söyleyecek faydalı bir şeyin olmadığı sürece çeneni kapalı tutarsan ikimizin de hayatı çok daha kolay olur."

Aheia'nın çenesi kilitlendi ve başını mermerin içine doğru iterek bacaklarındaki acıya bir çeşit rahatlama bulmaya çalışırken boynu da aynı derecede kötü bir şekilde sızladı.

Arioch'un istediğini yapıyorum.

Emryn daha da yaklaştı ve onu dikkatli gözlerle inceledi. Sonra kılıcının ucunu Aheia'nın karnına bastırdı. "İşte." Hafifçe dürttü. "Gergin olman gereken yer burası, omurgan değil."

Alışmaya çalıştı ama görüşü titrerken vücudunun hiçbir parçası beynindeki komutları dinlemek istemedi. Baş dönüyordu ve karnını esnetirken daha fazla yemek yemiş olmayı diledi. Ama kasları ne kadar çalışırsa çalışsın, zeminde kaymaya devam etti, sonunda ayağını kaybetti ve kuyruk kemiği taşa çarparak zedelendi.

"Bir nefes al ve sonra tekrar yap," dedi Emryn soğuk bir sesle. Aheia nefes aldı, gözlerinin yaşardığını hissetti.

Hayır, sakın ağlamaya kalkma, diye kendine çıkıştı, yerden sürünerek kalktı. Ağlamak hiçbir işe yaramayacaktı, özellikle de Emryn'in önünde. Syraphem'in gücü onu telaşlandırmış, sıralamaya çalıştığı tüm kelimeleri

zihninde yanlış geliyordu. Bu yüzden onları kendine sakladı ve o ana kadar vücudunda var olduğunu bilmediği ne kadar çok kas olduğuna odaklandı.

Aheia burada hayali bir sandalyeye asılı dururken zaman inanılmaz derecede yavaş akıyordu ve bunu ölçebilmesinin tek yolu Emryn'in odanın içindeki hareketleriydi. Önce masaya oturdu, sonra diğer tarafa yürüdü ve Aheia, Syraphem'in parmaklarını bacağındaki mürekkebin üzerinde gezdirerek dövmesinden gerçek bir hançer çıkarmasını dikkatle izledi. Emryn'in metal çıkarmak için derisinin içine dalmasını izlemek onu asla büyülemeyecekti.

Aheia kolları bacakları titrerken ve burnundan aşağı ter damlarken, "Seni üzmem istememiştim," demeyi başardı. "Kahvaltıda."

Emryn cevap vermedi, sadece duvara yaslandı.

"Onu üzmem istemiştim," diye denedi.

"Biliyorsun, bu sevimli bir bağ kurma deneyimi değil." Syraphem burun kemiğini sıktı. "Meşgulüm. Gerçekten çok meşgulüm." Eli büküldü. "Çok fazla bire bir ders verdiğimi mi sanıyorsun? Hayır vermiyorum." Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yavaşça nefes verdi. "Neden herhangi birimiz zamanımızı seninle geçiriyoruz sanıyorsun? Kalbimizdeki iyilik için mi? Büyüleyici zihninin mi?"

"I-"

"Kar'ın koridorlarda oyalanacak ve boyalarla oynayacak zamanı olduğunu mu sanıyorsunuz? Yapabileceği daha önemli bir şey olmadığını mı? Shiron'un kendi sağlığı için o kütüphanede seninle oturduğunu mu?"

Emryn başını salladı, dudaklarında neşesiz bir kahkaha vardı. "Neden herhangi birimizin yardım etmeye çalıştığını düşünüyorsun, hmm?"

Aheia dişlerini sıktı, bacaklarındaki acı kelimeleri bir araya getirmesine engel oluyordu. Ama Emryn'in onları duymak umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Her neyse. Sadece Aheia'ya aklından geçenleri tam olarak söylemek istiyordu.

"Bizden bunu istedi. Sana yer açmamızı istedi - Tanrılar bunun nedenini ancak sen bunun bir parçası olmak istemediğin için anlayabilir. Arioch bu eğitimin seni rahat ettirmeyebileceğini biliyor, ama kesinlikle seni daha iyi yapıyor ve *ben* de bu yüzden buradayım. Bir dahaki sefere bana *bu diyarın hükümdarının* sana borçlu olduğunu düşündüğün şeyi ödetmeye çalıştığından bahsettiğinde, buranın *benim* evim olduğunu ve onun da öyle olduğunu unutma. Benimkiyle aynı hizaya gelene kadar asla senin tarafında olmayacağım. Onu zmek beni zer."

Sonra tekrar arkasını döndü ve Aheia kalça kemiği kayaya çarparak yere düştü. Tısladı, yorgun kollarını yukarı itti ve dişlerini sıkarak pozisyonunu yeniden aldı. Bu yüzüne inen lanet bir tokattı. Ayıltıcıydı.

Sana yer açmamızı istedi.

Neden? Ona sadece bir eğlence olduğunu söylediği halde neden bu kadar zahmete girmişti? Sahiplendiği bir eğlenceydi elbette, ama yine de bir eğlenceydi. Küçükken bile oyuncaklarına sıkı sıkıya sahip olduğunu hayal ediyordu. Paylaşan bir tipe benzemiyordu.

Emryn haklıydı ama bu Aheia'nın haksız olduğu anlamına gelmiyordu. Burada oturup fiziksel acıya katlanabilirdi ama gerisine katlanamazdı.

"Benim yerimde olsaydın farklı davranacağını söyle bana," diye sordu Aheia, dizlerindeki gerginlikle savaşarak, şimdi gözlerini yakan yaşlarla mücadele ederek. "Hayatında hiçbir şey nazik olmamişken, nezaket gibi görünen şeylere değer vereceğini söyle bana. Bana bunları söyle ve ben de çenemi kapalı tutayım."

Emryn, bıçağını bacağının koyu renkli derisine dayamadan önce sert kahverengi gözleriyle ona baktı ve bıçak birleşerek bir dövmeye dönüştü

bir kez daha. Aheia'nın oturduğu yere doğru yürüdü ve kalçalarının üzerine çöktü.

"Hayır, yapmazdım." Aheia bir an için onun sözlerinde bir yumuşaklık olduğunu düşündü. "Ama ben de senin gibi sızlanmazdım. Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsan onu değiştir, kendin için düzelt. Her şey için Arioeh'a yaslanıp sonra da koltuk değneğini istemiyormuş gibi davranma. Bu utanç verici. Kendinizi bir şeye adayın - rolünüze, sözlerinize, düşüncelerinize - ve onu yapın. Bir şey varmış gibi davranıp sonra kendinizle tamamen çelişmeyin."

Aheia zor bir nefes çekti. Syraphem'in sözlerinin tam ortasından geçerek güvensizliğini dürtmesinden nefret ediyordu. Çünkü Emryn bu konuda da haklıydı. Ne kadar sert bir şekilde söylemiş olursa olsun, ona söylediğı her şeyde haklıydı.

Onlardan bunu istedi.

"Ayağa kalk."

Odanın öbür ucunda masadan bir havlu almakta olan Emryn'e ters ters baktı.

"İki dakika; biraz su al, sonra tepeden başlayacağız."

Aheia boğazına doğru tırmanmak isteyen mağlup iniltiyi bastırdı.

En tepede. Aheia bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşününce korkudan altına sıçtı.

Duvardan zemine, zeminden duvara, Aheia onu tam da bu ana getiren tüm yaşam seçimlerini düşündüren pozlar veriyordu. Şu anda yere çömelmiş, kollarını iki yana açmış, Emryn ona ilk verdiğiğinde güldüğü iki küçük sopayı tutuyordu. Ama şimdi taştan daha ağırdılar.

Ara sıra verdikleri talimatlar dışında bir daha konuşmadılar ve bu sefer Aheia sessizlik için minnettardı. Analiz etmeye hazır olmadığı gerçeklere karşı kendini savunamazdı. Ve Emryn'e saldırmak istemiyordu, henüz değil, kelimelerini kekeme bir karmaşa gibi görünmesine neden olmayacak şekilde sıralayana kadar değil. İblisle ilgili ne olduğunu bilmiyordu. Ama o keskin bakışları ve mantığını sınırsızca kullanması Aheia'nın bocalamasına neden oldu. Bu konuşmayı daha sonra küvette hayali Emryn'le bitireceğini biliyordu ve o zaman sesinin daha kapsamlı çıkacağından emindi.

İç sesi bu düşünce karşısında gözlerini devirdi ve arkasını döndü.

"Bugün salondayız." Lúç içeri girdi, üzerinde bol siyah bir pantolondan başka bir şey yoktu ve o da en az Aheia kadar terlemiş görünüyordu.

Bakışlarını odanın diğer ucunda yakaladı, kasları Emryn'in onu bıraktığı pozda kasılıyor, zaten ağrıyan bacaklarının titrediğini hissediyordu. Lúç havlusunu Aheia'nın omzuna vurdu ve ardından gülümseyerek Emryn'e doğru yürüdü.

"Biz mi?" Aheia oflayıp pufladı.

"Sen değil, sen bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun." Sırıttı.

"Titriyorsun,"

"Sen bir pisliksin," diye karşılık verdi Aheia, zihni daha fazla düşünmeye fırsat .

"Dokunaklı." Çenesini eğerek dudak halkasına bastırdı.

"Özür dilerim, çok açık şeyler söylediğimizi sanıyordum." Sözleri sert çıkmıştı ama umurunda değildi.

Lúc kıkırdayarak Syraphem'e doğru eğildi ve Lujha dilinde kısık sesle konuşmaya başladı.

Emryn birkaç kalp atışından sonra, "Bugünlük işin bitti," dedi ve Aheia kendini tutabilmek için aptal sopaları bırakarak yere yığıldı. "Bu esneme hareketlerinin çoğunu kendin yapabilirsin. Tahta ve duvar oturushlarında yirmi saniyeden fazla dayandığında beni bul. O zaman devam ederiz."

Aheia dilindeki demir tadını tükürme savaştı. *Harika.*

"Onu çok mu zorladın?" Lúc onun önünde bir yerlerde güldü.

"Hayır, on yaşına geldiklerinde gençlere öğrettiğimiz şeylerin aynısı."

Utanc Aheia'nın derisinin altında alevlendi ama bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Lúc elini uzatmadan önce güldü. "Haydi prenses." Onun yardımı olmadan ayağa kalktı ve derisinin tozunu aldı.

"Gittikçe kolaylaşacak." Sırıttı.

Ama Aheia çoktan kapıdan çıkmak üzere olan Emryn'e odaklanmıştı.

Aheia arkasından "Teşekkürler," diye bağırdı ama Syraphem arkasına bakmadı.

Lúc elini saçlarında gezdirerek yavaşça ona baktı. "Bu oda on derece daha soğuk gibi geliyor."

Aheia çenesindeki tükürüğü titreyen parmaklarıyla silerken, "Hel'in sıcak olması gerektiğini sanıyordum," dedi.

"Seni henüz hel'e sokmadı." Kollarını kavuşturdu. "*Sadece* pislik yapmıyordu. Gençler oldukça yoğun antrenman yapıyor. Bundan sonrası daha da kötüleşecek."

"Evet, biliyorum." Aheia ona yan yan baktı ve onu orada bırakıp odanın öbür ucundaki su musluğuna doğru ilerledi, bacakları zorlukla işbirliği yapıyordu. Emryn'in eğitiminin zor olması sorun değildi. Aslında daha fazla şey öğrenme, sakarlıklarıyla mücadele etme ve masanın üzerindeki o büyük, güzel silahları, özellikle de çift ağızlı kılıcı anlama ihtimali onu heyecanlandırıyordu. Ama oraya Emryn ve onun Aheia'nın varlığına duyduğu nefret olmadan ulaşmayı tercih ederdi.

"Yardım almadan yerleşkeye dönüş yolunu bulabilir misin?" Lúe onu takip ederek sordu.

"İyi olacağım," dedi Aheia. "Nereye gidiyorsun?"

"Salon, birkaç gün önce oradaydın. Sadece politika." Elini havada salladı.

"*Siyasetçi-sen?*" Kaşlarını kaldırdı. "Bekle, bir iblisin üreme organını kesmeyi siyaset kapsamına mı alıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, o zaman bu çok daha mantıklı."

"İster inanın ister bu günlük bir olay değil." Lúe öyle olmasını dilermiş gibi sırttı. "Bugünün sıkıcı geçeceğini tahmin ediyorum, ama Rasmí olunca bu da işin doğasında var, gerekli bir kötülük."

Rasmí. Kar daha önce bahsetmişti.

"Bu kelime de ne?" Aheia sordu. "Rasmí?" Suyun altına eğilmiş, suyu yudum yudum içiyordu.

"Bunun gerçekten bir tercümesi yok. Rasmíler damgalanır, sadakat yemini ederler ve kendilerinden ne istenirse yapmaya hazırdırlar." Lúe pazusunu bükerek parmağıyla ön kolundaki bir yazıya dokundu. İki ay vardı, biri büyük

Hilal ve içine yerleştirilmiş daha küçük bir hilal. "Hepimizin kendi rolleri var ama günün sonunda Arioch'un sarayının ihtiyacı olan her şeyi yerine getiriyoruz."

"Hepiniz bu sembolü mü taşıyorsunuz?" diye sordu. Lúç başını salladı.

"mi?" bile, o bunu görmemişti.

"Onun kurbanı farklı," dedi Lúç, gözleri parlayarak. "Neymiş o?"

"Öncelikle, *bu* mürekkep değil." Lúç kaslarını esnetti. "Bu kan." "*Kan* mı?" Şekil Değiştiren'in kolunu kavradı ve çevirerek kana baktı.

dövme. "Diğer dövmelerinle aynı

görünüyor." "Siyah mürekkep, siyah kan."

Aheia bu süreci hayal ederek alt dudağını endişelendirdi.

"görmedin, değil mi?" Lúç sırttı. "Gerçekten vanilya gibi sevişiyor olmalısın."

"*Arioch* döndü mü?" Dokunuşunu parmaklarına doğru gliflerin üzerinde gezdirdi.

Lúç'un gülümsemesi seğirdi. "Üzerinde baş harflerimizi bulacaksın." "Mürekkeple mi?" diye sordu.

"Oyulmuş. Sence bu dövmelerin kanı nereden ?" Lúç yaklaştı. "Baş harflerimizi onun etine kazıdık ve topladık."

"Her biriniz mi?" Gözleri büyüdü.

"Her birimiz."

"Ah, kahretsin," Kaslarındaki acı, derisindeki hayalet bıçaklar gibi sırtının alt kısmında ortaya çıktı.

"O kadar da kötü değil."

"Blade'in ucunda olan sen değilsin."

"Genelde öyleyimdir prenses." Lúç göz kırpıp ondan uzaklaşarak Emryn'le aynı kapıdan çıkarken muzipçe sırıttı.

Aheia odasına dönüş yolunu tek başına buldu ve bu durumda *yalnızlığın* ne kadar boş hissettirdiğine şaşırdı. Masasının üzerinde her zaman olduğu gibi yiyecek vardı ve bunun magyck mi yoksa yerleşkede mutfak mı olduğunu merak etti.

Tabakları görünce midesi sıkıca kapandı ve Emryn'in yanında kendini ne kadar güçsüz hissettiğini hatırladı. Tekrar öyle hissetmek istemiyordu.

Tabakta birkaç soyulmuş yumurta vardı ve bir tanesine uzanıp ortasından ısırarak sarısından biraz aldığından emin oldu. Keloseros'ta eline geçtiğinde yumurtayı ne kadar sevdiğini unutmuştu. Ona sadece bu şekilde güzel gelmişti; çırpılmış versiyonu lastik gibiydi ve dilinde yanlış bir his uyandırıyordu.

Yumurta durur gibi olunca bir ısırık daha aldı ve bu kez üzerine tuz serpti. Midesi guruldarken küçük, beyaz bir ahududuya uzandı ve aynı anda onu da ısırdı. Tatlı, neredeyse armut gibi.

Dudaklarını yaladı, birkaç parça daha meyve yiyip bitirdi, sonra da üzerini temizleyip rahat bir şeyler giydi. Bu kez gardırobunu açtığında, Kar'ın kendi dolabından çıkardığı tüm parçaları içeren bir gökkuşağı rengiyle karşılaştı.

Senin için yer açmamızı istedi.

Emryn'in sözleri zihninde dolanıp duruyordu, çünkü kendi yatağı hâlâ rahat edemeyeceği kadar beyazdı. Karanlıkta büyük boş yatağın üzerine süründü, gözleri dalgın dalgın kapanırken battaniyeleri vücudunun üzerinden zar zor kaldıracıldı.

Olmadığı bir şeymiş gibi davranmayın.

Ama göğsü sıcaklıkla mırıldandığında kafasının içindeki o ses sustu ve burada, battaniyelerin arasında, onu yutmaya çalışmadı. Uzun zamandır ilk kez, uykuya dalarken bunu hissetmesine izin verdi.

Bölüm 31

KARYME

Kar onu terk ettikten sonra bile Aheia'nın enerjisi ağırlaşmıştı. Tamamen olumsuz değildi ama yine de onu tedirgin ediyor ve diğerlerinden daha uzun süre kalıyordu. Çalkantısı empata Emryn'i, yıllar önce normal olmadığı halde normalmiş gibi gösterilen iç huzursuzluğunu hatırlattı. Her ikisi de kendilerini azgın okyanuslar gibi hissediyordu.

Eski kanada, kaba kayaya, Sahren'in eski odasına adım attıktan sonra tüm bunların etkisi azaldı. Ama bu sessizlik anlamına gelmiyordu. Anıların hayaletleri buradaki duvarlara kazınmıştı ve tatları ekşiydi. Dilinde tükürük birikti ama yutkundu ve Solas küreleri kaybolup karanlığa gömülürken yolun karşısındaki merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Yıldızlar koridorlarda parlıyor, arkasından yürüyormuş gibi görünen uzun gölgeler fırlatıyor, turkuaz Asara da onlarla birlikte yolu aydınlatıyordu.

Derisinin altında sürünen huzursuz bir şey vardı ve burada olmak pek de onun kararı gibi gelmiyordu ama işte buradaydı, Kazım'ın kapısının önünde duruyordu.

Arioch güvenlik olarak muhafızlardan vazgeçmiş ve onun yerine magyck istemişti. Emryn'in korumaları eski taşla işlenmişti. Duvarları efsunlamıştı ve kapıyı açmak, onu uyarmak için magyck'i hangi totemin üzerine koymayı seçtiyse onu solduracak bir alarm görevi görüyordu.

"Neden endişeleniyorsun?" diye kendi kendine fısıldadı, kapı koluna uzanarak içindeki dehşet duygusunu parçalara ayırmaya çalıştı.

Ancak soğuk metale dokunamadan bir el omzunu kavradı. "Kar," dedi Shiron sessizce, dikkatini geri çekerek, "Ne yapıyorsun? ne yapıyorsun?"

Onun yaklaştığını hissetmemişti.

"Ben içeri giriyorum," dedi Kar basitçe, kapı koluna tutunarak.

"Hel gibi. Tek başına değil." Shiron'un parmakları hızla hareket ederek bileğini yerinde tuttu ve Kar gözlerini önündeki iblise dikti.

"Bu sen değilsin."

"O halde durumu açıklığa kavuşturmalı." Sesi sertti, duyguları görüş alanının etrafını koyu kırmızıya boyuyordu. Başının yan tarafında yavaş yavaş daha sert bastıran eller gibi hissetti.

"Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun, bana yapamazmışım gibi hissettirme." Kar yüz ifadesini yumuşattı, iyi çalışılmış bir bakıştı, ancak hiçbir parçası yumuşak hissetmiyordu.

"Söylediğim bu değil."

"Burada bekle. Lütfen. Duygularının beni boğmasına izin veremem." "Boğmayacaklar."

"Yapacaklar."

Shiron etrafındakileri kontrol etmek için çok ama çok çalışmıştı ve bunun yorucu olduğunu biliyordu; yüz hatlarındaki gerginliği görüyordu. Ama eğer başarısız oluyorsa

Şimdi kontrolü altındaydı, eğer onunla bu odaya girseydi hiç olmayacaktı.

"Sana ne yapman gerektiğini
söyleyemem." "Kimse
söyleyemez," dedi tatlı bir sesle.

Nefes verirken omuzları hafifçe gevşedi. "Korkma." Çenesini indirdi ve bileğini bıraktı, elini adanmışlık aksesuarı yerine geri koydu. O anda, onun yaşını görebiliyordu, gözlerinin köşesindeki çizgilerde ondan fazladan elli yıl vardı.

Onun için kocaman gülümsemesine izin verdi. "Asla."

Çenesi hafifçe gerildi, kehribar rengi bakışları söylenmemiş şeylerle, Kar'ı durdurması gereken ama durdurmayan şeylerle canlıydı.

"Ben kapının diğer tarafında olacağım," diyerek onun yolundan çekildi.

Kar, düğmeyi çevirmeden önce karşısındaki iblisin kalbinin etrafında sıkıca dolanmasını takdir ederek başını salladı.

Yutkundu, içeri adım attı, kilit arkasından yerine otururken omuzlarını dikleştirdi, koridordaki ışık kayboldu. Bakışlarını odada gezdirirken nefesi kesildi. Yatak dışındaki tüm mobilyalar uzun pencerelerin önüne yığılmıştı, bu da yıldız ışığının çoğunu kesiyor ve etrafı karartıyordu. Komodinler masanın üzerine yığılmış, sandalye onun da üzerine atılmıştı ve çarşafklar yataktan koparılıp özensiz bir şekilde her tarafa asılmış gibi görünüyordu.

İçeri adım atmak odanın ağırlığını hissetmek anlamına geliyordu - şiltenin üzerinde oturan iblisin ağırlığını. Kazım'ın koyu renk gözleri ona sabitlendiğinde adımları neredeyse duracaktı. Saçları uzun ve dağınıktı, vücudu zayıftı. Kollarında kas kordonları vardı ama zayıftı.

Odada tanıdığı bir statik yük - sakatlayıcı endişe veya zayıflatıcı korku olarak maskelenebilecek türden. Boğazında yükselen ve dilini tehdit eden safrayı yutmak zorunda kalana kadar midesini karıştırdı ve çalkaladı.

Ama onun bunu görmesine izin vermedi. O sessizce izlemeye devam ederken çenesini eğik tuttu ve adımlarını kararlı bir şekilde attı. Bakışlarında da bir ağırlık vardı, başkalarından duyduğu çoğu kelimedenden daha ağırdı.

"Neden pencereye barikat kurdun?" diye sordu başını eğerek, eli karyolanın ayak ucuna doğru kayıyordu. Ondan yayılan dalgayla nefes aldı ve eli istemsizce göğsüne gitti, tırnaklarını batırdı.

Sikeyim.

Acı zonkluyordu ve pencerelerle ilgili sorusunun cevabı apaçık ortadaydı.

Hiçbir ışığı sevmez. Yıldızları bile.

Kazım sessiz kaldı, parmakları bir zamanlar yastık kılıfı olabilecek bir parçayı büküyordu.

"Yumuşak mısın?" diye sordu sonunda, kumaşı burnuna götürerek.

"Buradaki her şey yumuşak."

Bir tehdit ya da belki bir hakaret gibi hissettirdi.

Bariyerini aşan bir parça yıldız ışığının içinden geçerek yaklaştı ve ona göstermesine izin vermediği irkilmeyi hissetti. Ama yine de soğuk parmak uçları gibi içinden geçti, kırık siyah çizgiler görüşüne sıçradı.

"Senin bir idarecin yok." Bakışları kızın vücudunda gezinirken dudağı seğirdi.

Kar sözlerini geçiştirdi, ancak sesi çakıllı ve kalındı.

Gölümsedi. "İhtiyacım var mı?"

"Bütün hayvanlar öyle değil mi?" Başını öne eğdi. "Belki de artık o kadar vahşi değildir." Mırıldandı. "Sadece uysal küçük bir *mashkah*."

Kazım'ın kırılğan dış görünüşü onu uzak tutmak içindi, ama Kar bu formun ötesini göremiyordu - derisi düştüğünde kaynayan, karanlık bir yaratıktan başka bir şey değildi.

Daha iyi bir muhakeme yeteneğine rağmen, bir adım daha yaklaşarak yatağın dibinde diz çöktü.

"Onunla konuşmuyorsun," dedi. Kazım ima edilen soruya cevap vermedi.

"Senin için endişeleniyor." Arioch'un kardeşini tanımıyordu. Onu neyin sinirlendirdiğini, neyin kızdıracağını ya da sarmalayacağını... bunu neyin düzelteceğini bilmiyordu. Bu yüzden dikkatli davranmak zorundaydı.

"Arioch kendinden başka kimse için endişelenmez. Seni bu kadar uzun süre kandırabilmesine şaşırdım." Kazım ilerlerken ellerine yaslandı.

Kenardaki boşluğunu korurken çenesindeki hafif gerginliğe engel olamadı.

"Seninle de oynuyor mu, hmm? Zayıf şeyleri hep sevmiştir, onları sevimli bulur." Kelimeleri o kadar yumuşak söylemişti ki, sanki kulağına fısıldanmak için söylenmiş gibiydiler. "Ona kendisinin hiçbir zaman güçlü olmadığını unutturuyorlar."

Kazım bir tepki istiyordu. Acıtmak istiyordu çünkü acıtıyordu. Bununla sık sık karşılaşmıştı. Bu bir mazeret değildi ama içindeki enerji yine de onu duraksatıyordu. İyileşmesi zaman alacaktı ve bu onun yanında yüksek sesle söylemeye cesaret edebileceği bir kelime değildi çünkü Kazım onu alır ve hiçbir şey kalmayana kadar yerd.

İçindeki acı karıştı, büküldü ve dağınık bir şeye dönüştü. Onun canı yandığı için canı yanıyordu. Ama belki de Arioeh da acı çektiği için acı çekiyordu, belki de Kazım'ın başına gelenler -tam olarak ne olduğunu bilmesede- en kötü düşmanının bile başına gelmesini istemeyeceği şeyler olduğu için acı çekiyordu.

"*Algah qymat, Mashkah.* Şu haline bak... Çok... kırılğan," dedi kalın bir sesle, o istilacı gözler vücudunda gezinirken.

Tam olarak kendisine ait olmayan duygularla nefes alıp verirken ensesinde sabit bir sıcaklık kıvrıldı ve adam yüz hatları gölgeli bir şekilde sinsice yaklaştı. Kardeşine çok benziyordu ama benzemiyordu. Yüzündeki her düz çizginin altını çizen sert bir acımasızlık vardı.

"O kadar kırılabilir ki." Bunu bir söz verir gibi söylemişti, artık o kadar yakındı ki boynundaki yara izlerini, kaşlarının arasında iyileşenleri ve üst dudağını da görebiliyordu. Kalçasındaki hançer sıcaktı, sanki tam üzerinde dururken ona varlığını hatırlatmak istiyordu. O diz çökmüşken, adam hâlâ dört ayak üzerindeydi.

Kocaman bir canavar. Hiç de kardeşi gibi değil.

İçgüdüleri ona gitmesini söylüyordu. Ama bunun yerine ona uzandı ve bunu yaptığında gözlerindeki şaşkınlığı kaçırmadı. Gözbebekleri çorak topraklara dönüşmüştü, sanki o anda onun ne olduğunu, nasıl bir büyüye sahip olduğunu anlamıştı.

Eli tenine dokunduğunda dudağı tiksintiyle seğirdi ve içindeki her şeyi sikmenin yükünü aldı.

Onu delip geçti. Acı, fısıltılar, gölgeler, lanet
Geçersiz.

"Hollow," dedi sesindeki dalgalanmayı yutkunarak. "Sözlerin... kalbin ..."
parmakları seğirdi yoğunluğu onun ile inşa ediyor

yakınlık.

"*Kalp.*" "Bir kalbim olduğunu varsayıyorsun." diye homurdandı.

Kar başını eğdi, kendini ona açarken gözleri ona odaklandı ve görüş alanının hemen dışında yüzen karanlık çamurlu pusu çekti. Bir vakum gibiydi, önce yavaş yavaş sonra birdenbire.

Tanrım... bu...

Yavaşça içine girerken kasları gerildi, onun hissettiklerini hissetti, içi boş zonklama ve gözlerinin altındaki gölgelerde saklanan iç burkan acı tarafından sarıldı.

Bir yaratık bunu nasıl hissedebilir ve... nasıl *hayatta* kalabilirdi? "Bu kadar yeter," diye homurdandı ve kadının bileğini kavradı.

"Dayanabilirim," dedi dişlerini sıkarak, adam onu sıktıkça alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu.

"Şimdi yapabilir misin?" diye mırıldanarak onu kendine çekti. "Bakalım, Mashkah."

İçi boş.

Nefes nefese kaldı, göğsü ondan yayılan acının altında çatlayacakmış gibi hissediyordu. Adam eğildiğinde, burnu onunkinden birkaç santim ötede, gözleri o kadar sertti ki grinin kırık kenarlarında kendini kesebileceğini düşündü. Adamın bakışları kızın içine bir başka soğuk hüznün dalgası gönderdi ve kız nefes alamaz hale gelene kadar içini doldurdu, sessiz çığlıklar kulak zarlarına baskı yaptı.

Sessiz çığlıklar... nasıl bu kadar acıyor... nasıl ... nasıl-

Yumruğu sıkılaştı ve kızın üzerinde belirdi.

"Seni incitiyorum ve bunu yapmaya çalışmıyorum bile," dedi gözlerini yavaşça onun yüz hatlarında gezdirerek. Ve sonra yüzündeki kızgın ifade neredeyse eğlenir hale geldi.

Boynunun arkasında bir sıcaklık belirdi. "Değilsin." Sesini ölçülü tutmaya çalıştı çünkü öfke bile ona küçük bir parçasını veriyordu. "Yalanlar sana çirkin görünüyor," dedi adam, gülümsemesi genişledi ve gözbebeklerinde karanlık bir şey belirdi. Bileğini bıraktı, kalçasını kavradı ve sert bir hareketle onu altına çekti. Kadın , adamın tutuşuyla iki büküm oldu, panik içinde yatağı kavradı.

Korku.

Adamın vücudu kadının üzerine çöktü, göğsünün ağırlığıyla kadını sıkıştırırken yatağın içine doğru itti.

"Bunu bu kadar kolaylaştırma," diye mırıldandı şakağına karşı, nefesi sıcak ve yapış yapıştı.

Yüzünü onunkine doğru itti, bacağındaki bıçağa doğru atladı ama o daha hızlıydı. Elleri kadının bileklerini geriye çekti, iri pençelerinden biri kadının her iki bileğini de mengenelemeye yetti.

Aralarına baktı ve elbisesinin kumaşını bacaklarından yukarı çekmeden önce acı dolu bir an boyunca onun kıvranışını izledi.

Hayır.

Kadın kıpırdandı ve tekmeledi ama her hareket onu daha da cesaretlendiriyor gibiydi, çünkü kalçasıyla bacaklarını ayırmaya zorladı ve sateni yırttı.

Korku yerine öfke uyandırmak için tek gereken de buydu.

Piç kurusu.

Tırnaklarını adamın eline geçirdi ve dizini karnına sapladı. Adam homurdandı, kadının bir kolunu kurtarmasına yetecek kadar bocaladı, ama çok çabuk toparlandı ve elini tekrar tutarak dizini kadının kalçasına öyle sert bastırdı ki kadın nefes nefese kaldı.

"Daha iyi." Tehditkâr bir şekilde kıkırdadı ve bileğini, omzunun acıyla çığlık atmasına neden olacak bir açıyla aşağı doğru çekti. Dişlerini sıktı, iniltiyle savaştı

Umutsuzca kendini kurtarmak istiyordu. Shiron dışarıdaydı. Yardım edebilirdi. Ama bunu istemiyordu, denerse kendini dışarı çıkarabileceğini biliyordu. Ama bir yanı kendini tuttu, bir yanı Kazım'ın önce ne yapabileceğini, karşılığında ne *alabileceğini* görmek istiyordu.

Boştaki eliyle adamın yüzünü tırmalarken bacakları titredi, saçlarını yakaladı ve elinden geldiğince sert bir şekilde çekti. Adam tısladı, başı gerginliğe karşı eğildi ve kadın daha sert çekti, gevşek tellerin kafasından koptuğunu hissetti. Ama bu yeterli olmadı ve bir an sonra adamın eli dizlerinin arasından kayarak onları tekrar ayırmaya zorladı.

"Hayır," diye tısladı, sesi yakıcıydı, adama karşı direndi. Adamın tutuşundaki zayıflığı hissedebiliyordu, aşağı ve yana doğru çekilirse kendini kurtarabilecek kadar. Ama adamın göğsündeki bir şey onu kavırıyordu ve çekip alamıyordu.

"Bu çok işe yaramaz," diye homurdandı bıçağın sapını kavrarken ve bu sırada elbiseyi kalçalarına doğru itti. Sesi neredeyse kızgın geliyordu. Ama bu onun hançeri yakalama girişimine duyduğu öfke değildi. Bu farklıydı, bunu hissedebiliyordu. "Bıçaklar aptalların güvenidir,"

Sonra kılıfından çıkardı ve kalçasının üzerinde uzun uzun gezdirerek tenindeki yumuşak tüylere sürttü. Metal daha da yukarı çıkarken kadın onun altında hareketsiz kaldı, kalbi boğazında düğümlendi.

"İçinin neye benzediğini görelim mi?" diye sordu, onun yerine elini izliyordu, gözleri hafifçe parlıyordu, duygularının bir başka dalgası Kar'ın yanaklarından aşağı sessiz gözyaşlarını zorluyordu. İstenmiyorlardı. Her zaman öyleydi. Ve ağladığı acı kendi acısı değildi. "Sanırım derini kendi kılıcınla yararsam benim için çılgılık atabilirsin." Boğazındaki yumru yutkunamayacağı kadar şişti. "Belki de seni en çok korkutan şey bu değildir." Bıçak, kalçasının uyluğuyla birleştiği yerde kaydı. "Belki de

onun yerine sana bıçak ucunda ne yapacağımı." Gözleri tekrar onunkilere dikildi, yabancı ve karanlık bir şey onları bulanıklaştırıyordu. "Bu seni korkutuyor mu? Bacaklarını ayıracağım ve kendi bıçağıyla kanını akıtana kadar seni becereceğim?" diye mırıldandı. "Hepsi beni tutacak kadar güçlü olmadığın için." Bıçağın ucunu bacaklarının arasındaki siyah kumaşın üzerinde gezdirdi ve kadının görüşü titredi. Her şey bulanıklaşıyordu, her şey karıştı, sıcak, soğuk, korku ve çok fazla acı vardı, hiçbirisi onun değildi ve hepsi her an daha da kötüleşiyordu. "Seni ona yara bere içinde geri göndereceğim. Ve bunu umursamayacak, değil mi? Yürüyemediğini, amından kan damladığını irkilmeyecek bile."

Nefesini tuttu, onu boğmakla tehdit eden katmanlar sağanağını çözmeye çalışırken kayboldu, ama görüşünü karartan uğultulu fırtınanın içinde bir şey vardı, bir kez daha boş hissettiren bir şey. *Kelimeler, kalp, boşluk.*

Tehdidinin *içi boştu.*

Bu bir kumardı. *Ama uymuyor.*

"Yap şunu," diye ısırıldı, dişlerini tekrar tekrar dudağına geçirmeden önce, kendini zihnine geri çekmeye çalıştı, dilinde metal tadı vardı. Canının daha da yanmasına neden oldu ve berraklığın geri geldiğini hissetti. "Lanet olası *bir şey yap,*"

Bacaklarının arasındaki bıçağın baskısı kayboldu ve rahatladı. Ama bu rahatlama uzun sürmedi.

Ow, siktir. Ow, siktir.

"İzle," diye homurdandı, çenesini kavradı ve başını yana eğmeye zorladı, böylece kelepçelediği bileğine bakmak zorunda kaldı.

Parmakları seğirdi, adam sıkıldığında kör edici bir acı tüm koluna ve göğsüne yayıldı ve sonra *çatırdadı.*

Bu kez çığlığını bastıramadı çünkü adam kemiklerini eziyordu. Göğsü kapandı, duygularının artçı sarsıntısı kulaklarında çınlarken kendini ondan uzaklaştırdı ve körlemesine kendini yatağın üzerine çekti. Adamın üzerindeki ağırlığı kayboldu ve vücutu yere düştü, başı sert taşa çarptı. Bileğini kavradı, acı zonkladıka yaralanmamış eli titriyordu ve ciğerleri onu düz tutmak için çalışıyordu.

"Kırılğan," diye tükürdü Kazım, yatağın kenarına oturup dirseklerini dizlerine dayadı, tam o sırada odanın kapısı açıldı ve loş ışık üzerine doldu. Dudakları bir an için geri çekildi ve bacağının kehribarın karanlığa değdiği yerden uzaklaştığını gördü, ama yüz ifadesini çabucak düzeltti, siyah saçları yüzüne doğru sarktı, sırtışı yerine geldi.

"*Mawahjar!*" Shiron, Kar'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, onu omuzlarından tutarak yerden kaldırdı ve bileğini ve yırtık giysilerini inceledi.

"Times up." Kazım mırıldandı, sırtışı genişledi. "Yazık... daha kırılacak çok şey var."

Shiron başını ona doğru çevirdi ve bir an sonra odanın öbür ucuna geçmiş, yumruğunu Kazım'ın çenesinin yan tarafına indirmişti. Parmak eklemlerinin kemiğe değerken çıkardığı ses Kar'ın midesini bulandırdı ve odaya yayılan duygular ağzına safra girmesine neden oldu. Bu çok fazlaydı ve tutamıyordu. Beyni uğulduyor, kalbi dört nala atıyor, bileği sızlıyordu ve tek yapabildiği yan dönüp midesindekileri yanındaki zemine dökmek oldu.

Hayır. Tanrılar.

Sanki biri boğazından aşığı bir şişe içki akıttıktan hemen sonra bir kervan onu ezmiş gibi hissediyordu. Ve bu onun bileği değil, Kazım'ın gürültüsüydü.

Göğsünün içi onu yan , ekşi kusmuk yere sıçradı.

Kazım'ın kahkahası onu daha da paramparça etti. Shiron ona tekrar tekrar vururken manyakçaydı.

Kar, Kazım Shiron'un boynundan achlary'yi kopardığı sırada başını kaldırmayı başardı.

Kahretsin.

Leviathan ipi yerden alabilecek kadar geri çekildi. Tamamen kopmamıştı, sadece kopmuştu.

Shiron'un nefesi düzensizdi, sanki yere kan tüküren Kazım'ı unutmuş gibi bir an için onlara baktı.

"Shi," dedi dişlerini sıkarak, "hadi." Kolunu kavradı, gözleri hâlâ ellerine yapıştı.

Shiron onu yavaşça geri götürmesine izin verdi ama gözlerini bir kez olsun dişleri kanla kaplı Kazım'dan ayırmadı.

"Bana bir kez bile dur demedin Maşkah," dedi, gülümsemesi gözlerinin önünde yanlışı oranlara çekilmişti, şimdi duyguları tamamen ona dönüşmüştü. "Bir kere bile."

Onları dışına çıkarmayı başardı ve Shi'nin gömleğini kavrayarak onu duvara doğru itti. Bileği onu öldürüyordu ama dalgalar

Önündeki Nefilim'den gelen sesler onu daha çok endişelendiriyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Gitmem gerek," dedi boğuk bir sesle, bir kez bile ona değil, o lanet olası achlary'ye bakarak.

"Shi, ne oluyor lan?" diye inledi, bileği yanarken odaklanmaya çalışıyordu.

"Git."

Kar sıçradı, etrafında döndü. Ariocho koridorda durmuş, Shiron'a bakıyordu.

"Şimdi."

Taşlara olan takıntısını sonunda kıran Shi'ye baktı. Dişlerini sıkmış, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş ve kanla siyaha boyanmış halde başını salladı.

"Tamam," dedi, sesi bir ızgaranın üzerinde sürükleniyordu, her an bozulacakmış gibi geliyordu ve sonra onun elinden kayıp Ariocho'un yanından geçti.

Az önce ne olmuştu? Ariocho onu neden göndermişti? Neden onun bilmediği bir şeyi biliyor gibi görünüyordu?

Adamın yüzündeki ifade ve öfke nabzını hızlandırdı. Ama güçlü durdu, onu saran dikişe karşı yan tarafını kavradı ve acıya rağmen elini aşağı indirmeye zorladı.

"Ne halt ediyorsun, Karyme?"

"Affedersiniz?" diye sordu kuşkuyla, sesi titriyordu.

Burun delikleri alevlendi ve bir adım daha yaklaştı, bir gölge duvarı ve kızgın bir öfke. "Oraya giremezsin."

"Neden?"

Ariocho'un parmakları boynunun arkasını buldu, bu bağlantı onun duygularını yoğunlaştırdı. Dişlerini göstererek eğildi, böylece ona sadece birkaç santim

Yüzünü duvara yasladı ve çenesini eğerek Kazım'ın kapısına bakmaya zorladı. Kan, içki ve ölüm kokusunu alabiliyordu.

-Konuşurken dudaklarında çok fazla ölüm vardı, gözlerindeki kor öfkeyle alevleniyordu.

"Orada olanlar seni korkutmalı." *Ne, kim değil.* "Neden? Neden oraya girdin?" diye sordu.

Ve bir cevabı yoktu.

"Yardım edebileceğimi düşündüm." Nasıl yapacağından tam olarak emin olmasa da gerçek buydu.

Arioch'un çenesi sıkıca kenetlendi ve sonra aşağı baktı, parmaklarının çoktan rengi solmuş bileğinin etrafında titrediğini gördü.

Yüzü soldu, gözlerinin altındaki gölgeler ceset gibi görünene kadar .

O kadar çok şey söylemek istedi ki.

O açık bir yara.

Çıplak ayaklarının altında cam parçaları var.

"Ne yaptı?" diye homurdandı, elini bırakmıyordu.

"Ben iyiyim." Burnundan nefes verdi ama ve kesinlikle iyi değildi.

Başını iki yana salladı. "Kendini tedavi ettir. Ve buraya geri gelme."

Boğulmamak için parmak uçlarında yükselirken onu daha sıkı kavradı ve öfke derisinin altında kabardı. Onun.

"Benden bu şekilde nefret etmene izin yok," dedi sesi kalınlaşarak.

Göğsü hayvani bir sesle titriyordu, bu ses ondan çok gölgelerine benziyordu.

"O zaman *dinle.*" Sesi eşleşti.

"yakıyorsun," dedi sessizce.

"Yapma. Gel. Geri gelme." Kelimeler sert ve dağınıktı, sanki onları söylemek büyük çaba gerektiriyordu.

Sonra tutuşu gevşedi, ama yakın durdu, gözleri onun fark edebileceğı kadar yumuşadı. Çenesi gerildi ve gevşedi, başının yanındaki damar nabız gibi atarken bukleleri yüzünde asılı kaldı. Bu, öfkeden daha kötü hissettiriyordu.

Kalbi ağlıyordu çünkü onunki de ağlıyordu. Her şey acıyordu ve gözlerine geri dönen yaşlar lanet olası asit gibi hissettiriyordu.

Seni kaybetmeyeceğim.

Tanrıların lanetlediğı dalgalar halinde ondan .

Başparmağı yanağındaki ıslak izi yakalayıp tenine sürerken çenesi sıkıldı, dişleri hâlâ açıldı.

"O doğru biri değıl. Ne yapacağı belli olmuyor," dedi sonunda, alnı çenesine yaslanırken yorgun gözleri onun ötesine bakıyordu.

"Ben de öyle," dedi ve bir an için gözlerini kapattı, her ne kadar orada kendini tehlikeli hissetmese de.

Bıçaklar aptalların güvenidir.

O haklıydı. Onu asla bu şekilde alt etmemeliydi, bunu yapamamalıydı.

Bana bir kere bile dur demedin, Mashkah.

Arioch onu bıraktı ama çenesi hâlâ şakağına dayanıyordu. Bir an için kendini ona bıraktı. Özür diler gibi hissetti. Sonra son bir kez boynunu sıktı ve yanından geçip Kazım'ın odasına doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

KAZIM

Başı zonkluyordu ve kanı tenine soğuk geliyordu. Ama bu tür bir acı uyuşturucuydu. Arioch geri döndüğünde bile dudaklarındaki gülümsemeden kurtulamadı.

Yıldızların ışığı ürkütücüydü ve o bunu unutmuştu. Onların bu kadar parlak olduğunu hatırlamıyordu, retinasını şimdiki gibi yaktıklarını hatırlamıyordu. Ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Ev bile.

Yuva. Artık hiçbir şey ifade etmeyen boktan bir kelime. Bu oda, bu koridorlar, Arioch, bunların hiçbiri ev değildi. Paslı bir bıçağın altındaki çakıllı et gibi hissettiriyordu.

Karanlık zemine karşı gözlerini kırıştırdı ama sağ gözünün dışını göremiyordu ve baktığı her yerde görüşünü sınırlayan bir karanlık vardı. Yedi ve tüylendi ve bazen gözlerinin kapalı olup olmadığını ya da karanlığın sonunda onu canlı canlı yiyip yemediğini bilmiyordu. Daha önce pek çok kez bunu istemişti ama o zaman ona hiç itaat etmemişti.

Çoğu zaman uyanık olup olmadığını anlayamıyordu. emin olabildiği tek zaman tanıdık kabuslara girdiği zamandı. Canlı

yeniden anlatıyordu, ama kendi zihninde devam eden güvenilmez anlatıyı ona gösteren bir bulanıklık içinde. Ama sonra uyandı ve Ariocho odasında duruyordu ve bu bir kabustu. Olmadığı zamanlar hariç.

Yerdeki yerinden kıpırdıyamıyordu ve ne kadar süredir orada olduğundan emin değildi. Empat az önce gitmişti. Ya da belki bu başka bir yaşamda olmuştu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kadının ona karşı hissettiği duygu hâlâ onu tedirgin ediyordu. Her saniyesinden, ona yaptığı her dokunuştan nefret etmişti. Midesinin içindekileri onun göğsüne için her şeyini vermişti.

İğrenç.

Ariocho'un varlığı belirdi ve Kazım onun yüzüne bakmaktan kaçındı. Çünkü ona bakamıyordu, kasılmadan, sadece sıvı olan kusmuğunda boğulmadan bakamıyordu çünkü yediklerinin hiçbirini tutamıyordu. Diline yapışan kusmuğun tadı yanılttı. Ağzının içini bir film tabakasıyla saran çürüyen bir tatlılıktı ve ovalamak bunu ortadan kaldırmamıştı. Bunun yerine, diş etlerindeki ve dilindeki derinin bir kısmını alıp götürmüştü. Kanın tadı daha iyiydi ve işi bittikten sonra sıcak su ve sabunun yaraları yakmasına izin verdi.

Nasıl olacağını bilmiyordu ve artık denemek istemiyordu.

Ariocho konuşuyordu ama Kazım ayaklarının hemen önündeki kayayı kesen yıldız ışığı şeridinde bakarken sözleri sadece seslerden ibaretti. Işığın kendisine dokunduğunu hayal ettiğinde teninde hayali bir yanma hissetti.

Yanıyor.

Eriyor.

Olmak.

Onun gölgeleri vardı.

Kazım onun nasıl hissettiğini çok canlı bir şekilde hatırladı ve ürperirken parmak eklemleri bacaklarına doğru beyazlaştı.

Tiksindim.

Aylarca onları boğduktan sonra çığlık atmasının nedeni oydu - büyüsünü kemiklerinden çekip çıkardığında ve onu şeker gibi yediğinde.

Ve sonra çığlık atmayı kesemedi.

Konuşmak, soluk borusunun derinliklerine saplanmış bir bıçağın ağzından kelimeleri geçirmeye çalışmak gibiydi.

Eskiden bedeninde yaşayan şeyin küçük kalıntıları, hüzünlü bir hatırlatmayla omurgasından aşağı süzüldü. Omurlarının her belirgin çıkıntısından geçerek yere iniyormuş gibi hissetti. Sanki içinde kalan son magyck de ondan kaçıyordu.

Dişleri takırdıyordu ama bu odada, bu yıldızlarla, bu insanlarla uyandığından beri hiç üşümemişti. Tam tersi. Yanıyordu.

Gözyaşları kirliydi ve teninde yağ gibi hissediliyordu. Parmakları seğirmeye başladı ve acının keskinliği onu zihninde tekrar tekrar yaşayan anılardan uzaklaştırana kadar parmaklarını bileğine gömdü.

Siyah kan.

Kırmızı kan.

Kayıp. Kayıp.

Kayıp.

Bizim favorimiz.

Dişleri midesini bulandıran hastalığa karşı çıktı.

Arioch'un yüzü artık çarpıktı ve Kazım onunla ne kadar zamandır bu odada olduğundan emin değildi. Konuşmasını, ona bir şey söylemesini, neye ihtiyacı olduğunu anlatmasını bekliyor gibiydi.

İhtiyacım var.

İhtiyacı olan şey onu rahat bırakmasıydı. Bunun yerine, odanın karşısında ellerini kavuşturmuş oturuyor, sadece izliyordu.

Kazım onların izlemesinden nefret ederdi. Artık izlemesini istemiyordu.

Gözleri şimdi çağırıyordu.

İçlerindeki o iplikler odanın öbür ucundan onu izliyordu ve hatırladığı tek parçası buydu. O gözler. Duvara gömülmüşlerdi ve onun her hareketini izliyorlardı. Gözlerini kırpmadan bakarken kemikleri kilitlendi. Taştan iki yuvarlak küre çıkıntı yapıyordu. Onu her yerde takip ediyorlardı ve belki şimdi bile onu gözetliyorlardı. Bunun gerçek olduğundan emin olamazdı. Gerçeğin kendisini önünde açması, yüzünü göstermesi için hâlâ zaman vardı. Ophion'un seğirdiği ve beyni kanayana kadar zihnindeki ipleri çektiği bir başka zalim şaka daha.

Bu gerçek

değil. Bu

gerçek değil.

Bu gerçek

değil.

"Onlara dokunmayacaksın." Arioch'un sesi uzaktı ve görebildiği tek şey bıçağına karşı mücadele eden empattı. Yüzü de bulanıklaşıyordu, bulanıklaşmaya devam etti ve sonra-

"Beni duyuyor musun?" Şimdi Kazım'ın yüzündeydi ve onu gözlerine bakmaya zorluyordu. Kaçındığı griye.

Kazım parmaklarını yere vurarak, "Öfken yerine sevginin tarafında yaşamak nasıl bir şey olmalı," diye tükürdü.

Bir.

İki.

Üç.

Üç kez. Ve sonra üç kez daha. Ve sonra bitene kadar üç kez daha.
Arioch kabaca nefes verdi ve Kazım'ın sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.
Tanıdık geliyordu. Çarpık gülümsemeleri görebiliyordu. Teri.
"Kaz-"
"." Dilinden pürüzlü bir havlamayla döküldüğünü hissetti.

Bölüm 33

AHEIA

Aheia uyandığında Arioeh giyiniyordu.

"Yapmam gereken bir iş var," dedi ve peçeteye sarılı kabarık bir böreğin yarısını ona uzattı. Yanağını çiğneyip başucuna yaslanırken görüşü hâlâ bulanıktı. Yorgun görünüyordu. Uyumuş muydu? Yatağın tek yapılmamış kısmı onun tarafıydı ve yanındaki çarşafklar soğuktu. Hamurdan bir parça kopardı ve ona bir bakış atmadan önce yan masadan kılıfını almasını izledi. "Geliyor musun?"

"Gelmemi mi istiyorsun?" Göğsündeki o alevlenmeyi, uzun zamandır içi boş olan küçük balonun hafifçe şiştiğini hissetmekten kendini alamadı.

"Her zaman." Dudağı seğirdi, günahkâr bakışları vücudunda gezindi. Kollarında çakıl taşları patladı ve kalçaları içgüdüsel olarak birbirine sıkıştı.

Şerefsiz.

Yemeği komodinin üzerine bıraktı ve ağrıyan bacaklarının üzerinde şilteden sıyrılarak tuvalete doğru koşmaya başladı. Yelesini düzeltip yıkadıktan sonra

Arioch'un kendisine uzattığı bol pantolon ve ona uygun gömleği giydi. Takım turuncuydu ve önünü bağlarken yere bakıp sırtmaktan kendini alamadı. *Turuncu ve yeni.* Bu Kar'ın değil, kendisininindi.

Arioch masasında oturmuş kâğıtları karıştırırken Aheia başını uzatarak kapıya doğru yöneldi. Aheia odadan çıkarken Kar ve Aylee koridorda yürüyordu. Aylee kolunu Kar'ın boynuna dolamış, avucunun içindeki küçük meyveleri koparıırken Semender empatın omuzlarını dinlenme noktası olarak kullanıyordu.

"Kahvemde sevdiğim şey bitmiş, o yüzden Nori'ye gidiyoruz, çünkü şehir merkezindeki küçük markette *en iyi* şuruplar onlarda," diye cıvıladı Kar, gülümsemesi gamzesizdi.

"O yeşil dolabın içinde elli üç seçenek daha var." Arioch arkasından yaklaştı ve Aheia onu sırtında hissetti.

"Şu anda lavantaya aşırı bağımlıyım ve güne onunla başlamazsam, yatağa geri dönüp yarın tekrar deneyebilirim." Kar omuz silkti.

"Bu da ne?" Aheia, Solas'a takılan elinin renginin değiştiğini fark ederek Kar'a sordu. "Yaralandın mı?"

"Öyleydim." Kar gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Şimdi uyuştı." "Ne oldu?" Kaşlarını çattı.

Kar bir ahududu aldı. "Hayvanlardan biriyle ilgili bir aksilik." Omuz silkti. "Ayılara yaklaşabileceğime ve enerjimi hissedeceklerine inanma eğilimim var - bunu görecekle ve aynı olduğumuzu anlayacaklar. Yanlarına zarar görmeden yaklaşmama izin vereceklerine."

"Ayılar mı?" Aheia kafası karışmış bir halde sordu. "Burada ayılar olduğunu sanmıyordum." Aylee'nin dudağı seğirdi ama ona bakmadı.

"Her şeyimiz var." Kar parmağını Semender'uzattı, tam koridorun karşısındaki kapı açılırken çenesini rahatça okşadı. Aheia'nın tanımadığı Nefilim, karanlık iç kısımlardan sıyrılmış, her biri bir öncekinden daha az giyinmişti. Kol kola yürüyen, ikisi de alev alev yanan kızıl saçlı, mavi ruj sürmüş iki kadın önce geldi. Biri ayakkabılarını elinde tutuyordu, diğeri ise onları orada görünce avucunun içine bir kıkırdama sakladı. Onları iki erkek takip ediyordu, ikincisinin elinde gömleği vardı. Göğsünde dokunulmadık hiçbir deri parçası bırakmayan renkli mürekkeple süslenmişti. Sırıttı ve onu takip eden üç burun piercingli pembe saçlı erkeğe bir kolunu doladığında yanakları yumuşak bir allıkla tozlandı.

Aheia'nın gözleri, Lúç karanlıktan çıkıp gri eşofman altı kalçalarından gevşekçe sarkana kadar her biri biraz daha kötü görünen alayları teker teker izlerken büyüdü.

"Yapma-" Lúç elini kaldırdı, yüzünü buruşturdu ve hiçbirisi bir şey söyleyemeden avucunun içini şakağına sürttü. "Bunu duymak istemiyorum. Tek bir kelime bile."

"*Shah lahry*." Kar sıritti.

"Eğer beni bir daha o tarçınlı likörü sipariş ederken görürsen." Yüzünü buruşturdu, titredi, karnı hafifçe kasıldı. "O boku ellerimden tokatla."

"*Hayatta* olmaz, Lúci." Tarık karanlıktan sıyrıldı, Lúç'un yanına yaslandı, eli tembelce kapının çerçevesine dayandı, yüzünde tehlikeli bir sırıtış vardı. Aheia onun tehditkâr olmayan bir bakışa sahip olup olmadığını bilmiyordu. "Yumuşuyorsun ve b-" Düşüncesini Şekil Değiştiren'in kulağında bitirdi, o da kalın bir şekilde yutkunarak dudak halkasını çekti. Aralarında utanılacak bir şey yoktu.

Aheia'nın midesi bulanırken ve parmakları kıpırdama isteği duyarken herkes normal bir olaymış gibi orada duruyordu.

Gözleri, omzunu duvara yaslamış, elleri ceplerinde olan Arioch'a kaydı. *Altı*. Köprü kurdu. *Bu altı Nefilim yapar*. Takip etmesi gereken çok fazla hareketli parça varmış gibi hissetti.

Düşünceyle yüzü ısındı, zihninin yarattığı isteksiz montajla-

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inledi Lúç, Tarık'ın göğsünü iterek, yanakları şimdi yumuşak bir pembeye dönüşmüştü.

"Kılıç yutan o muydu? Ren bölgesinde çalışmıyor mu?" Kar omzunun üzerinden artık neredeyse gözden kaybolmuş olan ibislere baktı.

"Evet ve zamma ihtiyacı var." Tarık'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Leviathan onu yanına yatırırken Lúç, "Acı çekmemenden nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Hayır, yok. Seni başka kim besleyecek?" diye mırıldandı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve onu Kar ile Aylee'nin geldiği koridora doğru yönlendirdi. Empat homurdandı ve onlar geçerken Tarık'ın kalçasını kendi kalçasına çarptı.

"Bu nasıl çalışıyor?" Aheia sorusunu bastıramadan sordu.

"Hangi kısmı?" Aylee kaşını kaldırdı ve Aheia bir an için dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı.

"Lúç ve Tariq birlikte mi?" Onay almak için baktı. "Ama onlar-"

"Birden fazla yerden ve insandan zevk almak, olan ilişkilerini azaltmıyor. Aslında, hiç bu kadar uyumlu iki insan görmemiştim."

Aylee omuz silkti. "Çok fazla iletişim gerekiyor." Sanki gerisini açıklıyormuş gibi elini havada salladı.

Oh.

"Bekle," diye sordu Aylee, eğlenerek, gözleri tekrar Ariocho'ya kayarak. "Sakın bana ikinizin *sadece* birbirinizi becerdiğinizizi söyleme? Bu senin tarzın değil." Aheia ona bakarken mavi bakışları parıldadı.

Sen böyle yapmazsın.

O gri gözler, soğukkanlı ve sakin bir şekilde onunkileri tutuyordu ama kanı derisinin altında ısındı. Bunu hiç düşünmemişti, onun tercihini hiç düşünmemişti ama şimdi odaklanabildiği tek şey buydu.

"Ben olsam o nehri kendi kendine akıp gitmeden önce yakalardım." Kar, Aylee'yi dürtmeden önce Ariocho'ya gülümsedi. "ama, kafeinsiz birkaç saat geçiriyorum ve bir iblise dönüşmek üzereyim."

Semender'in dili havanın tadına baktı, iki Nefilim koridora geri dönerken ondan yumuşak bir tıslama yayıldı, Aylee Kar'a "Bunu sana nasıl söyleyebilirim Kar, kahve eksikliğinden olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Hoşuna giden bu mu?" Aheia döndü ve onun yumuşak bir sırıtışa dönüşmesiyle alt dudaklarını çiğnemeye başladı.

"Pek çok şeyden hoşlanıyorum," dedi, onu kapının pervazına doğru iterken, eli başının üzerinde duruyordu. Dudakları aralandı ve düşünceleri karnını kaplayan közde yanana kadar aşağı damladı. Bir kez daha aklına hücum eden görüntülere engel olamadı, seçenekleri düşünürken beyni ona nasıl bir yanıt vereceği konusunda kekeliyordu. Başka insanları becermek istiyor muydu? Tercih ettiği şey buysa Aheia'dan sıkılır mıydı? Aylee'nin ima ettiği şey bu muydu? Yoksa paylaşmayı mı tercih ediyordu? Onu paylaşmak mı istiyordu? Başkaları ona dokunduğunda nasıl davrandığına bakılırsa bu pek mümkün görünmüyordu. Ya da belki de onu bir yenilik olarak kendine saklamak istiyordu.

başkasıyla paylaşmak. Eğer Aylee gerçekten de *paylaşmayı* ve ilişkilerini çeşitlendirmemeyi kastediyorsa, o zaman daha fazlasını mı istiyordu? Onun hareketleri üzerinde o gülünç derecede sıkı tasma dururken başkalarının da onlara katılmasını ister miydi? Tarafından becerilmekten hoşlanıyor muydu-

"Konuşuyor muyum?" diye sordu ve kızın bulanık gözleri tekrar onunkilere kaydı. "Zihninde oluşturduğun senaryoda."

Çenesi gerildi. "Hayır, sikişiyorsun."

"Kimi beceriyorum ben, Aheia?" diye sordu ellerini arkasında kavuşturup mermer sütuna tutunurken. Belki taş ona güç verirdi.

"Kılıç yutan," diye atıldı, o utanç verici anda zihninde Lúe'u beceriyor olduğu gerçeğini maskeleyerek için. *Dur*. Şekil Değiştiren'i yumuşak ve kabarık görmekle ilgili bir şeydi bu. Onu daha önce sadece güçlü ve gürültülü görmüştü.

"İlginç," diye mırıldandı, dili alt dudağını ıslatıyordu. "Pembeleşmişsin," dedi, sesi çok derindi. Bunu yaptığında normal düşünceler mümkün değildi. Parmaklarını kızın burnunun kenarında gezdirdiğinde kız neredeyse duvara tutunmaktan vazgeçecekti. "Bu fikir amını ıslatıyor mu?"

Burun delikleri alevlendi, çenesi içgüdüsel olarak eğildi. "Hayır."

"*Kajha*," dedi, sesi alçak ve sessizdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Senin lanet düşüncelerini bildiğimi. O yüzden yalan söyleme zahmetinden kurtul." Adamın gözleri bir an için kızın ağzına kaydı, sonra geri çekildi ve aralarında soğuk bir hava dolaşmaya başladı. "Hadi, helfyre, gitmem gereken bir yer var."

her şeyi yutan yoğun bir sisle çevrili büyük bir taş kemerden geçerken Aheia'nın cildi hâlâ tamamen iltihaplıydı. Ürkütücüydü, buradaki binalar hayalet gibi ve karanlıktı. Yoğun nemin arasından sızan az miktardaki yıldız ışığı dışında hiç ışık yoktu.

"Burası neresi?" diye sordu, bir ürperti omurgasından aşağıya doğru ilerliyordu. "*Valhara*."

"Burası bir ... bölge mi?" diye sordu yavaşça. "Bir kasaba."

"Burası çok boş."

"Burada artık kimse yaşamıyor," dedi ve onu binaların arasından geçen patikada ilerletti. Evlerin çatıları kiremitle örtülüydü ve duvarlar, doğa altyapıyı tekrar karnına çekmeye çalışıyormuş gibi aşırı büyümüşü.

"Neden?" diye sordu adam onu yan sokağa götürürken. İşaretlenmemişti, diğerlerinden farklı değildi, tepesinden sarkan sarmaşıklarla büyümüşü.

"Sis yüzünden. Yüzyıllar boyunca kasabayı yuttu ve bu tür bir kapsama alanı buradaki Nefilimlerin zihinlerine zarar verdi."

Aheia Keloseros'ta bulutları ve sisi hep sevmişti. Her ikisinin de onu kendi yöntemleriyle saklamasını seviyordu. Hatta bazen etrafını saran beyaz dalların ötesinde her şey yokmuş gibi davranırdı.

var olduğunu. Üzerinde durduğu küçük toprak parçası, dünyasındaki tek gerçek, gerçek noktaydı. Artık Ophion yoktu, güneş yoktu, kapalı kapılar yoktu.

Ama bunun çoğu kişi için rahatlatıcı bir fikir olmadığını tahmin .

"Sis"-Arioch elini havada gezdirdi- "Amm tarafından şehrin üzerine serildi."

"Ne için?"

"Theia'nın bu topraklarda yürüdüğü ve Manāt'ı Cehennem'e kapattıkları gün burada 'Amm'la buluştuğu söylenir. Şu anda içinde bulunduğu hapishaneyi birbirine bağlayan ilk birkaç çentiğin doğduğu yer burasıymış. Sis planlarını gizli tuttu."

"*Burası* mı?" Aheia, Arioch elini beline koyup onu bitkilerle *kaplı*, uzun, eğri bögürü bir eve götürürken sordu. Eski binanın çatlaklarından neredeyse bir hayvanın kürkü gibi büyümüşlerdi, kırık pencereler ve menteşesiz kapı kalın salkımlarla sınırlanmıştı. Arioch bir asmaya uzandı ve rengi solmuş bitki örtüsünden birkaç dal kopardı.

"Nedir bu?" Mumlu deriye dokunarak sordu. Koyu maviydi ve beyaza bulanmış gibiydi, sanki üzerine boya sıçramış gibiydi.

"*Soma*," dedi Arioch, topladığı birkaç yaprağı bir bez parçasına sarıp arka cebine koyarken. "Ona tanrı bitkisi diyorlar."

"Onlar mı?"

"Kaynağına inananlar," dedi, kalın sarmaşıkların arasına uzanıp bir tutam yaprağı geri çekerek. Aşağıda, kaya koruyucu işaretlere benzeyen sembollerle oyulmuştu. İçindeki rünleri okuyamıyordu ama işaretler hafızasını zorluyordu. Onları nerede görmüştü?

"Amm ve Theia ile ilgili olduğunu tahmin ediyorum." Kaşlarını çatı.

"O gün iki Tanrı tarafından harcanan sihir sadece havada kalmadı. Toprağa sızan bir yan ürün yarattı," dedi. "Valhara, diyarda bu özel bitkiyi filizlendiren tek yer."

"Neden onu seçiyorsun?" diye sordu.

"Bu haliyle yutulursa, bir canlıyı diğer zehirlerden daha hızlı öldürür, ancak pişirildiğinde parçalanır ve çıkarılıp iyileştirici bir madde olarak kullanılabilecek bir film oluşur."

Bu dünyada ne kadar çok şeyin yaşam ve ölüm ikiliğiyle bölündüğünü düşündü. Soma her ikisini de getirebilirdi; onu her iki yönde de manipüle etmek için doğru dokunuş yeterliydi.

"Ne için?"

"Dışarı ıktım," dedi basitçe, ses tonu detaylandırmasının mümkün olmadığını gösteriyordu.

"Sadece bunun için mi buradayız?"

"Evet, hepsi bu." Gözlerini bir süre yüksek binanın üzerinde gezdirdikten sonra onu binanın etrafından geçen asfalt yola doğru başıyla selamladı. Yanından geçerken parmaklarının yemyeşil lacivert yaprakların üzerinde gezinmesine ve geçmişini düşünmesine izin verdi. Bu kadar güçlü bir şeyin uzun zaman önce kendisiyle aynı yerde durmuş olabileceği ihtimalini düşünmek tuhaftı.

"Tehlikeli mi?" Aheia başını eğerek sordu. "Sis mi?" "Hayır, bizim için değil. Bu bir bariyer, bir silahtan çok bir kalkan."

Bir açıklıkta eriyene kadar birkaç cılız patikadan daha geçtiler. Burada hava biraz daha saydamdı ve Aheia uzakta duran bir başka tuhaf binaya baktı.

"Bu da ne?" diye sordu gözlerini kısıarak. Sisin içinden sızan duvarlarını zar zor görebiliyordu, koyu renkli camlar dışarıyı çevreliyordu.

"Bir göz atın." Arioeh başını sallayarak ilerledi, ince taş patikayı takip ederken yoğun hava etraflarında küçük daireler çiziyordu. Yol küçük yeşil yoncalarla kaplıydı ve Aheia bir an için bunların suyu kaplayan yeşillikler olduğunu düşündü. Ya derinliklerde bir şey yaşıyorsa? Eğer patikadan düşerse, yutulur muydu? Bu düşünce neden tenini heyecanlandırmıştı?

Koku yüreğini burktu. Yağmur yağdığında kendi diyarındaki hayvan kokusuna benziyordu, suyla karışan toprak kokusu. Ancak burada, çiçeksi ve parlak başka bir şeyle birleşmişti. İçinde yıkanmak ve gittiği her yerde onu takip edene kadar içmek istiyordu.

Yaklaştıkça kalın taş levhaların bulanık kenarları daha da netleşiyordu. Giriş yan tarafa oyulmuştu, duvardaki ekli bir delikten geçen ince bir merdiven setinden aşağı iniyordu. Arioeh sessizce onu takip ederek içeri girdi, koridorun yumuşak kıvrımlarından geçerek ortadaki büyük odaya ulaştılar ve Aheia dudaklarında yumuşak bir solukla durdu.

Bölüm 34

ARIOCH

Ay ışığı binanın vitraylı pencerelerinden içeri süzülüyor, 'Amm'ın suretini farklı camlarda ruhani bir görünüme büründürüyordu. Teni koyu maviydi, parlayan temperli camdan yumuşak bir parıltı yayılıyordu. Uzun, beyaz saçları yüz hatlarının etrafında kıvrılıyordu, elleri önünde kenetlenmişti ve etrafında parlayan küçük bir ay gibi açık mavi bir küreyi nazikçe tutuyordu. Etrafı mor, mavi ve beyazın farklı tonlarıyla çevriliydi; üçgen camlar, alanı kaplayan koyu renkli yastıkları parçalara ayırıyordu. Hayattan daha büyük tasviri, Ariocho'un Aheia'yı arkasına sıkıştırdığı heykelle dengeleniyordu. Heykelin yüzüne bakmamıştı, tıpkı havadaki dianthus'u fark etmediği gibi. Eğer baksaydı, önlerindeki iblislerin Theia'ya tapındığını fark edebilirdi.

Parlak Tanrılar da en az Karanlık Tanrılar kadar tarihleriyle iç içeydi ve diyarın dört bir yanında her ikisine de bağlılık vardı. Yüzyıllardır vardı. Önlerindeki Nefilim şimdi onların gizli olduğunu, Ariocho'un Brite ve Dark metinlerinin birleşimini bilmediğini düşünüyordu

inançlarını yaratmak için kullanmışlardı. Ve bunu iyi bir sebepten dolayı sakladılar. Sahren'in zamanında, 'Amm'dan başkasını izledikleri için iç organları ceza olarak yıldızlara sunulmak üzere sınıra asılırlardı. Arioch hiçbir şeye inanmazken kimin neye inandığıyla uğraşamazdı. Gerçekler dışında hiçbir şeye inanmıyordu - bu diyardaki yaratıkların ne kadar sadık olduklarına ve fırsat verildiğinde her şeyin ne kadar güçlü olabileceğine.

Ama Aheia bunlardan herhangi birini ele verecek ayrıntılara dikkat etmiyordu, çünkü önlerindeki çıplak bedenlere bakarak donup kalmıştı.

"*Neler oluyor?*" Aheia nefesinin altından tısladı, gözleri Arioch ve inşa edilen gösteri arasında gidip geliyordu. Odanın dört bir yanında en az bir düzine Nefilim vardı, çeşitli soyunma hallerinde birbirlerine dolanmışlardı.

"Neye benziyor?" diye sordu durgun sesle, burnunu kızın başının tepesinde gezdirerek.

"Bir-" Boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Bir seks partisi mi?"

"Bu kelime senin için zor mu?" Dilini ağzının kenarına dayayarak bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, ben-" Aheia yutkundu. "*Kahretsin*," diye fısıldadı, en yakınındaki iblisler, bir dişiyle oynayan üç erkek dikkatini dağıtmıştı.

"İbadetin pek çok şekli vardır," dedi dudaklarını hafifçe eğerek.

"Neye tapınmak?" diye sordu, yüzü bir Syraphem'in kalçalarının arasına gömülmüş olan Leviathan'ın büyüüne kapılmıştı.

"Tanrıların bir armağanı olduğuna inandıkları bedenler."

"Oh." Yumuşaktı. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim." Başını iki yana salladı. "Bize her zaman böyle bir zevke kapılmamamız gerektiği, bunu gücümüzün ve inancımızın bir testi olarak yapabileceğimiz söylendi. Bunu hissetmemek Tanrıları onurlandıracak, onlara kurtuluşa -ölümden sonra yükselişe- layık olduğumuzu kanıtlayacaktı."

Arioch'un midesi bulandı. *Lanet olası hel.* Bu tür bir açlık, ona asla el sürmemesi gereken yaratıkların bedensel özerklik üzerindeki kontrolünden başka bir şey değildi.

"Çok dindar değildim." Aheia dişlerini alt dudağına geçirdi, buğulu gözleri karşısındaki Nefilim'i yansıtıyordu. "Bana *yapamayacağımı* söylemeleri tam tersini yapmama neden oldu. O vaazdan dizlerim yara bere içinde sıvıştı ve sırf çimenlerin üzerinde dizlerimin üzerine çökmek için oda hizmetçilerinden birini yanıma alıp ormana gittim."

Gırtlığı titredi, en yumuşak hareketti ama avucunu kaşındırdı. Avucunu kızın narin teninin üzerinde gezdirdi ve parmaklarını kızın boynuna doladı. Nabızı düzensizdi, sanki ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi atıyordu ve sıkıldığında o lanet olası küçük nefesi. Lanet olsun. Sesi duyunca siki derisinin içinde kabardı.

"Onun zevk aldığını görmek hoşuma gidiyordu. Anlıyor musun? Yaptığım şeyin"-dudakları parladı-"önemli olduğu fikri hoşuma gitti. Başka birine *hissettirdiklerim.*"

Küçük kâfirinin Tanrılarının kendisinden istediğini düşündüğü şeye karşı geldiği fikri vücudunu ısıttı. Aheia'sı zevkten hoşlanıyordu ve ölümü anlamadan çok önce bunun için lanetlenmeyi göze almıştı.

"İşte bu an," diye mırıldandı Arioch, şakağına karşı, karşılığında bir şey teklif ederek. "Gözlerindeki o bakışı görebiliyor musun?" diye sordu, dizlerinin üzerinde diğerine bakan erkeği izlerken. "Neredeyse yalvarıyor gibi, sanki tüm bunların sona ermemesi için her şeyi yapabilirmiş gibi."

Aheia başını salladı, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyordu.

"Bu çaresizlikte bir şey var." Elini karnına doğru kaydırdı ve parmak eklemeleriyle karnını sıyırdı. Kadın ona karşı ürperdi, parmakları önündeki taşı daha sıkı kavradı. "Bunu görmek gerçekten hoşuma gidiyor."

"Senin için çaresiz kalmaları hoşuna mı gidiyor?" Artık neredeyse nefes nefese kalmıştı. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Kadının kendisi için çaresiz kalmasından hoşlanıyordu.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi onun yerine, sesi kulağına karşı alçaktı.

"Ben-" Alt dudağını ıslatarak kendine birkaç saniye kazandırdı. Başka bir zaman olsa ona yalan söyleyebilirdi ama o anda bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. Kendisinin hissettiği şeyin aynısının yansıdığını gördü, onun akılsız odaklanmasında, mavi gözlerini ağzına kadar dolduran koyu gözbebeklerinde, kalbini zihninden uzaklaştıran sırda gördü. Bu, kan dolaşımına sızacak kadar aşağılara inen ağır bir sıcaklıktı, dilini gevşeten bir sıcaklık. Keşke bilseydi - keşke onun üzerinde ne kadar gücü olduğunu bilseydi. Onu sıkıca kavramış olabilirdi ama dokunmadan bile onu tutuyordu ve adam hayatında hiçbir şeye bu kadar saplanıp kalmamıştı.

"İlgiden hoşlanıyorum," diye fısıldadı, inilti ve nefes nefese zevk sesleri etraflarında yoğunlaşıp duvardan sekerken boğazını onun eline biraz daha bastırdı. Bilinçaltı gibi görünüyordu ama tepkisi hiç de öyle değildi. Elini bacaklarının arasına kaydırmasını engellemek için yanındaki taşı sıkıca kavraması gerekti. Kadının aklından geçenleri bilmeye ihtiyacı vardı ve bu durumda gerçek bir cevap almayı umuyordu. Ama arkasındaki o mükemmel heykelden başka bir şey yaparsa kendini yine kapatacağından korkuyordu.

"Hepsinin aynı ölçüde birbirlerine odaklanmalarını seviyorum... Bu" - bakışları bedenler arasında geziniyordu- "Çok sakinleştirici hissettiriyor."

İzlemeyi seviyor.

İzlemeyi de seviyordu. Göğsünün yükselmesini, nefes alış veriş hızlandığında yanaklarının kızarmasını. Ve önündeki bedenlerin, kızın yüzündeki kızarıklıkla kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmediğini fark rahatsız ediciydi. O solgun dudakların arasından gelen küçük bir nefesle karşılaştırıldığında hiçbir şey yapmadı. *Sik beni.*

Karanlık bir denizde aydınlıktı, her zaman olduğu gibi ama şimdi her zamankinden daha fazla.

Gözleri en açık mavi renkte parlıyordu ve tenindeki kızarıklık yumuşak bir pembeydi.

Bu iki renk içini boyadı. Mavi ve pembe.

Koridordaki bu sabaha geri döndü. Ona nelerden hoşlandığını sorduğunda kızın ona nasıl baktığı. Ona pek çok farklı şeyden hoşlandığını söylediğinde bunu kastetmişti ama onunla... Başka bir iblisin ona ellerini sürdüğü düşüncesi dişlerinin farkına varmasına ve onları ete ne kadar saplamak istediğinin farkına varmasına neden oldu. Bu sahiplenici bir öfkeydi ama bu öfke, onun bu şekilde kullanıldığında ne kadar güzel görüneceği fikriyle birleşmişti. Ve onun boşalmasını sağlayan onun seçimleri, aklını kaçırmamasını sağlayan onun yönlendirmesi olacaktı. Bu kadar kontrol, sikinin zonklamasına neden oldu.

Kısıtlama yüzünden ensesinden terler boşanıyordu; gölgelerini ondan uzak tutmak için kısıtlama, zihnini ve hareketlerini kısıtlama. Bu, varlığının her alanında her gün tutmaya zorlandığı kontroldü, ama bunu sürdürmek hiçbir zaman onun huzurundayken olduğu kadar zor olmamıştı.

Bir yudum daha aldı ve avucuna değen hareket omurgasında şimşekler çaktırdı. Kadının boğazının onunkinin etrafındaki hissini hayal etmek bile

siki, sıcak ağzı, dili, onun için esneme şekli.

Sikeyim.

Ve sonra kürek kemiklerini onun göğsüne değdirecek kadar geriye yaslandı. Adam gözlerini sımsıkı yumdu ve paylaştıkları o imkânsız bağın parçalarının aralarında titreştiğini hissetti.

"Hiçbiri düşünmüyor," diye devam etti sonunda, sesi soluduğunda kendi nefesinin çıkardığı sesin ancak üzerindeydi. Gözleri diğerlerinden ayrıldı ve onunkilerle buluştuğunda, gölgeleri kaslarının arasında titredi. Bu, doğal ve iyi türden bir hareketti. Ama aynı zamanda içinde bağımlılık yaratan bir doğaya sahip olan türden bir hareketti. Bunu hissetmeye devam etmek istiyordu. "Sadece olabiliyorlar... ve istedikleri şeyden utanmıyorlar." Bocaladı, çenesi hafifçe eğildi.

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sordu elini boğazından köprücük kemiğine doğru kaydırarak. Bunu ona hiç sormamıştı, gerçekten sormamıştı. Geri döndüğünden beri. Ona ne istediğini *söylemişti* ve bunun bir nedeni sorunun zor olduğunu bilmesiydi ama diğer nedeninin de kendisiyle ilgili olduğunu inkâr edemezdi. Ona ihtiyacı olan özgürlüğü veremeyecek kadar korkmuştu. Çünkü günün sonunda, değerli şeyleri elinde tutacak kadar iyi değildi.

"Ben sadece-" Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Sessizlik istiyorum."

Nefes verışı ağır ve sıcaktı. *Sessizdi*. Kelimeleri bir sır gibi söyledi.

"İstediğim şeyi verebileceğinizi söylemiştiniz..." Gömleğine uzandı, parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi ve dokunduğu yerde, kumaşın içinden bile bir ateş hattı çizdi. "Ne istersem yaparım." Aheia ona doğru hafifçe bastırdı ve sert kaya duvarına çarpana kadar kendisini geri götürmesine izin verdi. Sertçe nefes aldı, mavi gözleri onu izliyordu

Bağcıklarını çekştirirken beyaz kirpiklerinin altından avucunu sikinin üzerinde gezdirdi. "Ver şunu bana, sessiz ol."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

AHEIA

Arioch ona çaresizliği sevdiğini söylemişti ve o anda Aheia'nın çaresizliğine sahipti. Aheia sıcacık ve uğultuluydu ve tek istediği diğerleriyle birlikte *tapınmaktı*.

Derisi sıcak ve yumuşaktı ama dikiş yerlerinden aşağı doğru uzanan çıkıntı kaya gibi sertti. Bu his, onu becermesinin nasıl bir his olduğunu, yoğunluğunun nasıl hissettirdiğini hatırlatarak karnını sıkıca sardı.

Hasarlı şey, diye kendini azarladı. Bu konuda haklıydı. Zarar görmüştü çünkü onu istediği gibi istememeliydi, bunu biliyordu. Ama bunu kendine inkar etmek için gerçek bir nedenini kaybetmişti. Eğer aralarındaki bu berbat şeyin diğer tarafında beliren tek tepki acı olacaksa, bununla başa çıkabilirdi. Bunu onun sunduğu zevke, sessizliğe ve dikkatinin dağılmasına değişebilirdi.

"Kendini şehit etmenin neye benzediğini göster bana, Aheia."

Derisinin hemen altında parlak korlar patladı ve patladı, tüm vücudu onun sözleri yüzünden titreşti. Neredeyse o anda yere düşüyordu, dizleri kendi ağırlığıyla sallanıyordu.

Ama kendini dik tuttu, elini adamın sikinin üzerinde gezdirdi ve boynunun esnemesini zevkle izledi. Boynu boyunca uzanan damar, çenesindeki tik ve elindeki hareket onu büyülemişti. Adam etkilendiğinde bunların hepsi adamın geri kalanından önce tepki veriyordu - kontrolün elden kaçtığıının ilk işareti.

"Sen Tanrı değilsin," diye nefes aldı, son gücünü de ona doğru yöneltti.

"Ben daha kötüyüm." Gözlerindeki ateş onunkiyile eşleşti, inlemeler ve pantolonlar

Dudaklarını onunkilere değdirirken etraflarındaki ateşi daha da körükledi.

"Ben gerçeğim." Göğsü çöktü. "Ve burada onlardan çok daha fazla güce sahibim."

İnledi. Kendine engel olamıyordu ve bu ona üzüntü gibi geliyordu. Çünkü buna inanmak istiyordu. İsteddiği şeyi ona verecek kadar

Vücudu yavaşça yere çöktü, titrek parmaklarıyla bağcıklarını açarken ayakları heykelin kenarına dayandı. Tenine dokunana kadar kendilerini sabitlemediler, omuzlarındaki titremeleri rahatlama gibi bir şey yiyordu. Adam sıcak ve ağırdı; yumuşak teni, onu serbest bırakıp avucunu üstünden geçirdiğinde sert uzunluğu boyunca gerilmişti.

Adamın cüssesi karşısında bir an için boğazı kurudu. Her zaman bu kadar büyük olup olmadığını sorgulamak hayalcilikti ama bu bambaşka bir bakış açısıydı. Gözlerini tekrar onunkilere çevirdi, o kadar uzundu ki ona ulaşmak için dizlerinin üzerinde olabildiğince uzanması gerekiyordu.

Odanın geri kalanı yokmuş gibi onu izliyordu ki, dilini dışarı fırlattı, ucunda biriken meninin incisini yakaladı ve tadını yuttu. Boğazındaki damar daha da belirginleşti ve bu onu daha da cesaretlendirdi. Yavaşça keşfetti, dilini onun uzunluğuna kadar takip ederken, parmaklarını tabanının etrafına sıkıca sardı. Onun

sarhoş ediciydi ve kaslar adamın karın kaslarının üzerinde kasıldığında listesine yeni bir favori ekledi. Hepsini istiyordu, her hareketin nelere yol açacağını görmek istiyordu, dilini başının alt tarafına doğru fiskelediğinde ve dişlerini çıkardığında zevkle izliyordu.

"O küçük ağzını sikeceğim ve sen de bunu kabul edeceksin çünkü Tanrılara karşı gelme konusunda çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diye homurdanarak kızın saçlarını sıkıca kavradı.

Hava ciğerlerinden gıcırdayarak çıktı, karnındaki sıcaklık kalçalarının arasından sızdı.

Yine oynuyorlardı ve o bu oyunu seviyordu. Utanç vericiydi ama şu anda utanç doğru noktaları yakıyordu. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu ve bir şekilde daha kötüsü daha iyiydi.

Karnında çırpıntılar patladı, zevkini onunkiyle birleştirdi, uyluklarını birbirine kenetlerken yer dizlerine sertçe bastırdı, onu ağzına aldığı anda aralarındaki boş nabız hissetti. Onu derinlemesine emdi, öğürürken ciğerlerindeki oksijen kesildi, tükürük aralarına ve taş döşeli zemine damladı.

İniltisi onu besledi, midesinin içinde bir çılgınlık oluştu. Onun zevkine ihtiyacı vardı. Kendi zevki gibi hissediyordu.

Geri çekilirken göğsü kabardı, eli karnının üzerinden bacaklarının arasına inmeden önce onu dibinden ucuna kadar yaladı. Taşaklarına masaj yaptı, sikinin ucunu ağzına geri sokmadan önce hafifçe sıktı ve adamın elinin saçlarını sertçe kavradığını hissetti.

"Benim için diz çöktüğünde sahip olduğun gücü bilmiyorsun." Sesi gırtlaktan geliyordu ve Solas gibi onun da tüm vücudunu aydınlatıyordu. Tıpkı onca zaman onun evcil hayvanı olarak mermerin üzerinde yürüdüğü zamanki gibi güçlü hissettiriyordu.

haftalar önce. Onun için diz çökmüş olabilirdi ama bu kez merhametini elinde tutan oymuş gibi hissediyordu.

Kirpiklerinin dalgalanmasına izin verdi, ona karşı yutkunurken bakışlarını tuttu. "Bunu tekrar yap." Dudaklarından bir dizi küfür döküldü ve o da yaptı,

Gözleri havasızlıktan titreşirken yutkunuyordu. Parmakları adamın taşaklarına masaj yapıyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi *adamın* uzunluğunu okşuyordu ve onu siken adam olmasına rağmen, aralarında açgözlü olan oymuş gibi hissediyordu.

Kadın kıvranırken boğazı daraldı ve adamın parmakları saçlarını sıktı. Rahatsızlık kafa derisini aydınlattı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı, tükürükle karıştı, onu aşağıya doğru zorladı, kalçaları şimdi acımasızca boğazına geri döndü. Adam alıyordu ama kadın da alıyordu.

"Kahretsin, dilin-" Sözcükler övgü gibi içinden süzüldü ve pantolonunun pamuğu uyarılmışlığıyla ıslandı. "Lanetlenmeye değer."

İnledi, onu daha derine çekti, boğazı ağrıyana kadar, çenesi de ağrıyana kadar. Korkunç bir şekilde moraracaktı ve bunun düşüncesi onu daha da besledi.

Çaresizdi. Bunun için çaresizdi.

"Aynen böyle," diye homurdandı, siki dilinin üzerinde kalınlaştı, göğsündeki farkındalık arttı. Kahretsin, bunu istiyordu. "O güzel ağzı dolduracağım." Vuruşları sertleşti ve pürüzlü hale geldi, horozu, serbest bırakılması onun içine dökülene kadar, kalın ipleri içlerini boyayana kadar istismar edilen boğazından aşağı çekildi. Adam onu üstüne yatırdı ve kadın öksürüp boğulurken, adamın seğirip atarken boşaldığı şeyin bir kısmının yüzünden aşağıya ve göğsüne kaydığını hissetti. Ona doyamıyordu.

Böyle, çenesi kendinden geçmiş, vücudunun her parçası kaskatı ve akılsız. Bunu yapmıştı ve tekrar yapmak istiyordu.

Adam saçlarını gevşettiğinde, kadın yavaşça geri çekildi, dudaklarını adamın uzunluğunun etrafında sıkı tuttu, dili adamın alt tarafına doğru kayarak onu temizledi.

Adam onu yerden kaldırıp arkasındaki heykelin çıkıntısına oturtmadan önce yutkunmaya fırsat bulamadı. Sonra da dilinin ucunu çenesine götürüp kaçan meniye temizlemek için vücudunu sıkıştırdı.

Vay anasını.

Nefes nefese kaldı ve nefesi kesilince adam içini yaladı, tadını aralarına yaydı, dudakları ve dişleri hâkimiyet için savaşırken nefesini çaldı. "Kahretsin, boşalmamın tadı dilinde çok güzel," dedi ve neredeyse taşın üzerindeki tutamağı kaybediyordu. Lanet *olası merhamet*.

Tükürükle ıslanmış avuç içleri kayaya bulaştı, giydiği pamuklu pantolonu dizlerinden aşağı çekerken bacakları kemiksizdi, çıplak kıcı soğuk taşa çarparken dişleri onu kendisine yakın tutuyordu. Adam sadece kumaşı atmak için geri çekildi, aç gözleri ikisinin arasında geziniyordu.

"Benim için bacaklarını aç, bana ait olanı göster." Artık nefesini zorlukla içine çekebiliyor, göğsü nefesini tutmakta zorlanıyordu. "Ne için pazarlık ettiğimi göster bana."

Yüce Tanrım. Bu şekilde kullanılmayı, bu şekilde aşağılanmayı arzulayacağını hiç düşünmemişti. Ve bu sözlere karşı koymalıydı, karşı koymak *istemeliydi*. Ama o anda, onun tutuşu güvende hissettirdi. Başka hiçbir şey yapmadığında demir atıyormuş gibi hissetti.

Uyluklarını yavaşça araladığında, yanaklarındaki allık yanarken soğuk, ateşli tenini yaladı.

"Bakalım bu ahlaksız küçük kedi ne kadar aç." Kızın sağ elini kendi eline alıp aralarına soktu ve içine girmeden önce her ikisini de kızın sıcak etine doğru okşadı. Uyarılma etraflarında ezildi, parmak eklemlerinden aşağı damladı ve kafatasının arkası soğuk heykele çarptı. "Oh *lanet olsun.*" Dudaklarından yumuşak ve boğuk bir şekilde döküldü, dizleri onu gerdiklerinde titremeye başladı, zevkin nasıl erimiş bir şeye dönüştüğünü, damarlarındaki buzu ısıttığını gördü. Adam çekilip onu tekrar boş bıraktığında, bıraktığı inilti bir hıçkırığa dönüştü.

"Ağrını dindirmemi ister misin, küçük tanrıça?" Elini ağzına götürdü ve yalayarak temizledi. "Benim için dağınık bir şekilde boşalmanı mı?"

Hararetle başını salladı, ıslak eli denge sağlamak için taş çarpıyordu.

"Kelimelerini kullan," dedi, bıçaklarından birinin mandalını açarken sesi çakıl taşlarıyla doluydu. "Seni duymak istiyorum."

"Evet," diye soludu kadın, adam silahı aralarına getirdiğinde. *Bu bir bıçak. Yarın sabaha kadar seni altı yönden doğrayabilir,* tısladı zihni, kendini tamamen kaybetmiş gibi. Belki de kaybetmişti ama istediği bu değil ?

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Lütfen," *sana ihtiyacım var.* "Gelmemi sağla." *Bana bir şeyler hissettir.*

Gözleri daha da ısındı ve eğer daha iyi bilmeseydi, yüzündeki ifadeye gurur diyebilirdi. Ama sonra bıçağı karnına doğru sürükledi, sadece hafif bir baskı uyguladı ve bakışları onu takip etti, sıcak patlamalar ensesine sıçradı. Onu kesebilir, istediği gibi parçalara ayırabilir, adını bacağına kazıyabilirdi ve o buna karşı çaresiz kalırdı.

Akıl sağlığına tutunmaya çalışırken kalçaları hafifçe titredi. Tüneller hızla içeri girdi ve onun kendisini ısırmasının nasıl bir his olduğunu hatırladı - dişlerinin keskin acısının kendisini nasıl kaybetmesine neden olduğunu. O zaman da bundan daha fazlasını istemişti ama nasıl isteyeceğini bilememişti.

Acıya ihtiyaçı vardı. Yol boyunca bir yerlerde, akıl sağlığını korumak için hisler birbirine karışmıştı. Acı artık acı gibi hissettirmiyordu. Zevk artık zevk gibi hissettirmiyordu. Özel olarak değil. Ve bu -şu anda her ne oluyorsa- onu heyecanlandırıyordu.

Bıçağın ucu kalçasına bastırdı ve tenine değen iğneler bacaklarının arasından geçerek amcığının yeniden zonklamasına neden oldu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, gözlerindeki siyahlık grinin içine sızarken, parmaklarını bıçağın düz kısmına doğru kaydıldı, böylece basıncı manipüle edebilecekti.

Bana güveniyor musun? Dudakları aralandı ve uzuvları kaskatı kesildi. Adam bıçağı bastırdıka metal ısındı ve kalbi göğsünde tekledi.

"*Kahretsin,*" diye soludu, yarılan derinin şokunun bacağındaki sinirlere çarptığını hissediyordu. Tek bir kasını bile oynatmamıştı, parmakları hl bıçağın üstünde ydi, ucunda oluşan keşiğe bastırıyordu, kırmızı kan fışkırıyor ve damlıyordu. *Her şeyi acıtıyorsun.* Ona söylemişti ve o da gülümsemişti. *Hiçbir fikrin yok.*

"Bir iblisle aynı yatağa giriyorsun. Ve bana o gözlerle bakmadan önce bunun ne anlama geldiğini bilmelisin."

Göğsü eforla kabardı ve bacakları aralarındaki potansiyelden dolayı titredi.

"Bu, boşalmana izin vermeden önce seni kanatacağım ve ağlatacağım anlamına geliyor. Ben sikimi okşarken durmam için yalvarmanı izleyeceğim, çünkü gözyaşların beni çok sertleştiriyor. Bıaklarımın tenini süslediği yaraları yalayacağım.

ve daracık amını sikmeden önce kendimi kanına bulayacağım, çünkü acını seviyorum."

Kaç. Kendi kendine söyledi. *Lanet olası koş.*

"Bana verdiğin her santimi alacağım ve mahvedeceğim, çünkü yapabildiğim tek şey bu - nasıl hissetmediğini hatırlamayana kadar seni inciteceğim." Adam nefes aldı ve kadın sanki adamın nefesi onu hayatta tutacakmış gibi ona doğru eğildi. Ve sonra sesi kesildi.

"Sadece ben." Eğilip kadının kalçasındaki kesiği ağzına almadan önce dili dişlerinin sırtında gezindi.

Parmakları taşa saplanırken haykırdı. *Siktir. Kahretsin. I don't know how to-*

"*Kimse,*" diye hırladı, dudaklarında kızın kanı, gözleri simsiyahtı, "benden başka *kimse* sana zarar veremez."

Katmanlı ve örtülü hissettirdi. Aşağılayıcı ama değil. Sahiplenici. Ona başka birinin dokunma düşüncesine karşı bir söz ve tehdit.

"Güven bana," dedi kısık sesle.

Nefes nefese kalsa bile başını salladı. *Evet.* Bu konuda ona güvenmişti. Ve belki de bu şimdiye kadar yaptığı en aptalca şeydi. Ama adamın sunduğu zevk, aklındaki endişeden daha yüksekti. *Zarar* görmüştü. Bu gözlerini yaşartmamalı, dudaklarını titretmemeli ya da göğsündeki o lanet olası balonu şişirmemeliydi. Çünkü *bu bir* sevgi gösterisi değildi, o halde neden böyle bir şeymiş gibi saklamaya devam ediyordu.

"Ya senin acın?" Düşüncelerini ona açtığı anda sesi kısıktı.

"İstediğin buysa alabilirsin." Arioeh hırlayarak bıçağı ağzına götürdü. "Şimdi onu benim için ıslat." Bıçağının oymalı metal kabzasını dudaklarında gezdirerek yavaşça ayırdı. Sıcak nefesi dudaklarını buğulandırdı.

Dilini hiç tereddüt etmeden karmaşık tasarımın üzerinde yalarken soğuk yüzey.

Kanını tükürükle ıslatılmış sapa sürmeden önce iki parmağını yaraya bastırduğında bacağındaki acı alevlendi.

Kalbi boğazındaydı, silahı döndürmesini ve kabzanın soğuk, ıslak metalini girişine doğru kaydırmasını kapüşonlu gözlerle izliyordu. *Lanet olası hel.* Çıkardığı ses onursuzcaydı ve bıçağı ona ihtiyaç duyduğu yerden çok uzakta daire çizdiğinde onu geri kovalayarak kalçalarını yuvarlama şekli de öyleydi.

"Bu bıçağın kaç can topladığını biliyor musun?"

Ellerini izlerken soluk borusu sıkıştı, burun delikleri hava alma çabasıyla genişledi O da baktı, başparmağı klitorisine sürtündüğünde sekiz bin küçük siniri ateşledi. "Ne lanet bir manzara." Kabzası girişini yoklarken kalçaları heyecanla esnedi. "Başka bir iblisin tenine soktuğumda bunu hatırlayacağım; sapa sarılmışsın, ağzından döllерim damlıyor."

Diğer eliyle kadının kalçasını daha da ayırdı ve sonra silahı yavaşça, santim santim kadının içine itti. Nefes nefese kaldı, parmak eklemleri beyazladı. Düz ve sertti ve çıkıntılar zaten ağrıyan amının içine sürtünüyordu.

"Evet," diye soludu, adam bıçağı pompalarken nefesi kesildi.

"Gölgelerimi istiyorsun ve amından bıçaklarım için damlıyor. Kimin için rol yapıyordun, kim seni bundan başka bir şey olduğuna ikna etmeye çalışıyordu? Karanlık, *çarpık* ve çok mükemmel."

Kıvranıyor ve inliyordu, çaresiz sesler çıkarıyordu ama kendini tutamıyordu. Onu avucunun içinde tutuyordu ve eğer onu ezseydi

ona böyle hissettirmeye devam ettiği sürece. Onu bu konuda suçladığında da haklıydı. Ateşı saplantı haline getirmeye başlamıştı.

Bıçağın kabzası affetmiyordu. Karnının iç kısmına çok fazla hassasiyetle sürtünerek bıçağı açarken de affetmiyordu. Sanki ona tam olarak nerede ihtiyaçı olduğunu biliyordu.

"Ne kadar açgözlü, pis bir şeysin, değil mi? Bana nasıl hissettirdiğini anlat." Adamın hızı cezalandırıcıydı ve şişkin sap, kadının içindeki o noktaya canını *acıtacak* şekilde vuruyordu. Ama bu zevkle birlikte artan bir acıydı ve vücudu gittikçe daha sıkı sarılırken kendini daha fazlası için nefesini tutarken, kendi nefesinde boğulurken buldu.

"Kurtuluş gibi," diye inledi, adam onun üzerinde yükselen mesafeyi kapattığında başını taşa yasladı.

"Nereden geldin lan sen Aheia?" diye sordu, yüzünü ellerinin arasında tutup alınlarını birleştirmeye zorlarken bukleleri yüzüne doğru sarkıyordu. Ve bu sefer onun adını kullandığında, bu öfkeyle değildi. Bu kez tapınmak içindi.

"Durma!" diye haykırdı, çok yüksek sesle, orgazmı onu altına almak üzereydi. Fark edilip edilmemeleri, birilerinin görüp görmemesi umurunda bile değildi. Böyle boşalmasına izin verdiği sürece hiçbirinin önemi yoktu.

"Bu heykeli ıslatana kadar durmayacağım, küçük tanrıça,"

Ve onun paramparça olması için tek gereken buydu, çığlıkları duvarlarda yankılanarak etraflarındaki zevk kakofonisine katıldı. O parçaları tutuyordu. Onları daha önce de tutmuş, onun için tutmaya devam etmişti. Ve onları her geri verdiğinde, daha az onunmuş gibi hissediyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

SHIRON

Alevler metalin etrafını sarmış, erimiş gümüşü yalayarak Kazım'ın Shiron'un boynundan kopardığı koruyucu akyanın obsidyen ve turmalin küreleriyle birleşip kaynaşmıştı. Yorgun *Zynair*'i uçurumun kenarından uzak tutarak titrerken ateşin sıcaklığı içine işliyordu. Arioch'tan başka kimsenin bilmediği bir parçasıydı bu. Yıllar önce korkudan beslenen yarısıydı bu; tutunduğu kolye tarafından bastırılan yarısıydı.

Kanı hızla pompalanırken, vücudunun her tarafındaki deri gerilmiş ve kaşınmış hissediyordu. Kahretsin, kaşınıyordu. Önündeki alevi söndürdü, akarları buzlu suya sokarken şakağından ter damlıyordu, yanık buharı yüzüne doğru yükseliyordu. Şam'ı tamir etmiş, halkaları eski haline getirmişti ama ağır kolyeyi takma düşüncesi içini sıkıyordu.

Boğazının etrafındaki yerine geri koyma fikri midesine kramplar girmesine neden oldu. Ama midesindeki acıyla başa çıkabilirdi, onu çılgına çeviren şakaklarındaki fısıltılardı. Fısıltılar kötü niyetli değildi. O

keşke olsalardı. Küçük iniltilerdi. Nasıl manipüle edileceğini bilen ayartmalar çünkü bir zamanlar o da öyleydi. O sesler olmuştu, başkalarının korkularını ve zevklerini yemiş, onlar da etlerini kemiklerinden sıyırdığı için ona teşekkür etmişlerdi.

Gözleri yanıyordu çünkü damarlarındaki suçluluk duygusu ancak yankılanıyordu. Göğsünün içinde o alevleri hissettiği anda yüksek sesle bağırması gerekirdi. Utanç da aynı şekilde. Ama bunlar, derisinin altında uyanan keskin iğnelerin arasında boğuldu. Sanki kan dolaşımına enjekte edilmiş bir zehir gibiydi, yavaşça ve kasıtlı olarak ona doğru ilerliyor, onu doğuştan iyi yapan her şeyi söndürüyordu.

Elindeki boncukları kovadan çıkarırken titredi, parmak eklemleri sarardı. Su damlacıkları düşüyor ve aşağıdaki berbat yansımasını dalgalandırıyor. Kendisi gibi görünmüyordu. Ama ne bulacağını biliyordu: keskin dişler ve kırılğan, kırmızı pençeler. Açlığının neye benzediğini görecekti ve dönüştüğü iblise aynı tiksintiyle bakacaktı. Bölünmüş bir yaratıktı ama bu onu eşsiz kılmıyordu. Buradaki hiç kimse dürtülerinden, kendi karanlıklarından ayrı yaşamıyordu. O sadece nefes alamayana kadar bastırdı.

Ama şu anda hava ondan kaçıyor çünkü boncuklarını tutan kırmızı uçlu pençeler, başka kimsenin göremediği pençeler, onu sıkıca kavramıştı. Vücudu damarları için çok sıcak olan kanla, her ekleminde artan ağrıyı daha da kötüleştiren anılarla nabız gibi atarken kolunu sert tutuyorlardı.

Eti, yayılan eyridi, hiç bitmeyen hazzı hatırladı. Acı asla bu kadar çok getirmemeliydi.

Aclary'yi yavaşça yukarı kaldırdı ve sanki savaşı kaybediyormuş gibi hissetti. Sanki zihnindeki iblis onu yumuşatma çabasına dudak bükmüş ve yeni şeyler fısıldamıştı

fikirleri kulağına fısıldadı. Yoluna çıkan bir sonraki küçük bedene ne yapabileceğini. Onları nasıl incitebilir, nasıl yiyip bitirebilirdi.

Kar'ın deniz mavisi saçları omzuna değdi ve gerçek olmadığını bilmesine rağmen gerçekmiş gibi hissetti. Yine de canlıydı, sadece birkaç tutam sanki arkasında yürüyormuş gibi görüşünün köşesine sıkışmıştı. Sırtının ortasında gezindiğini hissetti, dövmele parmakları görünmeye başlamıştı. Altın yüzükleri, bileğinin yan tarafına yazdırdığı küçük arıyı, kolunun yanından aşağıya ve serçe parmağına doğru inen koyu renkli kasımpatı sarmaşığını tanıdı. Bir eli yumuşaklığıyla ensesinde geziniyor, bir diğeri göğsünde geziniyor ve üçüncüsü kalçasını çevreliyordu.

Çok fazla el. Ona çok fazla dokunuyordu.

Onun nefes alışını bile duydu.

Ama hızla hırıltılı, gırtlaktan gelen solumalara dönüştü. Hayalet gibi, neredeyse, kanla dolu ciğerler gibi.

Kar'ın geri kalanını göremiyordu, sadece dokunuşunu hissediyordu, sanki zihnindeki kötücül şey onun şeklini almıştı; geçmişte olduğu gibi onu kendine kör etmek istiyordu.

Parmakları ateşin içinde duran sıcak, metal demire doğru ilerlerken, içinden kaba bir hırıltı yükseldi. Çünkü maşayı eline geçirirse, arkasında duran hayalete saplayacaktı. Onun vücudundaki mürekkebi yakacak ve gülümseyecekti.

Bunu ilkel, akli başında olmayan bir şekilde istiyordu. Onun kim olduğuyla hiçbir ilgisi olmayan, evcilleşmemiş ve dişleriyle dolu bir arzu. O herhangi biri olabilirdi.

Hayır.

Shiron gözlerini sımsıkı kapadı ve kendini geçmişine zorladı - parçalanmış bedenlerin iyi hissettirmedeği tek zaman. Gözlerinin önündeki

Altın rengi, kan sıçramış gözler, emici göğüs yaraları, koyu renkli eti delip geçen göğüs kafesi ve kan. Kan ilk kez midelerini bulandırmıştı. Bu duyguyu hatırladı ve titreyene kadar içinde yıkandı.

Şimdi Shiron'un kapalı avuçlarında titreşen narin taşlar bir adaktı. Bir merhamet. Ellerini bu kadar çok kan kaplamışken onu kendinden kurtarmanın bir yolu. Ve hayatının geri kalanını bu kanı temizlemek için kullanacaktı. Kimsenin ona ikinci bir bakış atmaması gerekirken onu gören Tanrılara teşekkür etmek için. İnancının sebebi.

Bu düşünce ona, akikayı tekrar yerine yerleştirmek için ihtiyaç duyduğu gücü verdi ve hafif boncuklarının boynunun arkasına ağır bir şekilde düşmesine izin verdi.

İblisi Shiron onu yakmış gibi tısladı ve Kar ortadan kayboldu.

Bu güç bir boşluk gibiydi, göğsünden kendini dışarı atan her şeyi tekrar içine çeken bir boşluk. Önündeki taş bankta iki büklüm olmasına neden güçlü, dolup taşan bir duyguydu. Mide bulantısı içini sıktı ve su kovaına doğru kustu, kusmuk ağzını doldurdu. Tükürdüğü ve önüne sıçrattığı ekşi, korkunç safra.

Temelsiz sürtünme zihnine sürtündü ve ona iblisin her zaman onun bir parçası olacağını hatırlattı. Canavarın yok edilemeyeceğini, sadece bastırılabilceğini. Bu onun hayatıydı.

Gah yuka alshyah aljera fi wayahra 'Amm.

Ateşi söndürüp alnını silerken yumuşak duayı tekrar tekrar fısıldadı. Kelimeler birbirine karışana, onun bir parçası haline gelene kadar devam etti ve sonra kendini *Cehra*'daki küçük, sıcak odadan zorla çıkardı. Yerleşkeden uzak olduğu için on yıllardır kendine mesken tutmuştu. Burada dövüşmüş, burada dua etmiş ve boşluğa ihtiyaç duyduğunda burada uyumuştı. Burası ona evini hatırlatıyordu, her ne kadar ev artık çok uzak bir yer ve çok uzak bir düşünce olsa da.

Jahra, ormanın hemen eteklerinde yer alan küçük bir kasabaydı; sokakları aydınlatmak için hâlâ ateş kullanılan bir yerdi. Binalar kil kokuyordu ve elle kalıplanmış gibi görünüyordu. Tıpkı diğer aykırı kasabalar gibi Jahra da daha eski, daha az gelişmiş hissediyordu. Bunun nedeni Arioeh'un üzerinde çalıştığı değişimin merkezden onların topraklarına sızıyor olmasıydı; yavaş bir damlaydı bu. Henüz yanmış kenarlara ulaşmamıştı ve Shiron burada geçmişlerini, Alshaytan Sahren'in etkisini gördü. Omuzlarını yuvarladı.

Çatışmanın her tarafta nasıl geliştiğine bakılırsa, yakında tekrar yaklaşabilecekleri bir zaman gibi görünüyordu. Bölgelerin kırılğan ve kırılmaya mahkum olduğunu biliyordu. Arioeh da biliyordu çünkü farklı Siada'ları birleştirmenin sadece iki yolu vardı. Birincisi, onları yatıştırmak için istediklerinden daha fazlasını vermektir. Bununla ilgili sorun, onları yatıştıracak şeylerin dehşet verici olmasıydı. Bazıları kendi bölgelerinde ayrıştırma için lobi yapıyor, Şekil Değiştirenleri kendi mahallelerine itiyordu.

Bir iblisin hayatını mahvedecek türden Nerium ve diğer ilaçların yasal olmasını . Ve kan ticaretine devam etmek istediler. Her şey kontrolle ilgiliydi.

Çok fazla kontrol. Tüm Nefilimlerin Siada'larına ve başlarına geçirdikleri iblislere bağımlı olmasını emsaller yaratacaktı. Yıllar önce diyarın etrafına geçirilmiş bir ilmiği sıkılaştırıyordu. Sonunda Arioeh'u konumundan edecekti.

Siada'nın konumunun artık her bölgedeki insanların elinde olması yeterince fark yaratmamıştı. Çünkü seçim zamanı geldiğinde hala çok fazla korku tellallığı vardı. Yetersiz olanlar bile

bu şekilde gücü elinde tutabilirdi.

Derisi çakıllı bir hal aldı, sanki sırtının ortasına kazınmış dövmeyle doğru ilerleyen bir yılan varmış gibi omurgasından aşağıya doğru iğrenç bir kayma hissi yayıldı. Ne zaman mutlu bir an yaşasa ona yıllardır bu hayatın içinde olduğunu hatırlatan mürekkep.

Başını iki yana salladı. Arioch onlara istediklerini asla yeterince veremezdi, her türlü ilerlemeyi geriye götürmeden olmazdı. Elbette bu sadece bazıları için ilerlemeydi. Diğerleri içinse hoş görmedikleri bir değişimdi. Bu yüzden ilk seçenek hiçbir zaman gerçekten uygulanabilir değildi, oysa ikincisi uygulanabilirdi. Ancak ikincisini irdelemek, elleri eski zamanların dokusuna sokmak ve kilometrelerce derine inen karmaşayı çözmeye çalışmak olurdu.

Sorumlu evleri ve Siada'yı onlarla birlikte temizlemek zorunda kalacaklardı, bu da kan demekti. Hayatlar kaybedilecek ve mücadele ölçülü olacaktı. Bu kadar bölünmüş bir krallığın sorunu buydu ve sonuç böylesine ince bir ipin üzerinde dengede duruyordu.

Nefilimler tasarım olarak kötü olmayabilirdi ama dünyanın onlara davranış biçimi onları bir kalıba sokmuştu. Ve sorun şu ki, çoğu oynamaya zorlandıkları rolden hoşlanıyordu. Elbette bunların hepsi yetiştirilme tarzı ve öğretilerdi; hiçbiri bu şekilde başlamamıştı.

Hoşuna , değil mi?

Kendi inancını bulmadan önce, kendi kanının güzel uğultusunu bastırmadan önce.

Boğazındaki boncuklara masaj yaparak uzun bir nefes verdi.

Tanrılar.

Şimşegi içinde taşırken taş parmaklarının arasından kaydı. Onu bırakamıyordu, nasıl yönlendireceğini bilmiyordu. Sabit kolye bu açıdan önemli görünmüyordu. İblisin kontrolden çıktığı kısa süre boyunca içindeki enerji, iç organlarını saran kalın bir ağa dönüşmüştü. Ağırdı. Bir çekim. Bir dürtü. Yıllar önce onu kendi dümenine sürükleyen dürtüler.

Ay ışığı üzerine vuruyordu ve bu kez utancı bulmak zor değildi. Ama daha fazla içine gömülmeden önce, daha fazla

Boncuklar tarafından bastırılmış olması gerekirken, bu duygunun neden hâlâ içinde dolaştığını çözemedi, sokağın uzak ucundan bir gürültü duydu.

Çığlık sesi duyulduğunda adımları dondu ve bunu hatırladı, çünkü buna benzeyen tek canavar vardı.

Shykoya.

Ara sokaktan aşağıya, ateşin aydınlattığı bir açıklığa dökülen kaynağa doğru ilerledi. Durduğunda ayakları taşa sürtündü ve aynı anda bıçağını kınından çıkardı.

Zihni keskinleştirdi ve duyuları, çığlık atan bir Nefilim'in üzerine eğilmiş olan canavara odaklandı. Yüzü yenmiş bir başka ceset, küçük bir bölücü duvarın kenarına yığılmış, kahverengi, tel tel saçları aşağıdaki kirli su havuzuna dalmıştı.

Canlı iblis ağlıyor ve çırpınıyordu, Shykoya çenesini sıkıp ondan bir parça daha kopardığında kanı beyaz zehirle karışmıştı.

Yanlarında başka kimse yoktu, çılgınlığı bölen sessizlik ürkütücü ve yanıltıcı. Shiron kısa mesafeyi geçip bıçağını dikkati dağılmış Shykoya'nın boynuna sapladığında tüyleri diken diken oldu. Derimsi boğazın arkasını kavrayıp eli çürümüş ete batana ve eski derisi bıçağın kabzasının etrafında ezilene kadar daha derin keserken boynunun etrafındaki ahlary sıcak bir hatırlatma ile yandı. Shiron, derinin ne kadar kolay verdiğini, ne kadar yumuşak olduğunu ve çığlık attığında nasıl ses çıkardığını hissetmenin tadını çıkardı. Siyah, ölü kan derisinden aşağı döküldü ve bir zamanlar olduğu kişinin yeni kafeslenmiş fısıltısı magyck'e karşı öfkelenirken kolyesi daha da ısındı. Bu avı aldı, yavaşça aldı, gözleri geçmişiyse titreyordu. Kanla. Acıyla. İçindeki fısıltıyı beslemek için duyduğu eşsiz ihtiyaçla.

"Sen-" Yanındaki iblis boğulup nefes nefese kaldı ve Shiron'u şimdiki zamana geri çekti. "Onu sen öldürdün." Kelimeler boğuk ve sarsıcıydı.

Shiron canavarı kenara itti ve dizlerinin üzerine çökerek kurbanın yaralarını inceledi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gövdesi neredeyse parçalanmıştı ve boynundan parçalar kopmuş, kan yağ gibi fışkırıyordu.

"Onu sen öldürdün," diye tekrar zorlukla aldığı nefeslerin arasında başardı, gözleri donuk ve kırmızıydı, dişlerinin arasından kan sızıyordu.

"O mu?" Shiron erkeğin kollarını okşadı, derisinin içinde aşağı yukarı oluşan izleri gördü. Tırnakları kirliydi, saçları yağlıydı ve solgun yüzüne doğru keçeleşmişti.

"Uyuyakalmışım." Parmakları titriyor, derisi soğuktan çakıllaşıyordu. "Durdurabilirdim, yalvarabilirdim." Gözleri yıldızlara doğru döndü. "Tanrılar merhamet edecek mi?" Homurdandı.

Shiron başını salladı, iblisi yakınında tutarken içinin yandığını hissetti. "Evet."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye , bakışları odağını kaybetmişti. "*Merhamet.*"

Titreyerek aldığı son nefes vücudunu terk etti ve Shiron'un kollarında gevşedi.

Yerleşkenin arka yollarını kaplayan mücevher tonlarındaki halıların üzerinde yürürken alnından ter damlıyordu. Shiron'un tırnakları rağmen hâlâ siyah kanla kaplıydı ve Shykoya'nın çürümüşlüğünün kokusunu üzerinde hissedebiliyordu. Zihni allak bullak olmuştu ve Ariocho'u aramak için bir başka boş odadan çıkarken kulaklarındaki uğultu dinmek bilmiyordu. Sadece bir anlığına durmasına izin verdi çünkü boncukları boğucu geliyordu.

"Bana güç ver," dedi nefesinin altında, rahatlama umuduyla boynunu kırarak. Kendini bir anlığına dinlenmeye bıraktığında taş sırtına soğuk geliyordu.

"Bana mı soruyorsun?" diye yumuşak bir ses duyuldu sağından ve gözlerini yere indirdi. Yalnız olmadığını fark etmemişti ve orada duran her kimse ona saldırmaya hazırды.

Ama başını kaldırdığında, kırmızı buklelerin arkasından parlayan yeşil, keskin zümrütler onu karşıladı.

"Tapınmanın pek çok biçimini kabul ederim," diye devam etti İsimsiz, kollarını kavuşturarak yaklaşırken. Arkasından yaşlı Syraphem'lerden biri geliyordu, sıkılmış gibi görünüyordu ve yanaşıp uzak duvara yaslanarak ona göz kulak oluyordu. Shiron onun taşkınlıklarını, çıkardığı kavgaları, muhafızlarını nasıl bir karmaşanın içine sürüklediğini duymuştu. Kışkırtıyordu. Tek yaptığı buydu. Şimdi de yapmaya çalıştığı buydu.

"Neden buradasın?" Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı.

"Azar işitiyordum." Omzunun üzerinden koridor girişine yakın kapalı bir kapıya baktı. "Ve şimdi omzumda bir kuş var."

Gözleri parlarken Shiron'un boğazındaki boncuklar inanılmaz derecede ağırlaştı.

"Nedenini biliyorsun," dedi, içinde hiçbir şey sakın hissetmezken başarabildiği kadar ölçülü bir şekilde.

"Kanının tadının neye benzediğini bildiğim için mi?" Ellerini ağırbaşlı bir şekilde arkasında kavuşturdu ve sahte bir tatlılıkla gözlerini kırıştırdı, yeşilin koyu halkaları gözbebeklerinde giderek daha fazla kanıyordu.

Odasında kendisine saldırdığından beri onunla ilk kez konuşuyordu ve dışlerinin hayali anısıyla omzu karıncalandı.

"Bir isim seçmedin," dedi onun yerine, kızın umutsuzca indirmeye çalıştığı darbelerden kaçınarak. Gülümsemesi o kadar hızlı bir tepki verdi ki zar zor yakaladı.

"Herkesi rahatsız etmesi hoşuma gidiyor."

Yalancı.

İsimsiz'in arkasındaki kapı açıldı ve Emryn koridora çıktı. Bir an şaşırılmış gibi baktı, gözleri ikisi arasında gidip geldi ama hemen toparlandı.

"Onu Kaserne'ye geri götür," dedi Emryn *kuşa* sertçe, tam da İsimsiz Shiron'a yaklaşıp gömleğinin yakasında gezdirerek orada iyileşmiş olan ısırik izini ortaya çıkaracak kadar yana kaydırıldığı sırada. "İz kalmasına izin verdin," dedi ve eğer daha iyi bilmeseydi, bunun düşünceli olduğunu düşünebilirdi. Sonra yer değiştirdi, etraflarındaki hava da onunla birlikte değişti. "Nedenmiş o?"

"Kulakların ağır mı işitiyor?" Emryn diğer Syraphem'e ters ters baktı, o da ona göz kırptı ve ne demek istediğini anladı, onlara doğru koştu ve İsimsiz'e uzanarak onu itip kakmaya çalıştı.

Kızıl saçlı yavaşça geri çekilirken Emryn sert bir sesle, "Konuştuklarımızı unutma," dedi.

"Evet *anne*," diye mırıldandı İsimsiz ve Shiron, Emryn'in omuzlarının dikleşmesini izledi. Parmaklarını savurduğunda yüzü hiçbir şey belli etmiyordu ve kızılın ağzı kapandı, küçük siyah ipler dudaklarına dolandı. Yeşil gözleri irileşti, parmakları panik içinde ağzını kapalı tutan sihirli çubuğa gitti. Dikişe benziyordu ve iğne ve iplikle aynı etkiye sahip olsa da işe yaraması için derisini delmesi gerekmiyordu.

"İşte." Emryn'in gülümsemesi sıkıydı. "Bir süre beyninle otur ve onu kışkırt. Kendi saçmalıklarından bıktığında, gel beni bul ve benden magyck'i çıkarmamı iste."

İsimsiz, Gölge Kâfir'e dik dik baktı, inliyor ve sınırlarına karşı öfkeli sözlerle benzeyen bir şeyler mırıldanıyordu.

"Devam et." Emryn gözlerini devirerek arkasını döndü. "Yakında kendini çok yoracaksın."

"Bu da neydi şimdi?" Shiron gözlerini geri çekilen kızıla dikerek ona sordu.

"Bir kavga daha," diye mırıldandı Emryn düşünceli düşünceli. "Patlamaları gittikçe kötüleşiyor." Sonra, diğer ikisi köşeyi döndüğünde, gömleğinin yakasına uzandı ve aşağı çekerek yarayı tekrar ortaya çıkardı. "Bu da ne böyle?"

"*İnah ya shae*," diye inleyerek elini çekti.

"Bir şey yok mu?" Dilini şaklatarak adamın elini bıraktı ve onu yeniden incelemeye başladı. "Hiçbir şey değil. Bu derindi." Gözleri yara izini katalogladı. "Bunu *o* mu yaptı? Nasıl bu kadar yaklaşabildi?"

"Emryn, yapma," diye hırladı, içindeki enerji dilinin üzerinde zehir biriktiriyordu. Emryn ona baktığında şakağı seğirdi, yüzünün öfkeli çizgilerine sorular damgasını vurmuştu.

Ve sanki 'Amm onu duymuş ve kaçmasına izin vermeye karar vermiş gibi, koridorun uzak tarafındaki karanlık çift kapılardan biri açıldı. Arioeh elleri cebinde halıların üzerinde yürürken, Aheia Varcolac'ın önünde hoşuna gitmiş gibi görünen bir et parçası sallıyordu. Koutávi demişti ona. Çevirisi paslanmıştı ama tatlı köpek gibi bir anlama geldiğine yemin edebilirdi. Gerçekten de öyle. Canavar, bir ödülün peşinde koşan lanet bir köpek gibi onunla *oynuyordu*.

Avarice Aheia'yı izliyordu, Aheia ona dikkat etmediğinde dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor, dikkat ettiği anda ise yüzündeki ifadeyi yutuyordu. Nyco onları takip ediyordu, gözleri bir kitaba odaklanmıştı ve Shiron gözlerini kısmıştı. İyi bir savaşçıydılar, yeterince güvenilir görünüyorlardı ama şimdi Mithra'nın etrafında bu kadar sık oyalanmaları garip geliyordu. Arioeh'un onlardan ne kadar sık istediği.

Alshaytan Shiron'u gördüğünde tavrı sertleşti. Aheia'nın yanına eğildi ve ona geldikleri yolu işaret etti. Birkaç kelime konuştular ve bir süre sonra Nyco ve Koutávi'yi de yanına alarak o yöne doğru yola koyuldu.

Shiron, Emryn'in çıktığı kapıyı işaret etti ve Arioeh başıyla onayladığında içeri yöneldi.

Burnunun kenarını sıkarak zihnindeki sisi dağıtmaya çalıştı ve diğerlerinin de onu takip etmesini bekledi. Kapı kilitlendiğinde ve koridorlardan küçük sesler boğulduğunda gözlerini açtı. Arioeh derin bir hesaplamayla ona bakıyordu ve o gri irislerdeki soruları açıkça görebiliyordu. Ama onları dile getirmemişti ve Shiron buna minnettardı çünkü Emryn bilmiyordu. Arioeh dışında hiçbiri onun ne olduğunu bilmiyordu ve o da bunun böyle kalmasını istiyordu.

Shiron, "Cehra'da bir Shykoya saldırısı oldu," dedi.

"Ne?" Arioeh'un tavrı değişti. "Sadece bir tane."

"Sınırı geçmiş mi?" Emryn kaşları gerilmiş bir halde sordu.

"Jahra'da sınır henüz tamamlanmadı." Arioeh başını salladı. "Magyck'te hâlâ birkaç kırılma var."

"İki iblisi öldürdü. İkisi de kullanıcıydı," diye devam etti Shiron.

Arioeh'un gölgeleri ondan uğursuzca kıvrılıyor, gözlerindeki karanlık griyi yalıyordu. "Nerium?" diye sordu.

Shiron başını salladı. "Omurgası hâlâ sağlam olan kişinin omurları arasında dört enjeksiyon bölgesi vardı ve bunlardan üçü enfekte olmuştu."

"Başka bir yuva faaliyeti gördün mü?" Emryn sordu.

"Hayır, bölgeyi araştırdım. İkisi bir erzak kaçakçılığı yapıyor olmalılar. -Sokakta saldırıya uğradı." Shiron devam etti. "İçlerinden biri Shykoya'yı üzerinden çektikten sonra birkaç dakika hayatta kaldı ve... onu öldürdüğümde tuhaf bir şey söyledi." Dalgın bir şekilde tespihine dokundu. "Beni '*onu öldürmekle*' suçladı."

"Öldürmek..." Emryn kelimeyi uzattı ve o da onun yerine düşüneyi tamamladı.

"Shykoya'yı kastediyor gibiydi," diye araya girdi Shiron. "*Ona* öyle diyordu."

"O..." Emryn nefesinin altında mırıldandı. "Diğer ceset bir kadın mıydı? Belki de diğer kurban hakkında konuşuyordu?" diye denedi.

"Bunu düşündüm," dedi Shiron. "Ve bu da bir olasılık." Nefilim'in aynı kelimeleri tekrar tekrar solumasının, zihninde bir araya getirdiği diğer çatlak teorilerin hepsinden daha mantıklı olduğunu biliyordu. Ölüme bu kadar yaklaşmışken, dayanabilmesi bile sürprizdi.

tek başına kendisi için düşündü. Ama yine de bir şeyler ters gelmişti, çünkü ölmekte olan iblisin söylediği tek şey bu değildi.

Durdurabilirdim, yalvarabilirdim.

Arioch Emryn'e, "Sınırdaki magyck üzerinde çalışan Kafirleri kontrol et," dedi. "Jahra'ya ne kadar yakın olduklarına bak. Tryn'de işleri bitmek üzereyse iş akışlarını bozmanın bir anlamı yok."

Emryn gittiğinde, Alshaytan Shiron'un omzunu sıkıca kavrayarak onu kendine yaklaştırdı. "Sıralandın mı?" Gözleri tekrar boynundaki akyara kayd

"Evet." Shiron kalın kalın yutkundu. "Şam bastırıyor ama değil... Onsuz geçirdiğim o kısa sürenin bana hissettirdiklerinden kurtulamıyorum."

"Neye ihtiyacınız var?" Arioch sordu.

"Zaman." O karanlık gözlerle buluştu ve onları tuttu.

"Pekala. Gerekirse mesafeni koru ama benimle konuş."

Shiron'un aklı her şey olup bittiğinden beri Kar'a yapılan saldırının boncuklarını kaybetmesinin nedeni olup olmadığını merak ediyordu. Acaba Kazım, Tanrı'nın isteği bu olduğu için mi achlary'yi kırmıştı? O olmasaydı kendini Jahra'da bulamazdı ve orada olmasaydı saldırıya tanık olamazdı. Bunun bir anlamı olmalıydı; bir önemi olmalıydı. Tüm bunların bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydı ve şimdi buna sırtını dönemezdi.

"Bana tam olarak nerede olduğunu göster. Cesetlerle ben ilgilenirim," dedi Arioch ve cebini karıştırıp bezle sarılmış küçük bir bohça çıkardı. "Ve sen, bununla ilgilen."

Shiron onu . "Soma mı?" Dudakları aralandı, lacivert ve beyaz benekli yapraklara baktı, parmakları usulca yaprakların üzerinde gezindi.

"Nasıl tedavi biliyor musun?" Arioch sordu.

"Evet, ama nereye-" Gözlerini kaldırdı. "*Valhara*'ya mı gittin?" Arioeh'un çenesi gerildi.

"*Bunun* için mi?" Arioeh annesinin ölümünden beri Valhara'ya gitmemişti.

"Hayır." Başını salladı, Shiron'un omzuna vurdu ve onu gölgelerine, Kaserne'ye geri götürdü. "Bunun için değil,"

Ve Shiron onun ne demek istediğini biliyordu. *Onun* için gitmişti. Çünkü Arioeh, Shiron'un geçmişte baskıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için bunu kullandığını biliyordu.

Bölüm 37

AHEIA

Arioch ayrıldığında Aheia, Koutávi'nin sırtında koridorda ilerliyordu. Onun Emryn ve Shiron'la birlikte bir odaya daldığını görmüş ve peşinden gitmeyi aklından geçirmişti. Ama ses tonu ciddiye ve artık yorulmaya başlamıştı. Onu daha sonra zorlayacaktı.

Şimdilik, Varcolac'ın gölgeyle çizilmiş omurgasının sırtına uzanmaktan ve çeşitli iblislerden aldıkları bakışların tadını çıkarmaktan memnundu. Nyco sürekli onun yanındaydı ve üçü ana avluya geri dönerken kitaplarından birini okuyordu. Buraya gelmek için can atıyordu çünkü Aljira'daki ilk kahvaltısından beri burayı görmemişti. Yoksa öğle yemeği miydi?

Aheia yemeklerini Arioch'la birlikte ortak salonda yiyordu ve neden artık buraya gelmediklerini sorduğunda Avarice ona başkalarının onu yemek yerken izlemesine ihtiyacı olmadığını söylemişti. Hatırası hâlâ yanaklarını yakıyordu çünkü onu o altın masaya yayarken yemekten bahsetmiyordu.

Geniş alanda tembel tembel dolaşan Nefilimlerin hepsi içeri girdiklerinde Varcolac'a baktı ve Aheia sırtından kayd. Parmaklarının dağ duvarının dibinde yuvalanmış altın leğenin üzerinde gezinmesine izin verdi, su çatlaklardan süzölüp aşağıda birikiyordu. Yanında yığınla kitap vardı ve pencereleri bölen duvarlar akasyalarla kaplıydı. Çiçekli bitkiler o kadar güzel kokuyordu ki, havayı güzel notalarla dolduruyorlardı.

Nyco onu kürsüden çekti ve kırmızı koltuklardan birine sürükledi; burada ona Aheia'nın berbat olduğu yeni bir kart oyunu öğretiler. İlk yirmi dakika içinde on beş parça hayali para kaybetti ve Nyco ona yan taraftaki bar arabasından içki alarak bunu telafi edebileceğini söyledi. Oynayabileceğı bir sürü şurup ve tat vardı ve mavi ahududunun ne olduğunu bilmemesine rağmen mavinin en sevdiklerinden biri olduğuna karar verdi.

Buraya daha önce de gelmişti, bu cam hapishaneye, onun yarattığı bir kafese. Kenarları onu kambur tutacak kadar kısaydı ama herkes içeriye bakabiliyordu. Onu avluda tam teşhir halinde tutuyordu.

Son seferinde onu bir günlüğüne orada bırakmıştı. Bağırsaklarının kontrolünü nasıl kaybettiğini hatırlamak zorunda kaldı - dizleri kaygan zeminde kayarken öğle güneşinin altında nasıl koktuğunu.

"Seni üzmek istememiştim." Ophion dudağını bükken hastalıklı bir gülümsemeyle çömelirken, temiz duvarı kaşıdı.

"Bunun doğru olduğuna eminim ama yine de buradayız." Kıkırdadı. "Ama bu zamanı eylemlerinizi üzerinde düşünmek için kullanmanızı tavsiye ederim. Tanrılarla otur ve onlardan af dile. Dışarı çıkmaya hazır olduğunuzu bana söyleyecekler."

Aheia'nın dudağı titredi, seyircilerin, çok yavaş geçen hizmetkârların, Ophion'un sadece burada, merkezde birbirine karışan eşlerinin, Tanrıların lanetlediği güneşin gözlerini hissetti.

"BEN-BEN-"

"Nefesini boşa harcama, Aheia. İhtiyacın olacak," dedi anahtarı cama vurarak. "Ayrıca, en iyisi bu. Bunu bildiğime güveniyorsun, değil mi?"

Dişlerini sıktı, dizleri altındaki sert yüzeyi ısıırıyordu, diz çökmek zorunda kaldığı açıyla sırtı şimdiden ağrımaya başlamıştı.

"Bu seni daha iyi yapacak. Tanrılar bunu görecektir."

Uyanmak bir erteleme gibi gelmedi. Kalbi hâlâ oksijensizmiş gibi, hâlâ kafese kapatılmış gibi göğsünden fırlamaya çalışıyordu. Aheia gözlerini kırpıştırarak yüzünü kesen parlak ışıktan uzaklaştı, panik soğuk bir terle derisini kabarttı. Yatağın üzerinde sürünerek ilerledi, sesi kulaklarında duyuyordu.

Clack. Clack. Clack.

Mermer üzerinde cilalı, beyaz ayakkabılar.

Mavi lekeler gözlerini morarttı, tıpkı güneşe çok uzun süre baktığında ve onu ayıramadığında olduğu gibi. Cam kafes ve parlak ışık dışında hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Nefes kaldı, yatağının kenarını hissedene kadar altındaki kumaştan kendini yukarı çekti ve yan tarafa yuvarlandı. Dirseği mermere çarptı çünkü hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyordu. Titreyen parmakları kaygan zemine karşı bir kaldıraç bulmaya çalışarak vücudunu zayıf uzuvları üzerinde ileri doğru çekti. Arkasından yaklaşan birinin hayali hissi, boynunda keskin dikenlerin çıkmasına neden oldu ve sırtı soğuk mermer duvara çarparak etrafta çırpındı. Gerçekliği kâbuslarıyla karışmış, gözlerinin önünde beyaz ve karanlık birbirine karışmıştı. Yüz hatları olmayan silik bir yüz. Beyaz kanatlar şakağının yan tarafına sürtündü ve elini uzatarak bu histen kurtulmak için koordinasyonsuz bir çabayla kendine vurdu. Ama bu his geçmedi ve kanatların yerine acıyı koyarak derisini kaşdı. Bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki bir şey onu durdurana kadar; sıkı bir tutuş. Panik alevlendi.

"Hayır! Uzak dur benden." Boşta kalan eliyle bileğindeki kelepçeyi tırmalamaya çalıştı. Göz kapaklarını araladığında görüşü hâlâ bulanıktı, kehribar rengi ışık parlaklığıyla onu kör ediyordu, ancak geçmişinin örtüsü altında gömülü olan bir parçası ona bunun aslında parlak olmadığını söylüyordu. "Yine mi?" diye inledi, elini uzattı ve parmakları tenine değdiğinde bir güç dalgası hissetti. Gözlerini kırptırdı, tırmaladı ve pençeledi, önündeki çizgilerin kanadığını gördü. Mavi gözler, gri gözler, soluk ten, gölgeler. Ağzına ılık bir sıvı damlayana kadar her şey bir ileri bir geri, bir ileri bir geri gidip geldi.

Dili dudaklarına konan şeyin tadına bakmak için dışarı nefesi kesildi ve sonra dondu kaldı. *Kan.*

Kâbuslar yerini berraklığa bırakmıştı ve şimdi onu görebiliyordu, üzerine çömelmişti. Artık beyaz yok, parlaklık yok, ışık sızıntısı yok.

Dünyayı kendi ekseninde dönmeden görebiliyordu, bedenini istediği gibi hareket ettirebiliyordu, zihninin emrinde bir kukla değildi.

Arioch'un gri gözleri Ophion'un mavisinin yerini aldı ve Aheia ciğerlerindeki havayı hıçkırarak çıkardı, rahatlama göğsündeki mengeneyi yavaşça çözdü.

Ellerini ona doğru uzatırken, onun kanının kendi kanında başlattığı acıyı kovalarken hâlâ çılgına dönmüştü. Nasıl besleyeceğini bilmediği bir açlık. Ya da belki de biliyordu. Belki de bu açlık onun için zihnindeki düşmanlık kadar doğaldı. Çünkü boynundaki çizdiği yaladığında ve dilinde daha fazla sıvı biriktiğinde, karnındaki sıcaklık dönmeye başladı. Berraklık kırılmaya ve bulanıklaşmaya başladı ve onu adamın önünde başka bir ateşli rüyaya sürükledi. Kanı düşüncelerini köreltiyordu ve bu onu rahatlatıyordu çünkü onu korkutuyorlardı. Gün, içini görmesine izin verecek kadar aydınlık olduğunda zihni onu korkutuyordu. Ama burada, gölgelerin içinde, gecenin içinde, bakmasına gerek yoktu.

Aç olduğu şey . Sessizliğe.

Onun sessizliği.

Dilini adamın boğazındaki damarda gezdirirken, karnındaki kırık ve soluk soluğa korların üzerine damlayana kadar hissi yutarken, görüşünün kenarları kömürleşti ve onlardan başka bir şey bırakmadı. İşte o zaman adamın kanının yanıcı olduğunu ve içini tutuşturduğunu fark etti.

iniltisi sanki yanan kendisiymiş gibi geliyor, dizlerini titreten dalgalar halinde vücuduna yayılıyordu.

Ama sonra adam geri çekildi, onu uzakta tuttu ve onu burada, bu katta bırakırsa neler olabileceğine dair sarsılmaz bir korku hissetti.

"Gitme." Adam onu bırakmadan önce bileğine tutundu, titreyen, zayıf bir şeydi. Yalnızken rüyaları en güçlüsü olurdu,

Çünkü onun gerçekliği en ince hissettiren şeydi. Ve ona geri dönmek istemiyordu, şimdi değil.

Gözleri birleştikleri yere, kadının elini ölümüne kavrayışına odaklandı ve şakağındaki damarın nabzını izledi.

"Yapmayacağım," dedi, nefes alış veriş onunki kadar kontrolden çıkmıştı.

Adam onu göğsüne bastırıp yerden kaldırdığında kanının tadı hâlâ dilindeydi. Onu tuvalete taşıdı ve sadece dışarıdan gelen yumuşak yıldız ışığı çizgilerinin böldüğü karanlık için mutluydu.

Kanı damarlarında dolaşırken bile çılgınlık ölmüştü, yorgunluğu geri geliyordu. Hüznü, korkuyu, Keloseros'un beyaz koridorlarında kayarken ayak parmaklarının üzerindeki ağırlığı hissedebiliyordu, biri duyabilir diye tüm tabanıyla basmamaya özen gösteriyordu. Var olduğunu hiç fark etmediği tüm bu duygular şimdi onunla birlikteydi, çünkü hiçbir zaman böyle hissetmemişti. Şimdiye kadar değil, buraya kadar değil. Artık sürekli kaygının, sürekli paniğin herkesin her zaman hissettiği şey olmadığını fark etmişti. Bu öğrenilmiş bir davranıştı.

Arioch onu yavaşça yere bıraktı, ancak kendini sabitlemek için ellerini küvetin mermer kenarına dayadığında bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kısık ama sessizdi.

"Bunu tamir ediyorum," dedi, kılıfının mandalını açıp küvetin kenarına sardıktan sonra arkasına uzanıp altın düğmeleri çevirdi. Aheia musluktan fişkıran suyu duyunca sıçradı ve kalbi boğazına kaçtı. Adam birkaç şişe almak için onun yanından geçerken Aheia elinin topuklarını gözlerine bastırmak için zaman buldu. *Odaklandı.* Gözlerini kırıştırdı, kırıştırdı, kendini toparlamaya çalıştı ama her şey parçalanmış ve bulanıktı

Ve bu sadece onun kanı değildi. Dehşetten uyandığında hep böyle hissedirdi.

Yer soğuk. Gece

mavi.

Büyük küvet suyla doluyordu ve yıldız ışığı sabunlu olmayan sakın kısımlardan yansıyor. Yüzeyinden buhar yükseliyor ve Arioch'un içine döktüğü narenciye ve çiçek kokularını kokluyordu.

Hava ılık ve... temiz kokuyor.

Bıçaklardan birini kınından çıkardı ve parmağının ucuyla ortasındaki çıkıntıya bastırdı. Hiç biriyle oturmamış ya da incelememişti ama seçtiği bıçağın sapındaki oymalar kendi altın bıçağına benziyordu.

Metal serttir.

Ama o daha beşinci bir şey sayamadan, Arioch geri dönmüş, onu yavaşça soyarken, o da yanlarındaki oyuğa bakıyordu. Görünüşe göre bu bir tema haline geliyordu: onun perişanlığı ve adamın bunu suyla düzeltmesi.

Çıplak kaldığında onu küvete kaldırdı ve sıcak su onu yutarken tısladı. Yanıyordu ama seçtiği sıcaklık yüzünden değil. Onun yerine teni buzdan olduğu için yanıyordu.

Ellerini göğüs kafesinin etrafında kavuşturup onu yumuşak bir şekilde sıkarak sırtını yamaca yasladı.

"Sana ne yaptığını anlat bana." Sesi çok sakindi, çok kontrollüydü, ama siniri açıktı. Öfkeden daha kötüydü. Hesaplanmıştı. Ve soru sessizliği bir kırbaç gibi yarmıştı.

Aheia avucunu yanaklarına sildi ve ellerini sabunlu sudan çıkarırken başını salladı.

"Bunu gerçeğe dönüştürme." Sertçe nefes aldı çünkü buradaki hava yoğun ve nefes almak zorlaşmıştı. "Artık gerçek değil, sadece bir kabus. I

bunlarla başa çıkabilirim."

Çenesi tekrar gerildi. "Kendini saklamak bunların hiçbirini ortadan kaldırmaz." "Ölürken nedenini sormak için beni ısırın bir yılanın peşine düşmek de öyle." "Yılanı kovalamana gerek yok, Aheia. Ben bunu senin için yaptım."

Boğazındaki yumruyu yuttu. *Biliyorum. Ben hazır değilim.* Dilinin ucuna gelmişti ama söyleyemiyordu.

Kadın suyun yüzeyindeki yıldızları haritalandırırken ve adam saçlarıyla meşgulken ikisi de sessizdi. O kadar dikkatle bakıyordu ki, adamın saç derisine sürdüğü soğuk jeli hissedene kadar beyaz telleri yıkadığını fark etmemişti.

"Saçımı seviyorsun," diye fısıldadı.

Adam cevap vermedi.

"Bunun için birinin elini kestir." Yüzeye su damlatarak dalgalanmasını sağladı. "Saç için el, öpücük için öldürmek..." Parmakları ensesine bastırdı ve kadın acının tüm omurgasını kapladığını hissetti, çok sıkı tuttuğu için değil, dürttüğünde oradaki düğüm iltihaplandığı için. "*Bradach*'ın aliterasyon için çok zorlandığını biliyor muydun?" Bu, kitaplardan birinde okuduğu bir şeydi ve çok eğlenceli geliyordu; iri yarı korsanların kelime hazinesine düşkün olduğu imgesi. "Senin yaptığın işi severlerdi." Bir an için gözlerini kapattı. "Saçların anıları sakladığını söylerler; bu garip bir düşünce değil mi?" Sabunu ılık suyla temizlerken vücudundaki ağırlık onu ellerine doğru bastırdı.

"Benim hatırlayamadığım şeyleri hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum." Nefes verışı uzun ve yumuşaktı. "Hayatıma dair pek bir şey hatırlamıyorum, gerçekten genç olduğum zamanlara dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu normal değil, değil mi? Genç halini ve onun bir yüzü olmadığını düşünmek?" Onay beklemiyordu. "Sanki görmeme izin vermiyorum. Kendini yabancı hissediyor." Ariocho başını geriye doğru götürdü.

Mermere yaslandı ve küvetin kenarına oturmak için hareket etti, yüzeyinin altına daldı ve sağ bacağını çıkardı. Adam ağrıyan baldırını ovaladığında dudaklarından bir tıslama koptu, başını çevirdiğinde bile gözleri onunkilere bağlıydı. "Kim olduğunu, neye benzediğini, nasıl davrandığını bile bilmiyorum. Onu *tanımıyorum*." Açıklaması zordu çünkü kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordu. Hayatının o dönemini çoktan yaşamıştı. Her şey zaten olmuştu; gelecekte gerçekleşmesi zor bir senaryo değildi. Yine de kendine yabancıydı. "Sanki hala içimde asılı duruyor gibi hissediyorum - dikkatimi çekmek için elinden geleni yapıyor çünkü incinmiş ve kafası karışmış durumda ve ona bakmak için arkamı bile dönemiyorum, nasıl yapacağımı bilmiyorum." Arioeh bir düğümü daha çözerken teni çakıllandı. "Farklı bir hayatı olmalıydı. Genç olmayı hak ediyordu çünkü herkes hak eder... ama ben hiç genç olduğumu hatırlamıyorum, hiç böyle olmadığımı hatırlamıyorum."

Bunları paylaşmak gibi bir planı olmamasına rağmen kelimeleri gözyaşları gibi akıyordu. Ama onun nezaketi her zaman kendinden emin olmamasına neden olmuştu ve kendinden emin olmadığında sessizliği kelimeleriyle dolduruyordu.

"Onu tanıyorsun, Aheia."

"*İstemiyorum*," diye dişlerini gıcırdattı, öfkesi artık içinde dönüyordu. Adam onu yatıştırıyordu.

Kelimeleri tekrarlamak kolaydı ve bir başkasının travmasını dinlemenin sıkıcı olduğundan emindi. Ama yine de acıtıyordu. Görevden onun alışkın olduğu bir şeydi.

"Hatırlamamak bir iyiliktir. Bu sayede hala hayattasın."

Aheia yanağının içini çiğnedi ve tüm dikkatiyle sağ bacağındaki tek yara izi olan dört parmağın üzerinde gezinen parmaklara odaklandı.

"Zihinlerimiz bizi korumak için kısır yollar seçiyor ve hafızanızdaki o boşluklar orada çünkü uzun zaman önce sizinki bir kez, biraz yardım almadan gerçekliğinizde hayatta kalamayacağınıza karar verdi. Bu yüzden deneyimleri sildi, resimleri bulanıklaştırdı, en kötüsü ve en iyisi hariç hepsini. Sizi bir arada tutmak için duvarlar inşa etti ve aklınızı başınızda tutmak için yüzleri çarpıttı - diğer her şey sizi öldürmeye çalışırken hayatta kalmanızı sağladı.

"Senin genç halin, onu tanıyorsun çünkü o seni tanıyor. Şu anda olduğun kişi" -kendisine sarıldığı yerde sıcaklığın sızdığını hissetti- "o zamanlar ihtiyaç duyacağı kişiydi. Başka hiç kimseyle güvende değilken yanında güvende hissedeceği kişi."

Aheia'nın kalbi tekledi ve yanaklarından aşağı yeni, sıcak gözyaşları döküldü.

Oh.

Onu hiç yatıştırmıyordu.

Parmakları suyun altında titriyordu.

Ona bir cevap vermişti, hiçbir zaman bir cevabı varmış gibi hissettirmeyen bir soruya gerçek bir cevap.

Orada otururken dudakları titredi, nasıl başa çıkacağını bilemediği bir duygu dalgası onu sardı. Alışık olmadığı bir şekilde gittikçe kötüleşti ve gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı çünkü kendini yumuşak ve acınası hissediyordu ve titremeye başlamıştı.

Kendini *tut*, diye tısladı kendi kendine ama elinde değildi. Parçalandı. Bunu hissedebiliyordu, teker teker, üst üste yığmak için o kadar uğraştığı yapı taşları elinden kayıyor ve yuvarlanıyor, her biri onu da beraberinde aşağı sürüklüyordu. Derin. Derin. O kadar derindi ki nefes alamıyordu ve aldığı bir sonraki nefes bir soluktu. Gözyaşları şimdi küvetin musluğu gibi akıyordu ve genellikle içinde bastırdığı o sesler

ya da odaya sokulan bir yastıkla boğulmuştu. Sarsıcıydı. Sadece nefesi, solukları ve acıları... Ellerini göğsüne bastırırken, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez çırılçıplak soyunmuştu. Hıçkırıkları kendi kulaklarında gürledi ve dudakları ayrıldı, yutkunamadığında tükürük damladı.

Neden?

Ağladı ve soruyu tekrar tekrar sordu, çünkü anlamıyordu. Neden o? Geçmişini garanti altına almak için ne yapmıştı? Küçüktü, bu onun hatası değildi, değil mi?

Su onun etrafında çalkalanıyor, adam onu kucağına çekerken sıcaklığı her taraftan bastırıyordu. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve duvarların geri kalanını kendi başına yıktı, çünkü kalanlar zaten kâğıt inceliğindeydi.

Sanki saatler geçmiş gibi geldi ve sesi kadar ağladı, kederini etrafındaki suya döktü. Bu onu lekeleyecek miydi? Yıldızlar dururken, gün onları geçip gittiğinde bunu ona karşı kullanacak mıydı?

Kulağa nasıl geleceğini bildiği için "Zayıf olmak istemiyorum," diye boğuldu.

... gerçeği. "İnsanların bana zarar vermekten korkmasını istiyorum. Ama hiç kimse bana zarar vermekten korkmadı. Her zaman kolay gelirdi."

Bedeni yorgunluktan titriyor, zihni bu kadar çok gözyaşı dökmenin getirdiği baskıyla ağrımaya başlıyordu.

"Acımasız bir dünyada hisli bir kalbe sahip olmak zayıflık değildir." Bunu şakağına karşı söyledi, sadece ona yönelik sessiz bir fısıltıydı. "Bu yanını yumuşak ve korunaklı tut, helfyre. Kendilerini taşa çevirenler sertliklerinde kırılındırlar." Dünyadaki tüm isimler ve o

istediği Şey Keloseros'tan beri ona söylemediği Şeyi duymaktı. "Achlys r zg rda eğilir ama bu onun ne kadar ölümcül olduğunu ortadan kaldırmaz."

Adam ondan sıyrılıp geçerek makyaj masasının kenarında duran bardağa uzanıp suyla doldururken, kadın öylece kalakaldı ve gözleri ilk kez gerçekten bakarak adamın sırtına kaydđ. Mürekkeple kaplıydı ama yara izlerini gördü. Dudakları aralandı ama bu, adamın tenine dağılmış harfler karşısında Őařkınlıktan değildi. Çizgiler içindi

-Çok iyi bildiği  izgilerdi çünkü onlarda da vardı. Geçmişinin yara izleri. Hepsi siyahla katmanlıydı ve ışık doğru açıda parlamadığı sürece onları görmek zordu. Ama şimdi onları görüyordu.

Ve o zaman, sormadan, adamın ona hangi kelimeleri söyleyeceğini bildiğini fark etti, çünkü onun nasıl hissettiğini biliyordu. Tarif etmek için çok uğraştığı o soyut Şeyi biliyordu.

Vücudu tekrar onunkinin yanına yerleşti ve soğuk sıvıyı ona yedirirken, o da burnunu ovuşturarak akan s m ğ  temizlemeye çalıştı. O da parmaklarıyla yüzünü temizleyerek ona yardım etti.

Adamın kızın s m ğ n  yakındaki bir havluya silmesini ve ıslak başparmağıyla derisini fırçalamak için parmaklarını geri getirmesini dehşetle izledi.

Lütfen durun. Çok nazikti. Zaten tüm kablolarını ayırmakta zorlanıyordu.

"*Kabus* gördüğümü nereden bildin-" Yutkundu ve kendini onun göğsüne bıraktı. "Neden benim odamdaydın?"

"Sen benimkinde değildin."

"Sen de değildin." Kendi evine gitmeden önce sadece bir anlığına bakmıştı.

"Neredeydin?" Kaslarının esnemesini ve çekilmesini, mürekkebin tekrar hareket etmesini izledi ve belki de bunun mürekkep olmadığını düşünmeye başlamıştı

onun yerine magyck olduğunu
söyledi. Olamayacak kadar
canlı görünüyordu.

Bir süre sessiz kaldı ama yorgunluğu her geçen saniye daha da
derinleşiyordu, bunu gözlerinde görebiliyordu, buradaki ışığın altlarına nasıl
gölgeler düşürdüğünü.

"Kazım'la birlikteydim," dedi ve o söylediğinde nefesini tuttu. Tüm uçarı
eğilimlerine rağmen, tek bir nefes veriş i kendi geçmişı hakkında konuşmak
istemediğini hatırlatabilirmiş gibi hissetti. Ama konuşmasını istiyordu, bilmek,
anlamak istiyordu.

"O nasıl?"

"Aynı."

Aheia soruları tamamen bırakmayı düşündü, ama bilmek istiyordu ve
bundan da öte, sorarsa kendisiyle paylaş ıp paylaşmayacağını görmek
istiyordu.

Çenesini eğerek adamın göğsüne yasladı. "İkiniz yakın mıydınız?" "Bir
zamanlar," dedi, sesi kalındı, bakışları karşı duvara takılmış tı. "Ne oldu?"

Gözleri uzaklara daldı, gölgeleri suya karış tı ve bir an için öylece sessiz
kalacağını düşündü. "Annemiz öldü."

Tuttuğu nefes ciğerlerini germeye başlamış tı.

"Ve o olmadan, birbirimize kim olduğumuzu hatırlatacak hiçbir şey
kalmamış tı. Babamızın iyiliğ i için savaşmaya zorlandığımızda, onun yerine
onunla savaşmamız gerektiğini bilemeyecek kadar gençken değil."

*Babamız, en büyüğ ün Alshayan olarak baş a geçmesi fikrinden memnun
değ ildi. En güçlü olan ı istiyordu. Bu da bizi birbirimizle savaşmaya zorlamak
demekti.* Sözler zihninde yankılandı ve o ekşı tat diline geri döndü.

"Nasıl öldü?" Bu soruyu sorarken nefesini tuttu ve adamın ona sormaması gerektiğini söylemesini bekledi.

"O bir bağımlıydı." Dedi. "Uzun , Kazım'ın ve benim hayatımızın çoğunda öyleydi. Neredeyse normal geliyordu ..." Sözlerini yarıda kesti. "Onun gerçekliğini sorgulaması, yıldızlara bakıp ağlaması ve kendini aç bırakması. Akli başında olduğu anlar, sürüklendiği zamanlardan daha kötüydü çünkü bu bize umut veriyordu. Bu umuda uzun süre tutunduk." Aheia, kahvaltıda Malia'dan bahsederken gördüğünü sandığı bir şeyi fark etti. Bir yumuşaklık. O da incinmişliği görmüş ve bunu fark etmişti çünkü kendisi de bunu hissetmişti. "Değişmek isteyecek, durmak isteyecek kadar farkında olduğu anlar oldu." Gözleri daha da karardı. "Ve bir gün değişti. Bıraktı. Neredeyse bir hafta boyunca ayık kaldı. Kazım ve ben onu gizlice yerleşkeden çıkarıp şehre, pazarlardan birine götürmeyi başardık ve bu gerçek gibi geldi. Bu kez alışkanlığına geri dönmeyeceğini hissetti."

"Ama..." Aheia'nın kalbi sıkıştı.

"Ertesi gün aşırı dozdan öldü." Dizginlerini sıkıca tutmasına rağmen damarlarındaki irkilmeyi hissedebiliyordu.

"Onu ziyaret ediyor musunuz? Onun bir mezarı ya da cehennemi var mı? Onu orada görebiliyor musun?" İşlerin nasıl yürüdüğünden hiç emin değildi.

"Hayır." Kaşları kıvrıldı. "Ona yapılan herhangi bir saygı duruşu ya da oyulmuş bir suret onun anısına hakaret olarak kabul edildi ve yasaklandı. Sahren onu Cehennem'e götürmek yerine cesedini yaktı. Tam bir gösteriydi. Bunun saygıdan kaynaklandığını, onu onurlandırmanın ve 'Amm'a zarifçe göndermenin bir yolu olduğunu iddia etti." Dudağı tekrar seğirdi, öfke yüzündeki acıyı derinleştirdi. "Bundan daha iyisini biliyorum. Hepsi bizim yararımız içindi - bizi cezalandırmak, bize bir ders vermek için."

Biz. O ve Kazım.

"Elinden geldiğince bizi ondan uzak tuttu çünkü ona sahip olduğumuzda -" Boğazını temizledi ve parmaklarıyla ağzını sildi. Aheia onun kucağına yerleşti ve daha da yaklaştı. Ona doğru eğilirken parmak uçları çenesine dokundu, yakınlığa ihtiyacı vardı, şimdi ona verdiği her şeyi görmeye ihtiyacı vardı. Birkaç gece önce onu bıçak altına yatırmış olabilirdi ama bu da aynı şeyi hissettiriyordu. Onu kesmek için bir bıçak kullanmaması dışında.

"Onu doğurduğun zaman mı?" diye sordu sessizce, gözleri onun yüzünde geziniyordu. Onda ilk kez bu tür bir hüznü görüyordu. O mermerde bir çatlak vardı, içinden bakabileceği, hatta belki de elini uzatabileceği bir çatlak. Bu onun kendi elini tutmasına yardımcı oldu.

Adamın kolu kızın etrafına dolandı ve onu göğsüne doğru çekti, sanki kızın da onun ağırlığına ihtiyacı varmış gibi.

"Birbirimizi tanıyorduk," diye bitirdi, sanki bir şeyleri yumuşatmaya çalışıyormuş gibi daha derin nefes alıyordu. "Kazım ve ben on beş yaşından önce birbirimize yabancıydık. Şimdi de yabancıyız."

Onun havasını içine çekti ve şeytanlarının rahatlığının etrafını sarmasına izin verdi. Bu onun sakinleşmesini sağladı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Sen iyi değilsin.* İyi yaratıklar böyle davranmaz, başkasının acısını alıp kendi acılarını onunla susturmaz.

"Kavga etmeye o zaman mı başladınız?" "Çok daha uzun süredir kavga ediyorduk."

Ama o zaman onu kaybettiler. Artık o güvenliğe sahip olmadıkları zaman.

"Onu bunun için mi öldürdün, babanı?" diye sordu, o gri gözleri o kadar dikkatle izliyordu ki, kırmızının en yumuşak tonunu gördüğünü sandı.

"Bana bir kılıç verip bunu kardeşime doğrultmamı söylediği anda onu öldürmeliydim," dedi ve sesi çakıl taşından ibaretti, gözlerinde o korlar alevleniyordu. "Onun çocuğu olmanın soyu için güçten başka bir şey ifade ettiğini düşünmekle aptallık ettim."

"Daha anlamlı olmalıydı," dedi sessizce, bir damla gözyaşı daha yüzünden aşağı süzülürken nefes alış verışı onunkine uyuyordu. "Gençtin. Bir piyon olmanın nasıl bir his olduğunu, sevdiğin birini kendi isteğin dışında incitmenin nasıl bir his olduğunu bilmemeliydin."

" *diye* bir şey yok." Gözleri kadının yanağındaki o hain gözyaşı izine kaydı.

"Hayır, değil." Sanki aynı acıya birlikte batmışlar gibi hissediyorlardı. Ama en azından bu konuda yalnız değillerdi.

Kıpırdanarak yaklaştı ve adam onu sakinleştirdiğinde dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

"Öpüşmeyi sevmiyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra kalçalarını kavrayarak onu yerinde tuttu. "Bu bir iş - ruhları nasıl kabul ettiğim." Aheia geri çekilmeye çalıştı ama adamın elleri sağlamdı. "Ama seni öpmeyi düşünmeden edemiyorum."

Göğsündeki balon bir kez daha genişledi, canını acıtana, onu gerene kadar. "Düşünmeyi bırak," diye fısıldadı dişleriyle onun alt dudağını çekiştirerek.

Bölüm 38

AHEIA

Adam onu rahatlatmıştı ve kadın bu iyiliğe nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu, aynı şekilde değil. Çünkü *olmamalıydı* ve geçmiş sağlamlaştırılmıştı. Ama bunun geçmişin bir parçası olduğunu umuyordu.

Bir kaçış teklifi.

Bu, geri döndüğünden beri paylaştıkları ikinci gerçek öpücüktü, tabii ağzından gelen spermi yaladığı anı saymazsa, ama bir şekilde ilk öpüşmeleri gibi hissettirdi. Adamın dili kızinkine karıştı ve dişleri kızın dudaklarını çekti, ağır elleri kızın sırtını kucağına bastırdı, su ikisini de tutuyordu. *Tanrım*, sevişir gibi öpüşüyordu, talepkâr ve her şeyi tüketiyordu ve kız buna doyamıyordu. Sarhoş olmuştu, vahşi bir hayvan gibi kendini onun sertleşen sikine sürtüyordu. Klitorisi adamın sıcak tenine masaj yapıyor, pürüzsüz sürtünme adamın shaftına doğru uzanan damarlar tarafından parçalanıyor ve çıkardığı seslere engel olamıyordu.

Adam ellerinden birini aralarına sokup kalçalarını yeterince geriye iterek sikini yumruklayabildiğinde öpüşmeleri morarmaya başladı, parmak eklemleri yukarı aşağı pompalanıyor, yumuşak hissinin yerini sert kemikler alıyordu. Kadın

Adam kendini becerirken ve aynı vuruşta onu boş bir orgazmın kenarına yaklaştırırken nefesi kesildi, sırtını eğdi. Kaygan vücutları dağınık bir şekilde hareket ediyor ve suyun ıslaklığı kadınınkıyla savaşıyordu.

"Benim için kalçalarını kaldır," dedi, sikinin başını klitorisine vurarak, yumuşak darbe karnında küçük şimşek patlamaları yarattı. Oradaki fırtınayı besledi ve onu geri koalamaya çalışmaktan kendini alamadı, ona ihtiyaç duyduğu şekilde dokunması neredeyse yeterli değildi.

İçgüdüsel olarak, "Yap beni," dedi. Aklı bunun kötü bir fikir olduğuna karar veremedi cümle ağzından çıkmıştı. Ama adam koyu renk kirpiklerinin altından ona baktığında hemen yakaladı. *Bıçaklar*. Lanet olası bıçaklar, o gözler.

"Bunu benim için tekrarla," dedi fazla sakın bir şekilde. Ondan aldığı tepki, arıların tüm omurgasını vızıldatması, damarlarındaki uğultunun her kalp atışında zonklaması gibiydi.

"Beni duydun," diye nefes nefese kaldı, her iki da boku yediğine karar vermişti.

Alt dudağını ıslattı. "Eğer o amcığı bir saniye içinde sikime , o güzel kıcını kucağıma yatıracağım ki o lanet tavrını düzeltebileyim."

Alt dudağını ısırdı, kalçalarını sallarken ve kendisine söyleneni bir iniltiyi bastırdı. Başka bir zaman zorlayacaktı, çünkü bunu da istiyordu, ellerinin teninde böyle olmasını istiyordu. Ama şu anda o kadar boştu ki. Boş ve üzgündü ve adam da aynı şekilde görünüyordu. *Buna ihtiyacım var*. Kalçaları daha da açılarak adamın göğsünde öne doğru eğildi, elleri adamın saçlarında dolaşıyordu.

Dondu kaldı, kalçalarındaki kaslar kaskatı kesilmişti, çünkü adamın siki onu yavaşça, sadece büyüklüğünü hatırlatmaya yetecek kadar sokuyordu. Bu bir alay, bir vaat ve bir tehditti, hepsi de orgazmı tetikleyen bir pakete sarılmıştı.

Çenesi çatlamak üzereymiş gibi görünüyordu, sonra titrek bir nefes verdi ve bu nefes kulağa çok fazla kısıtlama gibi geliyordu. Adamın ellerinden biri boynunu kavrayıp sıktığında kalbi kulaklarında çarpmaya başladı. Bu bir uyarıydı, eğer kımıldamazsa bunu onun için yapacağını söylüyordu. Ve bunu yapmasını, canının yanmasını istiyordu. Yalvaran gözlerle ona baktı ve aralarındaki her şey değişti. Onun kararlı hali parmaklarının arasından kayıp gitmiş ve yerine yenisi gelmişti. Yeni Aheia'yı çok iyi tanımıyordu ama sırrına çok benziyordu -yardıma ihtiyacı olan. Yumuşak olan.

"Her santimini, Aheia." Adam daha derine inerken Aheia boğulur gibi oldu ve çaresiz gözlerle yukarı bakarak inledi.

"İhtiyacım var, yapamam."

Kız yumuşadıkça adamın tavrı da sertleşti, tutuşu da.

"Eğer istediğimi hemen şimdi vermezsen, onu senden alırım."

Adam kızın boynunu bıraktı, bir eli mermere uzanıp parmak eklemlerini beyazlatan bir kavrayışla onu bir santim daha aşağı itti.

"Siktir, bu çok fazla." Adam onu ayırırken nefesi kesildi, bacaklarını bu kadar geniş tutmanın zorluğuyla titriyordu. Çok fazla tam da istediği şeydi. *İsteddiği* şey, sadece ihtiyacı olan şey değil. *Tehlikeli*. Tehlikeli bir fark.

"Bunu kaldırabileceğini biliyorum." Sesi bal gibi kalındı, parmakları şimdi onu zedeliyor, horozu derinlere gömülüyordu. "Sür onu."

Çok *gerçekti*. Diğer her şey bulanık hissettirirken her zaman *gerçekti*.

Tıpkı onun gibi titriyordu, eli küvette sımsıkı duruyordu, diğeri saçlarını sıkıca kavramıştı, amcığının onun boyuna doğru kaydırırken, erimiş şehvetin dokunduğu her santim deride dalgalandığını hissediyordu. Eğer yapabilseydi

sonsuz dek bu anda kalacaktı, kalacaktı. Çünkü ne kadar olursa olsun, onun acısı onu besliyordu. Boğazından aşağı akıyor ve göğsünü ısıtıyordu ve... önemli olduğunu hissediyordu. Sanki vücudu onun için başka kimsenin yapamayacağı bir şey yapıyordu.

Sırtındaki yara izlerini hatırladı ve bu görüntüye midesini tehdit eden sıcak bir zevk dalgasıyla karşılık verdiğini hissetti. Çünkü bu berbat bir şeydi. *Sen iyi değilsin.* Bu düşüncede boğuldu.

Korkularını ona açtığında haklıydı - ona derisinin hemen altında duran karanlık küçük dürtülerden korktuğunu söylediğinde; kendini bastırmayı bırakırsa kim olabileceğinden korktuğunu söylediğinde.

Ve şimdi korkusunun haklı olduğunu biliyordu. Çünkü onun gözlerindeki acıyı *seviyordu*. Bundan zevk alıyordu.

Sen bir canavarsın.

"Daha sert," diye dişlerini gıcırdattı. *Canımı yak, bunun bedelini ödet bana.* Parmakları yüzünün yan tarafına saplandı, dudakları aralandı, tehlikeli gözleri onu kıstırdı ve acı verecek kadar içine girdi.

Aheia inledi, tanımadığı hisler ve seslerden başka bir şey hissetmiyordu.

"Bana nasıl oynucağım olmadığını bir daha söyle," diye homurdanarak yanağına vurdu, çenesinin kenarını sıcak küçük iğnelerle karıncalandırmaya yetecek kadar. *Oh.*

"Bunu bir daha yap," diye nefesini tuttu, adamın siki amına giriyordu ve onu Tanrıların lanetlediği boğazında hissedebildiğine yemin etti.

Yüzüne keskin bir acı çarptı, nasırlı avuç içi başını yana çevirmesine neden olacak kadar sert bir şekilde tenine çarptı. *Oh, lanet olsun.*

"Fahişeliğimi bu kadar *iyi* yaparken seni soktuğum yerden hoşlanmadığımı söyle bana."

Başını iki yana salladı, dilinin ıslak sıcaklığı yanağının yanan etinde gezinip onu yatıştırırken, bir eli onu yerinde tutmak için boğazını sıkıyordu. Şu anda onu beceriyordu, tamamen onu beceriyordu ve anlamlı bir düzende kelimeler oluşturmak bir yana, hareket bile edemiyordu. Adam ona tekrar vurduğunda, acısı şimşek gibi çaktı.

Gölgeleri Arioeh'un uzuvlarına dolanıyordu ve ona dokunduklarında sanki serbest kalıyorlardı, sanki ona ihtiyaçları varmış gibi hissediyorlardı. Arioeh'un iniltisi boğuklaştı ve itişleri daha vahşi, dağınık hale geldi ve gölgeleri bile kekeliyor gibiydi. Sanki onun tenine sızmak ve içini ele geçirmek istiyorlardı; olamayacakları halde onları bir yapmak istiyorlardı. Aralarında paylaştıkları bu ihtiyaç onları teşvik ediyordu. Kızın eli adamın buklelerinde dolaştı ve tükürük çenesinden aşağı damlarken, şimdi ağladığı zevk gözyaşları üzüntüden dökülenleri silip süpürdü.

Gözleri başının arkasına yuvarlandı ve adam çenesini kavrayıp onu tekrar kendine doğru çekene kadar gözlerini kapattı. "Ben seni sikerken gözlerini benden ayırma."

Dudağını dişlerinin arasında yuvarladı.

"Kaçmak için beni kullanabilirsin ama benden kaçamazsın."

Hava onu terk etti ve adam kalçalarını onun üstüne doğru çarparken nefesi kesildi.

"Seni bu şekilde hissettirmeyi bilen tek kişi benim," diye dudaklarına homurdandı ve kadın çılgınca başını salladı, orgazmına yaklaştığını hissediyordu. "Söyle bana."

"Nasıl yapılacağını bilen tek kişi sensin." diye tekrarladı, sırtı kamburlaştı, adamın karnı karnına bastırırken, aleti içinde onu ürperten noktaya masaj yaptı.

"Bu amcık benim."

"Senin." Sorulmasına gerek yoktu.

Parmaklarını soktu, dudaklarını ayırırken ağzını onunkine doğru tuttu. "Kahretsin, Ari, yapacağım-" Kıvrılırken panik gibi hissetti, iç kısımları onun horozunun etrafında spazm yapıyor, klitorisi ona karşı öğütüyordu.

"Bu orgazm da benim," diye homurdandı, kalçalarını acımasızca kavrarken boynunu ısırды. "Ver onu bana, Aheia."

Başı geriye düştü, dişleri ensesinde keskinleşti, göz kapaklarının arkasındaki karanlık küçük ışık sızıntılarıyla patladı.

"Daha sert, canımı yak, Ari," diye soludu, saçlarını çekiştirerek onu daha yakına çağırды ve ikna edilmesine gerek kalmadı.

Derisi ve , gerdiği kasları gevşedi. Kollarını ona dolamayı zar zor başardı ama bunun bir önemi yoktu çünkü gevşediğinde adam onu tuttu. O *aldı* ve kadının zihni bomboştu.

Adam boş bir zihinle onun kendisine sunduklarının her bir zerresini çalarken kadın kemiksizdi, sinir, su, gözyaşı ve kandan başka bir şey değildi. Kafatasında titreşen tek bir düşünce dışında durağan olan bir zihin; ona artık kendisini de tanımadığını söyleyen ve bu yeni versiyona ne zaman dönüştüğünü merak eden bir zihin.

Aheia ne zaman durduklarını bilmiyordu.

Uykuya daldığını da hatırlamıyordu ama kabuslar ondan çok uzakta kalmıştı - derin, yıldızsız bir uykudan ancak Arioeh odanın kapısını kilitlediğinde uyanabildi. Gözlerini kırıştırarak ona baktı ama Arioeh yatağın yanından geçip üzerine kırmızı kan damlayan tuvalete doğru yürürken ikisi de konuşmadı.

Kırmızı kan.

Aheia çarşafın altından sürünerek çıktı, zaten ağrıyordu ve onu takip ederek ellerindeki kanı yıkamasına yardım etti.

"İyileşiyor," dedi Arioeh, aynasında onun bakışlarıyla buluşarak. "Yakında onu görebileceksin."

Boğazı düğümlendi. Ophion hakkında soru sormamıştı çünkü korkuyordu. Büyük bir kısmı bunu geride bırakmak, büyük bir kısmı da olanları unutmak istiyordu. Arioeh onu öldürseydi daha kolay olurdu. Ama burada kolay bir seçenek varmış gibi görünmüyordu.

"Onu iyileştirebilirdin," dedi sesi kalınlaşarak. "Ama yapmadın." "Ona asla böyle bir rahatlık vermeyeceğim." Islak elleri çenesini kavradı ve gözbebeklerinin grisi siyah damlalar sızdırdı. "Hayatınızı hatırlamakta sorun olmadığı gibi hatırlamamakta da sorun . İkisi de geçmişinizin ağırlığını azaltmaz,
Ve ikisi de intikamını alman için sana yardım etmemi engellemeyecek."

Bölüm 39

AHEIA

Sonraki birkaç gün kitaplarla ve Nyco'yla geçti çünkü canı sıkıldığında onları Kaserne'den aşırırmıştı. Onların varlığını seviyordu ve onlar da kendisinininkini umursamıyor gibi görünüyorlardı. Aheia Arioch'a onların etrafta nöbetçi olarak dolaşmalarını istemediğini söyledi, çünkü Arioch haklıydı; Nyco'dan hoşlanıyordu. Herhangi bir emirle orada olmalarını istemiyordu.

Noctua odanın uzak köşesinde kendine bir yuva yapmıştı ve Aheia, parçalara ayırıp pencere pervazına dayadığı beyaz yastıklardan birkaçıyla onu desteklemesine yardım etti.

Burada *yaşadığı* gibi burada da *yaşadığının* farkındaydı. Ve bunun ötesini düşünmek istemiyordu. Gururlu yanı, sadece bu konudaki seçimini yatıştırmak için gücünü toplayıp gitmek istiyordu. Ama garip bir rahatlık hissetmeye başlayan yanları hareketsiz kalmaya aldırmıyordu.

Nyco, Aheia'nın kucağındaki kitaba bakarak, "Hayır, *ghabiun*," diye kelimeyi yavaş ve yumuşak bir şekilde uzattı.

"gereken en önemli kelimenin *aptal* olduğunu düşünmüyorum." "Oh, katılmıyorum."

Onlara bu ifadenin hak ettiği bakışı attı. "Neden bu kadar çok garip zaman değişimi var?"

Homurdandılar. "Çünkü uzun zaman önce birileri tüm cevapların kendilerinde olduğunu düşündü."

"Bir ölümlü dilinden türetilmiş, değil mi?" Aheia sordu.

"Evet, ama o zamandan beri yanlış anlaşılma ve doğaçlama ifadelerle çarpıtıldı. Kendinizi bu dili konuşan şehirlerden birinde bulmanız gibi beklenmedik bir durumda, sizi anlamakta zorlanacaklardır." Okudukları kitaptan başlarını kaldırdılar. "Lujha zor bir dil çünkü bir doğru konuşma şekli var, bir de herkesin gerçekte nasıl konuştuğu var. Bu yüzden, tüm kuralları öğrendiğinizi düşündüğünüzde, yanıldığınız kanıtlayacağım ve size nasıl bir Nephilim gibi konuşacağınızı öğreteceğim."

"Şuna geçebilir miyiz?"

"Hayır," diyerek onu kovdular. "Temel bilgileri öğrenin."

Gözlerini devirdi ve sol başucundaki komodinin üzerine yığığı mavi kitaplardan birini -köprü dilinde okuyabildiklerini- karıştırdı. Başlığında altın harflerle *Değerli Taşlar* yazıyordu.

Kâğıtta farklı taşların resimleri vardı ve altlarında renkleri, parlaklıkları ve kristal gövdeleri yazılıydı. Her taş için çok daha fazla bilgi, paragraflar ve paragraflar vardı, nerede bulundukları, ne anlama geldikleri, hatta hangi sihir sistemleriyle konuştukları hakkında ayrıntılar vardı. Sayısız resmin önünden geçti: ametist, umbrit, oridit, meteorit, fae taşı ve sonra onu buldu.

Onun.

Rengi solmuş ve kırılğan kâğıttan resmi ona bakıyordu.

Lápis

Mavi

Yağlı, .

Metnin üzerinde kayarken dudakları aralandı.

Yarı değerli değerli taş, bu dünyayı dolduran en yaygın taşlardan biri olarak tüm alemlerde bulunur. Derin gök mavisi, kraliyet, onur, Tanrıların hakikati, güç, ruh ve vizyon sembolizmini geliştirmiştir - bilgelik ve hakikat için evrensel bir sembol. Lujha'dan Gjósso'ya ve Calmani'ye kadar tüm diyarlardaki büyücülerle uyumludur ve hatta bazı ölümlü Heretiklerin bile büyülerinde kullandıkları bilinmektedir.

"Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" Kitabı yukarı

kaldırdı. Gözlerini kısarak sayfaya baktılar. "Neden?"

Kaşlarını çattı. "Sadece merak ettim."

"Sıradan, sanırım." Nyco omuz silkti ve kendi metnine döndü.

İçini bir parça hüznü kapladı. Pek anlamlı gelmiyordu ama taşı özlemişti. Hayatının bir döneminde taş ona rahatlatıcı gelmişti.

Aheia parmaklarını son bir kez eski sayfaların üzerinde gezdirdi, küçük mavi şeklin ana hatlarını çizdi, sonra tekrar kapatıp diğer iki kitabı yanına çekti.

Ateşle Yaralanmış Topraklar

Astronomi: Lyria, Aljira, Ötesi

"Astronomi..." diye yüksek sesle okudu, kelimeyi zihninde evirip çevirdi. "Nedir o?"

"Benimsediğimiz bir ölümlü kelimesi." Nyco başını sallayarak kitaba baktı. "Buradaki yıldızlar hakkında bir kitap. Sanırım Lyria'nın yıldızlarına kıyasla nasıl olduklarından da bahsediyor ama birkaç yıldır okumadım."

Aheia bir an tereddüt ettikten sonra metnin rastgele bir sayfada açılmasına izin verdi ve yüzü bir anlığına düştü. "Bunu okuyamıyorum,"

Nyco yerinden kalktı ve kelimelere bakarak ona doğru yürüdü. "Sova: 'Amm'ın baykuşlarına atfedilen bir takımyıldızı." Gözleri sayfanın aşağısında, üzerinde küçük kırmızı çizgiler olan bir gökyüzü resmine kayd. "Sova, Aljira'da Yılan ve Güve takımyıldızları arasında çağlar önce tespit edilmiş. Ancak Lyria'da hiç görülmediler."

Güve. Yumuşak bir şey zihnine dokundu.

"Takımyıldızlarınız neden Lyria'ninkilerle karşılaştırılıyor?"

"Yıldızların Lyria'dan Aljira'ya nasıl değiştiğini bilmek bize diyarlar ve yapıları hakkında cevaplar verdi." Parmaklarını sayfanın üzerinde gezdirdiler. "İç enerjilerimizde farklılıklar var - genetik yapımızda. Bu farklılıklar, bazı büyülerimizi bazı durumlarda kullanamamamızın nedeni.

uzay cepleri. Aljira'da Keloseros'tan daha düşük olan belirli bir enerjik düzlemde yaşıyoruz. Mithra'nın Brite magyck'ini burada kullanamamasının ve tam tersi Nephilim'in de birkaç istisna dışında Dark magyck'i burada kullanamamasının nedeni budur. Lyria da aynı. Bizden daha yüksekte ve Keloseros'tan daha alçakta yer alır, ancak çok fazla değil ve bu yüzden magyck'imiz ölümlü alemde çalışır, ancak etkileri körelir."

"Farklı düzlemler, paralellikler gibi mi?"

Nyco başını salladı. "Hayır, paraleller ayrı evrenlerdir. Aynı âlemlere kolayca girip çıkamazlar."

Aheia yavaşça başını salladı, bir sonraki sayfadaki *Yılan* takımyıldızına baktı, başlıklar birden fazla çeviriyle yazılmıştı.

"Yılanın ne gibi bir önemi var? Sanırım bu üçü burada bir amaç için vurgulanıyor?" Pencerelerinin arkasında kaç tane takımyıldız olması gerektiğini düşünerek kaşlarını kaldırdı.

"Doğurganlığın ve dişi kanının gücünün ilkel sembolüdür. Her Nefilim için 'Amm' tarafından yaratılan ölümsüz yaşam döngüsünü simgeler."

"Keloseros'ta yılan kötü bir alamettir," diye mırıldandı. "Bir şey görüldüğü yerde öldürülmelidir, çünkü canlı bırakılırsa zarar verebilir."

Nyco bir an için ona baktı, ela gözleri sıcacıktı. "Görünüşe göre yılan ilmimiz birbiriyle bağlantılı olabilir. Aynı madalyonun iki yüzü."

Aheia başını eğdi.

"Bana ülkenizdeki dişilerden bahsedin."

"*Benim* diyarım değil," dedi Aheia hızla ve Nyco'nun dudağı seğirdi. Hiç böyle hissetmemişti... Onunkini. Tam olarak değil.

"Benim hatam."

"Hayır, bu-" İçinden dökülmek üzere olan özrü bastırdı. "Keloseros'taki dişiler..." diye devam etti. "Onların varlığı

evleri ve aileleri. Bazılarının sakın ve güzel bir hayatı var..." *Diğerleri siyasi stratejilerde takas ediliyor, diğerleri canavarlarla evlendiriliyor ve diğerleri de inançları yüzünden öldürülüyor.* Boğazını temizledi ve genel bir konuya odaklanmaya karar verdi. "Seçici olarak eğitilirler. Kitapların ve birkaç öğretmenin yardımıyla belirli meslekleri öğrenmelerine izin verilir, ancak bunun ötesinde pratik yapmalarına izin . Mithra Yüksek Mahkemesi bir seçenek varmış gibi davranmayı seviyor, sanki cömertlermiş gibi, ama sonra kapıları aynı hızla kapatıyorlar."

"Aynı para, farklı taraf," dedi Nyco işaret ederek ve haklı olduklarını düşündü. Yılan burada sonsuz yaşamı ve dişil gücü simgeliyordu ama Mithra için tam da bunu bastırma ihtiyacıydı.

"Güveler," diye devam ettiler o sormadan önce. "Onlar yeniden doğuşun işaretidir. 'Amm Manāt'ı kafeslemek için canını verdiğinde, onların bir tutulmasının ayın etrafını sardığı söylenir."

"Peki ya baykuşlar?" Aheia sordu. "Sizin dünyanızda mı?"

"Baykuşlar her zaman ölümün habercisi olmuştur."

Ölümün habercileri.

"Efsane bize 'Amm'ın her birinin içine karanlık tohumlar ektiğini söylüyor, ölüm yaklaştığında çiçek açan türden, tıpkı magyck'in bizi çağırdığı gibi kuşları çağıran türden."

"Ne amaçla?" Aheia sordu, gözleri odanın diğer ucundaki Noctua'nın kilerle buluştu.

"Bir uyarı."

O astronomi kitabı işe yaradı. Aheia'ya ilginç bir şey öğretti.

-Dışarıdaki yıldızlar sabit durmuyordu. Hiç de zamansız değillerdi. *Dönüyorlardı*. Aslında hareket ettikleri halde, sadece sonsuza kadar aynı düzende kaldıklarını varsaymıştı. Narenciye bahçesinde, sabahları daha büyük, kestane rengi yıldızlardan birinin asılı olduğu yere dikkat etti - diğerlerinin arasında göze çarpacak kadar büyük olanlardan. Aynı yıldız Kaserne duvarının girişindeki beşinci ağacın yanından dönerek geçtiğinde akşam oluyordu. Kesin bir bilim değildi ama yine de bir şeydi.

Aheia yerleşkeye dönmek üzere koruluktan ayrıldığında, eğer teorisi doğruysa öğleden sonra olmuştu. Orada ne kadar uzandığını unutmuştu ve bir süre Koutávi de ona katılmış, kırmızı pamuklu pantolonuyla Aheia'nın tırmandığı ağacın yanında yerde sessizce uyumuştı. Kan gibi kırmızıydı. Varcolac'la kanlı bir meyveyi paylaştığı için parmak uçlarında lekeler vardı ve ekşinin en sevdiği tatlardan biri olduğuna karar verdi. Aç olduğu için daha fazla yiyordu ve aç karnına odasında antrenman yapmaya çalıştığı iki seferde neredeyse bayılıyordu.

Koridorda ilerlerken kollarında kalın bir kitap taşıyordu. Sokaklarda dolaşan ve birbirlerini tanımak için tek bir kod adı kullanan maskeli kanunsuzlar hakkında bir hikâyeydi bu. Girdaptan geçip kendini yerleşkenin tanıdık mermerlerinde bulduğunda Koutávi'nin büyük burnu çevresindeydi.

Tüm eski hikâyelerin içine dalmak rahatlatıcıydı. Hepsi de çılgınca yolculuklar yaşamış yüzlerce yaratığın gerçek ve kurgusal hikâyeleri vardı. İçinde kaybolduğu en son kitaplardan biri Aljira'nın tarihinin ikinci cildi idi. En sevdiği bölüm, farklı türlerin ayrıntılarına girdiği kısımdı. Öğrendiği en büyüleyici şey, bazılarının *ejiam* isimleriyle doğduğuydu - doğumda bir yaratığın kemiklerine kazınan ikinci isimler. Lúe'a bunu sorduğunda, Lúe ona kanıtlanabilir bir gerçek olmaktan çok, yeniliği nedeniyle tarihe uyarlanmış bir söylence olduğunu söylemişti. Söylendiğine göre, Tanrılar yavrularının doğumunda hazır bulunduklarında, 'Amm onların gerçek isimlerini yıldızlara fısıldar ve bununla birlikte yeni bir takımyıldız oluşurdu. Ancak gecenin sonunda, bunun geçerliliğini gerçekten bilmenin veya kanıtlamanın bir yolu yoktu.

Aheia için fark etmezdi. Bu fikri sevmiştir. Buna inanırdı.

Etrafta tek başına dolaşmak hâlâ sınırda rahatsız hissettiriyordu. İstedliğini yapmakta özgür olduğunu biliyordu ama Keloseros'tan beri içine işlemiş olan o eski hislerden kurtulmak zordu.

Ayaklarının altında bir yerlerde, eski hayatının hâlâ kafeste olduğunu düşündükçe damarlarında garip bir endişe hissi uyanıyordu. Neredeyse birçok kez Ophion'u soracaktı. O *aşağıda* bir yerdeydi ve bu düşünce midesini bulandırıyor. İsterse onu görebileceğini biliyordu ama görmediğini hemen fark etti.

Henüz değil.

Potansiyelden korkuyordu. Eğer Arioch onu geri götürürse, hayatı boyunca sormak istediği soruların cevaplarını alabilirdi. Ama bununla başa çıkabilir miydi? Paniğe kapılır mıydı?

Yatağı artık maviydi, çünkü gece gökyüzüne uyması hoşuna gidiyordu ve elindeki siyah kitap, onu yatağın üzerine fırlattığında karışıyordu.

şilte, tuvalete doğru gidiyor.

Sudan çıktığında kendini yeni bir yaratık gibi hissediyordu, nihayet çiçekli portakal bitkilerinin yapışkan parçalarını derisinden sıyırmayı başarmıştı. Saçları hâlâ kuruyordu ve damarlarındaki ürpertiği hissettiğinde ipek iç çamaşırlarını giymeyi henüz başarmıştı. Arioeh ona gizlice yaklaşamazdı, artık yaklaşamazdı, o yanındayken titreşirken yapamazdı.

"Bu ne için?" diye sordu, adam kollarına bir sürü inci bırakırken. Yumuşak pembe renkteydiler ve sadece bir kolye olamayacak kadar çoktular. Onları toplamak ağır geldi.

"Bu akşam bir yemek var."

"Ne için?" diye sordu.

"Bazen yüzümü göstermek zorunda kalıyorum."

"Beni davet etmenin resmi yolu bu mu?" Gözleri parlıyordu.

"Ve bu-" Ne yapacağını bilemez bir halde söz konusu ipleri havaya kaldırdı.

"Bir elbise."

"Bu bir elbise *değil*." Aheia başını eğdi, parmaklarını boşluklardan içeri soktu. "Bu... inciler."

Ellerini ceplerine götürürken ağzında yumuşak bir gülümseme belirdi ve Aheia onun kıyafetlerine utanmadan bakmaktan kendini alamadı. Tamamen siyahtı, sahip olduğu tek renkti ve bir hafta önce ağzına taktığı gümüş yüzükler ellerinde parıldayan bir hatırlatıcıydı. Birkaç zincir takmıştı ve saçları dağınık ve evcilleştirilmişin en tuhaf kombinasyonuydu, gevşek bir topuzla geriye doğru toplanmıştı.

Daha fazla açıklama yapmadı. Bunun yerine, elbiseyi kadının elinden aldı ve her birinin nerede olduğu konusunda hiçbir soru işareti yokmuş gibi soydu.

iplik gitmeliydi. Nefesi kesildi, o yanındayken tenine yayılan sıcak karıncalanmalar kollarından aşağıya doğru dans etti.

Arioch bacaklarını farklı halkalardan geçirmesine yardım etti ve Arioch eğilip ayaklarını iplerden geçirmesine yardım ettiğinde dengesini sağlamak için onun omzuna tutunmaya çalıştı. Yutkundu, Arioch gözlerini onunkilerden ayırmadan incileri yavaşça vücudundan geçirirken kalbi hâlâ doğal olmayan bir hızla çarpıyordu.

Sonra, omuzlarına ağır bir şekilde oturduğunda, ellerini kalçalarına koydu ve onu aynaya doğru döndürdü.

Dudakları aralandı.

Vay canına.

İnci teller göğsü boyunca onu örtmeye yetecek kadar uzanırken, kaburgaları boyunca teninin küçük şeritleri görünüyordu. Karnından aşağıya ve belinin etrafından çoğunlukla açık olan arkaya doğru sarkıyor ve sonra kalçalarının etrafından sarkıyordu.

"Pembe mi?" Başını kaldırıp ona baktı, dalgın bir şekilde parmaklarını karnının üzerindeki küçük kusurlu kürelere sürüyordu. Sürtünme çok lezzetliydi, onu tüm doğru yerlerinden yoğuruyordu.

"Rengini beğendim."

"Beni hiç pembe giyerken görmedin."

Parmak uçlarını kızın boynunun sütununda gezdirip eğildiğinde gözleri karardı. Ağzından sadece birkaç santim uzakta, nefesini çaldı ve aralarında bir sıcaklık kıvılcımı hissetti. Adamın dilinin, dudaklarının ve nasıl hissettirdiklerinin anısında kaybolmasına yetecek kadar yakındılar. Gölgeleleri, *Tanrılar, bıçağı.*

"Tabii ki var." Çenesini tekrar aynaya doğru iterken sesi kalındı.

Kendine tekrar baktığında ciğerlerindeki hava boşaldı; boynundan kollarına ve burnunun kenarına kadar derisinde açık pembe lekeler vardı; incilerle aynı renkteydi.

Tek yapabildiği şaşkın bir oflama ile adını koyamadığı bir ses arasında bir şeydi. İltihaplı derinin bazı kısımlarına dokundu, elini geri çektiğinde geride sarı izler kalmıştı. *Tanrı aşkına.*

"Çıplak görünüyorum."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak onun yansımasıyla tekrar karşılaştı ama Ariocho gülümsemedi. Yırtıcı ve hesapçı olduğunu hissettiren bir bakışla onun ağzına sabitlenmişti.

"Sadece benim için kızırırsan." Ve sadece bu ifade bile yanaklarındaki ateşin daha da alevlenmesine neden oldu.

"Siktiğimin sadisti."

"Pek sayılmaz. İkisini de seviyorum," diye mırıldandı, bir adım öne çıkıp leğen kemiğini mermere dayadı.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak adamın yanağındaki yavaş yavaş iyileşen yara izlerine odaklandı.

"Ama yine de kanayan tek kişi benim." Vücudunun dört bir yanındaki kesikler sözleriyle birlikte yandı.

Adamın gözleri kısıldı ve kadın onun gömleğinin düğmelerini teker teker açmasını izledi.

"Sen *ne-ahh!*" Adam onu kucağına alıp sırtını makyaj masasına yasladığında çığlık attı, inciler rahatsız edici bir şekilde kıkına batıyordu. "... ne yapıyorsun?"

Göğsünü açtı, kollarındaki gömleği silkti ve kendi bedenine yer açmak için içgüdüsel olarak genişleyen kalçalarının arasına girdi.

"İyiliğine karşılık ver, Helfyre."

Dişlerini bir an için alt dudağına gömdü ve adamın göğsündeki kalın kasları sıyırdı. *Helphyre*. Ona her şeyden çok bu şekilde hitap ediyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Ama bir yanı *Ruhi*'yi geri istiyordu. Belki de artık onun ruhuna sahip olmadığına göre, onun için artık bu değildi.

Bu düşünceyi kafasından silkeledi ve midesindeki sancıları gözünün önünden uzaklaştırarak tırnaklarını adamın karnında gezdirdi. Bu onun en sevdiği aktivite haline gelmişti çünkü adamın karnı sanki ona vurmuş gibi kasılmıştı. Onu orada titretmek için hiçbir şey gerekmiyordu.

Aheia daha da yakınlaştı, adam ensesini ağır bir elle kavrarken onun yara izlerinden birini yaladı. Bacakları yavaşça adamın kalçalarına dolandı ve geçici hareketlerle adamın omzundaki kasları ısırdı.

Ama kadın istediği gibi ısıramadan, adam onu boğazının sütununa doğru çekti. Gözlerini onunkilere dikti, dudakları boynu büküldüğünde kendini belli eden damarın üzerinde gezindi.

"Gömleğin bunu örtmez," diye nefes aldı, kalp atışlarına sürtünerek.

"Konuşmayı kes amına koyayım," diye inledi adam, boşta kalan eliyle kalçasını kavrayarak

elini tuttu ve aynı hizaya gelene kadar onu kendine doğru çekti. Nefes nefese kaldı, adamın bacaklarının arasında seğirdiğini ve sert aletini göbeğine bastırdığını hissetti. Adam kıpırdandı, dar daireler çizerek kendini amcığına sürttü. *Oh, sik beni*.

Bacakları daha da açılmıştı, klitorisi zonklarken vücudu kıvılcımlar saçıyordu, dişlerini gösterip derisine gömdüğünde. Çıkardığı ses her şeyden çok hayvani bir sestir ve sertçe ısırp etin verdiğini hissettiğinde nabızı diline çarptı. Kanı sıcak ve ıslak bir şekilde fışkırıyor, ağzını şurup gibi dolduruyordu. Sinir uçları kıvılcımlandı ve

Bir parazit gibi yapıştığında sağladığı yüksek enerjiyle vücudu daha da ısındı.

Kanının çılgınlığıyla karışan sürtünme hissi onu titretti. Kalçalarının sarsılmasına ya da adam ona masaj yaparak yaklaştıkça tenine karşı çıkardığı boğuk iniltiye engel olamıyordu.

"Oh, lanet olsun, ben-" Ondan ayrıldı, vücudu titriyor ve sarsılıyordu. Yumuşak bir orgazm aniden kenarlarını yıprattı. *Ne oluyor lan?*

"Aferin kızıma," diye homurdandı alnını göğsüne yaslariken. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı."

Onu sersemletip susturan bu ifadenin bir başka örneği. *Buna ihtiyacım vardı.* Onun kendisine ihtiyacı olmasını istiyordu.

Bir kalp atışı kadar daha öyle kaldılar ve Aheia kanı yalayıp yuttu, kanın doğrudan kafasına gittiğini hissetti.

"Bırak," dedi, sıcak sıvıyı dudaklarına sürerken. "Pıhtılaşacaktır." Sonra gömleğini çıkardı ve Aheia boynunun kenarındaki küçük siyah ize baktı. *Onun* izine. Şimdi eşleşiyorlardı ama onunki temizlenmiş ve bandajlanmıştı.

Görünüşünü düzelttikten sonra ondan uzaklaştı, odasına doğru başını salladı ve onu mermerin üzerinde titrerken bırakarak kapıdan kayboldu.

Kendini yavaşça aşağı bıraktı ve aynadaki bakışlarıyla buluştu. Gözlerinin mavisi parlıyordu ve göğsünün bir parça rahatladığını hissetti.

Gözleri. Beyaz saçları ve yüzündeki şaşkın ifade... Adamın izi pembe tonlarda kızın üzerinde uzanırken, elleri yanında olmasa da hâlâ kızın iç kısımlarındaydı. Yutkundu, nefes alış verişini düzene sokmaya çalıştı ve altın hançerle meşgul olarak iltihabı azaltmaya çalıştı

makyaj masasının diğerk ucunda duruyordu. Altın kılıf teninin etrafında sıkılaştı ve onu sıkıştırana kadar sabitledi. Bu acıda, ağırlığını hatırlatan şeyde hâlâ sakinleştirici bir şey vardı.

Elbisesinden çok hayalet gibi görünmeye başladığında odadan dışarı çıktı. Arioeh duvara yaslanmış, Aheia'nın yaklaşmasını beklerken elini cebine attı ve kapalı bir yumruk çıkardı. Aheia soru sorarcasına ona baktı ama o sadece bekledi, elini ikisinin arasında asılı tuttu. Aheia yavaşça soluyarak parmaklarını Aheia'nın parmaklarının üzerinde gezdirdi ve Aheia avucunun içindekini göstererek ona doğru açıldı.

Kalbi boğazına kadar tırmandı.

Ne?

"Bekle." Bu bir kelimedenden çok bir nefes vermeydi.

Adamın elinde annesinin mavi mücevher taşı duruyordu. Solas, yüzeyi neredeyse sıvı gibi gösteriyordu, ortasındaki çatlak dışında ışık üzerinde düzgün bir şekilde toplanıyordu. Lâpis altına batırılmıştı ve narin bir zincirle tutturulmuştu. "Bunu nereden buldun?"

Titreyen parmaklarının arasına aldı, tekrar tekrar çevirdi çünkü bir an için gerçek değilmiş, mümkün değilmiş gibi hissetti.

"Bana geri döndüğün gece elinde gömülüydü."

Küçük kırık çatlağı okşadı ve sanki kendisi de ortadan ikiye ayrılmış gibi göğsü bir kez daha ağrıdı.

"Onu benim için kolye mi yaptın?" Başını kaldırıp ona baktı, şu anda onun karşısında dengeli bir ifadenin hiçbir benzerini koruyamıyordu.

"Shiron metal işlerinde iyidir." Basitçe söyledi, narin ipleri ondan aldı ve saçlarını yoldan çekmeden önce boynunun arkasında tutturdu.

Gözlerini kırıştırtarak baktı, gözleri yanıyordu, söyleyecek hiçbir sözü yoktu. "Bu senin için ne anlama geliyor?" diye sordu bir anlık sessizlikten sonra.

"Bu sadece duygusal. Annemin taşı." Omuz silkti. "Yakınımda olduğunda onu yanımda hissediyorum. Onu hatırlıyorum." Aheia başını salladı, gözlerini mavi çatlaktan ayıramıyordu. "Çok güzeldi ama bana hiç benzemiyordu. Tam tersiydi, koyu renk saçlı, uzun boylu. Ama gözleri bana çekmiş." Bu ortak özelliği düşününce yüzünü buruşturdu. "Bana hikayeler anlatır, uzak yerler, hayal bile edilemeyecek maceralar ve manzaralar hakkında kitaplar okurdu." *Bir başka can alıcı nokta.* "O okurken oradaymış gibi davranır, Alancia'nın çayırlarında nasıl uzanacağımızdan ya da Sekha'nın en yüksek dağlarına nasıl tırmanacağımızdan bahsederdik - tabii ki yıkılmadan önce. Sanırım aklımızı başımızda tutan bu küçük huzur cepleriydi. Onun var olduğunu kanıtlamak için sahip olduğum son şey bu." Dişleri yanağının kenarını oyarak . "Artık magyck'imiz bile yok." Tüm Dioscuri'lerin paylaştığı ışık.

"Bana ona ne olduğunu anlat."

İstek onları sıcak ve ağır bir havaya soktu ve o günden ona hiç bahsetmediğini fark etti. Ortadan kaybolmasıyla ilgili yayılan söylentilerin aynısının onun ışık eksikliğinden de bahsettiğini varsaydı. Ne de olsa onu savunmak için hiç kullanmamıştı.

"Sınır," dedi boğuk bir sesle. "Keloseros'tan ayrıldığımda, içimdeki magyck'i yerle bir etti." Gözleri düştü. "*Bu dünyada karşılıksız hiçbir şey yok, iyilikten doğan hiçbir şey yok, beklentisiz sunulan hiçbir şey yok.*" Ophion'un kitaplarından birinde okuduğu sözleri tekrarladı. "Özgürlük karşılığında ışığım, sığınma karşılığında ruhum."

İçindeki burukluk dışarı taşı ve imalardan onu mahrum bırakmayı umursamadı. "İlk başta inanmamıştım, Tanrılar

O zamanlar beni tanımlayan tek şeyi çalacak kadar acımasızdım. Lyria'da tehlikeli yollardan bile geçtim, merkezlerinde Brite magyck iletiminin arttığı söylenen yollardan... belki yanıliyorumdur, belki hala benimle birliktedir diye denemek için... ama hiçbir şey olmadı. Sadece ..." Yutkundu. "Gitti."

Arioch uzun zamandır ilk kez onu okuyamıyormuş gibi ona baktı ve tam ona hangi soruyu sormak üzereyken yüzünde belirdi-

"Elbise mükemmel; sadece bana uyup uymayacağını merak ediyorum."

Kapı açılıp Lúe sırtında Kar'la içeri girdiğinde Aheia yerinden sıçradı.

"Bu mu? Hayır." Empat gözlerini devirdi, yere atladı ve dönmeye başladı. "Ama eminim senin için daha büyük bir beden bulabilirim."

Vücutunda siyah ve yeşil parıldıyordu, siyah iplerle bir arada tutulan göğüslerini kaplayan kumaş parçaları, gövdesinin çoğunu ve çıplak kollarını süsleyen dövmeler. Eteğı beline kadar iniyordu ve kısaydı, neredeyse yaprak gibi görünen çeşitli uzunluktaki noktalara geliyordu. İki havadar kol, pazılarını kelepçeliyor ve parmak uçlarına kadar iniyordu; altın yüzükler ve kolyeler solgun teninde parlıyordu.

Lúe deriler ve botlar giyyordu ama her zaman giydiğı kısa kollu, siyah gömleğini gövdesine tam oturan ve karın derisini açıkta bırakan bir gömlekle değıştirmişti. Gömleğinden eşit aralıklarla dört ince kumaş sarkıyordu ve ön kollarının etrafında iki siyah deri bant vardı.

Saçları yüzünden çekilmiş, yarısı başının arkasından deri bir bağla bağlanmış, geri kalanı da aşağıya dökülmüştü.

"Sanki çoktan giyinmiş olduğumdan eminmişsin gibi saldırıyorsun." Aheia kollarını kavuşturdu.

"Şimdi giyindin mi?" Lúç kaşlarını çatarak sordu, bakışları Ariocho'nun boynuna kaydı. "Kanamam var kardeşim, biliyor muydun?" Kelimeler alaycı bir tavrıyla sarılmıştı.

"Öyle miyim?" Ariocho ellerini rahatça ceplerinde tutuyordu ama yüzündeki ifade keskindi.

"Ne kadar şirin." Lúç köşedeki kanepeye uzanıp rahatına bakmadan önce Aheia'ya göz kırptı.

Kar ona aldırmadı ve Aheia'nın elbisesinin incileriyle uyumlu bir çift pembe topuklu ayakkabıyı uzatarak Şekil Değiştiren'in yanına gidip yanındaki mindere oturdu.

Ayakkabılar boyunu 10 santim daha uzattı.

"Seni bu kadar uzun görmek garip." Empatın gülümsemesi yayıldı, gözleri topuklara odaklandı.

"Hoşuma gitti." Aheia başını eğdi, hâlâ sadece Ariocho'nun çenesinin altına uzanıyordu. "Hepinize daha iyi bakabiliyorum."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve lanet olsun, bu günahkârcaydı. Onun gülümsemesinden, on yedi farklı versiyonundan ne kadar hoşlandığını kabul etti.

"Dur bakalım, kaç santim bu?" Lúç başını eğdi, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Neden?" Kar kaşını kaldırdı ve Aheia ona eğlenen bir bakış gönderdi.

Lúç omuz silkti. "Eğlenceli bir silaha benziyor prenses. Bunu aklınızda tutun."

Kar bir kahkaha patlattı, "Tanrılara şükürler olsun, bu sorunun yönü hakkında çok endişelenmeye başlamıştım." Kendi topuklarını tekmeledi.

Üzerindeki yumuşak gümüş ışıltılar parlıyordu ve çenesini kanepenin koluna yasladı.

"İşte bir fikir." Lúç bir kahkaha attı ve Kar'ın ayak bileğinden tutarak onu kucağına çekti. Empat ciyakladı, Lúç ayakkabılarını inceleyip parmaklarıyla topuklarını yoklarken elbisesi hafifçe kıvrıldı. Kar yastığa doğru ofladı ve Şekil Değiştiren'e baktı, sinirliydi ama Aheia dudakları titrerken bu siniri korumanın ne kadar zor olduğunu görebiliyordu.

Bacaklarını oynatarak, "Ellerinizi silahlarımdan çekin," dedi.

Ama Lúç bırakmak yerine ayağını onun kasıklarına doğru indirdi. "Evet, seninki benimkinden daha büyük," diye homurdanarak baldırını okşadı ve bacağına serbest bıraktı.

Kar'ın gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırırken koltukta yeniden ayarlandı, başını onun yerine kucağına koydu ve ayak bileklerini kolçakta çaprazladı.

Aheia başını salladı, dudaklarındaki yumuşak gülümseme bir sürçme gibi hissettirdi. Bir an için gözlerini kaçırarak onu fırçaladı. Gülümsemenin neden yanlış hissettirdiğini bilmiyordu. Sanki bunu yapmaması gerekiyormuş gibi, kaşlarını çatmak şu anda daha büyük bir çaba gerektirse de.

Arioch'un parmakları çenesini sıyırdı ve gözlerini tekrar

Arioch'unkilere çevirmeye zorladı. "Neydi o?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Aheia yutkundu ve utancın bir parçasının içine işlediğini hissetti.

Neden? Buraya geri dönmek istemiyordu. Kendini bu alana nasıl sürüklemişti? Burası rahattı, onlar rahattı. Her şeyi kendine zehir etmesine ne sebep olmuştu?

"Aylee!" Kar aniden ciyakladı ve Aheia onun koltuktan fırlayıp odanın diğer ucuna fırlayışını izledi. Sarışın Nefilim siyah pullu elbisesi içinde göz alıcıydı, Embyr ve Salamander kollarına sıkıca sarılmıştı. Dudakları ve tırnakları koyu, kiraz kırmızısına boyanmıştı.

Arioch Aheia'ya, "Sen onlarla git," dedi ve Lúe'a başıyla selam verdi. "Ben ."

Aylee Kar'a baktı ve yüz ifadesinin sadece Aheia'ya odaklandığında soğuk olduğunu fark etti. Leviathan, ışık yansıdığında farklı bir renkte parlayan bir taş gibiydi ve Kar sıcak turuncu bir gökkuşağı gördü.

Aylee Arioch'un diğer tarafına geçti, yılanları tıslıyordu ve Kar soru sormak için başını eğdi.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

Empat burnunu tatlı tatlı kırıştırıp diğerlerine doğru geri dönerken Arioch kayıtsızca, "Sadece halledilecek birkaç ufak tefek iş var," dedi. Kolunu Aheia'nınkine doladı ve onu çektiirdi ama kapıdan çıktıklarında gözlerini bir an daha Arioch'tan ayırmadı.

Bölüm 40

AHEIA

"Burası neresi?" Aheia geniş odanın etrafına bakarak sordu. Kalın taşlarla kesilmişti ve iki çıkış yolu vardı: koridor ve bitişikteki duvarda bir diğeri. Hâlâ sakinliğini bulmaya çalışıyordu ki Arioch'un kanı tam tersini istedi.

"Kervan limanı," dedi Tarık, kolunu Lúe'a dolayarak onun yanından omuz silkerek geçerken.

Dördüncü Nefilimi girişten hemen önce yakalamışlardı. "Kervan mı?" Aheia sordu.

"Etrafta sadece girdaplarla dolaşmıyoruz." Kar gülümseyerek önündeki iki büyük ... arabayı mı işaret etti? Hayır, bu doğru değildi. Herhangi bir hayvan tarafından çekilmiyorlardı. Onları tanıdı, daha önce Aljira'ya bir kez geldiğinde sokaklarda görmüştü. Siyah ve şıktılar, büyük gövdeleri dört tekerleğin üzerinde kıvrılıyordu. Tarık ön sol kapıyı açtığında Aheia deri koltukları ve bir çeşit gösterge panelinde yanıp sönen parlak küçük ışıkları gördü.

Nyco uzaktaki duvara yaslanmıştı, gözleri altın kalemle boyanmıştı ve Noctua omzunda oturuyordu. Saçları iki yana toplanmıştı.

Aheia parmaklarını onlara doğru sallayarak gülümsemelerini yakaladı, tam o sırada etraflarından gürültülü bir ses yükseldi. Öndeki karavan kükreyerek canlandı ve Aheia yerinden sıçrayarak dört tekerleği *hızla* dönerek çıkışa doğru ilerleyişini izledi.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Odalarımızı aydınlatan ve evlerimizi ısıtan enerjinin aynısı"- Kar başıyla tavandaki Solas'ı işaret etti-"ulaşım için de kullanılıyor."

Dahiyane. Keloseros'ta böyle bir şey yoktu.

Tarık ikinci karavana bindikten sonra kapıyı çarptı ve camı açık bıraktı. Yanından geçen Lúç'a göz kırptı ve duvara dayalı bir sıra küçük makineye yöneldi. Çok daha inceydiler, gövdeleri dört yerine iki tekerleğin üzerinde kıvrılıyordu ve her birinin arkasında iki dolgulu koltuk vardı. Aheia, Şekil Değiştiren'in bacağına beyaz duvarlı bir makinenin omurgası boyunca sallamasını, iki tekerlek üzerinde dengede durmasını ve onu durduğu yerden yürütmesini izledi.

"Benimle mi geliyorsun yoksa onlarla mı gidiyorsun?" Lúç kaşlarını kaldırdı ve Aheia etrafına bakındı.

"Ben mi?" Parmağını göğsüne götürdü.

"Hayır, Nyco. Evet, sen." Gözlerini devirdi.

"Bu da ne böyle?"

"Bir ryde." Arkasında, ikinci tekerleğin hemen üzerinde yer alan okşadı.

"Bunlardan birine hiç binmedim," diye kekeledi Aheia. Teknik olarak o da karavanda bulunmamıştı ama bu kendi kendini açıklıyordu.

"Atla o zaman." Lúç sırttı ve Kar kendi penceresinden karavanın dışına sarkarken bu bir meydan okuma gibi geldi.

"İstiyor musun?" diye sordu empat, muhtemelen bunun cevabını zaten biliyordu.

Aheia ona bakarken nefesi titriyordu. Korkunç görünüyordu ve üzerinde şehrin içinden geçme düşüncesi onu korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da.

Lúc cevap vermeden önce Nyco'ya başıyla "Ayakkabılarını çıkarmasına yardım et," dedi. Nyco arkasından gelip yere çömeldi ve narin elleriyle pembe kayışları çekiştirmeye başladı. Omuzlarını kavradı ve onlara özür dileyen bir kaş çattı. Kendisine bu şekilde hizmet etmeleri fikri hoşuna gitmemiştir. Ama Nyco sadece göz kırptı ve Aheia'nın topuklu ayakkabılarını Kar'ın arkasındaki açık pencereye fırlattı. "Ve saçları," diye devam etti Lúc, deri bir kayışı yüzlerine doğru sallayarak. Nyco yavaşça aldı ve parmaklarını Lúc'un parmaklarına sürttü.

"Hayır, zorunda değilsin-" Aheia deriyi kapmaya çalıştı ama Nyco başını sallayarak saçlarını topladı ve yumuşak parmaklarıyla taradı.

"Bunu kendim de yapabilirim," diye Lúc'a çıkıştı, çünkü bu talebin arkasında o vardı.

"Sakin ol," dedi basitçe, mor gözleri arkasında duran ve yelesini kalın bir örgü haline getirmekle meşgul olan Nefilim'e dikilmişti.

"Başka bir şey var mı?" Sözlerini bitirdiklerinde başlarını eğdiler, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı.

Lúc cevap vermedi, dikkati şu anda karavanın yan tarafına ilştirilmiş küçük aynadan kendisini izleyen Tarık'taydı.

Bir anlık sessizlikten sonra Nyco onlardan uzaklaştı ve Aheia onların kendi ryde'larını seçip yavaşça geri yürümelerini izledi.

"Tik tak prenses, yürümeyi tercih etmezseniz tabii." Lúc arkasındaki minderli koltuğa baktı.

"İncilerle kaplıyken bu şeyin üzerine çıkmak hiç de sezgisel değil," dedi Aheia, bacağını yukarı kaldırıp adamın ensesine tutunurken gelişigüzel bir şekilde elbisesinin üzerindeki incileri anlamaya çalışıyordu. Birkaç deneme yaptı ve Şekil Değiştiren'in yardımıyla kendini yerleştirmeyi başararak nefesinin altından küfretti. Adam ayaklarını her iki taraftaki metal çıkıntılara yerleştirdi ve sıkıca kavramasını söyledi. Kadın adamın omuzlarına tutundu ama adam dilini şaklattı.

"Hayır, orası değil," dedi, gergin parmaklarını kendisinden ayırıp onun yerine karnına doladı ve birbirine kenetlediği ellerinin arkasını okşadı. Yanağı şimdi adamın omurgasına yaslanmıştı, neredeyse yükseltilmiş koltuktan çenesini adamın omzuna dayayabilecek kadar uzundu.

"Devam et," dedi açık pencereden dışarı eğilmiş olan Tarık'a, kervan gümbür gümbür geliyordu. "Önden başlasan bile seni yine de yeneceğim." Lúci'un gülümserken yüzünün yan tarafını izledi, köpek dişi dudaklarının arkasından dışarı çıkmıştı. "Bu senin için de geçerli, ufaklık," dedi Nyco'ya arkasına bakmadan, ryde'nin ayarlarını iki kez kontrol ederek.

"Kaybedersen ne alırım, Lúci?" Tarık mırıldandı, parmakları metalin üzerinde tembelce kayıyordu.

Lúci. Aheia bir şeye burnunu sokuyormuş gibi hissetti ama karşısındaki iblislerin hiçbiri bunu umursamıyor gibiydi.

"Her gibi mi?" Lúci kaşını kaldırdı ve Tarık alt dudağını ıslattı.

"Boku yemişsin sen." Leviathan kıkırdadı.

"Sadece kaybedersem." Lúci ayağını pedala bastı ve Tarık karavanın içinde arkasına yaslanıp makinenin tekerleklerini döndürürken ryde kükreyerek canlandı. Odadan dışarı fırladılar, Kar pencereden dışarı eğildi ve dudaklarında çınlayan bir kahkahayla Aheia'ya el salladı. Egzoz kömür gibi kokuyor, etraflarındaki odayı dolduruyordu.

"Kaybedersen ne alacağım?"

Onlar konuşurken Lúç'un dikkati Nyco'ya kaydı ve Aheia, ryde'lerinin kolunu çevirip dışarıya açılan uzun, gri taş döşeli koridora fırladıklarında sırtışlarını yakaladı.

"Az önce bana ne dediler lan?" Lúç kulaklarına inanamıyormuş gibi arkalarından baktı.

"Gerginim," dedi Aheia, göğsü küçük kanatlarla dolarken konuyu değiştirerek.

Lúç'un gözleri kaybolan Nefilim'de birkaç dakika daha oyalandıktan sonra tekrar ona döndü. "Çoğu ilk kez yapıyor," dedi sonunda, omzunun üzerinden bakarak, ağzı kızın şakağından birkaç santim uzakta olacak şekilde. "Sıkı tutun ve benimle birlikte tüm kıvrımlara doğru eğildiğinden emin ol," devam etmeden önce onun başını sallamasını bekledi. "Dizlerini sıyırması gerekiyor... eğer doğru şekilde binersen. Bunun seni korkutmasına izin verme." Ve sonra ona dişlerini gösterdi. "Görünüşe göre dizlerin çoktan boka batmış, o yüzden..."

Aheia tısladı, belini bıraktı ve sırtını itti. "*Arrê*." Güldü ve kollarını geri çekti.

"*Ghabiun*," diye mırıldandı omzuna karşı, ama arkasında pek de öfke yoktu.

"Telaffuzun üzerinde çalışılması gerekiyor," diye kıkırdadı.

Aheia sadece alay etti, gözlerini öyle kocaman ki aklı başından gitti.

"Pekala, bir kez daha söyleyeceğim." Şekil Değiştiren ciddileşti. Onu hiç bu kadar soğukkanlı görmemişti. "Sıkı tutun ve o kıvrımlara yaslanın. Bana güvenmelisin, tamam mı? Düşmene izin vermeyeceğim."

Başını salladı, Lúç öne doğru eğilip ryde'in tekerlekleri dönerken boğazındaki yumruya karşı yutkundu. Aheia gıcırdadı; en azından hava yanlarından hızla geçerken öyle olduğunu sandı. Ama hiç ses çıkmadı, onun

Ciğerleri rahatsız edici bir şekilde daralıyordu, sanki oksijen yutamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu. Bacakları adamın kalçalarına kenetlendi ve inciler tüm vücudunda titrerken avuçlarında küçük sıcak iğneler hissedebiliyordu.

Dehşet verici ve heyecan vericiydi ve yine ciyaklamaktan kendini alamadı, içindeki baskının bir kısmını serbest bırakan tek şey bu ses oldu.

Solas küreleri yukarıda parıldadı, uzak koridora doğru ilerlerken gittikçe hızlandılar, ta ki dışarı fırlayıp mavi gece göğü etraflarını sarana kadar. Aheia'nın dudakları aralandı, yanağı Lúç'un kürek kemiğine yapıştı ve gözlerini ufka dikti. O anda bu manzaraya asla alışamayacağına karar verdi. Çok güzeldi.

Çok daha küçük, çok daha eklektik bir çevreden beslenen örümcek ağı sokaklardan geçerken etrafındaki renkler ve sesler bulanıklaştı. Burada evler daha kısaydı ve yollar parke taşıydı. Havada, kaldırımındaki ızgaralardan yükselen dumanlar vardı ve açık işyerlerinin önünden hızla geçerken yüksek sesli müzik geceye nüfuz ediyordu. Gökyüzü kadar canlı görünüyordu ve Aheia buna doyamıyordu.

Elleri Lúç'u sıkıca kavrarken, çenesini Lúç'un omurgasına yaslayacak kadar geriye eğildi. Daha fazlasını görmek istiyordu ve çatılar görüş alanını bir tünel gibi iki yandan keserken tepesinde uçan birkaç Syraphem'i gördü.

Şehir rengârenk ve ışıklarla doluydu ve ikisi de kendilerini şehrin içinden geçen bir şimşek gibi hissediyorlardı.

Lúç hızlandı ve kalbini parmak uçlarında, göğsünde, bacaklarında, her yerde hissedebiliyordu. Büyük bir nabız noktası gibiydi ve her küçük his daha da artmıştı. Bir kervanın etrafından dolanırlarken daha sıkı tutundu; şey siyah bir bulanıklık içinde yanlarından vızıldayarak geçiyordu.

Sokaklar daha da kalabalıklaşıyordu ve Aheia yanağını tekrar onun sırtına bastırarak ölümüne tutundu.

Nyco'nun ryde'ı uzaktan yaklaşıyordu ve neredeyse onlar kadar yüksek bir hızla giden siyah noktanın üzerindeki kahverengi ve beyaz buklelerini görebiliyordu. Lúç daha da eğilerek onu da yanına aldı ve hızla ilerlemeye başladı. Şekil Değiştiren sabitlenmişti, Nyco'yu yakalamak ve onları geçmek için kervanların oluşturduğu darboğazın etrafından dolanıyordu.

Aheia arkasına bile bakamadı, yakın manevra neredeyse dizlerini Nyco'nunkilere sürtüyordu.

Ryde'ın eğimi midesinin ayaklarına düşmesine neden oldu ve onu toplamayı her başardığında, Lúç başka bir engelin etrafından dolandı ve Aheia tekrar beceremedi.

Sonunda yavaşlayıp durduklarında Aheia olduğu yerde donup kaldığını hissetti. Lúç minderine yaslanıp ellerini çözene kadar hareket etmedi. Onları koltuğun yan tarafına sıkıştırdı, böylece o inerken Aheia tutunabildi ve ryde'ı dengeledi.

"Orada nasılsın?" diye sordu düz kaldırıma adım atarken. Aheia gözlerini kırıştırarak ona baktı, damarlarında elektrik akımı vardı ve kasları istemsizce seğiriyordu.

"İçeri girmek zorunda mıyız? Bunu yapmaya devam edebiliriz." Dudakları geniş bir sırıtışa dönüştü ve Lúç'un gözleri kızın ağzına kaydı. Bir an için şaşırmış gibi göründü ama hemen sakladı, elini uzatarak onun inmesine yardım etti.

"Bunu tercih ederim prenses." Lúç göz kırptı.

"Kahretsin, çok hızlısın," dedi Tarık, arkalarından gelen karavanın kapısını çarparak.

"Seni yakalamaya çalışırken neredeyse bütün bir kaldırımı yok ediyordu," diye güldü Kar, uykudan yeni uyanmış gibi kollarını yukarı doğru uzatarak.

"Sokaklar bu gece berbat durumda."

"Düz yolda kaybederdin." Tarık yürürken Lúç sırttı. "Dizleriniz titremeden tekrar söylemeyi deneyin." Tarık elindeki

Dilini dişlerinin sırtında gezdirerek Lúç'un boynunu kavradı. Lúç piercingine doğru bastırarak, "Lanet olası ezik," diye tısladı.

"Sana acıyı göstereceğim." Tarık Şekil Değiştiren'in alt dudağını ısırды ve Aheia onları izlerken omuriliğine yayılan sıcaklığı hissederek kendini oyaladı. Bunun yerine örgüsünü çözmeye ve karavana gidip topuklu ayakkabılarını kapmadan önce bileğindeki deri kayışı bağlamaya odaklandı. Şık metale yaslanıp kayışları tekrar yerine Lúç'un Tarık'tan bir saniye önce gelen Nyco'yu işaret etmesini izledi.

"Hey!" dedi Şekil Değiştiren, sesi derindi. Nyco hafifçe kılıandı, sanki Lúç'un dikkati dağılmışken kaçabileceklerini düşünmüşlerdi. "Kaybettiniz," dedi Lúç, yanlarından yavaşça geçerken, kara gözleri sertti. "Bana ne borçlu olduğunuzu size bildireceğim."

Kar, Aheia'nın yanına geldi ve elinden tutarak onu önlerindeki yüksek binaya çıkan merdivenlerden yukarı çekti ve Nyco'yu ryd'leriyle birlikte ayakta bıraktı. Özür dileyerek onlara baktı ve hâlâ Şekil Değiştiren'e odaklanmış olan kızarıklıklarının yayılışını izledi.

Dördü birlikte yukarı doğru yürüdüler ve kalın, kadife bir ipin arkasında bekleyen iblis sırasını geçtiler. Şu anda birlikte olduğu Nefilim her zaman dikkat çekiyordu. Gittikleri her yerde. Ve Aheia bunu kıskanıyordu.

În kelimenin tam anlamıyla vahşiydi. Her biri çok farklı aktiviteler için inşa edilmiş çeşitli odalardan geçerken Aheia çenesini yerden nasıl kaldıracağını tam olarak kestiremiyordu. Bir noktada, tamamen baloncuklarla dolu köpüklü havuzların yanından bile geçtiler. Önce Tarık girmişti ama nasıl olduysa Aheia ve o, barın arkasında kaybolmuş, şişeleri bir sanatmış gibi çeviren bir Nefilim'le hararetli hararetli konuşan Kar ve Lúe'ten kendilerini ayırmışlardı.

Uzun boylu, boynuzlu iblise kaçamak bakışlar attı çünkü onun etrafında olmak farklı hissettiriyordu. Birkaç ay önce Eros onu partide köşeye sıkıştırdığında onun hakkında değersizmiş gibi konuşmuştu. Şimdi her şey farklı hissetse de, o anıyı aklından çıkaramıyordu.

Müşteriler odanın etrafına serpiştirilmiş küçük sahnelerin etrafında toplanırken, gökkuşağının her tonundan rengârenk Nefilimler de sahnenin üzerinde dans ediyordu. Tarık onu Sirenlerden uzaklaştırmak zorunda kaldı çünkü şarkıları dikkatini çekmişti. Hem dişiler hem de erkekler ısıltılı kıyafetler giymişlerdi ve hatta bazılarının kanatları vardı. *Kanatlar*. Ve Emryn'in sahip olduğu türden değillerdi. Solaların altında yanardöner görünen ve her hareket ettiklerinde parıldayan kanatlardı bunlar.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Aheia, dört ayak üzerinde, neredeyse göz hizasında duran mavi bir dişinin bulunduğu yükseltilmiş bir platformun yanından geçerken kanı ısınmıştı. Mavi bakışları parıldadı ve kocaman gülümseyerek ayaklarını geriye doğru itti.

baştan çıkarıcı bir şekilde diz çöktü. Aheia kanının hiç bu kadar farkında olmamıştı.

"Bu parıltılar savaşta sana yardımcı oluyor mu?" diye sordu.

"Pullarım mı?" diye tatlı tatlı sordu Nefilim, parmak uçlarını pulların üzerinde gezdirirken Aheia kendini tutamadı. Bacağının yan tarafına uzandı, dış uyluğundaki deseni izledi, parmak uçlarının altında bu çıkıntıların nasıl hissettirdiğine odaklandı.

"Öyle mi? Hiç savaştınız mı?" Zihni lapa gibi olmuştu. "Bu konuda pek iyi değilim -savaş- geçen sefer öldüm ama bunun gibi pullarım olsaydı daha iyi olabilirdim." Renklerin dansını izledi.

"Hayır, savaşta yardımcı olmazlar," Nefilim'in gözleri Aheia'nın ellerine takılmıştı, dudakları aralanmıştı. "Genellikle bize dokunulmaması gerekir."

"Ah-" Aheia elini geri çekmeye çalıştı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi ama pullu dişi bileğini tuttu. Koyu renk boyalı dudakları şurup gibi tatlı bir gülümsemeye dönüştü.

" değil, parmaklarının verdiği his hoşuma gidiyor."

İblis dişlerini gösterip sırt üstü dönerek Aheia'ya bakarken Aheia kızardı, dudakları ağır bir nefesle aralandı. Kanatları sahneye düz bir şekilde bastırılmıştı, böylece Aheia renklerin yumuşak bir şekilde yansıdığı karmaşık, yanardöner teni görebiliyordu.

"Hadi ama." Tarık onu dürttü, kız cevap vermeden önce sesi soğuk bir kesintiye uğradı. "Dikkatli olmazsan bütün eyridini alır."

"Bende hiç yok," diye mırıldandı Aheia, adam onu uzaklaştırırken gözleri dişiye takip ediyordu.

"Tanrı aşkına. O zaman incileri alacak ve sen de hiç umursamayacaksın." Kadın gözlerini kırıştırdı. Adam haklıydı; bu fikir hiçbir parçasının hoşuna gitmemişti.

"Neden aldırmayayım?" diye sordu yavaşça, zihnine bir şekilde yerleşmiş olan parazite karşı odaklanmaya çalışarak. Şimdiye kadar bunu fark etmemişti.

"Bu onların lanet olası işi." Dişleri parlıyor, dili köpek dişlerine çarpıyordu. Ona verdiği ilk gülümsemeydi bu. Ama bu bir gülümseme değildi, gerçekten değildi. Bu bir alaydı.

Aheia bakışlarını . "*Sende* eyrid var mı?" diye sordu Tarık'a.

Kaşlarını kaldırdı ve burnunun kenarını sıktı. "Şu anda dansçılarla oynamıyoruz."

Kar, Lúç'un yedeğinde onlara yetişirken, "Sakin ol," dedi. "En sevdiği renk yok," diye alay etti empat, bir elini kalçasına dayadı ve tamamen kızgın görünüyordu. Sanki bunun her şeyi o anda ve orada açıklaması gerekiyordu.

Tarık'ın gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

Aheia'nın yüzü yandı. Ne kadar aptalca bir şeydi ama yine de kendini dengesiz hissetmesine neden oluyordu. Tarık'ın onu zaten dengesiz hissettiriyor olması da yardımcı olmuyordu. Kendini Emryn gibi hissediyordu. İkisi de onu etrafında istemiyordu.

Lúç'la birlikte geçerken onun nefesinin altında "Bir genci izlemek gibi," diye mırıldandığını duydu.

Pislik. Dişlerini sıktı ama ağzını kapalı tuttu. Burada başka kimseyi tanımıyordu ve tek istediği bu olsa da şimdilik bir kavga başlatmaktan kaçındı.

"İstersen sonra tekrar gelebiliriz," dedi Kar nazikçe, kollarını birleştirip Aheia'yı başka bir koridora açılan kemerli bir geçide doğru çekti.

Emryn, koyu renk kanatlarını arkasına sıkıştırmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde bekliyordu. Koyu kırmızı bir pantolon ve üzerine oturan bir ceket giymişti.

Göğüslerinin arasından aşağıya, arkasında gömlek olmadan iniyordu. Bukleleri sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve dudakları parlak kırmızıyla kaplanmıştı.

Yaklaştıklarında Syraphem'in bakışları Aheia'nın vücudunda gezindi ve her nasılsa şimdi onunla ilk tanıştığında olduğundan daha az etkilenmiş görünüyordu.

"İkinize ihtiyacım var." Emryn, Aheia'ya bir şey söyleme zahmetine girmeden Tarık ve Kar'ı işaret etti.

Tarık, Lúç'u Syraphem'le takas etti, ağır bir kolu omuzlarına koyarken, sert dış görünüşü bir an için dalgalansa da omuz silkme numarası yaptı.

"Çok kötü görünüyorsun, *traveske*," dediğini duydu Aheia, onu öndeki odaya yönlendirirken ve Kar da Aheia'nın kolunu okşayarak güven verdikten sonra onu takip etti. Tarık onlar gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden Lúç'a son bir kez baktı. Onu şimdiye kadar gördüğü en sıcak bakıştı bu. Hayır, sıcak demek yanlıştı. Şekil Değiştiren'e attığı bakış kavurucuydu. Aheia'nın, bu ateşin görünmez olması ve göz hizasına girerse onu yakması ihtimaline karşı eğilip yoldan çekilme isteği uyandırdı.

Gözlerini kaçırdı, onun yerine önündeki kapıdan içeri baktı. Oda tanımadığı insanlarla doluydu ve Aheia yeni kolyesiyle kıpırdanarak kolyenin onu topraklamasına izin vermeye çalıştı.

"Gergin görünüyorsun," diye döndü ve Lúç'un bakışlarıyla karşılaştı. Şekil Değiştiren kollarını kavuşturmuş, sütunlardan birinin yanında duruyordu. "Bu olmaz prenses."

"Affedersiniz?"

"Bunu görmelerine izin verme." Çenesini eğdi ve gözlerinden bir parıltı geçti. "Gülümse."

Gülümsemek iyi gelir.

Bunu onunla ilk tanıştığında, onu yerleşkenin avlusuna götürürken söylemişti.

Ne oluyor lan? Öfke mantıksız geliyordu ama bu, aralarındaki boşluğu geçip silahı kavrayıp çekerken ne kadar çabuk ortaya çıktığını değiştirmede. Bu tehlikeli bir hareketti, sadece karşısındaki Lúç olduğu için değil, aynı zamanda topuklu ayakkabı konusunda çok tecrübesiz olduğu için de. Bir gün öğrenecekti. Bunlarla dövüşecekti - tam o anda karar verdi.

Lúç ve bıçağın ucunu adamın soluk borusuna bastırdığında da eğlencesi hiç azalmadı. "Bana bunu söylemeyi kes. Neyin var senin?"

"Ne kadar eğlenceli." Dilini dudağındaki metale bastırdı ve sonra şimşek gibi bir hızla bileğine doğru ilerleyerek hançeri ondan uzaklaştırdı.

Adam ikisinin de yerini değiştirip, bıçağı parmaklarının ucunda işe yaramaz bir şekilde asılı dururken bir kolunu sıkıca boğazına dayayarak onu göğsüne kilitlediğinde ciyakladı.

"Bana iki kez gülümsememi söyledin ve bu iğrenç," diye tısladı, çünkü artık onu silahsızlandırdığı için elinde kalan tek şey kelimelerdi.

"Sana verdiğim en iyi tavsiye ve sen onu hiç dinlemedin." "Tavsiye mi?" Alay etti.

"Söyle bana prenses, gülümsemem seni ne kadar kızdırıyor?" Yüzünü kendisine doğru eğip çenesini sıkarak önünde parıldayan inci gibi beyaz dişlere bakmaya zorlarken nefesi kulağına çarptı. "Çok mu?" Parmakları bir an için gerildi ve o bir şey söylemeden devam etti. "Kesinlikle." Sonra sesini alçaltarak kızın kulağına doğru eğildi. "O yüzden gülümse. Çünkü bundan nefret edecekler. Seni yıldıramayacaklarını, senden istedikleri tepkileri alamayacaklarını düşünmekten nefret edecekler."

"Kim?" Tereddüt etti, onun kucağında başlattığı protestoda donup kalmıştı. "Herkes, Aheia."

Kaşları birbirine yaklaştı ve başını kaldırıp ona baktı. Ona gerçek ismiyle hitap etmesi bir şekilde sarsıcıydı.

"Beni ilk gün Ariocho'u görmeye götürdüğünde gülümsememi söylemiştin." O da karşı çıktı. *Bunu neden yapsın ki?*

Lúc tutuşunu gevşetti, bu her neyse neredeyse sarılma hissi veren bir şeye dönüştürdü, sırtını onun sabit göğsüne dayadı.

"Samimiyetsiz bir gülümseme onu çok sinirlendirirdi ve arada sırada biraz sarsılmaya dayanabilirdi." Şekil Değiştiren gülümsedi ve dilini keskin dişlerinin arasında gezdirdikten sonra ağzının köşesine bıraktı.

"Sen kaosun, bunu biliyor musun?" Göğsü ısındı.

"Benim şöhret iddiam," dedi kollarını tamamen indirerek. "Bu ve harika bir tavsiye."

Kadın arkasından vurdu ve adam başını eğdi, yumuşak bir kahkaha yüz hatlarını aydınlatırken, kadın sözlerinin içine işlemesine izin verdi.

Gülümse. Bu seni çok daha güzel gösterir, Aheia.

Gülümse, görmelerine izin verme. Sana o kadar sert vurmadım. Gülümse. Her şeye ağırlık veriyorsun.

Belki de tamamen nefret ettiği bir emri geri almanın gücü vardı.

Bölüm 41

AHEIA

İlerideki oda, her birinde sayısız kalın, siyah mum bulunan masalarla döşenmişti. Burada hiç Solas yoktu ve bu da odayı koyu sarı bir ışıltıya boğuyordu. Alevler, kimi süslü altın, kimi sade siyah, kimi koyu mücevher tonlarında sanat eseri gibi asılı duran sayısız aynadan yansıyor. Karanlık Aheia'yı avucunun içine aldı ve Aheia kendini biraz daha az görünür hissetti ki şu anda bunun için minnettardı. Çünkü Lúe ve diğerleri meşguldü, girişin yakınında duran birkaç dişiye onu hızlıca tanıttılar ve sonra uzaklaştılar.

Farklı Nefilim'lerle hararetli konuşmalara dalmışlardı ve Aheia ara sıra yan gözle bakarak birkaçını tanıdığını düşündü.

Bu kadar kalabalık bir alanın bu kadar yalnız hissettirmesinin ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha fark etti.

Herkesin masalara doğru yöneldiği o an için minnettardı. Her ne kadar iki güzel kadının arasında ve dudaklarını koyu renge boyamış muhteşem bir sarışının karşısında oturmak hala garip hissettirse de

Mor. *Mor*, bu yemeğe birlikte gelmiş olması gereken erkekle flört ederken yanındaki ikisi çoğunlukla sessizdi. Aheia masanın altında parmaklarını oynatarak Emryn'le birlikte masanın diğer ucunda oturan Kar ve Tarık'a baktı. Lúç birkaç koltuk aşağıdaydı ve çok sıkılmış görünüyordu, yanındaki erkek konuşurken gözleri parlıyordu.

Yemekler çabucak servis edildi ve çok lezzetli kokuyordu. Altın kaseler farklı etler ve pilavla doldurulmuş, masalara dağıtılmış çeşitli sürahiler eşlik ediyordu. Tabaklardan birkaçını seçti, soyulmuş meyveleri sevdi ve mantarların tadının tuzlu lastik gibi olduğuna karar verdi. Ama ne tür olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da balık güzeldi ve öngörülebilir bir gelecek için her gece pilav ve kişniş yiyerek mutlu ölebileceğini düşündü. Midesi çok fazla şeye izin vermiyordu ama küçük dozlarda çeşitli şeyler denedi. Ariocho nihayet ortaya çıktığında bir kuzu budundan iki ısırık almıştı.

Bunu yaptığında çatal bıçak takımı şangırdadı ve birkaç Nefilim ayağa kalkmak için acele etti, ama o sadece kaşlarını çattı ve elini uzatarak hareketi görmezden geldi. Aheia onun birkaç kişiyle selamlaşmasını ve koltukların arkasına geçip gelişigüzel konuşmasını izledi.

Sen de kimsin lan?

Ona gönderdiği, bir saniyeden kısa süren bakış hiç de öyle olmasa da, bu haliyle neredeyse yaklaşılabılır biriydi. Adamın tüm dikkatleri üzerine çekip kendine saklamasını izlerken kafa derisi ısındı. Mor dişi de dahil olmak üzere etrafındaki herkes gözlerini ona dikmişti ve Aheia alt dudaklarını çiğneyerek bu durumdan duyduğu rahatsızlığı yutmaya çalıştı. Çok fazla odaklanmıştı ve gözlerinin mavisini paylaşıyorlardı. Dudakları aralanırken ve nefes alış veriş sığılaırken, bu durum gözbebeklerinin büyüklüğünü acı verici bir şekilde belirginleştirdi.

Diğerleriyle değil de burada sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu, ne konuştuklarını duyamamaktan nefret ediyordu ve en önemlisi de bu kadar sessiz olmaktan nefret ediyordu. Bir fasulyeyi mızrakladı, sinirini fasulyenin küçük, yeşil gövdesinden çıkardı, tam o sırada kalçasına bir şeyin dokunduğunu hissetti.

Masadaki peçeteyi kavradı ve dudaklarında onursuz bir ciyaklama ile kucağına çekti.

"İyi misin?" Mor, utanmazca sarkıntılık etmesinin kesilmesine sinirlenmiş görünerek sordu.

"Evet," dedi Aheia dalgın dalgın, karanlık bir dalın bacağından yavaşça yukarı kıvrılmasını şaşkınlıkla izleyerek. Gözleri büyüdü ve peçeteyi magyck'i örtmek için daha da aşağı indirdi, yanındaki esmerden saklamak için masaya yaslandı. Çılgına dönmüş gözlerle, hâlâ diğer iblislerle konuşmaya dalmış olan ve ona hiç dikkat etmeyen Ariocho'a baktı. Ama Aheia onun parmaklarının seğirdiğini gördü ve magyck'inin nasıl tepki verdiğini hissetti.

Hay sikeyim. O gitmiyor-

Gölgeleri dizlerinin arasından kayarak uyluklarının tepesine doğru sıcak bir dokunuş izledi ve yaparken çatalı tabağa bıraktı. Diğer eliyle masanın kenarını sıkıca kavrarken yüzünü bunu ele vermeyecek bir şekle sokmaya zorladı. Kafalar ona doğru döndü ve Lúç'un gözleriyle karşılaştı. Şekil Değiştiren'in gülümsemesi vahşileşti, koyu renk gözbebeklerine küçük mor sarmallar sızdı.

"Baharatlı," diye boğuldu, adamın gölgeleri amını örten sateni yalarken çıkardığı o lanet sesi örtbas etmek için.

"Sade pilav yiyorsun." Yanındaki Nefilim, altın sarısı saçlarını omuzlarının üzerinde oynatırken şaşkın görünüyordu.

"Geldiği yerde böyle bir şey... olmayabilir mi?" diye yatıştırmaya çalıştı diğer taraftaki esmer.

Aheia boğazını temizledi, çatalını tekrar eline aldı ve magyck'in iç çamaşırının ince kumaşını çaresizce ittiğini hissetti.

Hayır. Şimdi olmaz.

Yüzü kızarmıştı ve allığının burnundan boynuna doğru yayıldığını biliyordu.

Lanet olsun. Bu lanet elbise. Ona uyacaktı.

"görünmüyorsun," dedi Purple, yüz hatlarına iğrenme ifadesi kazınmıştı.

"Evet," dedi ve sesi neredeyse bir inilti gibiydi, ardından bir öksürük ve kafa sallama daha geldi. "Sadece bir alışma süreci. Bu âlemde olmak. Vücudumun-" Boğazını temizledi. "Hissediyor-"

"Biliyor musun, pembe bir ten rengine sahip olduğun için ona uygun bir şey giymemelisin. Seni yıkıyor." Mor burnunu kaşdı ve Aheia'nın tek yapabildiği sıkıca gülümsemek oldu. Çünkü ağzını açsa, ağzından dökülenler kelimeler olmayacaktı.

Kaltak.

"İşte buradasın." Ariocho'un derin sesi onu yerinden sıçrattı. Adam bacaklarının arasındayken dikkati o kadar dağılmıştı ki arkasındaki yakınlığını hissedememişti. O zaten her yerdeydi.

"Biraz arkadaşça ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye araya girdi Purple, Aheia tek bir kelime bile edemedi. Aheia dişlerini sıktı ve Mor'un gölgeleri ona kısa bir rahatlama sağlayıp ağrıyan klitorisini terk ettiğinde olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde havayı yuttu.

"Yapabilirim." Sadece sesi bile kadının tüylerini diken diken etmişti. Mor'un gözleri imalı bir şekilde parlıyordu. "Belki ben-"

"Gel benimle otur, Aheia."

"Ne?" Masanın altındaki siyah zerreyi uzaklaştırmaya çalışırken dikkati dağılmıştı.

"Benimle otur," diye tekrarladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Aheia bir an için çenesini Mor'a doğru eğdi ve gülümsemesine izin verdi. Kastetmediği bir gülümseme, karşısındaki Nefilim için hazırlanmış bir gülümseme. Tarık'inkine rakip olabilecek türden. Çünkü o aç gözlerle var olduğu için onu sikeyim.

"İzninizle," dedi tatlı bir sesle. Sonra Arioch'a uzandı ve masadaki alçak koltuktan kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Geç kaldın." Başını kaldırıp ona baktı.

"Yemek benim olunca öyle bir şey yok." Ona göz kırptı. "Sadece son derece erkenciydin."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Uzak masanın etrafında dönerlerken gözlerini devirerek alay etti.

Sırıtişı utanmazcaydı. "Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız."

Boş bir yer sofrasına doğru yürürlerken "biz" diye belirtmesini isteme dürtüsüne karşı koydu.

"Seninle oturmamı ister misin?" Kaşını kaldırdı. "Nasıl? Sadece bir sandalye var."

"Gözlemci."

"Orada aklımı kaybediyorum." Lúç arkalarında belirdi, sıkılmış dişlerinin arasından sessizce konuştu ve Arioch'a bir bardak koyu likör uzattı. "Hani Hynu Nehri'ndeki harpilerden şikâyet ediyor. Kim olduğumu sanıyorlar, Balık ve Vahşi Yaşam mı?" diye homurdandı. "Harpiler. Kimin umurunda."

Arioch'un göğsü bir kıkırdamayla titredi. "Harpiler Hynu'nun yerlileridir; ne olursa olsun onlar hakkında yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Uğruna yarıştıkları şey şu lanet olası gelişme. Nehre bakıyor ve Harpilerin o bölgeye Nefilimlerin akın etmesine nasıl tepki vereceğinden endişe ediyorlar."

"Henüz izin belgesini imzalatmadılar ve imzalatana kadar da bu konuda endişelenmelerine gerek yok," diye karşılık verdi Ariocho otururken.

"Ben de onlara öyle söyledim ama pek bir önemi yok gibi. Akşam yemeğinden beri bana harpi anatomisinden bahsedip duruyorlar." Lúç içkisini bitirdi. "Bu kadar," diye açıkladı. "Harpiler hakkında resmen çok şey biliyorum. Artık yok." Boş bardağı yere bıraktı. "Ben yerimi değiştiriyorum." Ariocho cevap veremedi Aheia'nın boş sandalyesine doğru ilerledi.

Koyu renk gözleri yavaş ve kasıtlı bir şekilde onun envanterini çıkarırken, o da ona alaycı olmayan bir bakış fırlattı. "Bu bakışı hak etmek için ne yaptım?"

"Öylece-" diye tısladı, sanki konuşmanın geri kalanını bitirecekmiş gibi elini adamın yüzünün önünde salladı.

"O her neyse onu yapmadığımdan eminim." Onun hareketlerine sırtıttı, kalçasının arkasını sıktı ve ağır bir elle onu kendine yaklaştırdı. Aheia neredeyse topuklarına takılıp düşecekti, dişleri alt dudağına saplandı. Sırtışının onda gülümseme isteği uyandırmasından, utanç ve kızgınlığını bir kenara bırakma isteği uyandırmasından nefret ediyordu, hem de bazen tutunmak bu kadar önemliyken, bunu yapmazsa kendini geçersiz kılacakmış gibi hissederken.

"Gölgelerini öylece kullanamazsın," diye açıklık getirdi ve geri kalan kelimeleri hızlıca ve ikisinin arasında kalmasını umarak nefesinin altında söyledi.

"Tekrar yapmadan önce kucağıma çık." Lúç'la yaptığı gezintinin adrenalini yatışmamıştı ve içtiği şaraptan aldığı yudumlar da ona yardımcı olmamıştı.

bunun. Kendini yine kontrolden çıkmış hissetti. Boğazındaki ısırtığı görmek de yardımcı olmadı. Kendini bulduğu aşırı uyarılmış sınırdan onu geri çekti ve geçen haftanın anılarına zorladı.

"Yap beni," diye fısıldadı ve adamın gözlerinin kısılmasını zevkle izledi.

Adam, kızın meme uçlarını sıkan ve karnını ısıtan türden bir bakışla ona baktı.

Ateş. Onunlayken hep ateş gibiydi.

Ve şimdi bundan memnundu, çünkü soğuğu uzakta tutuyordu. Bu, aralarındaki şeyin en iyi ihtimalle istikrarsız, öfke ve ihtiyaç arasında yaşayan bir şey olduğu gerçeğine karşılık bir değiş tokuştu.

Bardağını masanın kenarına bırakırken çenesi gerildi. Ve kendini onun sakladığı her şeye hazırladı. Onun hareketlerini beklememesi dışında. Bir şey söylemek yerine solundaki iblise odaklandı, sanki kendisi başlatmış gibi kolayca sohbete daldı ve onu tamamen görmezden geldi.

Ciddi mi bu?

Dudakları aralandı ve ne yapması gerektiğinden emin olamayarak kollarını ortasına sardı. Ağırlığını beceriksizce kaydırды ve su bardaklarını dolduran Nefilim'lerden biri özellikle bir şeye ihtiyacı olup olmadığını ya da sadece orada durmasının iyi olup olmadığını sorduğunda daha da kötüleşti. Ancak bardağı taşıran son damla, Aheia'nın Purples'in muzaffer bakışlarını masanın yakalaması ve utancının kulaklarını yakması oldu.

Ukala herif.

Kendi meydan okumasını bir kenara itti ve kendini onun kalçalarının arasına zorladı. Adamın gözleri bir anlığına ona kaydı, sonra konuşmasına geri döndü ve bacaklarını rahatça araladı.

Aheia dudaklarındaki hırıltıyı bastırdı ve onun yerine adamın omuzlarına tutunarak istediğini yaptı ve kucağına süründü.

Yanındaki iblisle konuşmasını bitirene kadar ona dönüp bakmadı, ki bu dakikalar boyunca orada tünemiş, çok fazla görünür gibiydi.

"Dağınık davranışları ödüllendirmem," dedi sonunda, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Bu dağınıklığın senin favorin olduğunu sanıyordum." İçkiye uzanırken dudağını dişlerinin arasına aldı. İçkiden aldığı yudum boğulmasına neden oldu ve tıpkı tüneldeki gece olduğu gibi yaktı. İkinci içki o kadar kötü değildi, bu sefer ağzında tutmasına rağmen. Tüm dumanı ve ateşi dilini yiyip bitirmişti ama bunların hiçbirisi adamın, onun dizlerinin üzerine çöküp kendisine doğru eğilmesini izlerken ona attığı bakışla kıyaslanamazdı.

Başparmağıyla dudaklarını aralayıp içkiyi yavaşça damlattığında nefesi dudaklarında gezindi.

Parmaklarını adamın boğazına doladığında bir onay sesi adamın ve kadının içinde titreşti. Adamın elinin karşısında yutkunduğunu hissetti ve kıcını sıkıca kavradı. Sert. Cezalandırıcı. Tam olarak istediği şeydi. Arkasına yaslandı, dizleriyle adamın beline sarıldı ve ona doğru bastırdı.

"Kalçalarını tekrar böyle oynat." Tısladı

"Bu bir tehdide benziyor," dedi, sesi fazla nefesliydi.

"Öyle," dedi kulağına. "Kalçalarını tekrar böyle hareket ettirirsen seni tam burada sikimin üzerine oturturum."

"Beni onların önünde becerir misin?" Kalp atışlarını iliklerinde hissetti. Her yerde.

"Hayır, sikişmek değil, sadece hissetmek," dedi sakince, gözleri hala masanın karşısındaki konuklara odaklanmıştı

"Bunun ne anlamı olabilir ki?"

"Yemeğimi yerken amının bana sarıldığını hissetmek için."

Siktiğimin hel'i. Kulağa cazip geliyor.

Kuru bir şekilde yutkundu, kalçalarını yuvarlarken alt dudağını sertçe ısırды ve amcığıyla onun horozunun sert sırtına sürtündü. Gözleri aralarına dalarken yanıyordu, göğsünden alçak bir hırıltı koptu.

"Sanırım biraz daha şarap istiyorum," dedi kabaca, başıyla masaya doğru onu işaret ederek. Kadın adamın gözlerini tuttu, ikisi de blöf gibi hissettiren bir şeye kilitlenmişti. Ama ikisi de geri adım atmazsa bu bir blöf sayılmazdı. Ve onun bu işi nereye götüreceğini çok merak ediyordu. Bu yüzden yavaşça ayağa kalktı, masanın karşısındaki şaraba uzandı ve bu peçetelerden birini kaparak dikkat çekmeden kucağına sıkıştırdı. Hafifçe eğildi ve şarabı doldurmaya başlarken adamın parmaklarının iç çamaşırının ipeğini yana doğru sürüklediğini hissetti. Gözleri büyüdü ve adamın sikinin başı girişini yokladığında soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Keskin bir nefes aldı ve adamın elinin kendisinininkinin yerine peçeteye geçtiğini hissederek masayı kavradı. Adam sikinin başını sıkıca kavranmış bacaklarının arasından klitorisine doğru masaj yaparken şarap bardağı daha da doldurdu.

Kahretsin, bu mümkün değil-

Fincan taşı, tam da Ariocho onu sikinin üzerine çekip parçalara ayırırken. Dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü ve bu bir kargaşaya neden oldu, en yakınındaki Nefilimler ve hatta masaların karşısındaki birkaçı ona baktı. Kar'ın gözleri onlara doğru kaydı ve kaşları bir an için çatıldı. Ama Aheia onun yüzündeki ifadeyi okuyamadı ve iblisin yanına döndü.

konuşuyor, dudakları sanki kaybettiği ipliği bulmaya çalışıyormuş gibi hızla hareket ediyordu.

"Özür dilerim," demeyi başardı ve bu en iyi senaryoydu - şarabı dökmesi patlamasını ve neden bu kadar dağınık görüldüğünü açıklıyordu.

Aheia, Arioch'un siki onu gererken can havliyle masaya tutundu, titrek elleriyle dökülüştünü manipule etti ve diğerlerinin kabaran bakışlarını hissetti.

Önündeki şeye odaklanmak için elinden geleni yaptı, Arioch elini kendi eliyle kapatırken kalın kumaş dökülenleri emiyordu.

"Bırak onu," dedi kısık sesle kulağına.

Bardak. Su. Ekmek.

Adam onu geri çekip ağır elini karnına dayadığında zihnini başka şeylerle meşgul etmeye çalıştı.

"Yapamam-" Adam kımıldadığında ve siki içindeki o noktaya sürtündüğünde bu düşünce sürecini nasıl bitireceğini bilmiyordu. Sıvı ısı omurgasından aşağı döküldü ve amcığı onun etrafında o kadar sert titreşti ki sessiz kalmak için dişlerini alt dudağına kazmak zorunda kaldı.

Çok dolu. Çok derin.

Yavaşça arkasına yaslandı, gözleri kalabalığın üzerinde geziniyordu. Çok edepsizdi. Alshaytan'ın siki içine gömülüken konuşmalarını ve şakalaşmalarını izlemek, her şey normalmiş gibi davranmak. İçlerinden birinin fark etmesi, yüzündeki üzücü maske bahanesini görmesi düşüncesi nabzını hızlandırdı.

Kalçalarını hareket ettirdi ve kaslarını gererek ona masaj yaptı, kalp atışlarını sırtında kuvvetle hissetti. Her zaman çok sabitti ama şimdi onunkıyla eşleşiyordu. Düzensizdi. Hatta belki de çılgınca.

"Bu tam bir işkence," diyerek sıkı bir gülümsemeyle geçiştirdi, adam kalçasına, bandajlanmasına yardım ettiği kesiğin hemen üzerine masaj yaparken gözleri onunkilere kaydı. Acıyordu ve dizleri titriyordu ama adam - kayıtsız görünüyordu- bu işi ondan çok daha iyi yapıyordu.

"Bu benim en sevdiğim şey," dedi ve sesi kalındı, sanki dilinde pamuk varmış gibi onun yanından uzanıp bir bardak aldı. "Benim için geldiğini hissetmek istiyorum," diye mırıldandı kulağına, suyu yaklaştırdı ve yavaşça ona yedirdi. Kadın burnundan nefes alarak başını *hayır* anlamında salladı.

"Sana sormuyorum. Sana *söylüyorum*," dedi kabaca ve kalbi düştü, büyüü bacaklarına doğru kıvrıldı. "Bakalım ne kadar iyi olmamış gibi davranacaksın."

"Lütfen," diye yalvardı iri gözlerle, adam gölgeleriyle klitorisini okşarken, aldığı zevk midesini çözölmek için can atan düğümlere dönüştürdü. "Yapma."

"Daha iyisini yapabileceğini biliyorum," diye kıkırdadı kulağına. "Durmamı istiyorsan daha çok yalvar."

Göğsü kabardı ve elinin tersini alnına götürerek ne kadar sıcak olduğunu hissetti. Böyle devam ederse ateşi varmış gibi davranmasına gerek yoktu; onun ellerinde alev alev yanacaktı.

Gergin gözleri birkaç metre ötede, masanın karşısında yemek arkadaşıyla harareтли bir tartışma içinde olan Nefilim'in üzerinde gezindi. *İhracat* ve *enflasyon* kelimelerini yakaladı ve eşleri akıllarından sıkılmış görünüyordu -Biri aç gözlerle garsonları izliyor, diğerisi ise yemeğini itip kakıyor.

Adam boştaki elini kaldırıp karnına bastırırken Aheia, "Görecekler," diye inledi.

"Evet, görecekler." Dikkat çekmeyecek kadar sessiz, alçak sesle inledi. "Eğer bacaklarındaki o çürük peçeteyi çekersem, ne kadar kirli olduğunu anlayacaklar." Sözleri kulağının çarparken önündeki yüzleri izledi. Aheia'nın kalbi ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle atıyormuş gibi hissetmesine rağmen hepsi kendi konuşmalarına dalmışlardı.

"Hayır." Boğazını temizleyerek dudaklarının arasından çıkan iniltiyi maskeledi.

Ama o hiçbir şey söylememiş gibi devam etti, büyüğü işkenceye dönüştü ve bacakları uyluklarındaki esnemeyle titremeye başladı. "Bu düşünceye çok güzel cevap veriyorsun, küçük tanrıça. İzlendiğini düşündüğünde amın beni çok iyi kucaklıyor. İstedğin bu mu? Onlara beni ne kadar iyi aldığınızı göstermek, hmm?"

Gölgeleri kızın klitorisini iyice vakumladı ve kız masaya doğru iki büklüm oldu, şarapla ıslanmış ikinci peçeteyi kaptı ve titreyen uzuvları üzerinde kendini düzeltirken yüzüne doğru çekti. En yakınındaki iki Nefilim ona şaşkın bakışlar gönderdi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyerek bezin içinde boğuldu, adamın siki içinde kayarken bir inilti daha onu sarstı.

"görünüyorsun," dedi erkeklerden biri.

Arioch elini ensesine koyup onu göğsüne yaklaştırırken Aheia kısık bir gülümsemeyle yetindi. Bunun tatlı... özenli... görüldüğünü hayal etti, oysa aslında yaptığı şey onu daha fazla tutmak ve gölgelerine daha kolay erişmekti.

Onun bileğini tuttu, gözleri Lúç'a doğru kayarken bedeninden nasıl çıkmayacağını bulmaya çalışıyordu. Lúç onlara doğru dönmüştü, gözleri mor renkteydi.

Arioch klitorisine masaj yaparken, "İzliyor," demeyi başardı.

"Odanın öbür ucundan kokunu alabilir."

Gözleri büyüdü ve Şekil Değiştiren'in bakışlarını terk etti, utanç yanaklarını yakıyordu.

"Onun görmesini istemiyorum." Dişlerini sıktı.

"Neyi görmesini istemiyorsun? Başkaları izlerken ne kadar sert boşaldığını mı?" Kalçalarını hafifçe döndürerek ona o tatlı sürtünmeden daha fazlasını verdi. "Beni tekrar becermek için nasıl bu kadar hevesli olduğunu ve eve bile dönemeyeceğimizi mi?" Ona karşı mırıldandı, bir parça ekmek aldı ve dudaklarının arasından geçirdi. Dilindeki tükürük ekmeğe bulaştı ama öksürmeden yutabileceğinden emin olmadığı için yutmaya cesaret edemedi. *Ev.* İçinde bir şeyler eridi. Buraya evim demişti. "Şimdi bana ait olanı ver," diye homurdandı, acı zevkine karışana kadar kalçasının iç kısmını çimdikledi. "Yoksa seni bu lanet masanın üzerine yatırır ve alırım. Tek ihtiyacın olanın birkaç sert vuruş olduğunu biliyorum ve önümüzdeki on saniye içinde benim için boşalmazsan, seni lanet olası yemek tabağında bitireceğim."

Gölgeleri onu unutulmaya doğru okşarken küçük ışık patlamaları görüş alanının yan tarafını kapladı ve ağzındaki ekmekle boğuldu, orgazmı onun horozunun etrafını sardı. Ariocho onu sıkıca tuttu, titrerken onu yerinde tuttu, uzunluğu onun içinde zonkluyordu.

Onu bu şekilde her çözdüğünde etrafını çevreleyen yıldızlar önündeki sahneyi aydınlattı ve eli gömleğinin kumaşında kıvrıldı. Yavaşça baş aşağı inerken adamın en yakın parçasını ısırma isteğini bastırdı. Sonunda önündeki odayı seçmeyi başardığında, Lúcho koltuğunu geride bırakmıştı ...

"Devam etmeye hazır mısınız?" Şekil Değiştiren ona bakıyor, sırtıyor ve bardağındaki içkiyi döndürüyordu. "Eğer hazırsan"- boğazını temizledi ve likörü dudaklarına götürdü- "tamamdır."

"Çok uzak," dedi Arioch, kışını sıkarken, aleti hâlâ içinde çok sertti.

"Bu konuyu yönetimle konuşmalısın." Arkasını döndüğünde gözleri kısıldı, sinsi sikiş onları gözden saklıyordu.

Aheia, Arioch'un sert aletini içinden çıkarmasına yetecek kadar kendini kaldırdı ve Arioch pantolonunu düzeltirken onu saklayarak kucağına geri düştüğünde bacakları neredeyse kopacaktı.

"Sanırım hastayım," dedi telaşla, gözleri gergin ifadelerle kendisine bakan Nefilimlerin üzerinde geziniyordu.

"Evet, öylesin," dedi Lúç omzunun üzerinden, içkisini yudumlarken. Köpek dişleri dudağının altından dışarı fırladı ve sırttı.

Aheia ona ters ters bakmaya çalıştı ama Arioch ayağa kalkıp ellerini onu sabitlemek için yerinde tutarken kaşlarını çatmaktan fazlasını yapamadı.

"Şimdi ne olacak?"

"Dansçıları sevdiğini duydum." Arioch kaşlarını kaldırdı.

"Yaptım," dedi yavaşça, bunun ona öfke kazandırıp kazandırmayacağını hissederek.

Sanki bir kez daha onun gözlerinden düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi sırttı.

"İstediğin kadar izleyebilirsin, Aheia." Adam parmaklarını Aheia'nın ağzında gezdirdi ve Aheia dilini dışarı çıkararak başparmağının ucunu tattı, bunu yaparken çenesinin nasıl çalıştığının tadını çıkardı. "Ama bu dudaklar benim, bu güzel ağız benim ve senin diğer her parçan da öyle."

Ona itiraz etmeye başladı ama itiraz ettiğinde Lúç omzuna dokunarak girişe doğru geri döndü. Aylee, deri elbisesi içinde, familiar'larıyla birlikte alanda yürüyordu.

Arioch'un yanına doğru eğildi ve Lujha dilinde kısık sesle konuşurken Arioch ensesini kavradı. Aheia bakışlarını başka yöne çevirdi

İki kelime dikkatini çektiğinde odanın diğer ucundaydı. Onları anladı. "*O uyandı.*"

Arioch dilini şaklattığı anda dikkati tekrar yerine geldi ve Aylee eğildi. "Planlar değişti," dedi Aheia'ya bakarak.

OceanofPDF.com

Bölüm 42

AHEIA

Onun kendisini gölgeleriyle sarmalamasına izin vermişti ama gölgeler düşüp de gecelerine musallat olan Malek'le yüz yüze geldiğinde pişman olmuştu.

"Beni geri getirdin." Birkaç dakika önce çok sıcak hissettiren her şey içinde dondu. "Neden? Burada olmak istemiyorum."

Bu sefer sesi odada yankılanmakla kalmadı. Bu kez Ophion'un dikkatini çekti ve Aheia, kâbuslarındaki masmavi gözlerle karşılaştı. Yine de bu mağaranın derinliklerinde, odaklanmamış ve kırmızıydılar, dudaklarını kaplayan kurumuş kan, dehşetlerinden farklıydı. Arioch'un eli beline doğru kıvrıldı ve ağır bir kolunu omzuna atarak onu kendine doğru çekti. Ağırılık nefes almasını sağladı ve sıcaklık onu tehdit eden buzları yavaş yavaş eritmeye başladı. Kendini ona bıraktı ve bu artık eskisi gibi zayıflık gibi hissettirmiyordu. Onu demirlemişti. Önündeki Malek'in rahatsız edici bakışlarına karşı dengeledi.

Hareket edecek fazla alanı yoktu ama omuzları hafifçe seğirdi ve ağzını açtığı anda kalın tükürük topakları yere damladı.

Aheia'nın midesi bu manzara karşısında iğrendi ama aynı anda başka bir şey, tam tersi bir şey omurgasını sızlattı.

"Sen-"

Kelimeler boğuk ve bulanıktı ama sesi hâlâ ona benziyordu. Dişleri eksikti ama Ariocho yarısını sağlam bırakmıştı. Ophion ağzını tekrar açtığında, Aheia onu aynı şekilde tanıyamadı ve buna tutundu.

Öksürdü ve biraz daha tükürdü ve bu sefer kelimeleri biraz daha kolay geliyor gibiydi. "Kirlenmiş görünüyorsun."

Gözleri aşağıya kayd, parmakları belindeki incilerin üzerinde geziniyordu ama Ariocho tekrar boynunu okşadı. *Renk*. Kıyafetlerinden bahsediyordu.

"Sen ölmüşün," diye devam etti, daha fazla tükürük saçarak.

Aheia'nın omuzları dikleşti. Uzun zamandır ölüydü. Şimdi bir anlık yaşam belirtisi gördüğüne göre, Keloseros'taki tüm varlığı boyunca ölü olduğunu iddia edebilirdi.

"Dua ettiğinizi tahmin ettiğim bir kader," dedi biraz fazla sessiz bir şekilde ve kendini adamın vücudundaki yaralara bakmaya bıraktı.

Göz kapakları aşağı indi, bitkin bakışları ondan arkasında duran Avarice'e kayd. "Kaderim çoktan mühürlendi. Bunların hiçbir önemi yok. Zamanı geldiğinde kutsal Tanrılar tarafından kucaklanacağım."

Bakışlarını sertleştirirken soğuk dikenler orta yerini sıktı ve çok iyi bildiği o batma hissini geri püskürttü.

"Elinde kalan tek şey bu." Ariocho yavaşça sırtarak onun yanından geçti. "O çürük inanç. Gerisini biz aldık."

Aheia onun bu inanca sahip olmasından nefret . Bunu hak etmiyordu.

"Bunun için çürüyeceksin," diye tükürdü Ophion. ". Ben Tanrı'nın peygamberiyim ve seni neyin beklediğini biliyorum. Senin de zamanın gelecek ve kendi yarattığın bir dümende yanacaksın."

"Bir peygamber olduğunu söylüyor." Ariocho'nun gözlerindeki parıltı tehlikeliydi. "Peki *senin* Tanrıların *bana* ne yapacak?" Bakışları Malek'e kayarken sesi alçak ve tehditkâr bir tondaydı. "*Sen* ne yapacaksın?" Gölgeleleri omuzlarından akıyordu ve Aheia'nın kalbi göğsünde gümbürdedi, aralarındaki bağlantı sıcak ve yıkıcıydı. "Ben iki diyarın hükümdarıyım ve *senin* canavarlarından korkmuyorum."

"İnanmayan biri yüce amacı asla anlayamaz." Ophion'un nefesi bir eyrid kavanozu gibi tıkırdadı.

"Peki bu amacın hangi parçası?" Ariocho sordu. "İşkenceniz hangi dönüm noktasını yaratıyor? Türünüz çoktan öldüğünüzü düşünüyor ve biz konuşurken yeni bir lider seçiyor. Ve sen-" Ariocho parmaklarını Malek'in kanat köprüsünün üzerinde gezdirdi ve kanat dikkatle seğirdi. "Seninle işimizin bittiğine karar verene kadar burada, yeraltının derinliklerinde olacaksın."

Biz.

"O zaman *bana* ait olan başka bir alemde, sonsuza dek unutulmuşluk içinde yüzen başka bir beden olacaksın. O zaman kendi saçmalıklarından sıkılıp sıkılmayacağını merak ediyorum." Ariocho çenesini eğdi. "Ölümsüzlük doğru ellerde güzel bir şeydir; ve seninki benim elimde."

Ophion yere tükürdü, hiç de Aheia'nın hatırladığı gibi sakın değildi. Ve kendini ondan, onun bir zamanlar olduğu kişiden -hayattan daha büyük ve kendi hayatından sorumlu olan kişiden- ne kadar çok ayırırsa, dünyası da o kadar sağlamlaşıyordu. En azından bu sefer dik duruyordu. Rahatsızlıktan nefes alabiliyordu ve büyük bir kısmı kaçmak istese de, diğer yarısı onu burada toprakladı. Ariocho onu burada toprakladı.

"Seni neden getirdiğimi sormuştun," dedi ona. "*Onun* yerine *ona* sormak için." "Neyi sormak için?" Kadın yutkundu.

"Bilmek istediğin her şey." Arioeh Malek'e başını salladı. "Tamamen senindir."

Aheia onun duvara doğru geri çekilmesini, cebinden bir inhalant çıkarıp yakmasını izlerken, elleriyle ne yapacağını bilemez halde tek başına duruyordu.

O tamamen senin.

Ophion'un yanaklarının hemen üzerinde bir yere baktı, çünkü geri çekilmeden uzun süre bakışlarını karşılayamazdı, ama o gözlerin tüm gücünü almadan bile, onları dolduran iğrenmeyi hissedebiliyordu.

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu, zihnindeki ürpertiği hissederek. Çünkü bu soru duygularından doğmuştu. Ona bunu vermek istemiyordu ama kendine engel olamıyordu. Bunları hak edecek ne yapmıştı ki?

"Sen benim çocuğum değilsin," diye tükürdü. İfadenin basitliği mide bulandırıcıydı. Tüm gereken bu muydu?

"Ve bu beni işkence dolu bir hayata mı mahkum ediyor?" Sesi titriyordu ama boğazını temizledi.

"*Lütfen*," diye homurdandı. "Her şey çok kolaydı. Dünyadaki tüm özgürlüklere sahiptin."

Karnı ayak parmaklarına kadar indi ve parmakları seğirdi.

"Anneni seni doğuramadan *Ohasha Nehri*'nde boğmalıydım."

Sıcak öfke çizgileri boğazını bir mengenede tutuyordu, siyah pençeler küçük, kırmızı nabızlar görüşünü doldurana kadar sıkıyordu. Andromeda'nın ölü, mavi

Siyah saçlarının arasından parlayan gözleri, benek benek kanla kaplanmıştı ve ince, ıslak bir damlayla ayaklarına doğru akıyordu.

"Bu ne *cüret*," diye homurdandı, kendini bu hatırlatmalarla besliyordu. "Babanla ilgili gerçeği öğrendiğim anda bunu yapmalıydım."

Burun delikleri alevlendi ve tırnaklarını küçük yarım ay izleri halinde avucuna batırdığında acıdı.

Ona istediğini veriyorsun.

"Kimdi o?" Rahatsızlığını bir kenara iterek gözlerindeki kuru yanığı kırıştırdı. Odaklanabileceği başka bir şeydi bu ve önce hiç cevaplamadığı bir soruydu. Andromeda bunu sıradan bir hata, artık çoktan ölmüş olan bir başka erkek olarak geçiştirmişti. Ve doğrusu, Aheia onu nadiren düşünmüştü. Onun boş yüzü sadece hayatı çekilmez hale geldiğinde zihninde belirliyordu. Mutlu anlarında onun varlığının hiçbir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ophion tısladı ama tıslama önce öksürüğe, sonra da tıkırtılı nefeslere dönüştü. "Bazı Nefilimler," demeyi başardı. "Uzun zaman önce ölmüş."

Nephilim. Aheia'nın göz kapakları çırpındı. *Bu mümkün değil.*

"Yalan söylüyorsun."

"Sen ve Andromeda" -yavaş ve hırıltılı bir nefes aldı- "İblisler için bacaklarını açan fahişeler."

Arioch bu yorumdan hoşlanmadı. Gölgelelerini Malek'e doğru çevirdi ve o mavi, iğrenç gözlerden birini kırbaçladı.

"Ağzına dikkat et," dedi sakince, her ne kadar hareketleri hiç de öyle olmasa da. "Dilleri kesmek hoşuma gidiyor."

Soğuk ürpertiler Aheia'nın tenini kapladı.

Yarı Nephilim.

Bu düşünceyi denedi.

Eğer bu doğruysa bile, bu ifşa onu farklı hissettirmedii. Orada öylece duruyordu, hâlâ sadece Aheia'ydı. Hâlâ karanlık ve soğuk şeylere karşı koyan zihinsel bir vakaydı. Bunlar babası yüzünden mi onun bir parçasıydı? Ophion yüzünden mi onun bir parçasıydılar?

"Adı neydi?" diye sordu.

"Bildiğimi mi sanıyorsun?" Malek acı içinde nefes almak için çok uğraştı, gözlerinden biri sıkıca kapalıydı. "Kafasını vücudundan ayırdım ve domuzların onu yemesine izin verdim."

Aheia Arioeh'un gölgelerini ayak bileklerinde hissettiğinde ona baktı. Gölgele bacaklarının arkasından yukarı doğru kayarken ve sırtının alt kısmına yaslanırken onu dikkatle izledi. Güven vericiydi. Sıcaktı.

"Birçoğundan biriydi," diye tükürdü Ophion. "İlk iblis ama yine de birçoğundan biri. Senin varlığın, onunki, bunların hiçbir anlamı yok."

"Sadece bir parça Nefilim olsaydım neden beni avlamakla ilgilendin?" diye sordu, tüm bunların saçmalığı zihnini acıtiyordu.

"*Sadece* mi? Bu bir iğrençlik. Buna izin verilemez," diye mırıldandı. "Başkalarının-" Öksürdü, yere kan sıçradı. "Senin gibi başkaları doğdu. Genetiğimizi böyle kirletiyorsun."

Genetiğimizi kirletiyor.

Omzunu çekti, kelepçe şingirdadı ve Aheia metalin derisini ısırıldığı yerden kırmızı kanın damlamasını izledi. Gözleri adamın parmaklarının esneme biçimine takıldı, bakışları bileğindeki yara izlerini çizdi. Yeni yaralar. Çizgileri birleştirdi ve bir an için neredeyse tanıdık geldiler.

Kasıtlı.

Arduvaza doğru bastırılan kola odaklandı ve eli içgüdüsel olarak kendi bileğine gitti, kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Buraya ilk geldiklerinde odanın karmaşasına karışmıştı ama şimdi bir şey tanıdığını düşündü.

Hayır...

Bir desen. Uyumsuz küçük bir desen.

Kestik.

Küçük ve öz.

Ophion'un kollarını, kalçasını ve gövdesini aşağı çektiler...

Titrek kemikleri Aheia'yı levhanın etrafında dolaştırdı, her hareketi bir öncekinden daha dengesizdi, neredeyse çılgınca ona bakıyor, bulduğu kanıtı çürütmeye çalışıyor ama her yeni keşifle bunu daha da güçlendiriyordu.

Aynı şekilde kıvrılmış, aynı şekilde daldırılmış.

Parmaklarını dirseğinin kavisi ve üzerindeki küçük yara izi boyunca kaydırды. Sonra ön koluna ve avuç içine doğru. Uzun zamandır kayıp olan o yaraların hayali acısı parmaklarının baskısıyla yeniden ortaya çıktı.

"Ne yaptın sen?" diye inledi.

Arioch hiçbir şey söylemedi ve kendini keşfetmeye devam ederken sessizlik ona her şeyi anlattı, çünkü Ophion'un yaraları kendisinininkileri yansıtıyordu.

Yaralarını eşleştirmeden duramıyordu; ön kolundaki, omzundaki, ... sağ bacağındaki dört yarayı - en yeni, yeni iyileşen kesikleri. Adamın bacağındakilere bakarken parmakları köprücük kemiğinin hemen karşısındaki bir tanesinin üzerinde durdu. Ari küvette ona karşı dikkatli davranmış, kaslarına masaj yaparken kaval kemiğine yakın dört yara izinin üzerini çizmişti.

Ve o uyuduktan sonra adamın tam olarak ne yaptığını şimdi fark etti.

Ophion'a oyulmuş.

"Beni yaraladığı yerden kestini onu," dedi tekrar başını kaldıracak gücü bulamadan. "Hatta ..." *Zar zor görebildiklerinizi bile.*

"Sen ölmüştün," dedi Ari, sesi kalındı. "Çok titizdim."

Nefes alamıyordu. Böyle hissetmemeliydi. Sıcak ve karıncalı. İnanılmaz derecede tatlı. Ophion'un gittiğini sandığında bile onu işaretlemişti. Malek'in Keloseros'ta ona yaptıklarından dolayı borçlu olduğu eti almıştı.

Ve bir yanı bunu görmezden gelmek, intikam söz konusu olduğunda bunu genel şiddete ve Ari'nin kendi doygunluğuna bağlamak istiyordu. Ama şimdi ona bakışı... Tamamen başka bir şey söylüyordu.

Boğazını temizledi, onu boğan duygu demetini bastırmaya çalıştı çünkü adamın gözleri ölümlü gece gökyüzüne benziyordu ve tamamen ona odaklanmışlardı. Ne kadar yoğun bir ilgi.

"Şimdi sıra sende." Ari tembelce duvardan uzaklaştı. "Benim türümden o kadar nefret ediyor ki," diye mırıldandı, bir eli cebinde odanın içinde dolaşırken. "Hadi onu biraz daha bizden biri gibi gösterelim." Yavaşça sırtarak kolunu kaldırdı ve Ophion'un kalan kanadını geren ağır metal zincire doğru kaldırdı. Malek haykırdı, vücudu elinden geldiğince Ari'ye doğru çekildi, diğer bileğindeki kelepçe onu zincire bağlı tutuyordu. "Belki yeni bir takdir bulur."

Onu biraz daha bizden biri gibi göster.

"Hayır," diye hırıldadı Malek, sanki Ari'nin ne planladığını biliyormuş gibi. Ophion'un gözleri iblise doğru kaydı ve Aheia onun yüzünde, bakışlarında ilk kez böyle bir duygu gördü. *Korku.*

Görünüşü hoşuna gitmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ari levhayı yuvarlayıp aşağı eğilirken ve altın bıçağını kalçasındaki kılıfından çıkarırken.

"Ona ait olan son şeyi al ve seni mahvetmeye çalıştığı gibi onu da mahvet."

Al şunu. Ari'den Ophion'un kanadına baktı.

"Kahretsin," diye fısıldadı, ne demek istediğini anladı - *onu biraz daha bize benzetmek.*

Onun kanatları altına gir.

Avucuna bakarken çenesi sertleşti ve titreyen elleriyle bıçağı aldı. Kendisini Malek'e götürmesine ve sırtına çıkmasına yardım etmesine izin verdi. Eğer bunu yapacaksa, cesaretini kaybetmeden önce hızlıca yapması gerekiyordu.

Ophion'un üzerine yerleştiğinde içi rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Onu bacaklarının arasında sıcak ve canlı hissetmek mide bulandırıcıydı ama kılıcına ve içindeki kendi yansımasına odaklandı. Nefes almaya çalıştı ama Ophion'un kanadının üst kısmını kavrayıp bıçağı eklem yerine götürürken sudan çıkmış balık gibi hissediyordu. Malek dövüşürken, dudaklarından bir dizi Gjóska kelimesi döküldüğünde parmakları zorlanmaya karşı titredi. Rica. Lanetler. Zulüm.

Tutunmak imkânsız gibi geliyordu.

Ama sonra Ari'nin eli onunkini kabzaya doğru sardı ve sıkı tutmasına yardım etti.

En kötüsünü hatırlamasına izin verdi, neden olduğu tüm acıyı hatırlamasına izin verdi ve gözyaşlarını tutmaya çalışmadı, duygu kabarmasını azaltmaya çalışmadı. Bunu her zaman bastırmış, her zaman saklamıştı, çünkü tek yapacağı kalbini kırmaktı. Ama şimdi öyle değildi. Şimdi her şeyin üzerinden akıp gitmesine izin verdi çünkü belki de bunu yaparsa gitmesine izin verebilirdi.

Altın bıçağı kalın uzantıya saplamak beklediğinden daha zordu. Kulakları duymuyordu ve bıçağı kestikçe akan kendi kanından başka bir şey duymuyordu. Deri yol verdi, bağlar ve et de öyle, ama bıçağını durduran kemik oldu. Kesiğe çok yukarıdan başlamıştı, kırmızı kan sıçrarken altını kazmak zordu,

ve gözyaşları aşağıda oluşmakta olan yaraya damladı. Dişlerini sıkıyor, düşünemeyecek kadar odaklanıyor, Malek dövüşüp çılgık atarken kesiyor ve oyuyordu. Onun düvüştüğü gibi düvüşüyordu. Ve bir kez olsun, merhametine sığınan o değildi. Son kez tam tersi olmuştu.

Parmakları sıkıca kavrayıncaya ve bıçak kayıncaya kadar ağladığı gözyaşlarıyla görüşü tamamen bulanıklaştı. Çok fazla kan vardı ve tutmaya devam edemedi, bıçak yere çarptı. Göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı ama kalbinden dolayı bunu da duyamadı. Ari'nin eli ensesini okşayana ve gözleri görüşünü dolduran kırmızı denizi işgal edene kadar hiçbir şey duymadı.

"Dayan," dedi, sesi bulanıktı. O da öyle yaptı ve ıslak parmaklarını Ophion'un etine gömdü. Ari son bağlantı dokusunun koparılmasına yardım etti ve sonra kanadı kopararak onu bağlayan son telli deri parçalarını ayırdılar.

Uzuv ıslak bir gümbürtüyle yere düştü ve altındaki Malek irkildi. Artık çılgık atmıyordu. Sarsılmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ari yanan bir meşale getirip Ophion'un derisini yakmak için kullanırken orada öylece oturdu. Közün altında cızırdadı ve alevin sıcaklığını hissetti. Kan ve erimiş yağ Ophion'un kaburgalarından aşağı aktı ve Ophion kendini ayarlarken dizlerini kıl payı sıyırdı.

"Tanrıların şimdi nerede?" diye mırıldandı, vücudundaki kesiklere son bir kez bakarken kanının teninde serinlediğini hissetti.

Ari ona bakıyordu, şakağındaki damar sanki bir şey gibi atıyordu. "Düşmanlarının kanıyla kaplı çok güzel görünüyorsun." Parmaklarını kızın parmaklarına , onu yuttu ve son nefesinde

sanki vücudundaki varlığını yeniden gözden geçirmiş gibi dudaklarından döküldü. Kendisine yardım etmesine, geçmişine bakarken onu sabitlemesine izin verdi. Ophion neredeyse ölü gibi görünüyordu ve hafif kas seğirmeleri olmasa Aheia onun öldüğünü düşünebilirdi.

Kendi kendine bunun gerçek olduğunu söylerken kanı teninde soğumaya başlamıştı. Bunun bir rüya olmadığını ve mağaranın kenarlarının bulanık görünmesinin normal olduğunu. Cildindeki tüy ya da kanat gibi garip fırçaların normal olduğunu. Ophion inanılmaz derecede ölümlü görünüyordu. O heybetli kanatları olmadan çok sıradan görünüyordu.

"Daha fazlası için geri geleceğiz." Ari onu dürtüsünden çekip çıkardı. "Daha fazlası mı?" diye sordu.

"Onun herhangi bir parçasını almak istersen."

Kalbi acıyordu ve başka birinin de böyle hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Sanki teklif ettiği şey bir sevgi gösterisiydi. Ya da belki de onun bu yeni versiyonu gerçekten bir canavardı. Ona uzattığı her bıçakla daha da kötüleşecek miydi?

"Peki ya bu?" diye sordu, sesi kendi kulaklarına bile boş geliyordu. Ari onun bakışlarını kanada kadar takip etti.

"Onun için bir yerim var."

Ophion'un kanı çatlamaya başlamış, Aheia'nın derisinin altındaki beyaz damarlar ortaya çıkmıştı. Ari onu yerleşkenin koridorlarında geri götürdü.

Malek'in kanadı koyu renkli mermeri kırmızı, kalın bir çizgiye boyuyordu. Tüyler yapışkan kanın içine hapsolmuş ve narin beyaz puflar altın dikişlerin arasından büyüyor gibi görünüyordu.

Aheia kendine baktı; berbat bir ışık yarattığı, derisine yapışmış ıslak tüyleriyle tüyler ürpertici bir görüntü. Elleri hâlâ kırmızıydı ve tırnakları kenarlıydı. Kan kollarına bulaşmış ve vücudundaki incileri kemirmişti.

Çok fazla kan var.

Büyülenmişti, zihni sabit kalırken gözlerinin kamaştığını hissetti. Ne kadar uzun süre bakarsa, her şey o kadar inanılmaz derecede gerçek dışı geliyordu.

"Aheia." Ari'nin düşüncelerini bölmesi göğsünü ısıttı, sanki içindeki boşluk onun sesini almış ve kendini onunla doldurmuştu.

Onu dikkatle izliyordu ve yüzündeki ifadeyi anlamak için elinden geleni yaptı. Gözlerinde parlayan dili çok az anlayabiliyorken, düşünceleri açık tenine siyah mürekkeple çizilmiş gibi onu okuması haksızlıktı.

"Hmm?" Ateş sersemliğiyle onu takip etmişti ve o odaklanmasını sağlayana kadar yeni bir odaya girdiklerini fark etmemişti. Burası tanıdıktı; buraya daha önce de gelmişti, adam ruhunu aldıktan hemen sonra. Yanık turuncu bir kanepe vardı, ilk kez üzerinde uyandığı, midesinin içindekileri kaybettiği kanepe. Karşılarında, şöminenin önüne sıkıştırılmış mermer bir masa ve mücevher tonlarında birkaç mobilya parçası vardı. Ve-

Gözleri masanın arkasındaki uzak duvara tırmandı, yukarıdaki beyaz bozulmaya -yıldızsız bir ışıktaki aya- çekildi.

Orada asılı kaldı, tüyleri dağıldı ve eti kurudu. Ophion'un diğer kanadı. Bir ödül gibi. Bir uyarı. Bir bildiri. Alshaytan'ın düşmanları hakkında ne hissettiğini kimse yanlış anlayamazdı.

"Bunun için bir yeriniz var." Söyleyebildiği tek şey, onun mağaralardaki sözlerini tekrarlamak oldu.

Parmakları masanın mermerine sürtündü ve ağırlığını masaya verdi, yardıma ihtiyacı vardı çünkü gücü adrenalinle birlikte azalıyordu. Az önce olanların, yaptıklarının ve duyduklarının gerçekliği kafasına dank etmeye başlamıştı.

Yarı Nephilim.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Ona inanıyor musun?" diye sordu.

"Her zaman zayıf bir kılıf gibi görünmüştür." Kanadı şöminenin önüne bıraktı ve masanın etrafında döndü.

"Ne?" Gözlerini kaldırdı ve onunla yüz yüze için döndü. "Sen *biliyor muydun?*"

"Bu olasılığı biliyordum," dedi yavaşça, "Kal beni ikna etmeye yardımcı olacağını düşünerek söyledi." Ari ellerini masanın iki yanına koydu ve kadın masaya yaslanmak zorunda kaldı.

Kal biliyor muydu? Bu yüzden mi ona ihanet etmek onun için bu kadar kolay olmuştu? Çok mu anlamlıydı? Kendini kontrol edemediği bir şey mi? Doğmadan önce ona dayatılan bir şey mi?

"Seni ticarete ikna etmek mi?"

O da mı onun bir iğrenç olduğunu düşünüyordu?

"Hayır." Ari'nin gözleri dudaklarına kaydı. "Bana senin melez olduğunu söylemenin beni iğrendirmeye yeteceğini düşündüler. Bunu öğrendikten sonra seni burada tutmak istemem mümkün değil." Gözleri karardı ve aralarındaki küçük boşluk rahatsız edici hissettirdi. "Öyle olmayınca Kazım'ı önerdiler."

"Bana hiç
söylemedin." "Fark
eder mi?"

"Duruma göre değişir." Sesini ölçülü tutmaya çalıştı. "Neden yapmadığına bağlı." "Bunun gerçek olduğunu sanmıyorum." Ari sonunda o birkaç santimlik boşluğu

parmak eklemlerini kızın alt dudağına sürttü. "Neden?"

Adam dudakları aralandı, eli kalçasının iç kıvrıldı ve yavaşça yukarı doğru ilerledi. Avucunun pürüzlü dokusu tenini sıyırdı ve onu bacaklarının arasına sıkıştırma dürtüsüyle savaştı, çünkü daha fazla ilerlerse, bilecekti. Kalp atışlarının klitorisine kadar düştüğünü ve satenin ıslaklığı diğer tüm kumaşlardan daha kötü sakladığını bilecekti.

Adam incilerin altından geçip ona dokunduğunda kadının omurgasından bir ürperti geçti. *Kahretsin*, ona dokundu. Bunu her yaptığında her şey bitiyordu. Ve bu adaletsiz ve acı verici hissettiriyordu çünkü Nephilim ya da Mithra -her ne sikimse artık- kendini geri çekecek kadar güçlü değildi. Bir bakış, bir okşayış, bir bağlantı, onu olduğu yerde durdurmak, en son *dokunduğunda* tüm parçalarını toplamaya vakti olmamışken onu yıkmak için hiçbir şey gerekmiyordu.

"Tadın benim iblislerim gibi değil." diye hırıldadı, sesinin kısıklığı dizlerinin bükülmesine neden oldu. Sesi etkilenmiş gibiydi ve kızın buna ihtiyaçı vardı. Onun da kendisi gibi bunu arzulamasına ihtiyaçı vardı.

"Tadım neye benziyor o zaman?" Zevk parmak uçlarında kıvılcımlandığında, klitorisi ince kumaş bariyerin altında zonkladığında üzgün küçük bir inilti boğazına doğru ilerledi. Hissederdi, bilirdi. Berbat bir durumdu. şimdi kan ve tüylerle kaplı bu şekilde hissetmenin zamanı değildi. *Lanet olsun*. Parmaklarını avucunun içine soktu ama acı bu kez hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadı. Üzerini örten çürük kumaşı yana doğru savurduğunda, güçlü gözleri onu sabit ve sessiz tuttuğunda acı her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Achlys gibi. Benim krallığım gibi."

"Senin âlemin mi?" Göğsü, boğazında bir yere yerleştiğini fark etmediği bir nefesle çöktü ve başparmağının pedi klitorisine değdiğinde bacakları sarsıldı. Çekirdeği sıkıştı ve o anda tek istediği daha fazlasıydı. Tek istediği boş olmamaktı. Çok uzun zamandır kendini boş hissediyordu... Ve adam bunu düzeltti. Onu gerdi, birden fazla şekilde doldurdu ve bu göğsünün uğuldamasına neden oldu.

"Ne zaman yakınımda olsan dilimde." Kalçalarını adamın parmaklarına doğru yuvarlayarak onları daha da yaklaştırdı, ama amını adama doğru tam anlamıyla kaydıramadan adam geri çekildi, soğuk hava şimdi bacaklarının arasındaki sıcaklığa çarpıyordu. "Ve o çiçek Aljira'ya ait, bana ait." Islak parmaklarını ağzına götürdü. "Tadın hep benimki gibiydi." Tanrı'nın lanetlediği diliyle onları temizlemesini çaresizce izledi.

Onu birçok kez kendisine ait olduğunu söylemeye zorlamıştı ama bu nedense farklı hissettiriyordu. Hiç şüphesiz emindi. Bu bir soru değildi ve bu yüzden ondan nefret etmeye devam etmeliydi, çünkü bu onun elinden aldığı bir başka seçenektir. Ama ruhunun kalabalık bir odada ona ulaşan kısmı bunu tekrar tekrar söylemesini istiyordu. *Ona* tekrar tekrar söyletmek için, çünkü o parçası bunu istiyordu -onun olmak istiyordu- gösterdiği sahiplenme için mırıldanıyordu.

Aynı madalyonun diğer yüzü farklıydı; ona geçmişini hatırlatan ve bileklerini altın kelepçelerle bağlayan yüzü.

"Gerçekten bana ait olduğunu hissettiğim tek şey olan magyck'imi kaybettim. Zihnim bile bana bu nezaketi göstermiyor. Hiçbir zaman kendim olamadım. Gerçekten değil ... ve şimdi-" Biraz daha uzun durdu, uzun zamandır zihnini kurcalayan şeyi ona söylemek için aralarında boşluk bulmaya ihtiyacı vardı. "Birinin malı olamam. Bir daha olmaz."

Ona daha önce, çok da uzun olmayan bir süre önce, kız onun olsa da, kendisinin onun olmadığını söylemişti. Ve bu onun dengesini tamamen bozmuştu, şimdi bile.

"O zaman burada kendine bir yer aç." Çenesi büküldü ama ona cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Ne istiyorsan al, başına başka bir şey izin verme."

"Eski hayatımın böyle olduğunu mu düşünüyorsun? İstismar edilmek *istediğimi* mi? Bunlardan herhangi birini istediğimi mi sanıyorsun?" Kaşları seğirdi ve yüzeye çıkan kırılganlığı bastırarak, yapabildiği en sert bakışla onu sabitledi. Ve bir an için, göldeki yansımaları kadar sahteymiş gibi davrandı, çünkü o zaman gücü biraz daha kolay bulabilirdi.

Ari uzandı ve parmaklarını kaşlarının birleştiği yerde gezdirerek orayı yumuşattı. Yumuşak. *Çok yumuşak.*

"Hayır." Sesi kalındı. "Ama bu farklı. O zamanlar yanında kimse yoktu. Şimdi var."

Kendini yüz hatlarında taşıdığı o tanıdık ifadenin arkasına itmeye çalışırken kasları ne kadar gerilirse gerilsin, artık sığacak gibi görünmüyordu. Bunun yerine, alt dudağı titredi ve gözleri hain yaşlarla yandı.

"Ophion Kazım'a sahip olmasaydı, beni yine de kurtların önüne atar mıydın?" Bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı. Öyle ya da böyle, bilmesi gerekiyordu.

"Seni geri götürmezdim, Aheia," dedi, sesi kalındı.

"Benden henüz sıkılmadığın için mi?" diye tersledi, kızgınlığın göğsüne yayıldığını hissetti.

"Çünkü benim hakkımda haklıydın." *Hepsi çakıl.* "Beni kontrolden çıkmış hissettiriyorsun ve bu yüzden aramıza mesafe koydum, çünkü bilmiyordum

sana nasıl ihtiyaç duyacağımı bilemezdim. Derimin altındasın ve ruhunu senden kopardığım günden beri hiç ayrılmadın."

Gözyaşlarının bir barajın arkasında tehlikeli bir şekilde durduğunu hissetti ve ona ne kadar çok anlatırsa, onları tutmak o kadar zorlaştı. *O da hissediyor. Onun da buna ihtiyacı var.*

"Kurtların sana bir daha ulaşamadan beni yemelerine izin verirdim." Gölgele kalçalarında toplanmıştı ve bitkin görünüyordu, eğer magyck öyle görünebilirse, koyu renk gözlerine ve omuzlarının çöküşüne uyuyordu. Tuvalette de böyle görünüyordu. "Çünkü benim seninkini aldığım gün sen de benim seçimimi aldın."

Nefes alış verişı sığlaştı ve aralarındaki yankı sanki ikisinin de sormadığı bir soruya cevap veriyormuş gibi mırıldandı.

"Bu benim hatam *değil*," diye dişlerinin arasından homurdandı.

"Hayır, o benim." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Birçok yaratık için birçok şey oldum." Devam etti. "Ruhların kaderine ben karar vermiyorum. Ben sadece onlara ihtiyaç duymakla lanetlendim. Ben halkını memnun edemeyen bir hükümdarım, çünkü peşinden hoşnutsuzluk gelmeden bunu yapmanın bir yolu yok ve ben asla yeterli olmayan bir kardeş ve oğlum. Birçok mercekten görülüyorum ve kararlarım da öyle. Gerçekte, nadiren bana aitmiş gibi hissediyorum." İnançsızlıkla konuşurken onun dudaklarını izledi, çünkü onun kendisine bir nefeste bu kadar çok kelime, bu kadar çok içgörü verdiğini hiç duymamıştı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Her şeyin bir bedeli vardır."

"Şeffaflığınız. Ödeme mi?" diye dikkatle sordu. "Ne için?" "Bağıslaman Ruhi."

Affına sığınıyorum, Ruhi.

"Uzun bana böyle seslenmemiştin," dedi.

"Anlamsızca söylediğimde kelimenin içini boşalttım." Kadının yanağını ellerinin arasına aldı. Affet beni, lütfen. Bunun için de."

Göğsündeki o küçük balon tüm boşluğu kaplayacak kadar şişti. *Lütfen.* Hayatında özür dilediğini hatırlamıyordu, sadece özür kavramını. Kendini hatalı hissetmediği şeyler kendi sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. Özür dilemenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Ama Ophion'un ona geçmişiyile ilgili bir hikâye anlatması onu üşütmüşken, bu tam tersini yapmıştı. O anda zihnini ruhundan ve aralarındaki bağdan ayıramıyordu. Hepsi sıcak ve titreşen bir karmaşaydı.

"Her şeyin bir bedeli vardır." Sesi kısık bir şekilde sordu. "Kelimeler güzel ama benim için ne yapacaksın? Seni affedersem bana ne vereceksin?"

Gölgeleri mırıldandı.

"Korkmadığın bir hayat."

"Bu ağır bir söz."

Eğildi, parmak eklemleriyle çenesini okşarken dokunuşunu yumuşattı. "İyi ki çok güçlüyüm."

Adamın sunduğu yumuşaklık kızlığını ortaya çıkarırken kız daha da kızardı.

"Neden? Neden beni burada istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü hiçbir Tanrı beni senin gibi dize getiremez."

Ağzını açtı, ağzından şok olmuş bir ses çıktı. Gözlerindeki kor kıvılcımlandı ve dudaklarına düşerek bir gülümsemeye dönüştü. Adam *bakıyordu* ve eğer daha iyi bilmeseydi bu ifadeye şok diyebilirdi.

"Bu bakış ne için?" Kadın adamın bileklerini kavradı ve bir an şaşkınlıkla ona baktı.

"Kahretsin, bu çok güzel," diye mırıldandı, kızın ağzına bakıyordu, kız bunu fark ettiğinde başparmağı alt dudağında geziniyordu; yanaklarındaki gerginliği hissettiğinde fark etti.

Yüzündeki gülümseme.

unutmuştu.

Ophion'un kurumakta olan kanında ıslanırken en kötü zamandı, tüm dünyadaki en uygunsuz zamandı ama artık elinden bir şey gelmiyordu.

"Bölmek istemezdim-" Aheia yerinden sıçradı, kalbi boğazına kaçtı.

Shiron kollarını kavuşturmuş kapının pervazında duruyordu ve yüz ifadesi buruşmuştu. "Ama bunu görmek isteyeceksiniz."

Bölüm 43

AHEIA

Shiron onlara Thryn'de bir Shykoya saldırısı olduğunu söylemişti ama Aheia hâlâ Ari'nin ofisindeki o anın etkisindeyken buna odaklanmakta zorlanıyordu.

O Tanrı'nın unuttuğu kiliseden beri ona ilk kez *Ruhi* diye seslenmiş ve *af dilemişti*.

Kalbi boğazına kaçmıştı.

Bu gece af dilemişti ama bu kelimeler sanki bir cümlenin sonundaki nokta gibiydi. Çünkü kendinden uzaklaşıp onunla geçirdiği zamana baktığında, daha önce bakmasına izin vermediği küçük şeyleri gördü.

Ari'nin onu nasıl ittiğini ve istemediği halde onu nasıl beslediğini. Eline kitaplar tutuşturmuş ve anlayabilmesi için ondan kendi dilini öğrenmesini istemişti.

Tek istediği saklanmak olsa bile onu saklamak istemedi.

Ve... onun gülümsemesini önemsiyordu. Daha önce hiç kimse bunu umursamamıştı.

Yavaşça nefes verdi, Ari'nin eli sırtının alt kısmındayken onun büyüünün kendisini okşadığını hissediyordu.

Ona şimdi de yerleşkede kalmasını söyleyebilirdi, onu bekletebilirdi. Ama yapmadı.

Ancak bu farkındalıklarla gelen tüm sıcaklık, topukları eski kaldırım taşlarına çarptığında ve gece havası kalan gölgeleri uçurduğunda kayboldu.

Tam olarak bir girişi ve bir çıkışı olan küçük bir meydanda duruyorlardı.

"Shykoya'larla savaşıldı ve öldürüldüler ama geldikleri yer burası." Shiron, yere o kadar derin inşa edilmiş bir kulübeyi işaret etti ki, karınlarının üzerinde sürünmek zorunda kaldılar. Ve Ari'nin gölgeleri arasından yürümek yerine bunu yaptılar. Aheia nedenini bilmiyordu ama bu deneyimle ilgili aklına takılan bir şey vardı - ölümlüler tarafından paylaşılan Mithra metninden hatırladığı bir şey. *Yüksek doğalara ve Tanrılara karşı gelenler, karınları üzerinde sürünerek hele girmeye zorlanacak, pisliği ve içinde yaşayan sinekleri yutacaklardı.*

Ari, Aheia'nın ayağa kalkmasına yardım ederken girişin yakınında duran Kar, "Lanet olası merhamet," diye mırıldandı. *Kahrolası merhamet doğru.* Aheia elini burnuna ve ağzına götürdü, gözleri yerleri kaplayan kan ve bağırsakların üzerinde geziniyordu. Tarık ve Lúç mekânın ortasında durmuş, Lujha dilinde kısık sesle konuşurken, Aylee ve Emryn koridordaki enkazı inceliyor, bu da Gehenna'dan çok lanetlenmeye benziyordu.

"Bu da ne böyle?" Aheia Ari'nin arkasından fısıldadı, gözleri harap çevre üzerinde geziniyordu.

"Bu bir Nerium yuvası, bir uyuşturucu yuvası." Lúe başını salladı. "Shykoya burayı lanet olası bir parçaya ayırdı."

Ari envanterini çıkarırken takip etti ve canavarlar tarafından avlanmanın ne demek olduğunu hatırladı. Hızlıydılar ve görünüşe göre amaçları yoktu, pençelerini ve dişlerini ulaşabildikleri her şeye batırıyorlardı. Keosha'yı ve tüm yanmış evlerini de hatırladı. Orada sokaklarda hiç ölü yoktu ama burada hepsi yanmıştı. Evin her yerinde cesetler yatıyordu, Nerium'un etkisiyle hareket edemeyecek kadar uçmuş olan birkaç iblis dışında çoğu ölüydü - çevrelerini bile göremiyor gibiydiler. Canavarlar tarafından neden bağışlandıklarını merak etti.

Aheia penceresiz kulübeden kaçması mümkün olmayan çürüme kokusuyla savaşmak için elinin burnunun altına sürterken Ari hiç konuşmadan onu odalar arasında gezdirdi. Her küçük oda bir öncekinden daha kötüydü ve üçüncü odaya gelindiğinde Aheia'nın topukları kan ve kir içindeydi. Artık çürümüş bir pembe renkteydiler, tıpkı içki içtikten sonraki sabah midesindeki çilekleri hayal ettiği gibi.

Lúe içeri girdiğinde Ari köşede çömelmiş, ikisi de duvara bakıp kendinden geçmiş iki Nefilimi inceliyordu.

"Bütün bunlar da ne?" Şekil Değiştiren parmak eklemlerini Aheia'nın beline geçirerek incilerine bulaşan kanın bir kısmını sıyrırken Shiron da onlara katıldı ve diğerleri de yavaşça içeri süzüldü.

"Ön sevişme."

"O kadar da vanilya değil o zaman." Dudak halkasını ısırarak sıırttı.

"En sevmediğim lezzet," dedi düz bir , tavandan damlayan kan, alçak ve uğursuz bir ses dikkatini dağıtmıştı. Bu koku

Orada öylece dururlarken başı dönmeye başlamıştı. *Damla. Damla. Damla.* Küçük, karanlık bir havuza.

Aylee odaya girdiğinde Shiron, "Bir fikrim var," dedi.

"Sınıfla paylaşır mısın?" Lúç'un sırtışı yayıldı ama Shiron metanetini korudu.

"Bu gece bizi Shykoya'dan haberdar eden çatı sakini, onu yuvadan kaçarken gördüğünü söyledi."

"Tamam mı?" Tarık Emryn'in peşindeydi ve ağır kolunu Lúç'un omuzlarına dolamıştı.

"Canavar kimse görmeden ormandan kasabaya ve yuvaya ulaşmış olabilir ama bu pek olası değil. Sınırdaki hala nöbetçiler var çünkü burada sınır tamamen örülmüş değil ve hiçbirisi dış mahallelerden geçtiğini görmedi."

"Bunu kaçırmış olmalarına imkân yok. Shykoya'lar sessiz ve sinsi olmalarıyla tanınmazlar," diye söze girdi Emryn.

"Hayır, değil." Shiron başını salladı. "Üstelik, canavarlar bir şekilde sınırdan fark edilmeden geçmiş *olsalar* bile, yuvanın dışında hiç ölüm olmadı. Bu gece dışarıda bir sürü iblis vardı, kan gölüne dönmeliydi."

"Ne öneriyorsun?" Lúç sordu.

"Shykoya'nın sınırdan gelmediğini. Onun yerine yuvadan geldiler."

"Tamam, nasıl?" Tarık gözlerini kıstı ve Aheia'nın omurgasına yumuşak bir ürperti yayıldı. "O ipleri bizim için birbirine bağla."

Shiron'un dudağı tiksintiyle seğirdi. "Jahra'da Shykoya tarafından öldürülen iblisleri hatırlıyor musun?" diye sordu ve Ari başını salladı. "Ölen erkek beni *onu* öldürmekle suçladı." Aheia burnunu kıvırdı, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. "Canavarın boğazını kestiğimde beni *onu* öldürmekle suçladı."

"Aklını kaçırarak kadar uyuşturucu almış." Aylee tırnaklarının altındaki alevi uçları alev alana kadar tutarken, Aheia bir ileri bir geri gidip gelen tüm bilgilere ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Doğru." Shiron başını salladı. "O bir bağımlıydı ve o gece öldürülen diğer iblis de öyleydi. Etrafı araştırmak için geri gönderdiğimiz Falkri cesetlerinin yakınında bir yuva bulamadı, ancak bir yuvada yaşıyor olma ihtimalleri var. Sınırdan gelen saldırı konusunda da uyarılmadık, tıpkı bu gece uyarılmadığımız gibi, ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünmedik-"

"Çoktan şehre varmış olabilirler," diye bitirdi Ari.

"Ya ölen iblisin kastettiği tam olarak oysa?" Shiron'un gözleri parladı. "Ya onu öldürdüysem? Ya Shykoya aslında canavar değilse?"

"Durun, açıklığa kavuşturun," dedi Aylee.

"Bu sadece bir teori," dedi Shiron. "Ama ya Shykoya Nefilim ise?" Tarık kollarını kavuşturarak, "Köprüyü çok geriyorsun," dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Tek bir ortak var," dedi Ari, Shiron'a bakarak. "Nerium."

Leviathan başını salladı.

"Dur bakalım, Shykoya'nın Nerium kullanıcısı olduğunu mu düşünüyorsun? İlaç onları dönüştürüyor mu?" Tariq sordu.

"Belki," dedi Shiron.

"Shykoya on yılı aşkın bir süredir baş belası ama sınır onları yakın zamana kadar dışarıda tuttu, bu da ormanda yaşadıklarını gösteriyor. Geçmişte hiç yaşamamışken neden *birdenbire* bu yuvalardan çıkmaya başladılar?" Tarık meydan okudu.

"Bir şeyler değişti," dedi Ari, sesi alçak bir tınıya dönüşmüştü. "Eğer Nerium gerçekten iblisleri dönüştürüyorsa, o zaman birilerinin Shykoya'nın

Yaratılış."

"Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?" Lúç sordu.

"Nerium, Shykoya'dan çok daha uzun süredir var. Canavarlar nispeten yeni bir olay. İlacın kendisinde bir şeylerin değiştiğini düşünmediğiniz sürece bir bağlantı kuramazsınız. Uyuşturucular kesilir ve satılır, Nerium da farklı değil. Birisi onu bir taşıyıcı gibi kullanıyor olabilir. Emryn'in panzehir yaratmak için kullandığı serum gibi, ama onun yerine bir virüsle."

"Kim kendi türüne bunu yapar ki?" Lúç elini yüzüne götürdü, gözleri morarmıştı.

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim," dedi Ari dişlerinin arasından. "Bu bir seçimdi. Kendilerini canavara dönüştürmek de bir ," Kar mırıldandı.

"İddiaya göre," diye girdi Tarık.

"Elimizdeki en iyi teori bu," dedi Emryn.

"Öyle olsa bile, bu onların bu işte bilinçli bir rolleri olduğu anlamına gelmez. İlaç onların bilgisi dışında manipüle edilmiş olabilir." Shiron ekledi.

Aylee başını salladı. "Masum iblislerin damarlarına etkili bir şekilde bağımlılık yapıcı zehir atarak kendi ölümleri için yalvarmalarını sağladılar."

Nerium.

"Tamam, ama nasıl-"

Düşüncelerini paylaşmaya devam ettiler ama Aheia'nın zihni yine ağırlaştı. Diğerleri oluşturdukları küçük çemberde farklı fikirleri yaylım ateşine tutmaya devam ederken dikkati tekrar damlayan siyah kana yöneldi. Ari ve Shiron bir an sonra bir adım uzaklaşarak odanın uzak tarafına doğru gittiler ve damlayan kanın sesi yükselirken Aheia'nın kaydettiği son şey bu oldu. Sesleri yavaşça azaldı ve Lúç ona hitap ettiğinde bunu tam olarak fark etmedi.

"Hmm?" diye sordu başını sallayarak.

Şekil Değiştiren kaşlarını çattı. ", " diye tekrarladı.

"Şimdi mi fark ettin?" Etrafındaki dumanlar midesini bulandırıp zihnini bulandırırken kaşlarını çattı.

"Bayılıp yerdeki pisliğin içine düştüğünde ukalalık yapmak o kadar da sevimli olmayacak."

"Beni yakalayacaksın, değil mi?" diye sordu bir kez daha, kanı duyarak. Neden bu kadar gürültülüydü? Yutkundu, *damlamayı* azaltma umuduyla gözlerini kırıştırdı. *Damla. Damla.*

"Böyle bir tavırla olmaz-" Lúç başladı.

"Parlıyorsun." Ses bir çan gibi net bir şekilde çınlayarak odayı böldü ve Aheia'nın kafası daldığı yerden fırladı, parmakları vücudundaki incilerin içinde sanki onu rahatça sıkıştırabileceklermiş gibi kıvrıldı. Kesinti odanın öbür ucundaki kirli bukleli bir kadından gelmişti. Kadın, hâlâ kurtuluşuymuş gibi duvara bakan bir erkekle sarmaş dolaştı.

"Ben mi?" Aheia, etrafındaki iblisler dikkatlerini başka yöne çevirirken elini göğsüne götürerek fısıldadı.

Lúç inanamayarak kollarını kavuşturdu ve "İmkânı yok," dedi. "Bu tür bir tanıma için yeterince akli başında görünmüyor."

"Çok parlak." Kadın tırnaklarını göğüs kafesinde gezdirirken sesi sarsıcı bir iniltiye dönüştü; terli derisi damarların görülebileceği kadar inceydi.

"O değil. Bir sorun var, o-" Aylee konuşmaya başladı ama o konuşurken yerdeki iblis oturduğu şiltenin üzerinden atladı. Kirli tırnaklarını tahtaya geçirdi ve kendini ileri atarak yanındaki erkeğin suratına çenesini yerinden oynatacak kadar sert bir tekme attı.

süreç. O haliyle mümkün olmaması gereken bir hızla hareket ediyor, kendini Aheia'ya doğru fırlatıyordu. Lúç onu geri itti, tam o sırada Aylee çelimsiz şeyi belinden yakaladı ve geri çekti. Uyuşturulmuş dişinin parmakları Aheia'nın gözlerinin tam önünden geçti ve Aheia onun yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki *açlığı* gördü. Zaman içinde sadece küçük bir an olsa da zihnine kazınmıştı. Havada geri düşerken, tam olarak bu ifadeyi hatırlayacağını biliyordu.

Kendini çarpışmaya hazırladı, kasları parçalanmış tahtanın neden olacağı çürüklere hazırlanmak için gerildi. Bunun yerine vücudu, Aheia'nın ağırlığıyla parçalanarak orada asılı duran dayanıksız duvar halısına doğru savruldu.

Omzu soğuk, sert kayaya çarptı ve daha önce rahat hissettiren inciler kendilerini gömmek istercesine tenine işlerken havası kaçtı.

"Kahretsin," diye homurdandı, zayıf kollarının üzerinde doğruldu ve etrafına toz toprak yağarken yukarıya baktı. İçine düştüğü delik, alanı aydınlatan tek ışıktı.

"Aheia!" Lúç bağırdı, kafası açıklıktan fırladı ve daha fazla enkaz düştüğünde avucunu gözlerinin üzerine tutarak kendini korudu. Kendini toparlarken dizlerinin kırılğan olduğunu hissetti, gecenin erken saatlerinde keyif aldığı topuklu ayakkabılar yeni düşmanı olmuştu. O kadar karanlıktı ki gölgeleri göremedi, Ari adımını atana kadar toplandıklarını fark etmedi ve Aheia yüreği göğsünde gümbürdeyerek bağırdı.

"Beni korkuttun," diye homurdandı, adam onu kendine çekerken, ellerini vücudunda gezdirerek canının yanmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Kırık bir şey var mı?" diye sordu, bir dizinin üzerine çöktü ve ayak bileklerini teker teker eline alarak ölüm tuzağı ayakkabılarını çıkardı.

Benim gururum.

"Hayır." Ayaklarının kemerleri sızlarken, adamın omuzlarına tutunarak sertçe nefes verdi.

"Bu hiç mantıklı değildi." Aylee delikten aşağı atladı, kendi topuklarıyla zarif bir iniş yaptı ve bir çakmak çıkardı. Diğerleri de yavaşça onu takip etti, her biri sanki yükseklik bir merdiven basamağından daha kötü değilmiş gibi indi. "Siz hiç bu derece bitkin düştükten sonra yürüeyilen bir keş gördünüz mü? Çoğu kendi sidikleri ve bokları içinde yaşar çünkü uzuvlarını zar zor hareket ettirebilirler. Koştı. Etrafındaki hiçbir şeyi umursamadan *koştı*. Tıpkı o canavarların yaptığı gibi bir hayvan gibi davrandı."

Lúc, yüzünü ekşitmiş görünen Shiron'a, "Bu senin teorini besliyor," dedi.

Parlıyorsun. Kelimeler zihninde rahatsız edici bir ritimle yankılandı.

Aylee çakmağının alevini yakıp çevrelerini aydınlatana ve gölgelerini duvara yansıtana kadar her yer karanlıktı. Aylee tırnaklarını mum gibi yakarken Aheia'nın gözleri boynuna kaydı, uyuşturulmuş Nefilim'in açtığı yaradan siyah kan damlıyordu.

"Onu izleyen biri var mı?" Aheia acıyan cildine masaj yaparak homurdandı ve bilinçli bir düşünce olmadan Ari'nin kucağına gömüldü.

"Hiçbir yere gitmiyor. Bacakları kırık," dedi Aylee, mavi gözlerinde uğursuz bir ateş parıldıyordu.

"Amm'ın aşkına," dedi Shiron, Aheia'nın solundan ve dikkatini başka yöne çevirdi. Aylee'nin alevi içinde durdukları küçük alanı aydınlattı ve hemen ilerideki uzun, karanlık tüneli yaladı. Kalın bir kayanın içine oyulmuş, kenarları kaba tuğlalarla kaplanmış, toprağın çökmesini engelleyecek şekilde tehlikeli bir şekilde istiflenmişti. Üzerinde solucanlar geziniyor ve yosunlar filizleniyordu.

zeminin kayalıkları arasında. Bayat ve kirli. Ama el değmemiş değildi. Yerde gelişigüzel adımların sürüklediği tozlar vardı. *Taze* adımlar.

"*Tüneller.*" Lúç söyledi. "Tüneller. Tabii ki lanet olası tüneller."

Ari, Lúç'la aynı düşünceye bağlıymış gibi, "Lanet olası şehrin tamamına yayılabilirler," diye devam etti.

"Ürünlerini bu şekilde değiştiriyorlar," dedi Kar, gözleri iki erkek arasında gidip gelirken. "Nerium'u nasıl dolaştırıyorlar. Öyle olmak zorunda."

Aheia'nın gözleri Ari'ye kaydı, teni çakıl taşları gibi titriyordu, sanki ona aitti ama kendisininmiş gibi davranıyordu. Bir vuruş geçti ve farkındalığı arttı. Arkasındaki Avarice ile paylaştığı bir anlık yavaşlamış zaman.

Kar bir adım daha yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifadeyle Ari'ye bakarken parmaklarını iki yana açtı. "Neden?" diye sordu ve Aheia şaşkınlıkla ona baktı, Kar'ın ne demek istediğinden emin değildi. Empatın sesi dalgalandı ama Ari ona bakmadı. Onun yerine burun delikleri genişledi ve omuzları dikleşti. Bunu yaptıklarında havada bir şeyler değişti ve Aheia çatırtıyı her yerinde elle tutulur bir şey gibi hissetti ama Ariocho tepki vermedi, sadece dişlerini göstererek ona baktı. Shiron gibi o da onun bakışlarını takip etti, karanlıkta gözlerini kısarak duvara baktı.

Ne görüyor?

"*Ah,*" dedi Kar yumuşak bir sesle ve Lúç elini taş duvarda gezdirirken Aheia'nın gözleri onunkilere kaydı.

"Bu lanet olası Sahren'in arması mı?"

OceanofPDF.com

Bölüm 44

AHEIA

"Vay anasını. Öyle." Lúç parmaklarını oyukların üzerinde gezdirdi ve Aheia bir kurdun şeklini ve çözölemeyen birkaç glifi seçebildiğini düşündü. Asıl tasvir o kadar yıpranmıştı ki geriye sadece silik çizgiler kalmıştı.

"Eğer bu duvarlarda onun arması varsa, o zaman bu-" diye başladı Aylee. "Sahren de işin içindeydi," diye araya girdi Tarık.

"Nerium ticaretinde," diye konuştu Emryn kürsüye.

"Bunu ona hiç yakıştıramadım." Lúç alay etti. "Başka her şeye karıştı." Mor gözleri karanlığın içinden fırladı, çenesi sıkıca kenetlendi. Öfke. Ari'nin sahip olduğu öfkenin aynısıydı.

"Bekle, neden kendi armasını duvara damgalasın ki? Neden kendini bu işe bulaştırsın?" Aheia sordu.

"Çünkü Nerium yakın zamana kadar yasaldı," diye homurdandı Ari.

Kar dişlerinin arasından bir nefes çekti ve Aheia Shiron'un bir kolunu omzuna dolamasını izledi. Empatın kaşları birbirine yaklaştı ve saç çizgisinde ter birikmeye başladı. Dudakları bükülmüştü ve eli

Sanki bir acıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi karnına sıkıca bastırdı. Gözleri Aheia'nın kilerle buluşmadı; sadece önüne, Ari'ye baktı.

Bu o. Onu hissediyor.

"Neden?" Kar tekrar sordu, tıpkı Ari armayı ilk fark ettiğinde sorduğu gibi, açık ve tamamlanmamış bir soru. Bu kelime etraflarındaki farkındalığı artırdı ve diğer iblislerin hepsi dikkatlerini Avarice'e çevirdi. "Onu o öldürdü."

Karanlık gri gözlerine sızdı ve gözlerini yuttu. bayat havayı rahatsız edici bir vızıltı bölerken közler. Aheia kıpırdandı, bir adım geri çekildi çünkü bu ses ondan yayılıyor ve onun içinde de titreşiyordu. Bu his hiç hoşuna gitmemişti.

Emryn'in bakışları sessiz bir değiş tokuşla Aylees'e kayarken, "Kim?" diye sordu nefesinin altından.

"Bundan emin değiliz." Ari hangi sonuca varmış olursa olsun, Lúe aynı sayfadaydı ve Aheia yanlış kitaptaydı.

Karanlık yayıldı, Ari'den döküldü ve etraflarındaki toprakta süründü. Dallar neredeyse keskin görünüyordu, duvarlara yavaşça tırmanan örümcek bacakları. Çenesini yana doğru yuvarlarken parmakları tekrar seğirdi ve derisinde boşluk bulmaya çalışan bir hayvana benziyordu.

"Sahren öldü," dedi Syraphem ve sesi Aheia'ya ana dek duyduğu en yumuşak tonda çıkarken gözleri keskin bir şekilde büyücüyü inceliyordu. "Ve o da gitti. Onu bir daha öldüremezsin. Her şey bitti."

Sahren öldü. Aheia'nın nefesi boğazında düğümlendi. Ari'nin babası ölmüştü.

Ve o gitti. Parçalar önünde yerine oturdu.

O bir bağımlıydı. Ari ona o gün tuvalette söylemişti. *Aşırı doz almış.*

Annesi Malia bağımlılığı yüzünden ölmüştü - Nerium bağımlılığı. Babası da bu ilacın dolaşımına karışmıştı.

Onu öldürdü.

Kar inledi, parmaklarını böğrüne sapladı, çılgın gözleri Emryn'inkilerle buluştu. "Dışarı. Hemen. *Dışarı* çıkmamız gerek; sikişemez."

"Neler oluyor?" Aheia'nın başı iblislerin arasına daldı. Luc, Emryn'e, "Çıkarın onu buradan," diye çıkıştı. "Hemen."

Ari tısladı, sesi gırtlaktan geliyordu, derisi koyu incilerle noktalanmıştı. Gölgeler su gibi üzerine damlıyor, onu lekeliyor, yüzü ısırapla buruşurken onu işaretliyordu.

"Hayır, şaka yapıyorsun. *Hayır.*" Aheia başını sallayarak kendini hazırladı çünkü karşı koyduğunda itilip kakılmaya alışkındı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Onun magyck-" diye başladı Kar ama Emryn odayı geçip Aheia'nın kolunu yakaladı.

"Gel bakalım. Hikâyeler için vaktimiz yok." Syraphem Aheia'yı da kendisiyle birlikte sürükledi ama Aheia bunu yaptığında Ari hırladı, artık siyah olan gözleri Emryn'in onu tuttuğu yere .

"*Sakın buna cüret etme!*" Sesi kıvrım kıvrımdı ve Aheia, yankısını çekiştirse bile bu sesi tanıyamadı.

Lúc yavaşça, "Kardeşim, sakinleşmen gerek," dedi ve Aylee'yi geldikleri yöne doğru iten Tarık'a sert bir bakış fırlattı. "Bunu sana yapmalarına izin verme."

"*Sen benim kardeşim değilsin,*" diye hırladı Ari, koyu renk gözleri Şekil Değiştiren'e dikilmişti. Yıldızsız bir gece gibi siyahtılar, bir boşluk, soğuk ve cezalandırıcı bir şey, yutmak ister gibiydi.

Şekil Değiştiren kıllarını kıpırdattı, siyah pençeleri parmaklarının arasındaki deriyi yardı, gözleri Avarice'ten bir an olsun ayrılmadı.

"Arioch o gün Sahren'i öldürmek için yardım aldı; bu tamamen onun işi değildi. Çok daha karanlık, çok daha güçlü bir şeydi, içinde yaşayan ve bence çok sıkı tuttuğu bir şeydi."

Emryn kolunu onu tökezletmeye yetecek bir güçle çekerken Aheia'nın içindeki parazit çatırdadı. Bu sefer önlerindeki Avarice sadece hırlamadı; bu sefer hareket etti. Yüz hatlarına ölüm kazınmıştı ve Aheia o anda onun gölgelerine bakmakta olduğunu anladı.

Şekil Değiştiren ileri atıldı, pençeleri Avarice'in omzuna saplandı ama bu onu durdurmadı. Magyck'i Luc'un etrafını sardı ve nefesi kesilip bırakmak zorunda kalana kadar boğazını sıktı. Emryn Aheia'yla birlikte silkindi, Luc'un bedeni koridora fırlarken bıçaklarından birini çıkardı ve Aheia çığlık atarak başının kayaya çarpışını izledi. Avarice dişlerini gösterdi, ileriye doğru hamle yaparken gözleri Aheia'ya odaklanmıştı ve Syraphem Aheia'yı tutmayı kaybetti. Karanlık hızla içeri girdi, onu sardı ve onun dışındaki herkesi hiçliğe gömdü. Birdenbire, o kadar küçük gelen oda kilometrelerce uzadı. En azından, havada asılı dururken, saçları yüklü havada sürüklenirken böyle hissediyordu. *Tek başınaydı.* Şimşek çakmadan hemen önce bir bulutun içindeymiş gibi hissetti. Tenine dokunan yumuşak okşayışlar, ayaklarının altındaki yastık gibi zemin.

Karanlıktı ama değildi. Aheia kendini, kanla kaplı incileri ve magyck'e karşı sade duran kendi saçlarını görebiliyordu. Ama buradaki tekilliğinin tüm kanıtlarına rağmen, varlığı hissediyordu. Etrafindaydı, ona dokunuyordu, kanının *içindeydi*. Yankı somut bir şeye dönüşmüştü ve bunu fark ettiğinde, siyah dallar hayal edilemeyecek kadar uzun bir formda bir araya geldi. Her şey dumandı ama bir bedene benziyordu.

Aheia keskin bir nefes aldı ve bir uzvun uzanıp boğazındaki kolyeyi sararak onu kendine çektiğini gördü. Tökezledi.

bir el belini destekliyordu. Yukarıya, karanlık boşluklara baktı ve tünellerde Ari'den gelen aynı vızıltıyı duydu. Ona dokunduğunda anladı; daha önce ona dokunan gölgeyle aynıydı. Mümkün olduğunu asla hayal edemeyeceği bir tanıma vardı. Yankının içine uzandı ve onu parçaladı ve Aheia bir nefeste boğuldu, sinirlerinin vücudunun her yerinde kıvılcımlandığını hissetti.

Gel beni bul. Kulağında çınılıyordu ama karanlıktan değil, kendi zihninden geliyordu. Hatırlıyordu ama hatırlamıyordu.

"*Bırak onu,*" diye mırıldandı gölge, onu tamamen ele geçirene kadar uzuvlarını yuttu.

"Kim?" Magyck'in fırçası çenesinin üzerinde gezinip hemen altındaki titremeyi yatıştırırken fısıldadı. Gözleri yanmaya başladı ve nedenini bilmiyordu - kendisine ait olmayan bir tepki.

"*Onu boğuyorsun.*" Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve boğazındaki zincir derisini kesene kadar gerildi. Kolları tutuşa karşı zorlanıyor, siyah dallar yavaşça l  pis'in ortasındaki çatlağa sızıyordu.

"*O benim,*" diye derin bir fısıltı yayıldı uzun boylu fig  r  n derinliklerinden ve aralarındaki bağlantı alevlendiğinde Aheia'nın   enesi eğildi, nefesi sığılaştı.

Korku, hareketsiz dururken r  zg  rın rahatsız etmesiyle alevden fırlayan korların sıcak iğneleri gibi onu sarmıştı.

"*Onun değil, senin değil.*"

Aheia'nın g  ğs   kabardı ve l  pis   zerindeki baskı arttık  a v  cudu sarsıldı.   atlağın kayan dallar sanki i  indeymiş, taş yerine kaburgalarının arasındaymış gibi hissediyordu ve taşını par  aladıklarında bunu hissetti.

"Hayır!" Aheia haykırdı, zihnindeki acı onunla birlikte paramparça olmuş gibi çiçek açtı, iç organları keskin bir şekilde büküldü. Onu yerinde tutan tutuş kayboldu ve iki büküm oldu, parmakları yan tarafındaki korkunç dikişi sıktı. Gölgeler bir kasırğa gibi etrafını sardı, saçları savruldu ve vücudu, parazit dayanılmaz hale gelip sırtı sert bir şeye çarpana kadar öne doğru fırladı.

Göz kapaklarının ardında renkler çiçek açtı ve parmakları yere saplanırken boğazındaki havayla boğuldu. *Toprak.* Taş ve topraktı ve yenilenmiş bir durgunluk onu bulduğunda bunu hissetti. Parmaklarının arasından küçük çim yaprakları çıkıyordu ve onlara baktı, her bir narin uzunluk boyunca uzanan ince renkli damarlara baktı. Benzerlerini daha önce de görmüştü, ölümden döndüğü gün. Tepesindeki sarmaşıkları boyayan rengi, bir bitkinin bunu nasıl sağlayabileceğini hiçbir parçası anlamasa da rahatlamak için uzandığı sarmaşıkları.

Etrafındaki sesleri duyarak soğuk havayı yuttu: tıkırtılar, nal sesleri, yuhalamalar.

Orman.

Aheia gözlerindeki yaşları ovuşturdu ve ellerini geri çektiğinde şimdiye kadar gördüğü en parlak yıldızlarla karşılaştı. Sanki gece kenarlarından süzülüyormuş gibi kanıyor ve dönüyorlardı. Kalbi yıldızların renkleriyle çarpıyordu.

"Az önce ne oldu?" diye mırıldandı, eli ağrıyan boğazına gitti ve ona sürtündü. Acıdan kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu.

Gölgeler sana yalan söylüyor.

Yumuşak fısıltı zihnini bulandırdı.

Bırak onu. Onu boğuyorsun.

Omuzları titrerken, sessiz hıçkırıkları etrafındaki sessiz karanlıkta yankılanırken, eli ortasındaki incilere doğru kıvrıldı ve sıktı. Göğsü ağrıyordu ve uzuvları sanki bir alevın üzerinde tutuluyormuş gibi hissediyordu. Doğru görünmüyordu, doğru *hissettirmiyordu*, hiçbirı. Bu nasıl mümkün olabılırdı? Önündeki bir zamanlar karanlık olan ağaçların kabuklarını örümcek ağı gibi saran aynı ışığın olduğu renkli bir çayırdı nasıl duruyordu? *Çok parlaktı*. Hepsi öyleydi. Parlak ve sessiz.

Bunu fark ettiğinde kulakları sıcacık oldu. Boğuk nefes alışları tek sestı. Birkaç dakika önce doğanın sesini duyduğu yerde şimdi her şey sessizdi. Onun gölgelerinde hissettiğı korku uykusundan uyandı ve zihni ona dünyasının en son ne zaman bu kadar sessiz olduğunu hatırlattı.

Onları anılarında gördü.

Gri, gergin bir deri. Beyaz uçlu pençeler. Dişler. Bunlar açlık, acı ve kederdi ve şu anda duyduğu türden bir sessizlik yaratıyorlardı.

Nefesi kesildi ve çılgınca etrafına bakındı, yönünü bulmaya çalıştı, hangi yolun onu eve götüreceğini bulmaya *çalıştı*. Ama bütün ağaçlar açıklığın kenarına yaslanmıştı ve ay tam tepesindeydi.

Zihni, gölgeler kristalini kırdığından beri dinmeyen aynı acıyla ve bir an için bu dünyada sadece kendisi varmış gibi hissetti. Tıpkı sis manzarasını yuttuğunda hissettiğı gibi. Ama sonra kanı dondu, vahşi bir çığlık etrafındaki yaprakları salladı. Kuşlar önünden yükselip gece gökyüzüne doğru kaçışırken, daha küçük hayvanlar da aynı şeyi yapıp açıklıkta koşuşturmaya başladı.

Canavarlar ağaçların arasından geliyordu ve bu bir kâbustan gelen dehşet gibiydi. Ne kadar . Tıpkı ilk günkü gibi bir yığın.

atrium. Bu manzara Aheia'yı yerdeki yerinden sıçrattı ve koşmaya başladı. Topallayarak attığı adımların altında yapraklar çıtırdadı ve diş etleri yorgunluktan zonklarken ağzındaki kanın tadını alabiliyordu. İçinden adrenalin akıyordu ve kasları çığlık atarak onu harekete geçiren ve daha da ileri iten ateşle savaştı.

Sarkan sarmaşıkların altından eğilip ağaçların etrafından dolanırken çaresizlik ciğerlerine çekmeye çalıştığı havayı boğuyordu.

Yeterince hızlı değilsin. Onlardan kaçamazsın.

Zemin derisini keserken bir hıçkırık göğsünü sarstı ve sesler daha da yaklaştı. Shykoya arkasındaki kalın ağaç ailesini parçalayıp geçerken hırıltılar, hırıltılar ve doğanın mahvoluşu.

Tam arkandalar.

Düşüncelerinin doğruluğunu biliyordu ama yavaşlamadı. Koşmaya devam etti, dünya her şeyi biraz daha az gerçek hissettirecek kadar yavaş hareket ediyordu. Ve ağır bir yük arkadan vücuduna çarptığında bu yanılsama için şükretti.

Aheia çığlık attı, omurgası garip bir açıyla bir ağacın gövdesine çarptı ve Shykoya'nın sarsıcı sesleri üzerinde kayarken kemikleri takırdadı. Pençeler Aheia'nın koluna battı ve Aheia çığlık atarak koyu kırmızı kanın uzun, zehir uçlu pençelerin arasından fışkırmasını izledi. Aheia bıçağına uzanmaya çalışarak boğuştu ama canavarın uzun, sivri dişleri yüzünü gıcırdatarak onu geride tuttu. Serbest kalan elini canavarın omzuna doğru itti ama yaratık çok güçlüydü.

Ve sonra, tam dirseğı titrerken ve kolu bükülürken, Shykoya ondan koparıldı. Boğuk bir çığlık attı, derisi onu tuttuğı yerden soyuldu, göğsü çöktü ve kendi üzerine yuvarlandı.

acı çekiyordu. Beyaz zehir yaradan akan kana karıştı ve gölgeler etrafında dolaşırken görüşü titredi.

Koutávi.

Varcolac önündeki canavarları parçaladı, siyah kan sıçradı, kösele bedenler onun keskin dişleri ve ağır pençeleriyle boy ölçüşemedi. Aheia inleyerek ileriye doğru sürünmeye çalıştı ama uzuvları kontrolünden çıktı, vücudu çimlere çarparak gevşedi.

Koutávi'nin son Shykoya'nın işini bitirmesini çaresizce izledi, kendi gölgelerinin yoğun bulutundan çıkarken burnundan mürekkep gibi kan damlıyordu. Büyük yaratık kalçalarının üzerine çöküp Aheia'nın etrafında sürünmeye başladığında dudağı titredi ve nefesi kesildi.

Vücudu Varcolac'ın boynuna bastırırken, "Teşekkür ," diye boğuk bir ses çıkardı.

Titreyen parmaklarıyla Koutávi'nin kürküne tutundu, yaralarının acısı yanıyor ve köpürüyordu. Shykoya'nın pençelerini kayganlaştıran zehir içinden geçip gitti; hücrelerini yediğini hissedebiliyordu. Dilindeki tat acıydı ve zamanla daha da kötüleşti.

Ölüm gibi hissetti, önündeki sıcak şeyi daha sıkı tuttukça soğuk kucağı daha da yaklaşıyordu.

Ölmek istemiyorum.

Kaç kez kendi ölümünü düşünmüştü? Kaç kez bunu dilemişti? Yine de bununla yüzleştiği her durumda dehşete düşüyordu.

Henüz gidemezdi, bu dünyayı değil.

Daha yeni başladım.

Bu düşünce bir sızlanmanın ötesine geçememişti. Yaşamaya daha yeni başlamıştı. Burada bitemezdi, henüz değil. *Henüz değil.*

Koutávi'nin yanında hıçkıra hıçkıra ağladı. Varcolac onu iki kez kurtarmıştı. O, herhangi bir dış güç tarafından kendisine empoze edilmiş motivasyonu olmayan bir yaratıktı. Bu, Aheia'ya kendi önemsiz varlığının sorun olmadığını ve Varcolac'ın eksik olan her şeyi, olmadığı her şeyi, kendisinden nefret ettiği her şeyi umursamadığını hissettirdi. Varlığının yanlış olmadığını, bir kez olsun yük olmadığını.

Henüz değil. Yüzü Koutávi'nin kalp atışlarına yaslanmıştı, ıslak ve ağır dili Aheia'nın omzunu yalıyordu, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Thrum. Thrum. Thrum.

Ilık, ıslak hava Aheia'nın dudaklarının arasından geçti, gecenin soğuğu için fazla sıcak, fazla yapışkandı. Ciğerlerini sızlattı ve midesini sıkıştırdı. İmkânsız hissettiriyordu - çukurunda dönen sıcaklık, yavaşça yanlarına doğru sürünüyordu - kalbine, nefesine, zihnindeki nabız atışına uyan bir vuruş. Onu yanına çağırıyor ve hayal edilemeyecek kadar yüksek bir sesle uzuvlarındaki acıyı uyuşturuyordu.

Henüz değil.

Artık her şey siyahtı. Görme yetisini kaybettiğinde bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu. Ama karanlığa gömülmüştü. Göz kapaklarını açması bile bunu değiştirmemişti. Kaybolmuştu, gitmişti, yutulmuştu ve çıkış yolunu bulamıyordu.

Yardım edin! Bunu söylemeye, haykırmaya çalıştı ama dudakları ve vücudunun hiçbir parçası komutlarına yanıt vermiyordu.

Bu ölüm mü?

Ölüm sadece hiç bitmeyen bir karanlık mıydı? Bu muydu? İnledi, gözlerini kırpmaya çalıştı, *herhangi bir şey* görmeye çalıştı ve gürültü yankılandı.

Döndü, döndü ama burada bir bedeni yoktu; sadece bakışları *bundan* başka bir şey arıyordu. İçindeki acı

büyüdü, büyüdü, sıcaklık sarmalı daha sıcak ve daha parlak hale geldi, ta ki o sonsuz gibi görünen ışık yokluğunda yumuşak bir parıltı görene kadar. Bir sarmaşığa ya da belki bir damara benzeyen, göğsünde hissettiği her kalp atışıyla birlikte önünde renklenen ve nabız gibi atan bir ipti bu.

Şeffaf ve yıpranmıştı, sanki yok olma tehlikesi olan bir şey gibiydi.

Karanlık bir yığın içinde aydınlık bir iplik.

Sanki suyun altındaymış gibi kıvrılıp havada süzülüyordu ve bu manzara karşısında Aheia'nın içindeki açlık alevlendi. Elini uzattı ama hareket onun değildi.

Parmakları ona dokundu ve yandı.

Kahretsin, yandı.

Berrak şey elinin etrafını sardı ve içinden bir çığlık koparken tenini yaktı. Bir bedenden çıkan son nefes gibi boş bir sesti ve yumruğunu kapattığında gücü azaldı ve ısı onu tüketti. Vücuduna yayıldı ve parmak uçlarında kırılana kadar ateşten bir iz bıraktı. Etrafındaki sessizlik kulaklarında çınladı, önündeki her şey çiçek açarken acı başını kesti.

Görüş alanının etrafında enerji patlaması oldu ve zihni kanadı - en azından öyle hissetti, içinde imkânsız bir şey kırılıyordu. Gökyüzü erimeye başladı, ışık ruloları eğilmiş dünyanın kenarlarından aşağı damlıyor ve etrafında birikiyordu. Damlalar Aheia'nın hayal ettiği gibi yıldız ışığının kalın bir suda yaşasaydı nasıl görüneceği gibiydi, parıltılar parlak ve kırılıyordu. Göğsündeki keder yanıp kül olurken, tüm benliği önünde bir iğne deliği kadar daraldı. Parmakları patlayacakmış gibi hissediyordu, sanki etrafındaki parlaklık içeri girmiş ve ruhunu yemek istiyormuş gibi kalbinden ve kollarından aşağıya ısı akıyordu. Dilindeki yıldızların tadına baktı; nane gibi soğuk ve ısırıcıydılar. İçini yakıp kavuruyorlardı.

Hücreler, buz ve aynı anda ısıyı çekip çıkararak onları simbiyotik bir şeye dönüştürdü. Aheia dünyayı göremiyordu, göğsü derisini geren ve test eden akışkan metalle aydınlanmıştı. Ona ihtiyacı vardı, tarif edemediği bir şeydi bu ve peşinde koşmak onu şiddetle çağırıyordu.

Bacakları titriyor, kalçaları şarkı söylüyor ve vücudundaki her sinir zevkle aydınlanıyordu. Kollarında şimşekler çaktı ve etini yırttı ama parmaklarından omuzlarına doğru soğuk, berrak bir sıvı akarken kendini geri çekemedi. Kendisine su enjekte edilmiş gibi hissetti ve içindeki açlığın cızırdamasına neden oldu. Her çekişte, ellerinin, kalbinin, ruhunun her atışında yumuşuyordu. Aldığı her nefes, derisi gerilene, parmak uçlarındaki ısı kabarmaya başlayana kadar onu daha da besledi.

Ta ki aniden her şey durana kadar.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

AHEIA

Acısı azaldı, vücudu sert zemine doğru gevşekçe düştü.

Hıçkırıklar onu sarsarken parmakları toprağa doğru kıvrıldı, görüşündeki bulanıklık üzerindeki yoğun yıldız ışığını garip şekillere soktu; her şey renkler, lekeler ve duygulardan ibaretti.

Damarlarındaki soğuk varlığın, varlığının dokusuna sarılmış olan sıcak ve duyusal şeyle savaştığını hissetti. Bu, buz kordonlarının etrafında bükülen erimiş metaldi ve ikisi birbirini tekrar tekrar sertleştiriyordu.

Körü körüne çırpınıyor, elleri toprakta kayıyor, damarları sıcak ve rahatsız edici, sanki her birini hissedebiliyormuş gibi kan içinde savruluyordu. Nefes almak imkânsızdı, ciğerleri o kadar doluydu ki yuttuğu havanın gidecek hiçbir yeri yoktu. Kendi niyetleri zayıf parmaklarından koparılmış ve onu içten içe pişiren ışığın altında yanarak yerini ihtiyaçlara bırakmıştı. Daha fazlası için zihnini uyuşturan bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi.

Daha fazla.

Mağlup bir inilti sessizliği böldü ve Aheia'nın ağır başı kalkarak onu aradı, görüşü ışıkla lekelenmişti.

Sesin geldiği yeri gördüğünde buz damarlarını kazıdı ve kalbini deldi.

"Hayır!" diye boğuldu, kendini ileriye doğru sürüklerken sesi boğuk çıkıyordu, her yeri ağrıyordu. Koutávi yan yatmıştı, yumuşak vücudu tamamen açıktaydı, burnu düzensiz hışırtılarla hareket ederken gözleri yarı kapalıydı. Gölgeleeri gitmişti.

Parmaklarını Varcolac'ın boynundaki kürke sokup nabzını bulmaya çalışan Aheia'nın içini korku kapladı. Çiçeklerin taç yaprakları arasında parlayan ince renkli damarlar Varcolac'ın içinde de vardı ama onunkiler çok daha soluktu. Soluyorlardı.

"Hayır, hayır, hayır, lütfen." Aheia kürkünü okşarken elleri titriyordu, kanında tanıma uğultusu vardı.

İçindeki bir şey dışarı çıkmak, geri dönmek istiyordu. Çünkü şu anda içinden geçen şey ona ait değildi.

"Ben sana ne yaptım?" Koutávi'nin ağzından çıkan beyaz köpüklerin çamurlu bir havuz halinde yere damlamasını izlerken sesi kesildi.

"Yardım edin!" Aheia çığlık attı, "Lütfen, Tanrılar, biri yardım etsin!" Altın rengi gözbebekleri onunkilerle buluştuğunda nefes alamadı.

Bunu ben yaptım... Ben...

"Özür dilerim. Özür dilerim. Bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Bunu düzeltemem. Bunu düzeltemem." Nefes alış verişi manikti. *Bunu düzeltemem.*

Aheia altındaki canavarı desteklemeye çalıştı ama başaramadı, göğsüne erişebilmek için pençesini olabildiğince dışarıda tuttu. Ancak Koutávi sadece ürperdi, ağırlığı zamanla daha da ağırlaştı

geçiyor. İçindeki yanan, canlı Şey yaratıĒa, Aheia'nın Varcolac'tan aldıĒı Şeye doĒru çekildi.

Senin deĒil.

Avuç ileri aĒözlü bir Şeyle kaŒınıyordu; daha önce hiç bu kadar yüksek olmayan hırçın, karanlık bir ses ona ellerini geri vermesini ve daha fazlasını almasını söylüyordu.

"*Al onu.*" Kelimeler yine keskin pençeleriyle içini gıcırdattı. Karanlık ve soĒuk. "*Geri kalanını al.*"

Aheia gözlerini kapadı, parmakları yumuŒak kürkün üzerinde gezinirken çılgınca başını salladı. ZayıflıĒını hissedebiliyor, yavaşça titreŒen düşük, sessiz renklerde görebiliyordu.

Koutávi hafif kayma karŒısında inledi ve Aheia aĒırlıĒın altında kalarak Varcolac'ın dirseĒi ile yer arasında ezildi.

"Lütfen," diye hıçkırdı ve bunun yerine Varcolac'ın kalbine masaj yapmaya baŒladı. Tıpkı içindeki parlaklık gibi zayıftı. "Lütfen!" Ellerinin yanları morarana kadar yumruklarıyla Koutávi'nin göĒsüne vurdu. Ama renkler her Şeye raĒmen zar zor görebileceĒi kadar soldu ve sırtındaki pençe omurgasına doĒru gevŒeke düŒtü ve onu ıslak zemine itti. Aheia onu kendisi için tuttuĒunu, gerçek aĒırlıĒının göĒsüne arptıĒı anda fark etti. Kaburgaları baskıdan dolayı aĒrıyordu ama peneyi yeterince sıkı kavrarsa Varcolac'ı hayatta tutabilecekmiŒ, onu burada tutabilecekmiŒ gibi tutarak onu ezmesine izin verdi.

Gözleri Koutávi'ninkilere kaydı, altın rengi yavaşça donuklaŒtı ve dua etti. Dua etti çünkü belki de sefil hayatında bir kez olsun her Şeyin farklı olmasını dileyebilseydi, gerçekten de öyle olurdu. Çünkü bu yakarıŒ kendisi için deĒildi.

Dudaklarından kendi dilinde sessiz sözcükler dökülürken, başının üzerinde, hayatının ona gösterdiği tüm kanıtlara rağmen Tanrıların müdahale edeceğini, *birinin* yardım edeceğini umuyordu.

Ama önündeki rengârenk parlayan ağaçların arasından sıyrılan varlık Tanrı değildi.

Aheia'nın yüzü parçalandı, gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Mazikeen.

Ifrit çıplak ayaklarının altındaki toprağı kavurdu, tenine değen yapraklarda ateşler filizlendi ve Aheia çaresiz bir nefesle hıçkırdı.

"Ona yardım edin, lütfen. *Lütfen.*" Aheia, kasları çığlık atarken bile Koutávi'nin kalbine doğru çalışmaya devam etti. "*Kurtar onu, iyileştir onu!*"

"Senin için buradayım," dedi Mazikeen, sesi kalındı. "Onun için değil."

"İhtiyacım yok-" diye dişlerini sıktı, sesi titriyordu. "Sana *ihtiyacım* yok."

"Yapılacak bir şey yok."

"Olmak zorunda," diye boğuldu Aheia, Koutávi'nin burnuna sarıldı ve daha önce gördüğü ışığı aradı, bir seğirme, nefes hareketi, herhangi bir şey aradı. "Onun ihtiyacı var, o *ölüyor*. Sana ihtiyacı olan o."

"O öldü."

Lütfen.

"O-" *O ölmüş olamaz. Beni terk edemez.*

Aheia vücudunu Koutávi'nin boğazına yaslayıp kürküne doğru hıçkırarak ağlarken Mazikeen, "Bitti," dedi, parmakları o kadar sıkı sıkılmıştı ki telleri kökünden sökölüyordu.

Ifrit hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gözyaşı kuyusunda bulanıklaşırken göğsünden bir çığlık koptu.

Elleri çılgınca Koutávi'nin vücudunu okşadı ve midesindekileri yanındaki çimenlere kusana kadar çaldığı her şeyi tekrar tekrar geri itmeye çalıştı. Zorlandı, zorlandı, ellerini Koutávi'nin kalbine doğru itti. Avuçlarının hemen altındaki erimiş şey kıvranıyor ve diğer tarafındaki beden için ağlıyordu. Aheia, midesindeki kasılmalar onu iki kez daha hasta edene kadar aklına gelen her şeyi yaptı. Bu sırada Mazikeen dizlerinin üzerine oturmuş, onun üzerinde yükselmiş, onu izliyordu.

"Neden *buradasın*?" Aheia sonunda yere doğru eğildi, acı öfke göğsüne doğru kıvrıldı, parmaklarının arasına renkli otlar girdi.

"Çünkü ."

Olamaz. Gözleri tekrar Ifrit'e kaydı, yakıcı ateş onu kavuruyordu.

Bunu Arioach yaptı. *Bunu* onun gölgeleri *yaptı*. Taşını kırdığında, her şey değişti.

Hayır, bunu sen yaptın.

Tekrar öksürdü, göğsünü kuru kabarcıklar kapladı ve midesindeki ağrı tekrar şiddetlendi.

Bu ne anlama geliyor?

"Ve o-"

"Cehennemde.

"

"Neden?" Aheia hava yutmak zorunda kalmadan birkaç kelimedenden fazla konuşamıyordu, bu miktar başını döndürüyordu.

Mazikeen yavaşça, "Çünkü o burada olamaz," dedi.

"Bunu sen söyledin." Kararlılığı kırıldı ve çoktan tükendiğini düşündüğü gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken omuzları çöktü. "Düzeltememe yardım et

Bu." *Bitmiş olamaz, gitmiş olamaz. Bunu o düzeltti. O oradayken, her şey yolundaydı.*

Mazikeen, Aheia'nın yeniden dağılmasını sakince izledi, sessizliği kulak tırmalıyordu. Ifrit ayağa kalkıp Aheia'nın diğer tarafına doğru yürüyüp yanına diz çökerken yanmış yaprakların hışırtısını belli belirsiz duyabiliyordu. Mazikeen öne doğru eğilip yanağına dokundu ve Aheia irkildi, saçındaki közlerin parladığını ve ısı saçı pişirirken üzerindeki havayı bozduğunu gördü. Yine de dokunuşu acıtmamıştı. Ateş yoktu. Yanma yoktu.

"Ne ben? Ne *yaptım* ben!?" Aheia haykırdı, parmakları Mazikeen'in elbisesinin mürekkebine dolanmıştı ki Mazikeen çenesini iki eliyle tutup başını yukarı kaldırdı, uzun, sivri parmakları kafatasının tamamını yuttu. Ateşle çizilmiş kolundaki turuncu damarlar alevlendi ve vücutları arasında sıcak bir şey çatladı. Mazikeen parmaklarını havalandırırken Djynn'in dokunuşu Aheia'nın içinden geçip kemiklerine ulaşmış gibi hissetti.

Aheia onu da hissedebiliyordu, tıpkı Koutávi'yi hissettiği gibi. Bir farkındalık gibi. Bir sezgi gibi. Bir başkasının düşündüğü sayıyı, o daha açıklamadan tahmin etmek gibi.

"Karnını doyurmuşsun," dedi.

"Ne demek *beslendim*?"

"Sen aldın, Aheia," dedi Mazikeen.

"Ne aldım ben?" Kurşun midesini doldurdu.

"Hayat," dedi Mazikeen, vücudundaki korlar alevlenerek.

Hayat.

"Nereden biliyorsun?" Aheia şimdi gevşek, kemiksiz bir formdan başka bir şey değildi, elleri kucağında, sırtı eğilmiş, başı Djynn'in avuçlarında oturuyordu.

"Ne Nefilim ne de Mithra tenime dokunabilir," dedi Mazikeen ve Aheia'nın gözleri artık kömürleşmiş toprak olan yanmış çimen yapraklarına kaydı.

"Bu-" Aheia yavaşça nefes aldı. "Dioscuri beslenmez. Şarj bile olmayız; sadece sahip olduğumuz ışık var olur."

Ama kendisinin olmadığını iliklerine kadar bildiği bir gerçek için savaşıyordu. "Dioscuri yapmaz. Hiçbir Mithra yapmaz. Hiçbir Nefilim de aynı şekilde değil."

Mazikeen dedi ki. "Enerji çizimleri çağlar boyunca var olmamıştı."

Aheia nefesine dikkat etmeyi unuttu, göğsü gittikçe daha hızlı inip kalkıyordu. "Ve ne zaman yaptılar?" Titriyordu. "Çağlar önce mi? O zaman enerjiyle ne besleniyordu?"

"*Kaymaat*." Eski Calmani kelimesi Ifrit'in dilinden yuvarlandı ve içinde yaşayan şeyi çekiştirdi. Birleşti ve yeniden biçimlendi, Aheia'nın içinde var olduğunu bilmediği bir yerden nasıl vereceğini bilmediği şeyler talep etti.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi, görüşü ışık sızıntılarıyla doluydu. "Söyle bana," diye yalvardı.

"Onlar Manāt'ın çocuklarıydı," dedi Mazikeen, sesi bal gibi kalındı. "Sen var olmamalısın, Aheia."

Sonsöz

"Seni beslerler." Beyaz saçlı dişi, benekli mantarının kubbesine oturdu ve Aheia'ya döndü, yüzü endişeyle doluydu. Yabani, beyaz saçları narin yüz hatlarını çerçevesiyordu; koyu lacivertle çevrelenmiş mavi, parlak gözler, kalkık bir burun ve yumuşak dudaklar. Yanaklarında beyaz çiller vardı ve çenesinin sağ tarafında, kulağının yanında küçük bir siyah mürekkep akıntısı kıvrılıyordu - en güzel çiçekler. "Ama dikkatli olmalısın. Sizi besleyenlerle zehirleyenler aynı görünebilir. Bu yüzden ormanda dikkatli oluruz, değil mi? Göremediğiniz şeylere dikkat etmeniz gerekir. Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Başını usulca eğdi, saçları yanık turuncu tünüğünün üzerine döküldü.

Aheia gözleri yaşlarla dolmuş bir halde, "Evet," diye boğuk bir sesle konuştu. "Kökler." Boğazında bir yumru vardı ve orada oturdukları süre uzadıkça büyüdü. Etraflarında uzun mantarlar yükseliyordu ve o anda, hiç şüphesiz, buraya daha önce geldiğini biliyordu. Buraya birçok kez gelmişti. *Evinde.*

"Onu hissedebiliyor musun, Khalee?" diye sordu kadın.

"Evet," diye bağırdı Aheia, damarlarındaki nabız atışları sıcak ve müdahaleciydi. Yaşamdı ama bir o kadar da ölüm gibi hissettiriyordu. Dişinin yumuşak parmak uçları Aheia'nın yanağına dokundu ve gözleri hüzünlü baktı. "Çok fazlası öldürebilir."

Aheia'nın nefesi kesildi ve önündeki dişi de onunla birlikte kesildi. Görüşü titredi ve onu artık göremeyene kadar dalgalandı. Kandan başka bir şey göremiyordu.

Kan.

Işık.

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Ophion.

Andromeda'nın bedeni karanlık bir odada.

"Aferin," diye fısıldadı parmaklarını burnunun kenarında gezdirirken. Teni tiksintiyle çakıllandı.

Duman yeterince dağılınca Andromeda'nın parlak mavi gözleri kayboldu, gözlerine soğuk ve ölü bir şey yayıldı.

Aheia paramparça oldu, annesinin bedenine doğru düştü, çürük ve kırık bedenini kan kapladı, hıçkırıklar onu öyle şiddetli sarsıyordu ki nefes alamıyordu. Ölmüştü. Kanlı.

"Sonunda," diye homurdandı Ophion.

Bir enerji dalgası bir şok dalgası gibi içinden geçerek onu güçsüz bıraktı. Elektrik. Ateş, kan. Tükendi.

Aheia kâbusundan fırladı ve etrafındaki yumuşak çarşafı pençeledi. Saçlarını kavradı ve gökyüzüne yayılan yıldızların boşluğuna doğru çığlık attı. Yıldızlar gözlerinin önünde kanıyordu ve sanki evreni bir arada tutan ipleri görebiliyormuş gibi hissediyordu.

Yataktan fırladı ve yere uzandı. Yalnızdı. Yalnızdı. Ama bu onu rahatlatmadı. Hiçbir şey güvende değildi. Hiç kimse güvende değildi.

ondan.

Tuvalette duvara doğru kıvrıldı, soğuk mermer sert kenarlarını aşırı hassas tenine bastırıyordu.

Odaklan. Odaklanmak. Odaklanamıyordu. Tek hissedebildiği damarlarındaki hatırlatıcıydı. Zonklayan sıcak... *enerji*. Koutávi'nin. Bunu biliyordu çünkü onun gibi hissediyordu.

Dolgunluğu hissetmek istemedi. Hiçbir şey hissetmek istemiyordu, sonrasında ne olacağını öğrenmekten korkuyordu. Eğer hissetmesine izin verirse, bunu durdurabilir miydi?

Kendisinden daha büyük olan her şeyi, onu parçalamakla tehdit eden her şeyi tutan tırmanılmaz bir barajın dibinde durmak gibiydi. Boğulacaktı. Boğulacaktı. Bu yüzden tırnaklarını avucuna batırdı, ta ki kanı küçük yarım aylarla çevreleyene kadar. Tüm hissettiği bu olana ve gözleri kamaşana kadar. Duracaktı. Hiçbir şey geçmesin diye duvarları harçla tıkayacaktı çünkü bunu hissetmesine izin verirse onu tüketecekti.

Uyuşukluk başka her şeyin yokluğuydu. Kendisine duyduğu öfke bile körelmişti ve öfke yaratamazsa ne olurdu? Her şey önemini yitirir miydi? Çözülür ve uçup gider miydi?

Belki de en iyisi buydu. Gökyüzü çok güzeldi. Yıldızların arasında yaşayabilirdi.

Gerçek ölüm bu mudur?

Ayın üzerinde dans ettiğini bilebilir miydi? Güneş onu yakmaya çalışır mıydı? Baykuşlar görür müydü?

Ölüm.

Ölüm buna son verecekti.

Sorular, o duvarın ardına ittiği duygular, bir zamanlar saklı olan her şeyi şimdi hatırlıyordu. Zihninin arkasındaki o ağır, renkli, katılaşmış top yavaş yavaş açılıyordu ve hatırladı. Öldüğünde bir yere gitmişti. Bir yere gitmişti, bunun anıları rüyalarında yaşıyordu. Beyaz kumlar, siyah göl, güve. Uyuduğunda ve odanın diğer tarafındaki mermere uzun süre baktığında gözünün önüne geliyorlardı. Vakum kulaklarında güçlü bir şekilde dururken başkaları onunla konuşmaya çalıştığında. İçindeki kara çamur sözcüklerini döndürdüğünde. Gerçekliğindeki çatlaklardan, karanlık yerlerden sızdılar. Gölgelemlerden. Zamanın içinde kaybettiği ama kendini tekrar yerine oturtmaya çalıştığı anlar.

Milyonlarca farklı yöne bir yaratıktı.

Dağınık.

Ama hiçbirini onun değildi. Onun yönü. En azından öyle hissettirmiyordu.

Her zaman bir şeyin yarısı. Asla bütün değil.

Annem de benim gibi bir canavar mıydı?

Ölümün kızı. Enerji Helren. Bir iğrençlik.

Hayatı arzulayan ve onu alan bir şey, yaklaştığında ölümleri mezarlarında sarsan bir şey - kitapların söylediği buydu.

Aynadaki yansımasını izledi. Mavi gözlerini, Andromeda'nın mavi gözlerini. Ve orada ipleri gördü. Arioeh'un kinde, Emryn'in kinde, Koutávi'nin kinde gördüklerinin aynısını, şimdi de yıldızlarda buluyor gibiydi. Kendisine çarpık görünüyordu ve bu midesini bulandırıyor. Bir ayna. O da buydu. Kendini güvende tutmak için değil, onları çekmek için başkalarını taklit eden bir yırtıcıydı. Artık bunu biliyordu, bu gerçeği içinde hissediyordu.

siyah çamurlu damarları. Onları içeri çekmiş ama beslenememişti çünkü bir şey onu bağlı tutuyordu.

Şimdi onu karşılayan yansıma... Var olmaması gereken bir şeyin parçaları gibi görünene kadar çarpıtılmış ve yırtılmıştı. Annesinin gözleri belki ama gözlerindeki bakış... bir katilin bakışıydı. Masum varlıkları katleden birinin. Manik. Ağzı bile doğru görünmüyordu.

Bu ben olamam.

Gözlerinde yaşlar birikti vehissetti. *Çok soğuk.*

Titrek bacakları üzerinde doğrulurken, Koutávi'nin akıldan çıkmayan tınısını hareketlerinde hissederken, keder yüzünden aşağı akıyordu. Kirli ellerini ilk geldiğinde yaptığı gibi mermerin kenarına dayayarak odanın içinde . Bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı ve tel tel beyaz saçlarının arasından yansımasına baktı. Açlığın siluetiydi bu. Dişlerini gıcırdatıyor ve kendisi için yemeyi hedefliyordu. Damarlarındaki karanlık dışarı çekilmiş ve tenine yayılmıştı, elleri bıçak, dişleri keskin kenarlardı. Gözlerini kırpmadan bakarken gözlerinin mavisi bile tanınmaz haldeydi, ayna görüntüsü kırpmadığı gözyaşlarının altında bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Kimin gözleri bunlar?" diye fısıldadı, kenarı daha sıkı kavrayarak.

Dişlerini sıktı, donuk ve boğuk bir şekilde çığlık atarak yansımadaki yarattığın onu taklit etmesini izledi.

İçindeki dalgalanma doruğa ulaştı ve elleri kendi iradesiyle hareket ederek aynaya çarptı. Acı kemiklerini zedeledi ve parmakları sert yüzeye çarptığı yeri okşayarak haykırdı. Ama bu yeterli olmadı ve kendini tekrar tekrar aynanın içine attı, ta ki bu izleri taşıyacağından emin olana kadar, yüzey çatlayana, çatlayana, çatlayana ve kenarları her vuruşta derisini kesene kadar.

Makyaj masası kanla kaplandı ve cam kırıkları, çıplak mermer duvarda birkaç hüznü fraktaldan başka bir şey kalmayana kadar etrafında uçuştı.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Kırmızı, koyu kırmızı şeritler halinde kollarından aşağı aktı, katlanmış avuçlarında birikti ve duvarda kalanlardan onu inceleyen kendi tekil mavi gözüne baktı. Ona benzemiyordu. Mavi doğru değildi.

Yavaşça geri çekildi, bakışlarını o göz kırpmayan mavi gözden hiç ayırmadı, cam ayaklarının altında çatırdıyordu. Derisini yaran kenarları hak etmişti. Hatırlatmaları hak etmişti.

Kolları gövdesine sarıldı, sırtı karşı duvara çarpıp yere düşerken kendini kucakladı. Hıçkırıklar onu daha da çökertti, bir zamanlar olduğunu düşündüğü her şeyi sızdıran içi boş bir muhafazaya dönüştü. Zemine sızıyordu ve artık herkes bunu görebiliyordu.

Çözülmüş şey. Zayıf

şey.

Parçalanmış şey.

Khalee. Kemiklerinde bildiği ama aklında olmayan bir isim.

İçinden kalın bir mürekkep gibi akıyor, onu çırılçıplak bırakıyor ve hepsini geri çekmeyi umursamıyordu. Çünkü buna gücü yoktu. Şakağı duvarın sert taşına yaslanırken, o her zaman var olan göz odanın diğer ucundan onu izliyordu.

Devam edecek ...

OceanofPDF.com

Teşekkür

Kitabın bu bölümüne kadar gelebildiyseniz, siz okuyuculara teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum. Siz olmadan, kafamdaki rastgele kelime halüsinasyonlarına bir yuva verme hayalimi yaşayamazdım. Burada olmamın sebebi sizsiniz ve bunun ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksiniz.

Ty, sen bana en çok destek olan diğer yarım oldun. Hollandalı kardeşlerin koşullarıyla, eyalet dışına spontane yolculuklarla, yazmak için kendimi ofisime kilitlediğim günde on dört saatlik sessizlikle nasıl başa çıktığını bilmiyorum. Benimki göğsümdeki endişeyi yatıştırmaya yetmediğinde bana ağırlığını ödünç verdiğin için teşekkürler.

Carlisle, her ikimizin de beyni sönerken birbirimize sadece sesler çıkardığımız, rastgele kaosla dolu gece geç saatlere kadar süren kanepelerimiz olmasaydı bunların hiçbirini nasıl başarabilirdim emin değilim. (Kulağa uyuşturucu gibi geliyor, ama söz veriyorum değil.) 7 milyar insanın yaşadığı bir dünyada bağımı bulduğum için şanslıyım.

Kels (ey) (on), sen olmasaydın bu kitap bu hale gelmezdi. *Saatlerce, ama saatlerce*, bu karakterler ve bu karakterler üzerinde çalıştın.

Benimle olan bölümler. Benim saçmalıklarımı ve yarım yamalak seanslarımı dinledin ve bana düşündüğüm kadar sosyal olarak tükenebilir olmadığımı öğrettin - bana aslında sadece küçük konuşmalardan nefret ettiğimi gösterdin. Sen ve ben, asla havadan sudan konuşmayız.

Editörüme (e), Tay, düzelttiğin için teşekkürler. Her zaman nasıl düzelteceğini biliyorsun.

o.

Kovan (Carl, Sarag, Yay, Beowulf) Bu garip uyumsuz arı yığını
Bir şekilde bir araya gelmeyi başarmış olmamız benim için bu dünyadaki en özel şey. Daha önce hiç bu kadar koşulsuz bir dostluk görmemiştim, akıl sağlığım yerinde olmama izin vermediğinde yokluğumdan dolayı kendimi suçlu hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemiştim. Acil bir durumda *herhangi* birinizi arayabileceğimi ve yardım etmek için yaptığınız işi bırakacağınızı biliyorum - bu çok uzak bir mesafeye gitmek anlamına gelse bile. (Cass, okyanusun öbür ucunda olsan da bu ifadeye dahil oluyorsun).

Böyle harika insanlarla birlikte çalışmaktan inanılmaz gurur duyuyorum ve sizi seviyorum (ew.)

Marlow, sen olağanüstü bir yazarsın ve zihnin çok güzel. Honey'i bitirdikten sonra Zoom'da benimle geçirdiğin üç saati asla unutmayacağım, böylece ayrıntıları gözden geçirebildik - neyin işe yaradığını, neyin kesinlikle *yaramadığını* ve neyin değişmesi gerektiğini. Çok korkutucu bir zamanda duyduğun heyecan devam etmemi sağladı.

Aubs & Ash, siz ikiniz inanılmaz insanlarsınız. Bana Helfyre'in ilk özel baskısını verdiniz ve sadece bununla da kalmayıp iş ilişkileri için çıtayı belirlediniz çünkü *lanet olsun*. Beyin çocuğuma gösterdiğiniz özen, sevgi ve zaman hala kalbimin biraz fazla hızlı atmasına neden oluyor. Kitap yazmak bir aşk işidir ve kusurlarını görmezden gelmek daha da bir aşk işidir. Heyecanınız ve gece geç saatlerde yaptığınız sesli mesajlar

Bal'ın bana asla tamamlanmış bir kitap olamayacağını hissettiren kısımları boyunca. İkinizi de seviyorum ve gelecekte neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Paula, bana evini açtığın ve her zaman böyle güvenli bir alan olduğun için teşekkür ederim. Bu kitabın yarısı, kahve dükkânı ya da kendi evim bana boğucu geldiğinde, senin yemek masanda yazıldı.

"Buzdolabında şarap var ve ihtiyacın olursa köpük banyosu için banyoyu hazırladım, sevdiğin pizzalardan aldım ve enerjiye ihtiyacın olursa tezgahta yeni nespresso kapsülleri var" - Paula ona ne zaman stresli olduğumu ve yazmak için geldiğimi söylesem ve evet, ne kadar şanslı olduğumun farkındayım.

Hatchling, Heffy'i yeniden keşfettin ve Honey'e kapağını verdin. Sen çok yetenekli bir bok kafalısın ve seni tanıdığım için çok şanslıyım. Sanatını nereye götüreceğini görmek için çok heyecanlıyım ve gelecekte seninle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Cia, Courtney, Brittani, Meags & Jax, Shelby-Benim Beta Wolfpack'im, ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bu kitabın en kötü taslaklarından birinde benimle birlikte oldunuz (ne yazık ki her seferinde sürecim böyle sonuçlanıyor) ve yine de arkadaşım olmak istediniz. Geribildirimlerin paha biçilmezdi ve yazdıklarımın daha fazlasını senin kollarına bırakmak için sabırsızlanıyorum.

IG ailem - Helfyre'ın bu noktaya gelmesinin sebebi sizlersiniz. Sürekli desteğiniz ve her şeyden önce *sabrınız* paha biçilemez. Olasılığının ulaşılabilir bir yenilik gibi görüldüğü bir zamanda böylesine sevgi dolu ve kabul edici bir topluluk bulabildiğim için şanslıyım.

Ailem, ilk kitabımı yayınlanana kadar bir sır olarak saklamamdaki desteğiniz için. (çoğunlukla içimde bunu yapacak güç olup olmadığını bilmediğim için.

takip et.)

Lorrie, çoğu sessizken benim için en yüksek sesle mücadele ettiğin için teşekkür ederim.

Baba, ikimizin de paylaştığı ve bu yaratıcı arayışı mümkün kılan beynimin tuhaf kısımları için teşekkür ederim.

Dario, Claudia, und Danni (ich has wahrscheinlich nicht richtig gschriebe). Ohni euch hatt ich's nie gschaft. İsviçre'den ayrılma kararımı hayatımın en zor kararı haline getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Gözden kaçırdığım kişiler olduğunu biliyorum, ancak bu sürecin herhangi bir şekilde bir parçası olduysanız, ister belgede gözünüz olsun ister DM'lerimde desteğiniz olsun, bu kitap sizin için.

Son olarak, dinleyiciler arasındaki yazarlarıma sesleniyorum. Bu kitabın bana öğrettiği ve uzun zamandır göz ardı ettiğim bir şeyi hatırlatmak istiyorum:

Zirvelerimiz, dağ zirvelerimiz ve alçaklarımız, vadilerimiz hakkında konuşuyoruz ve hiçbir şeyin düz bir çizgi olmadığını tartışıyoruz. Vadileri aşmanın önemini vurguluyoruz çünkü onları aştıktan sonra başka bir dağın zirvesi kaçınılmaz oluyor. Bu alçak alanları şeytanlaştırırız, çünkü bunlar yazar tikanıklığı, şüphe ve bizi yolumuzdan alıkoyma gücüne sahip sayısız başka iç burkucu duyguyu beraberinde getirir. Bu arada, titrek kavakları, kolumbinleri ve o yemyeşil, çimenlerle dolu vadiler boyunca kıvrılan dereleri görmezden geliyoruz. Kıyılarda yetişen meyveler ve orada yaşayan dağ sıçanları için tonlarca gölgeli nokta var.

Dağların zirveleri harikadır ve manzara muhteşemdir. Ancak, tam tersi gibi gelse bile, sizi bir sonraki eğime tırmanacak besleyen vadilerdir. Bu yüzden bir dahaki sefere alçak bir yerde durduğunuzda bir an durun, etrafınızda neler olduğuna bakın ve daha da önemlisi *neden* orada olduğunuzu anlamaya çalışın. Çünkü büyük ihtimalle bir sonraki tırmanışı biraz daha kolaylaştıracak bir şey öğreneceksiniz. Ve her şeyin bir nedeni vardır.

Sizi seviyorum küçük
kafirler, Murs

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Mariel Pomeroy, İsviçre'de büyümüş uluslararası ve Amazon çok satan bir yazardır. Şimdi eşi ve iki köpeğiyle birlikte Colorado'da yaşıyor. Kendi kafasının içinde sıkışıp kalmadığı zamanlarda, en sevdiği rahatlatıcı korku filmlerini izliyor ve kendini tamamen kaybetmek amacıyla eğlence amaçlı sürüşlere çıkıyor. Akıl sağlığının normalleştirilmesinin büyük bir savunucusudur ve yüksek fanteziyle dolu hikayeleri bile bunu mümkün olduğunca yansıtacaktır.

IG: @book_daddy_

Web sitesi: www.marielpomeroybooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.